

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TO KILL A SHADOW

Defy the night...

KATHERINE
QUINN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TO KILL A SHADOW

BERNE
QUINN

İçindekiler

<u>Telif Hakkı İthafı</u>	
<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm Onbirinci</u>	
<u>Bölüm Oniki Bölüm</u>	
<u>Onüçüncü Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü Bölüm</u>	
<u>Onbeşinci Bölüm</u>	
<u>Onaltı Bölüm</u>	
<u>Onyedinci Bölüm</u>	
<u>Onsekizinci Bölüm</u>	
<u>Ondokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	-

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedi Bölüm](#) [Otuz](#)
[Sekiz Bölüm](#) [Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm](#) [Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm](#) [Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm](#) [Kırk](#)
[Beşinci Bölüm](#) [Kırk](#)
[Altıncı Bölüm](#) [Kırk](#)
[Yedi Bölüm](#) [Kırk](#) [Sekiz](#)
[Bölüm](#) [Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#) [Elli](#)
[Birinci Bölüm](#) [Elli](#)
[İkinci Bölüm](#) [Elli](#)
[Üçüncü Bölüm](#) [Elli](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Sonsöz Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Pençelerin Sonuncusu](#), yazar
[Sophie Kim Yalancının Tacı](#), yazar
[Abigail Owen](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 Katherine Quinn'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İlgili bilgi için

yan haklar için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.
Last of the Talons'ın önizlemesi telif hakkı © 2022 Sophie Kim'e aittir.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Entangled Teen, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.
Web sitemizi www.entangledpublishing.com adresinde ziyaret edin.

Jen Bouvier tarafından düzenlendi
Kapak tasarımı LJ Anderson, Mayhem Cover Creations Kapak
görselleri Polina Bottalova/Gettyimages
Andrés Aguirre Jurado'nun iç harita ve ilan sanatı
İç tasarım: Toni Kerr

ISBN: 978-1-64937-431-8
ISBN: 978-1-64937-663-3 (OwlCrate Baskısı)
Ebook ISBN: 978-1-64937-437-0

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir
Birinci Baskı Kasım 2023

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

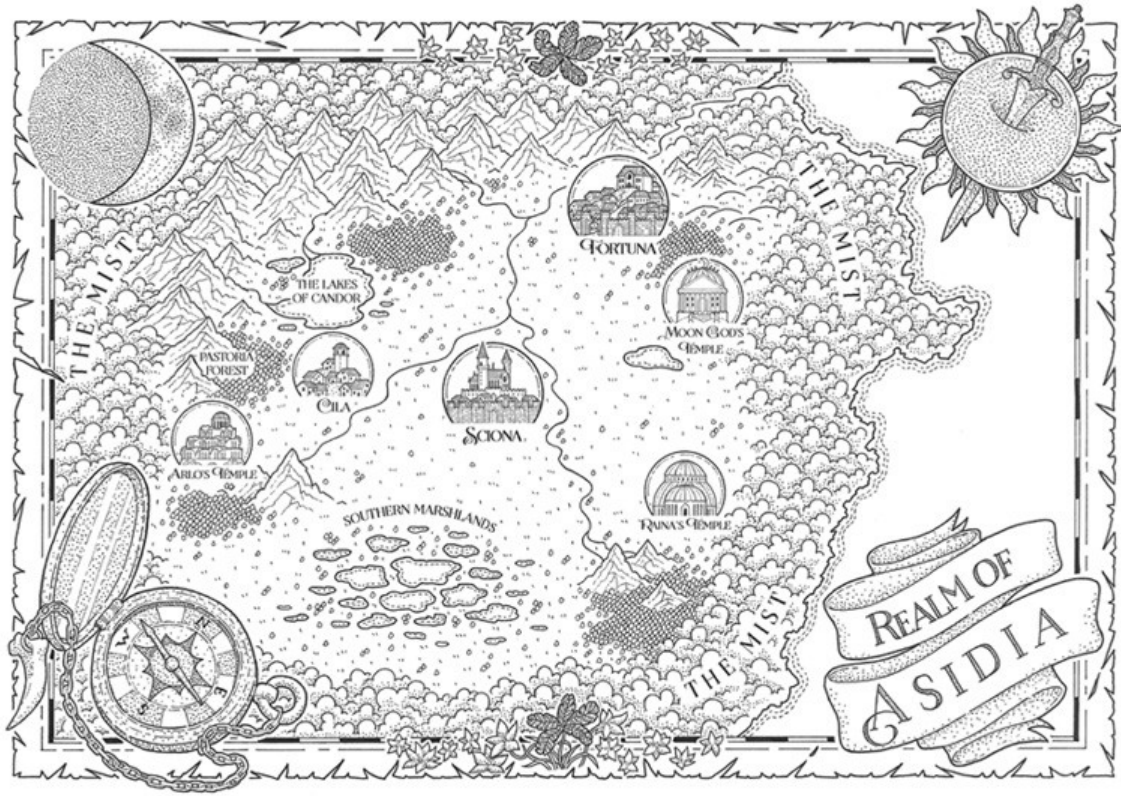

Karanlığın ağırlığını bilen ve hala parlayan herkese.
Sandığınızdan daha glsnz.

Ve Q'ya, benim kişisel gneşim

Entangled olarak, okuyucularımızın iyi bilgilendirilmesini istiyoruz. Bu kitabın sizi endişelendirebilecek herhangi bir unsur içerip içermediğini öğrenmek istiyorsanız, lütfen kitabın web sayfasını kontrol edin.

<https://entangledpublishing.com/books/to-kill-a-shadow>

BİR ROC LAVATION FROV
KI NG" C'T'RIAN!

TH F KH INHTS 0.F TH F.Ty LNAI. ASI D"[A'NIN
PEOFIL'Nİ, BU CCL LING" GÜNÜNÜN HER FAX I
LY'SINDEN SONRA BİR CH ILD" FEDA ETMEK İÇİN
UI*GN.

_____ E _____
KI NG FiOM'S GN I.Y HO I'EAT _____ BRINGI AK' _____ E
KATILMAKTAN ONUR DUYUYORUZ
THE _____ ST.

THE KNIGHTS WHO HAVALLANDIRMA REI WTO TII E
SURROUNDS OUR/vIST TI IAT _____ SE

_____ BİR KÜP WLL BE QNG MOSEAT REALAS TOEKOES EK
FOLYO TÜM ETE KNITY.

_____ LANETİN 50. YILI _____

King Cirian

Birinci Bölüm

Kiara

Güneş günlerdir doğmadı ve insanlar paniklemeye başladı. Güneş ve tanrıçası geri dönmezse, bildiğimiz dünyanın daha da derin gölgelere gömüleceğinden korkuyorum.

AMIRAL LIAND'DAN KRAL BRION'A MEKTUP,
LANETİN 1. YILI

Çok az insan gecenin konuştuğunu biliyordu.

Daha da azı, böyle bir durumda nasıl cevap vereceğini biliyordu.

Tam o anda, benimle alay ediyordu. Tıslayan rüzgârlar ve kan kırmızısı ay ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu; kızıl hale, yakında göğsüme ulaşacak ve orada bir yuva kuracak olan acımasız kederin bir alametiydi.

Boğazımda bir küfür gümbürdedi, Liam'ın ortak odamızdaki amansız horlamaları tarafından bastırıldı. Hiçbir şey o çocuğu uyandıramazdı, annemin kulaklarını kızartan renkli küfürlerimden biri bile.

Neredeyse sabah olmuştu, bir yıldız kanadının cıvıltısı çatlak penceremden süzülüyordu. Bazıları yıldız kanatlarının tanrıların casusları olduğunu söylerdi, ama ben onların sadece kuş olduklarına inanırdım, başka bir şey değil.

Yaratıklardan biri pencere pervazıma zıpladı, siyah tüyleri mor beneklerle parılıyordu, tüylü alt kısmı canlı bir maviydi. Karanlık gözleriyle bana baktı,

Uçmadan önce boncuk gibi gözlerle bakar, melodik şarkısı peşinden gelir.

Görünüşe göre, gözetlemeye değer biri değilmişim.

Dikkatimi kucağıma verdim, en sevdiğim hançerim eldivenli elimde duruyordu.

Kolu çevirirken Raina'ya, görkemli ve unutulmuş Güneş Tanrıçamıza lanet okudum. Eğer bizi gecenin karanlığında çürümeye terk etmeseydi, bugün bunlar yaşanmayacaktı.

Liam kaçırılmayacaktı. Onlar tarafından değil-

Ebedi Yıldız'ın lanet şövalyeleri.

Köyümüze girip tüm uygun çocukları çalarak onları lanetli topraklara, Sis'e doğru yolculuğa zorlardı. Hiçbir ölümlünün girmeye cesaret edemeyeceği bir yere. Tanrıça Raina gittikten sonra Sis, tedavisi olmayan bir illet gibi ortaya çıktı ve kibirli kralımız o zamandan beri bir tedavi için savaşıyordu. Mahsullerin azalması ve insanların açlıktan ölmesiyle birlikte, bir çözüm üretmek için zamana karşı yarışıyor. Ölümün çiçek açtığı yerde bulunabileceğine inandığı bir çözüm.

Sadece onun bir aptal olduğunu düşündüm.

Umut, sahip olunması tehlikeli bir şeydir. "Hiç uyuyor musun?"

Liam'ın uzun kirpikleri açılıp ikiz mavi havuzları loşlukta bana şüpheyle bakarken başucuma yaslanarak sarsıldım.

"Hayır," diye cevap verdim, komodinin üzerindeki kibriti çıkıp muma uzandım. Fitol anında alev aldı ve ışık gözlerine vurduğunda Liam bir homurtu daha çıkardı.

"Yatağımlı şimdiden özledim." Liam inledi.

"Hâlâ yataktasın." Gergin de olsa kıkırdadım. Başımı sallarken kırmızı saçlarım yanaklarımı okşuyordu.

"Saat kaç Ki?"

Ortam kasvetli olsa da dudaklarımda oluşan sırıtışı durdurmak imkânsızdı. Ki, Liam'ın küçükken bana taktığı ve tam adımı söyleyemediği lakap, bana ince bir deri ceket gibi uyuyordu, oysa Kiara kulağa çok... şey, ben değilmişim gibi geliyordu. Kadınsı ve zarif. Saçlarında çiçekler açan ve dudakları güzel kelimelerle süslenen bir kız. Ben ne narin ne de güzel konuşan biriydim. Olmak istediğimden de değil.

Gözlerim karyolamın yanında vınlayan saate kaydı. "Altı civarı."

"Tanrım, insanlar neden böyle ahlaksız bir saatte uyanmakta ısrar ediyor?" Liam çarşafı daha sıkı çekti, yeni doğmuş bir bebek gibi kundaklandı.

"Tabii ki böyle söyleyeceksin. Kızını kaldırman için başının etini yemesem bütün gün o yatakta sıkışıp kalacaktın." Soğuk tahtaların üzerinden atlayarak, meydan okuyan bir sırıtışla onun yatağına fırladım, altımdaki menteşeler protesto için gıcırdıyordu.

"Ki!" Liam, cılız vücudu benimkinin altında sıkışıp kalmış bir halde bağırdı. Benim bir metre iki santimlik boyumdan bir karış daha uzundu ama boyumdaki eksikliği sağlam kaslarımla telafi ediyordum. Elde etmek için çok çalıştığım kaslar. Vücudumdaki çeşitli çürükler ve yara izleri bunu kanıtlıyordu.

"Liammmmmmm," diye mırıldandım, parmaklarım acımasızca yan tarafını gıdıklarken onu yerinde tutuyordum. "Waaaake uuuuup." İnce dudaklarından bir çığlık kaçtı, yanakları kahkahadan pembeleşmişti.

Hoş tiz sesler sadece acımasız parmaklarımı körükledi.

"Ki, dur! Ciddiyim!" Liam o kadar sert güldü ki bir homurtu ağzından kaçtı ve benim isyankâr kıkırdamalarım da onunkilere eklendi.

"Hiç eğlenceli değilsin." İçimi çektim, nefes almasına izin vermek için geri çekildim. Dizlerimin üzerinde geriye doğru sallanarak, bu anı hafızama kazımak için kardeşimi inceledim. Ama gözlerim göğsüne takılınca gerildim.

"Ben... Ben özür dilerim Liam," diye fısıldadım, ciğerlerimdeki tüm neşe çekilmişti.

Göğsü düzensiz ve gergin hareketlerle inip kalkıyor, titreyen her nefesi hafif bir törpü izliyordu.

"Sorun değil." Gülümsedi ama dudaklarının köşelerinin nasıl seğirdiğini kaçırmadım.

"Hayır, değil. Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. Daha iki gün önce başka bir kriz geçirmişken olmaz."

Özenle nefes alıp veren Liam gözlerimi aradı, eli elime dolandı. On yıldan uzun bir süredir onun dokunuşunu hissetmemiştim, parmaklarımı saran deri onun sıcaklığını engelliyordu. "Ciddiyim. Ben iyiyim. Yine de hâlâ başımın belasısın."

"Sen nefes almaya devam ettiğin sürece acı çekmekten zevk alacağım." Kaşlarımı çatarak kendimi yataktan kaldırmaya çalıştım ve basit siyah elbisemi düzelttim. Gerçekten daha iyi bilmeliydim.

"Bunu telafi etmek için bir fincan kahve hazırlayabilirsin," diye mırıldandı, gözlerindeki kıvılcım geri gelmişti.

"İyi. Ama sadece seni neredeyse öldürdüğüm için." Liam başını sallarken ben sııttım. Liam başını salladığında hiç şaşırmadım.

çıkarken sırtıma bir yastık koydu.

Parmak uçlarımda mutfağa girip ocağın üzerinde su kaynatmaya başladım, tek güneş ışığı ince ahşap duvarlara bal rengi bir parıltı yayıyordu. Kuzeydeki Rine Dağları'ndan çıkarılan bu nadir taşlar altın sarısı bir ışık saçıyordu. Her biri bir avuç gümüşe mal oluyordu ve mütevazı evimizde bir tanesine sahip olacak kadar şanslıydık.

Harika koksa bile sinirlerime iyi gelmeyeceğini bildiğimden, demlenmekte olan kahveye baktım.

İhtiyacım olan şey Micah Amca ile antrenman yapmaktı. Annemin ağabeyi, beni hiç çıkarmadığım eldivenleri giymeye zorlayan korkunç saldırıdan sadece birkaç gün sonra Cila'da ortaya çıktı. O sırada yarı canlı, yarı bilinçliydim ve işte oradaydı, kendimi savunmam için beni eğitmekte ısrar eden bir yabancı. Ellerime bakıp gördükleri karşısında başını sallamadan önce kendini zar zor tanıtmıştı.

"Yarın başlıyoruz," diye terslemişti ve sadece büyükannemin yalvarışları yüzünden dinlemiştim. Güya ona gelmesi için yalvaran oymuş. Tüm köyün olanlardan haberdar olmasıyla, alay konusu olmaktan çok daha fazlasına hedef olacaktım. Saldırı sıradan bir saldırı değildi ve şüphe kaçınılmaz olarak beni her yerde takip edecekti.

Çoğu gün Micah'tan nefret ediyordum ama aylar yıllara dönüştü ve bu gizli dersler derimin hemen altında filizlenen öfkenin merhemi gibi oldu.

Bugün, Çağrı gününde, Micah'ya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Ama bugün dövüş olmayacak, bıçaklar ve

kanlı yumruklar. Küfür ve ter yok. Zavallı cansız bir nesneye saldırma isteğimi bastırarak parmaklarımı dumanı tüten iki kupanın kulplarına doladım ve inleyen tahtaların üzerinden sürünerek odamıza döndüm.

 çeri iterek fincanı Liam'ın uzattığı ellerine tutuşturdum. "Al, seni kafir."

Teşekkür olarak aldığım tek şey bir göz devirmeydi ve sonra gözlerini memnuniyetle kapatarak haşlayıcı sıvıyı neredeyse içine çekti.

"Son zamanlarda sana iyi bir kardeş olduğunu söylemiş miydin?" diye sordu hava almak için ayağa kalktığında.

 ltifat mı? Ne kadar sıra dışı.

"Bana daha sık söyleyebilirsin. Zararı olmaz." Kendi fincanımdan yudumlamadan önce omuzlarım şakacı bir omuz silkmeyele yükseldi. Sıvı bardağın kenarından akıyor, ılık acılığı dudaklarımı ıslatıyordu.

Liam bardağı komodinin üzerine koymadan önce etkileyici bir yudum aldı, ahşap, bardak altlığı kullanmadığı diğer tüm zamanlardan kalma soluk halkalarla kaplıydı. Annemin kısılmış gözlerini şimdi hayal edebiliyordum.

"Kiara," diye temkinli bir şekilde söze başladı ve midem buz kesti. "Bugünün ne getireceğini biliyorum. Bundan kaınmana gerek yok." Mümkün olduğunca uzun süre bundan kaçınmayı planlıyordum. "Gitmeye hazırım. oktan vedalaştım bile."

Arkadaşlarına. Komşularımıza. Yakında eski hayatına.

"Seni seviyorum, Liam."

Sözlerim onu etkilediyse de belli etmedi. Sadece homurdandı ve fincanını alıp, elleri titreyene kadar kavradı.

Parmak eklemleri bembeyaz parlıyordu. Belki de bunu gariplikten yaptı. Ya da şoktan. Seni seviyorum. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiştim.

Bugün bunları neden söylediğimi çok iyi biliyordu.

"Ve seni seviyorum, Ki." Benimki gibi onun da boğazı düğümlendi.

İkimizin de konuşmaya cesaret edemediği, sessiz ama rahat dakikalar geçti. Liam'ın şefkatinin odanın diğer ucundan üzerime aktığını hissettim ve kalbimin konuşmaya dayanamadığını hissetmesi için dua ettim.

Bu kadarı yeterliydi. Öyle olmalı. "Ki-"

Gürleyen toynak sesleri, söylemeyi planladığı her şeyi durdurdu.

Köyün dört bir yanında ışıklar yanıp sönüyor, parıldayan sarılar sokakları puslu bir ışıltıya boğuyor, birkaç soluk güneş ateşi yanık turuncunun bulanıklığını noktalıyordu.

Liam'ın gözleri çelik gibi sertleşti. "Görünüşe göre zamanım doldu."

İkinci Bölüm

Ölümün Eli Lanetin

49. Yılı

Bıçağım kardeşimin kalbini deldi ve bitmek bilmeyen çığlıklarını kesti.

O benim kan kardeşim değildi, ama öyle de olabilirdi. Hepimiz bir aileydik ve halkımızı kurtarmak için ortak bir amaç etrafında birleşmiştik. Laneti sona erdirmemiz gerekiyordu. Güneşi geri getirmeliydik.

Daha iyi bilmeliydim; aile burada, lanetli topraklarda hiçbir şey değildi. Sis in içinde değil.

Hançerimi çekip çıkardığımda ayaklarımın dibinde yuvarlanışını izledim, gözleri kocaman ve suçlayıcıydı. Onları kapatacak enerjim yoktu.

Hayaletimsi sis ayak bileklerimden süzülüyor, baldırlarımın ve uyluklarımın etrafından dolanıyordu. Çaresizlik kokuyordu. Ölümün çürümüşlüğü. Tenimi dürtüp dürtüyor, zihnimi zorluyor, sakarin fısıltıları hala sahip olduğumu bilmediğim bir ruhun en derin kısımlarını okşuyordu.

Karanlığın içinde, kardeşimin bedeninin pusla örtülü olduğu yere doğru bakarken, gözlerim kanlı ellerime takıldı. Sanki benimle alay ediyormuş gibi, parlak ay daha da parlıyor, alaycı ışığı asla gerçekten yıkanmayacak ıslak kırmızıyı aydınlatıyordu.

Esinti değişti, beyaz tüyler bükülmüş bir aşığın dokunuşu gibi bedenimin uzunluğunda aşağı yukarı dans etti. Ama fısıltılar - beni ağza alınmayacak şeyler yapmaya teşvik edenler

-dağılıyordu, rüzgâr zihnimi meşgul eden kaos ve çılgınlığı çalıyordu.

Gözlerimi kırptım. Bakışlarım bulanık arazide gezinirken göğsüme baskı yapan acı verici ağırlık zonkluyordu.

Uzuvlar gördüm; bir kol burada, kopmuş bir bacak orada. Kanla ıslanmış, atılmış bir izme. Ay ışığının parıltısını yakalayan görmeyen gözler.

lmşt. Bütün adamlarım ölmüştü. Ve ben ayakta kalan son adamdım.

Hanerim yanıma düştü. Sonra
ben de dizlerimin üzerine
ktm.

"Komutan," Teğmen Harlow'un kaba, tanıdık sesi uyanıkken gördüğüm kâbusu böldü. "Neredeyse geldik."

Atımın üstünde irkildim. Son birkaç gündür son kasabadan bu yana kat ettiğimiz kilometrelerce açık araziden ziyade, güneşin ısıttığı evleri ve uzaktaki şirin bir meydanı -geleneksel bir Asıdyâ kasabasının tüm ışaretlerini- görünce şaşırdım. Ondan öncekinden de, ondan öncekinden de.

Ziyaret ettiğimiz her köyde ardımızda boşluklar ve kırık kalpler bıraktık.

Cila da farklı olmayacaktı.

Üçüncü Bölüm

Kiara

Karanlıktan korkmayın
Doğduğumuz yerdi ve
hepimizin öleceği yer
AY RAHİBELERİNİN DUALARI

Keder ve kalp ağrısı Cila'nın meydanını doyurdu.

Terzi Milly, oğlu Simon'ı göğsüne bastırmış, yuvarlak yanakları kızarmış ve ıslanmıştı. Komşularımız Lola ve Amelie, on altı yaşındaki oğullarını aralarına sıkıştırmışlardı; Tom'a dair tek işaret kuzguni saç tutamlarının dışarı fırlamasıydı. Soğukkanlı metal ustası Samuel bile oğlu Mikael'i kolundan tutmuş, yaşlı adamın yıpranmış yüzünde alışılmadık bir duygu ifadesi belirmişti.

Mikael'in kız kardeşi Lilah gözüme takıldı, güzel kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. O benim ilk aşkım, ilk her şeyimdi ama yine de aylardır konuşmamıştık. Bunun nedenini çok iyi biliyordum ve her şey beni bir kefen gibi saran dedikodularla ilgiliydi-

Uzak dur.

Kiara tehlikeli.

Lanetli.

Lilah'nın bakışları yavaşça Liam'a kaydı ve bana sırtını dönmeden önce alt dudağını ısırdı. İlgisizliği canımı yaktı ama

Bugün beni boğan diğer duygulara değinmedi.

Şereflerine, annem ve babam gözyaşlarını tuttular, ancak kırmızı çerçeveli gözlerine ve alt kapaklarını boyayan koyu halkalara bakılırsa, bir gece önce kederden paylarına düşeni almışlardı.

Annemin siyah saçları sırtından aşağı sarkıyor, başı babamın geniş omzuna yaslanıyordu. Narin parmakları boğazına bağlı kolyeyi sıkıyordu, zincir kararmış ve isimsiz Ay Tanrısı'nın yüzü yaşlılıktan lekelenmişti.

Sık sık, tek istediği gün ve onun ışığıken neden Ay Tanrısı'nın tılsımını taktığını merak ederdim. Annem bana basitçe, bazen görebildiğin tanrılara dua etmenin en iyisi olduğunu, çünkü belki onların seni dinleyebileceğini söylerdi.

Ama Ay Tanrısı mahsulümüzün azalmasına yardım etmez. Tanrıların hiçbiri yardım etmedi. Raina kaybolduktan sonra, tüm tanrılar kayboldu ve bizi yönsüz ve kılavuzsuz bıraktı. Bizi lanetli bir toprak ve halk olarak bıraktılar.

Babamın karanlık bakışlarını Liam'ın yoğun izleyici kalabalığını yarıp geçtiği yere kadar takip ettim. Kaldırdığı çenesi ve kırışmış gözleri, oğlu için nadiren takındığı bir ifade olan gururu yansıtıyordu.

Dişlerimi sıktım.

Babam bunu asla itiraf etmese de, özenle oluşturduğu gülümsemesinin altında sık sık hayal kırıklığının parıltısını görürdüm.

Liam gözlerimi buldu ve irislerinde parlayan kıvılcım kalbimde sadece ona ayrılmış olan alanı ısıttı. Son bir baş hareketiyle teması kesti ve diğerleriyle aynı hizaya geldi.

Diğerleri.

Ölümünün başlangıcını zarafetle karşılayacak kadar cesurdu ve bu yüzden onu tanıdığım en cesur insan olarak gördüm.

Uzun zamandır ilk kez amcamı gerçekten özlüyordum. Bir hafta önce hiçbir açıklama yapmadan güney topraklarına gitmişti. Burada olsaydı, muhtemelen derin bir şey söylerdi - ya da beni sersemliğimden kurtaracak kadar sert bir şey.

"Bu o," diye tısladı annem kulağıma, beni hafifçe dirsekleyerek.

Onun sert bakışlarını takip ederek etten çok efsane olan bir adama ulaştım.

Sınırların ötesinde dolaşan korkunç yaratıklar tarafından şekli bozulduğunu iddia ettikleri bir adam. İddiaya göre, geçen kış Sciona'nın başkentine, kana bulanmış ve ölüm kokan evine dönmek için savaşmıştı.

Ama bu dedikodudan başka bir şey olamaz.

Kimse Sis'in derinliklerine girip geri dönmedi. Yine de, kendimi temin ederken bile, komutanın otoriter varlığının uzaktan hissedilebildiğini itiraf etmekten kendimi alamadım.

Cesurca, onu içime çektim.

Yüzü ve vücudu tamamen ince oniks metalle kaplı olan bu adamın belirgin hiçbir özelliği yoktu. Hepsi zırh giymişti ama komutanınki obsidyen çivilerle kaplıydı ve uçları meydanı kaplayan meşalelerin düzensiz ışığında parlıyordu.

Bir buz dalgası kemiklerimi ağırlaştırdı, çarpan kalbimin etrafına dolandı ve sıkıldı.

Hayalet parmaklar omurgamda gezinirken ürperdim, dağ esintisi kulaklarımı fısıltılı bir okşayış gibi gıdıklıyordu.

Burada, bu meydanda, buraya ait olmayan bir şey hissettim. Rahmetli büyükannemin ilahi sezgi olarak tanımlayacağı bir his. Daha geçen yıl öldü ve gittiğinde kalbimde kocaman bir boşluk bıraktı. Aurora Adair doğanın bir gücüydü, inancın imkânsızlığına inanan zorlu bir kadındı.

"Neyin var?" Babam endişeyle bana bakarken kolumu sıkıca kavradı.

"Ben iyiyim," diye yutkundum. "Ben sadece-"

Babam Liam'a başını sallayarak, "Üzücü," diye tamamladı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum Kiara."

Ama hissettiğim sadece üzüntü değildi. Hayır. Hissettiğim şey, pençelerini zihnime iyice geçirmiş ve bırakmayı reddeden bir rüyadan uyanmaya benziyordu.

Gözlerim sanki sadece onu görmek için yaratılmış gibi tekrar komutana kaydı.

Asidia'nın en korkulan adamının ellerini kısrağının vahşi yelesinde gezdirmesini ve sabırsızca taşları tekmeleyen hayvanı yatıştırmasını hayranlıkla izledim.

Başını kaldırdığında nabzım boğazıma çarptı, bakışları beni anında bulmuş gibiydi. Sanki ona seslenmişim gibi.

Gözlerimi komutandan ayırıp ayaklarımın dibindeki yontulmuş kaldırım taşlarına dikerek tısladım. Seçilenlerin isimleri haykırılana kadar başımı eğdim ve o zaman bile ona değil başka bir yere baktım.

On yedi yaşında iri yarı bir genç olan Adam, arkadaşı

adı duyuluyordu. İnce kuzguni saçlarını yüzünü saran deri bir ip örtüyordu, keskin yüz hatları da çıkıntılı kasları kadar ürkütücüydü.

Onu gençliğimizden beri tanırdım. Adam ve onun gibi çocuklar, tüm hayatları boyunca Şövalyeler Kardeşliği'ne katılmak için eğitim almışlardı, her ne kadar bu yılı tüm uygun acemiler için zorunlu kılmamış olsalar da.

Alay ettim, bakarken üst dudağım kıvrıldı.

Liam diğerlerinin yanında gözle görülür bir şekilde yersiz görünüyordu - uzun boylu, çetrefilli uzuvlar, her cam gibi gözün altında boyanmış morumsu morluklar. Masmavi irislerinde yüzen korkuyu görünce ürperdim.

O oraya ait değildi. Onlara ait değildi. Bu adil değildi. I onun yerine gitmek için her şeyini verirdi. Kızlara izin verilmediğinden değil, resmi olarak değil, ama önceki toplantıların hiçbirinde bir kızın adını söylememişlerdi.

Adam Liam'ın yanına sokuldu, hınzır yüz hatlarını kibirli bir alaycılık boyuyordu.

Daha dün, beni ve Liam'ı arkadaşlarıyla birlikte ticaret merkezinin dışında köşeye sıkıştırmıştı. Kıs kıs gülmelerine ve hakaretlerine alışmıştım; on yıl önce ormanda geçirdiğim kazadan beri insanlar dedikodu yapıyordu ve bunların hiçbiri nazik değildi. Ama kardeşime kötü gözle bakmaya başladığında -göğsünü yumruklayıp ona sakat dediğinde- içgüdülerimle hareket edip suratının ortasına bir yumruk indirdim. Acı içinde iki büklüm olduğunda ben gülmüştüm ama Adam burnunu kırmamı o kadar da eğlenceli bulmamıştı.

Burnu hala şişti ve gözlerinin altındaki morluklar korkunç bir sarı ve mora dönüşmüştü. Sokağın karşısından ona gülümsediğimde bakışlarımla karşılaştı, gözleri kısılmıştı

kedi gibi yarıklara.

Zaferimin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Adam eğilip kardeşimin kulağına bir şeyler fısıldarken kindar gülümsemem kayboldu, karanlık bakışları bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Liam'ın yakışıklı yüzü bir öfke maskesine dönüşürken tüm bedenim taş kesildi. Onu daha önce hiç görmediğim bir duyguyla.

Adam uzaklaşırken bana kendini beğenmiş bir alaycı bakış fırlattı ve vücudunu komutan ve Şövalyelere doğru çevirdi. Son isim söyleniyordu, bu kâbus sona yaklaşıyordu... ama Adam'ın Liam'ın kulaklarına püskürttüğü iğrenç zehir her neyse, amaçlanan etkiyi yaratmıştı.

Adam bir an orada durmuş, gururla gülümserken, bir an sonra aceleci uzuvlar tarafından yanlara savrulmuş bir bulanıklıktı.

Liam'ın adını haykırmış olabileceğimi düşündüm ama dünya boğuklaştı, kalabalık meydan her taraftan yaklaşıyordu.

Kulaklarımda kan uğuldadı ve bacaklarım içgüdüsel olarak koşmaya başladı, beni doğruca Adam'ın kardeşimi sırt üstü çevirip tozlu taşlara sıkıştırdığı yere getirdi.

Kesinlikle bir isim bağırdım, ama bu sefer Adam'ın ismiydi. Ya da onun yerine çok kötü bir sıfat.

Kalabalıktaki her kafa, ortaya çıkan skandal sahneye geri dönmeden önce bana doğru döndü.

"Adam!" Bağırdım, neredeyse üzerlerine geliyordum. Liam nefes nefese kalmış, kendisini çileden çıkaran bir kolaylıkla yere yatıran rakibine çılgınca saldırıyordu.

"Git. Onu. Yalnız bırakın."

Nefes nefese kalmış ve havayı pençeleyen Liam'ın saldırmak için değil, nefes almak için çırpındığını fark ettim.

Öfke -çiğ ve kırmızı ve alevlere batırılmış- beni ele geçirdi.

Ve sonra Adam'ın önündeydim, yumruğum zaten morarmış olan yüzüne çarptı. Eldivenlerimin koruması altında bile parmak eklemlerim darbeden dolayı acıyordu.

Yine de devam ettim, çenesine bir darbe daha indirdim, ancak geri çekildiğinde tatmin oldum, alt dudağı açık ve kanıyordu.

Damlacıklar kül rengi taşlara düştü, Adam'ın cilalı botları kıpkırmızı lekelerle kaplandı.

Göz ucuyla bir hareketlenme oldu. Kaçamak bir bakış atarak, komutanın elini kaldırdığını ve telaş içindeki adamlarına geri çekilmelerini söylediğini gördüm.

Görünüşe göre tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu ve ben de iyi bir gösteri sunmaktan çok mutluydum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırladı Adam, bana doğru hızla gelirken gözleri kinle parlıyordu.

Sinsi bir sırtışıla, sallanan kolunun altından eğildim ve eldivenli ellerimi arkamda kenetleyerek saldırısını savuşturdum.

Güçlüydü. Neredeyse ikimden de uzundu. Ama ben daha hızlıydım. Çok, çok daha hızlı.

Muhtemelen dün bakkalda şansımın yaver gittiğini düşünüyordu ama şimdi o şans için yorulmadan çalıştığını anlayacaktı.

Bir kez daha eğilerek, acı verici olabilecek bir darbeden kaçındım, Adam hedefini ıskaladığını fark etmeden önce sağa daldım ve döndüm.

"Şimdi o kadar da ukala değilsin, ha?" Alay ettim, bakır saçlarım gevşek örgümden kurtuldu. Alnımda ince bir ter tabakası oluşmuştu ve nabzım boğazıma vuruyordu.

Belki de sadece çarpıktım, ama dövüşle gelen heyecan beni körükledi. Dövüşmek mantıklıydı; öğrenebileceğim bir dans, beni rahatlatan bir ritim.

Adrenalin tüm içkilerden daha iyiydi. Çalınmış bir öpücükten ya da bulutsuz bir gökyüzünden daha iyiydi. Onun çökmekte olan kaosunda geliştirdim.

Yumruğum kaburgalarına çarptığında, gök gürültüsünü andıran bir inilti çıkardı, ciğerlerindeki oksijen boşalmıştı. Bu darbe onu durdurmak için fazla bir şey yapmayacaktı ama o karşı koyamadan eğildim ve bacaklarıma tekme atarak onu ayaklarının altından süpürdüm-

Tam olarak Liam'ı koyduğu pozisyona.

"Aşağıda çok daha iyi görünüyorsun." Elleri soluk taşlara dayalı, göğsü öfkeyle inip kalkan Adam'ın üzerinde durdum. Kendi nefesim düzgün ve güvenli kalmıştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omzumun üzerinden aceleyle bakmaya cesaret ettim.

Adam, saygınlığı neredeyse tamamen yok olmuş bir halde ayağa kalkmaya çalışırken, komutanın obsidyen miğferinin bana doğru çevrilmiş olduğunu gördüm. Tek bir et parçası bile göremiyordum, gözleri uzun sivri çıtaların altında gizlenmişti ama bakışlarını hissediyordum.

Kolumda tüylerim diken diken oldu ve alışkın olmadığım bir belirsizlik dalgası tenimde yüzdü. Daha önce beni tüketen buz gibi korkunun aksine, bu soğuk yakıyordu.

Ağır botlar taşları dövdüğünde, gözlerimi komutandan ayırdım, onun yerine kaba saba adamıma odaklandım.

Rakip. Homurdanarak sola doğru hamle yaptım, eğildim ve sonra zarifçe dönerek Adam'ın kafasının arkasına bir darbe indirdim.

Kaldırıma devrildi, başı öne eğilirken dizlerinin üzerine çöktü. Adam'ın taşlara çarpan yüzünün görüntüsü sonsuza dek hatırlayacağım bir anı olacaktı.

Kindar zevk neredeyse her gözeneğimden yayılıyordu. Adam'ın ağzından akan salyaların kanına karıştığını görünce gülümsedim.

O gerçekten de dışarıdaydı.

Gözlerimi sıktım. Kavga sona ermişti. Liam güvendeydi. Adam nefis bir şekilde utanmıştı.

Ama şimdi, yaptığım şeyle yüzleşme zamanıydı.

Yıpranmış deri botlarımın topukları üzerinde dönerek Şövalyelere baktım ve muhtemelen yıllarca bunun dedikodusunu yapacak olan fısıldaşan kalabalıktan kaçındım.

Komutan bir santim bile hareket etmemişti. Arkasındaki her Şövalye, zırh, metal ve sivri uçlardan oluşan bir bulanıklık içinde kaybolup gitmişti.

"İsim?"

Şaşkınlıktan neredeyse tökezliyordum. Kudretli komutan konuşmaya tenezzül etti. Ve sesi... pürüzsüz ve derindi, bir kış akşamındaki kırmızı şarap gibi.

"Kiara Frey," diye cevap verdim, omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Ömrümün sonuna kadar bu an için pişmanlık duyabilirdim ama sinmeyecektim. Onun gibilerin önünde bile. Ölümün Eli.

Komutan donup kaldı. Bir heykel gibi. Cansız.

Birçok kişinin ondan neden korktuğunu anlıyordum. Can sıkıcı bir yeteneği vardı.

Kaslarını bile oynatmadan dehşet uyandırma yeteneği.
Kıskanılacak bir özellik.

Nefesim kesildi ve zaman ilerledikçe zavallı kalbim yanma tehlikesi geçirdi. O konuştuğunda dudaklarım aralandı-

"Onu ekle."

Ne?

Ağzım açık kaldı. Bu... duyulmamış bir şeydi, daha önce hiç yapılmamıştı. Kadınlar savaştı. En azından son yarım yüzyılda-

Bu lanet olası dünyada neler olduğunu anlayamadan kollarım beni yakaladı.

Tenime batan ve muhtemelen solgun tenimi hastalıklı morlar ve mavilerle kaplayacak çürükler bırakan parmakları fark etmedim bile. Kalabalıktaki tanıdık yüzlere bakmadım, aileme ya da saflara geri dönmemiş olan kardeşime son bir kez bakmama izin verilmemişti.

Ağır zırhlar giymiş iki Şövalye baygın bir Adam'ı kaldırıp bir arabaya atarken veda etme şansım olmadı. Diğer on beş çocuk beni düşen bir dalga gibi dört bir yandan kuşatırken değil.

Tek gördüğüm komutandı ve miğferinin altında sakladığı zalim gülümsemeyi hissedebiliyordum.

Ölümün Eli'nin kendisi tarafından seçilen Ebedi Yıldız Şövalyeleri tarafından götürülüyordum.

Dördüncü Bölüm

Ölümün Eli

İhtiyacım olanı alana kadar geri dönme zahmetine girme.

KRAL CIRIAN'DAN ÖLÜMÜN ELİ'NE MEKTUP,

LANETİN 50. YILI

Kız, saflarımıza iyi bir katkı sağlayacaktır.

Kral Cirian ona savaşçılar bulmamı emretmişti ve ben de bir çocuk sürüsünün arasında bir tane bulmayı başarmıştım.

Yakında ölecek olan çocuklar.

Ama belki Kiara Frey'in bir şansı olabilirdi.

Belki de diğer tüm Şövalyelerin yapamadığını yapacaktı.

Ve yaşa.

Beşinci Bölüm

Kiara

Başkent soğuk bir yer. Buradaki kötülüğü, dolambaçlı sokaklardan nasıl sızdığını ve insanların kara kalplerini nasıl istila ettiğini hissediyorum. Her nefes alışımda kötü niyetli bir varlık hissediyorum ve ciğerlerimi bu zehirden kurtarmak için sabırsızlanıyorum. Buraya yerleşmeyeceğiz, böylesine korkunç bir yer sahip olmak için kutsanacağımız aileye bulaşabilecekken olmaz. İki hafta içinde döneceğiz.

STELLA FREY'DEN ANNESİ AURORA ADAIR'E MEKTUP,
LANETİN 30. YILI

Kanı yıkamak için zaman yoktu.

Siyah deri eldivenlerimin üzerinde kırmızı kabuklar kurumuştı, ne zaman elimi tuniğimin ön tarafına sürsem parçalar dökülüyordu.

Köyümden uzaklaşıp Asidia'nın başkentine doğru attığım her adım görüntüleri geri getirdi. Özgürlüğün o son anları kafamın içinde durmadan tekrarlanıyordu. Göz açıp kapayınca kadar tüm hayatıma karar verilmişti. Ya da ondan geriye ne kalacağına.

Hep istediğin bu değil miydi? Acı acı düşündüm. Olmak için Cila'dan herhangi bir yerde, on yıl önce olan bir şeyle lekelenmemiş biri olmak için mi?

Ama dilekler gerçeğe dönüştüğünde, seni asla terk etmezler.

hayal ettiğın gibi hissediyorum.

O anda, sadece uyuşmuştum.

Saatlerdir yürüyorduk ve yorgunluktan bitkin düşmüşken, sıranın önüne, miğferli komutana doğru ilerlemeye devam ettim.

Diğer acemiler yanlarında yürüyen yalnız kızdan pek hoşlanmamışlardı. Sadece çilli burnu olan siyah saçlı bir çocuk peşimden geliyordu ve ne zaman ona doğru baksam yüzünde yarım bir gülümseme beliriyordu. Kaşlarımı çatarak Şövalyelerin Komutanı'nın siyah atını sürdüğü yere doğru döndüm.

Kafasının arkasına dik dik bakmak istediğı etkiyi yaratmadı ve bir kez bile arkasına bakmadı. Onun için hiç kimse değildim. Bir homurtu.

Dört saat sonra, piç kurusu konuşmaya tenezzül etti.

"Sciona'ya hoş geldiniz, beyler." Komutan iki büklüm oldu. Miğferli kafası sanki başından beri nerede yürüdüğümü biliyormuş gibi hemen bana doğru yöneldi. İrkildim. Gözlerini göremiyordum ama bakışlarının tenime işlediğini ve bir yuva kurduğunu hissettim.

İçgüdülerim çenemi eğmemi söylüyordu ama Micah Amca bana asla geri adım atmamamı söylerdi. Yakınlardaki ormanda yaptığımız birçok gizli eğitimden birinde "Ölüm karşısında asla gözlerini indirme," derdi. "Ölmekten korkmamalısın, sadece başarısız olmaktan korkmalısın."

Ölmek de kulağa pek hoş gelmiyordu.

Sonunda arkasını dönerek başkentin görkemli kapılarına yöneldi.

Kendimi tutamadım ama sanki o anda beni damgalamış gibi hissettim, yanaklarım sıcacık kızardı. Bu adam

beni evimden ve bildiğim her şeyden koparmıştı. Yine de gerçek şu ki, minnettardım; Liam seçilmiş olsaydı haftalar içinde ölmüş olurdu. Öte yandan ben bundan sağ çıkabilirdim. Yöntemleri pek insancıl olmasa da amcam beni iyi eğitmişti.

Bir keresinde, on üç yaşımdayken, bileklerimi kelepçelemiş ve gözlerimi bağlayarak beni evimden on beş mil uzağa götürmüştü. Kilidi açmam iki saatimi, yıldızların rehberliği olmadan evin yolunu bulmam ise sekiz saatimi almıştı.

Başka seçenek olmadığında, insanın yapabileceği tek şey savaşmak ya da ölmektir. Ayrıca, bir savaşçı olarak şekillendirilmişim ve bir savaşçı olacaktım.

Çenemi kaldırdığımda, varışımızla birlikte emir yağdıran kraliyet armalı askerlerin duvarları kapladığını fark ettim.

Kıpkırmızı pelerinler ve kaslı uzuvlar şehri saldırılardan koruyan çivili demir kapıyı kaldırmaya çalışıyordu. Kral Cirian uzaktan bile olsa tehdit olarak gördüğü herkesi katlediyordu. Lanetin çökmesinden ve anarşinin başlamasından yıllar sonra selefi Kral Brion'u kolaylıkla katletmişti. Raina'ya adanmış ünlü güneş rahipleri ve rahibeleri bile yeni atanan hükümdardan korktukları için başkente yaklaşmıyordu. Diyarın dört bir yanındaki kasabalarda gizlice saklandıkları, sözde Tanrıçalarının geri döneceği ve güney dağlarında bir yerlerde bulunan gizemli tapınaklarına dönebilecekleri günü bekledikleri söyleniyordu.

Bağlılıklarından uzun zaman önce vazgeçtiklerini hayal ettim. Acemi askerler kayıp çocuklar gibi bir araya gelerek birlik halinde hareket ettiler.

Şövalyeler bizi kapıdan geçirirken. Kendimi ölüme yürüyormuş gibi hissediyordum, tepemde dönüp duran kargaların gıdıklamaları artan endişemi gidermeye yetmiyordu. Eğer bu manzara tanrılardan gelen bir alamet değilse, neyin alamet olduğunu bilmiyordum.

Doğal olmayan büyüklükteki kuşlar, paslanmış kuleleri süsleyen kesik başları gagaladı.

Acaba iyi beslendikleri için mi bu kadar iriydiler diye düşündüm, çünkü şu anda duvara saplanmış en az on beş kafa saydım. Kurbanlardan bazıları taze görünüyordu, bazıları ise o kadar derin kesilmişti ki yüz hatları tanınmaz haldeydi. Ne oldukları konusunda hiçbir şüphe yoktu - bir uyarı.

Kral Muhafızları'nın taş yüzlü askerleri koyu kırmızı tunikler ve siyah pantolonlar giyiyor, göğüslerine kraliyet armasını - güneşle çevrili hilal ve yıldız- işliyorlardı. Çoğu bize aldırış etmedi; uzun, ateşli saçlarımin istenmeyen bir işaret olduğu oğlan sürüsü arasında beni fark edenler hariç.

Aval aval bakanlara parmaklarımı sallayarak gülümsedim. Bir düşmanı sinirlendirmek için gülümsemekten daha iyi bir yol yoktur.

Ana kapılardan geçerken komutan bizi daha yıkanmış taşlarla döşeli dar bir sokağa yönlendirdi. Her iki tarafta tuğladan inşa edilmiş, hepsi de grinin farklı tonlarına boyanmış yüksek konaklar sıralanıyordu.

Yoldan geçen cahillere aldırış etmeden başımı kıvrımlı caddenin etrafında döndürdüm ve kasvetli başkentin etkileyici düz çizgilerine ve katı mimarisine hayran kaldım.

Her otuz metrede bir, sarma gümüşten yapılmış karmaşık güneş ateşi lamba direkleri dikilmiş ve her birinin altına bir saksı kömür eğrelti otu yerleştirilmiştir.

Tek bir taşın bile yerinde olmadığını, evlerin dış cephelerinin tertemiz ve bakımlı olduğunu fark ettim. Tüm o gri ve beyazlar olmasa Sciona'nın çarpıcı, hatta büyüleyici olma potansiyeli vardı. Yine de ona bakarken hissettiğim tek şey hüzündü. Sokaklarda gülen ve oynayan çocuklar yoktu. Satıcıların bağırışları ve dedikodu yapan kasaba halkı yok. Sadece sert gri ve sessizlik.

Özellikle çarpık bir virajı döndükten sonra Sciona'nın görkemli sarayı karşıma çıktı ve bu manzara mideme bir taş gibi saplandı.

Başımızın yüzlerce metre üzerinde yükselen, opak, yoğun camdan yapılmış bir kale bulutlara dokunuyordu. Ay ışığı rengindeydi ve çeliği andırıyordu. İki muazzam ikiz kule gökyüzüne doğru yükseliyordu, uçları herhangi bir kılıçtan daha keskindi ve gökleri deliyordu. Tabanında, her uğursuz açığı ve keskin kenarı aydınlatan binlerce gevşek güneş ateşi parlıyordu.

Bazıları güzel olduğunu söyleyebilir. Ben o insanlardan biri değildim.

Koyu kumral saçlı bir şövalye bizi sarayın ana kapılarının ötesine, kalenin duvarlarına yaslanmış çakıllarla kaplı bir bahçeye götürdü.

Elimi yanından geçtiğimiz soğuk mermer heykellerden birinin üzerinde gezdirdim.

Kayıp Güneş Tanrıçası Raina, Toprak ve Toprak Tanrısı Arlo'nun yanına dikilmişti. Yüz hatları hayal kırıklığına uğramış gibi sertti, ancak yüzü yıpranmış ve bilgeydi ve birçok yönden bana Micah'ı hatırlatıyordu. Canavarların ve Avların Tanrısı Lorian'ın kaslı formu Silas'ın önünde belirliyordu,

Su Tanrısı, kıvrak vücudu ve uzun uzuvlarıyla.

Ortada ise Ay Tanrısı duruyordu, dingin yüzü akıldan çıkmayacak güzellikteydi. Gerçek adı yıllar içinde kaybolmuş ya da silinmişti ve hiçbir irfan kitabı ondan aynı şekilde bahsetmiyordu. Ünlü eksantrik rahipleri ve rahibeleri bile onun gerçek görünüşünü bilmiyordu ve ben de sık sık koca bir diyarın onu nasıl unutabildiğini merak ederdim. Ama garip şeyler olmuştu.

Tabii ki benim idolüm ana tanrı ve tanrıçalar arasında yoktu. İntikam ve Kefaret Tanrıçası Maliah, hesaba katılması gereken bir güçtü ve birçok savaşçı için kesinlikle bir kahramandı. Ancak, daha az güçlü tanrıların çoğu gibi, ona da hak ettiği değer verilmiyordu.

Heykellerin yanında, dörtmala koşan bir atın etkileyici bir çeşmesi vardı, toynaklarının etrafına su sıçrarken ön ayakları şaha kalkıyordu. Devasa sırtına Güneş Tanrıçası'nın ateşli amblemi kazınmıştı; parlayan bir güneşi delen cilalı bir hançerdi bu; Şövalyelerin de benimsediği bir amblemdi.

At, Raina'nın efsanevi kısrağı Thea olmalıydı.

Bir el eldivenli elimi kavradı ve beni öne doğru çekti. Daha önce bana sırttan çilli delikanlı. İrkildim, vücudumdaki her sinir alışkın olmadığım bu temasla elektriklendi. Yavaşça elimi onun elinden çektim ama gözlerime ulaşmadığını bildiğim bir gülümsemeye karşılık vermeden önce değil.

"Sessiz ol ve beni takip et."

Emir, ikinci komutan olduğunu tahmin ettiğim kumral saçlı Şövalye'den geldi. Atından inerek başıyla hafifçe selam verdi, diğer adamlar da onu takip etti

takım elbise. Seyisler birdenbire ortaya çıktı ve aceleyle yorgun bineklerin dizginlerine uzandılar.

"Gel," diye emretti İkinci, elini sallayarak.

Muhtemelen Hawk ya da Steel gibi abartılı bir erkek ismi vardı. Gülümsediğinde yüzünün çatlayıp çatlamayacağını merak ediyordum.

Belki de bu teoriyi test etmeliyim.

Second bizi ahırların yanındaki dar bir kemerli geçitten geçirdi, tozlu apliklerde tutulan güneş ateşleri cam duvarları aydınlatıyor ve toprak zemini derin bir yosuna boyuyordu. Sarayın ana girişinden tamamen uzak durduk, sadece çenelerini Second'a doğru eğmek için duraklayan iri yapılı Şövalyelerin ara sıra geçtiği gizemli bir koridordan girdik.

Dakikalar geçtikten sonra tünel aşağıya doğru eğimlendi ve bizi sarayın kalbinin altına getirdi. Memleketim Cila'dan seçilmiş bir yetkili geçen yıl kralla yıllık zirve için saraya gitmişti. Aşağıya inmemiş olsa da, başkentte dolaşan pek çok söylentiden bahsetmişti.

İşkence, gizli partiler ve benzeri sefahat dedikoduları arasında bir söylenti, Şövalyelerin kralın korkunç canavarları gibi yeraltında tutulduğunu iddia ediyordu. Görünüşe göre memur haklıydı.

Yukarıdaki odalarda neler olduğunu merak ederken - muhtemelen sayısız hazine ve müstehcen bir lükse sahiplerdi -İzin verilmeyeceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Sciona'nın zenginleri ve soyluları muhtemelen kendilerini koruyan sert savaşçıların yüzlerini görmek istemiyorlardı.

cehalet içinde yaşamaktan memnun. Yine de, böylesine aşırı bir savurganlığı pek umursamasam da hayal gücüm gelişti.

Bir dakika daha yürüdükten sonra koridor, ortasında devasa bir demir avizenin asılı olduğu dairesel bir odaya açıldı.

Yüzlerce fildişi renkli mum yukarıdan titreyerek ürkütücü rotunda'nın her santimini kaplayan çeşitli silahlara ışık tutuyordu. Bu kadar çok kılıç, hançer ve yay görmek neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

Belki de bu o kadar da kötü olmazdı. Liam her zaman daha pozitif olmam gerektiğini söylerdi, bu yüzden şimdi benimle gurur duyacağını sanıyordum.

Komutan avizenin hemen altında, alevlerin arasında karanlık bir gölge gibi durdu. O lanetli miğferi çıkarmasını diledim.

"Dinleyin," diye bağırdı İkinci, gök gürültüsünü andıran emri göğsümde ürpertici yankılar uyandırdı. Mumlar bile onun sesiyle dalgalandı. "Hepinize bir numara ve bir ranza tahsis edilecek. İki parça kıyafet sizi bekliyor, onlara iyi bakın. Size daha fazlası verilmeyecek."

Karışık kalabalığı taradı ve yeni suçlamalarını hoşnutsuzlukla değerlendirdikten sonra şöyle dedi: "Bana Teğmen Harlow diye hitap edebilirsiniz. Buradaki eğitiminizde size ben liderlik edeceğim. Şimdi, Kardeş Damian ve Kardeş Carter'ın önünde bir sıra oluşturun. Size numaranızı verecekler."

Tamam, İkinci'nin bir adı vardı. Uygundu. Açıkçası, Hawk biraz daha iyi olabilirdi.

Henüz yanımdan ayrılmamış olan kahverengi saçlı çocuk arkamdaki sıraya yerleşti.

"Adam'a ne yaptığını duydum," diye fısıldadı arkamdan. Dönmedim, o da devam etti, "Köyündeki çocuklar senin gölge bir canavar gibi hareket ettiğini ve bir dakika içinde kışının üstünde olduğunu söylediler."

Hafif bir abartı. Belki üç saat sürmüştür.

"Ben bir gölge canavarından çok uzağım," dedim ürpererek. Yeteneklerim ortalamanın üzerindeydi ama karanlığa hizmet etmek için yaşayan yaratıklarla kıyaslanamazdı. İnsan formuna bürünebildikleri varsayılan bu yaratıklar kâbus ve külden oluşuyordu ve o kadar hızlıydılar ki avlarının ruhlarını bir kalp atışı içinde yutuyorlardı.

"Benim adım Patrick." Çizgi neredeyse hiç kımıldamasa da daha da yaklaştı.

İç çekerek arkamı döndüm ve dolgun dudaklarında aynı yarım gülümsemeyi buldum. Arkadaş edinmeye o kadar hevesli görünüyordu ki neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

"Kiara. Arkadaşlarım bana Ki der." Çok fazla arkadaşım olduğundan değil. Sadece Liam vardı. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi sızlattı ve Patrick maskemin düştüğünü görmeden ona sırtımı döndüm.

Damian ve Carter'a yaklaşmamız uzun sürmedi, yüzleri sert ve inatçıydı.

İlki yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu, ikincisinin ise gri ve kahverengi kalın bir sakalı ve kaşlarını kırıştıran kırıklıkları vardı. Bana Cila'nın nalbantını hatırlattı; gülümsemekten çok kaşlarını çatan ve dükkânına girmeye cesaret eden çocuklara nal fırlatan bir adamdı.

Yaşlı Şövalye'yi hemen sevdim.

"Yirmi altı," diye bağırdı Carter, tozlu beyaz bir parşömen kâğıdını bana doğru itti, sayı kâğıda dağınık vuruşlarla karalanmıştı. Bana meraklı bir bakış attı, soğuk mavi gözleri yumuşadı. Dudaklarının bir köşesi kalktı, ama sonra aynı hızla düştü. "Devam et o zaman, genç kız." Traşlı başını sağa doğru salladı.

Patrick yirmi yedi aldı ve bana yetişmek için neredeyse topuklarıma takılıyordu.

Önümüzde uzun bir koridor uzanıyordu, her iki yanda kıpkırmızı boyalı kapılar vardı ve hepsi açıktı. Bizim odamız koridorun sonunda, soldaki üçüncü kapıydı.

Kağıt inceliğinde yastıkları ve güve yeniği battaniyeleri olan iki düzine kadar dar karyola beni hiç şaşırtmadı. İyi eğitilmiş bir savaşçı olabilirdim ama yine de rahat bir yastığa sahip olmak hoşuma gidiyordu ve bu konaklama yerleri pek de lüks sayılmazdı. İç çekerek, banyo yapmak için can atarak temiz giysilerimi aldım.

Botlarım taşların üzerinde kaydı ve Patrick bir gümbürtüyle sırtıma çarptı.

Banyo.

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Bu zavallı topluluğun önünde soyunmamın imkânı yoktu ve saygınlığım tüm zamanların en düşük seviyesinde olsa da hâlâ bir şekilde sağlandı. Ayrıca ellerimi de hesaba katmalıyım. Çocuklar sırrımı ortaya çıkardıkları anda, çıplaklıktan daha fazla endişelenmem gerekecekti.

Dakikalar sonra korkularım yeşerdi, önümdeki manzara karşısında nabzım hızlandı.

Banyo, loş bir odada tek bir havuzdu.

Su, vınlayan mekanikler tarafından filtrelendi. am kokulu sabunlar dağıtıldı ve çocuklar hiç düşünmeden giysilerini çıkardılar, dikdörtgen havuza koşmadan önce kirli çarşafları kenara fırlattılar.

Burada kendimi ifşa etmemin hiçbir yolu yoktu. Mahremiyet diye bir şey yoktu.

"Yardıma ihtiyaın var mı? Aslında yardıma değil ama..." Patrick'in yüzündeki gariplik belirgindi. Umutsuzca yıkanmaya ihtiyaım vardı, cildim ve saçlarım yol ve onun pek çok kokusu yüzünden leş gibi kokuyordu.

"Yardımaını ileteneğim Patrick," dedim yüzümü buruşturarak ve arkasındaki elik renkli duvara sırtını dayamış yalnız bir şövalye'nin nöbet tuttuğu yere doğru yürüdüm. Benden bir ya da iki yaş büyük görünüyordu, yüzü ocuksuydu ve henüz şövalyeliğin ağırlığıyla yara almamıştı. Daha yeni bir inisiye olmalıydı, bu da banyo görevinden neden onun sorumlu olduğunu açıklıyordu. Daralmış bakışlarından memnun olmadığını anlayabiliyordum.

"Affedersiniz efendim," diye başladım, kahverengi gözleri bana doğru kayana kadar bekledim. "Herkes gittikten sonra banyo yapmam mümkün mü?" Gürleyen bir i çekişle başını bana doğru çevirdi. Bir an sonra bakışları göğsüme kaydı ve yanaklarını pembeye boyadı.

"Geçmişte zel olarak yıkanmak isteyen acemiler bunu akşam yemeğinden sonra yapmayı tercih etmişlerdir. Ama elinizi çabuk tutun," diye ekledi huysuzca ve arkasını dönerek konuşmanın sona erdiğini işaret etti.

Aklıma gelen her tanrıya şükrettim.

Kalabalık odadaki her çıplak bedenden kaçınmak

Erkeklerle dolup taşan odamıza doğru aceleyle ilerledim ve bir iniltiyle bana ayrılan karyolaya çöktüm.

Keşke Micah beni şimdi görebilseydi.

Onu tanıyorsam, muhtemelen kahkahalarla gülerdi.

Altıncı Bölüm

Ölümün Eli

Boğazınız çoktan kesilmeden ve ölüm sizi kucağına almadan önce onun geldiğini göremezsiniz. Ölümün Eli'nin bir ruhu varsa bile, uzun zaman önce kaybolmuştur.

THE LEGENDS OF ASIDIA'DAN ALINTI

Çamurlu seyahat kıyafetlerimi çıkarma zahmetine girmemiştim. Bu da benim lehime oldu, çünkü odama girdikten birkaç saniye sonra kapımın aralığında bir kâğıt parçası kaydı.

Kimin gönderdiğine dair hiçbir soru işareti yoktu.

İç çekerek gardırobuma doğru yürüdüm ve yıkım aletlerimi aldım. Yirmiden fazla bıçağım vardı, hepsi farklı boyutlarda ve farklı nedenlerle kullanılıyordu: uyarmak, sakatlamak veya öldürmek için.

Bu geceki görev hızlı olacaktı.

Silahlarımı deri ceketimin altına gizlemiş bir halde, kutsal mekânın içinden geçip kapılardan sıvıştım. Bir kişi bile yoluma bakmaya cesaret edemedi.

Ben ölümdüm. Ve akli başında insanlar benden uzak durma eğilimindeydi.

Hizmetçilerin arka girişinden gizlice geçerek şehrin en zengin bölgesindeki bir konağa girdim. Sciona'nın doğu kesiminde sadece soylular ve üst sınıftan kadın ve erkekler yaşırdı ve kapıları sanki bir cesaretmiş gibi açıktı. Kimse Cirian'ın seçtiklerini soymazdı, ben hariç.

Bu gece bozuk paradan çok daha fazlasını alacak olmam çok kötü.

Zihnimi kapatarak hançerimi kavradım ve işe koyuldum.

Yedinci Bölüm

Kiara

Sanki bu mektubu okuyacakmışsın gibi sana yazıyorum.
Benim için yaptığın şey senden nefret etmemi sağlıyor.

Yaptıkların

En iyi arkadaşımın elimden alınmasıyla sonuçlandı ve şimdi bu
geri kalmış kasabada yalnız kaldım. Bu çok ironik, çünkü ben
bile

Bu anlamsız mektubu yazarken elimde değil ama seni
özlüyorum ve keşke seni o çok küçümsediğin sıkı
sarılmalardan birine çekebilseydim.

LIAM FREY'DEN KIZ KARDEŞİ KIARA FREY'E
POSTALANMAMIŞ MEKTUP, LANETİN 50. YILI

Yaban domuzu ve kızarmış somon balığı yediğimiz salonda
uzun ahşap masalar ve dar sıralar vardı. Duvarlar sarayın üst
kısmı gibi camdan değil taştan inşa edilmişti, koyu renkli
levhalar apliklerde yakılan birkaç güneş ışığının ışığında
parlıyordu. Titredim, kasvetli çevreyi inceledim ve yıllar
boyunca alıştığım tek değişmezden yoksun olduklarını fark
ettim.

Asidia batıl inançları olan insanlara ev sahipliği yapıyordu ve
sanırım buna hakları vardı.

Köyümdeki insanlar tanrıların küçük mermer heykellerini
toplar ve çoğu Raina'ya adanmış sunaklar inşa ederdi.
Karmaşık duvar halıları, güzel mumlar ve sayısız detaylı
illüstrasyon ölümsüzleri onurlandırıyor.

ister sahte ister gerçek olsun, bu tür inanç işaretlerinden yoksun bir ev.

Bahçedeki heykeller dışında, şövalyelerin kutsal alanında tanrıların başka bir tasvirini görmemiştim ve özellikle dindar olmasam da, onların tanıdık istikrarlı varlıklarını özlediğimi fark ettim.

Patrick'in bariz eğlencesine rağmen yemeğimi adeta içime çekerek arkama yaslandım ve bir elimi memnuniyetle karnımın üzerine koydum. Karnımın doymasının üzerinden haftalar geçmişti. Belki de bu kadar çok kişi a kalırken kendimi şımarttığım için suçlu hissetmeliydim ama utanç duyamayacak kadar memnundum.

"Yapamam," diye içini çekti Patrick, yiyecekleri göstererek. "Domuzun hâlâ hayatta olduğundan tamamen eminim."

Burnunu kırıştırdığında güldüm. "Yemek yemen gerek. Hem o kadar da kötü değil ve kim bilir bir daha ne zaman böyle güzel yemekler yiyeceğiz." Tabağından bir parça aldım ve hınzırca gülümseyerek ağzıma attım. Gerçekten ciddi olamazdı - yemek son zamanlarda para kadar değerliydi.

Patrick tabağını bana doğru itti. "O zaman benimkini alabilirsin. Adam'la uğraştıktan sonra bunu hak ettin."

İkimizin de güce ihtiyaı olduğu için itiraz etmeye hazırdım ama Patrick memnun görünerek ekmeğini bitirmeye başladı. Bana sert bir bakış atıp tek kaşını kaldırdığında pes ettim ve yemeğinin geri kalanını mideye indirdim.

Bir parçam onun sadece nazik davrandığından şüphelendi ve bu parçam teklifini kabul etmemek için isyan etti. Böyle bir cömertliğe alışık değildim ama sonunda midem gururuma galip geldi.

Çok geçmeden bir gong sesi duyuldu, kısa süren akşam yemeğimiz

ani bir son.

Herkes odalara doğru koşuştururken bir yığın vücut çırpınıyordu ve bu koşuşturma sırasında birkaç itiş kakış yaşandı. Tek düşünebildiğim sonunda vücudumdaki kiri silmekti.

Bir de seyirci eksikliği.

"İyi geceler, Ki," dedi Patrick karyolasına uzanırken. İnce battaniyeyi çenesine kadar çekti ve soğuktan biraz ürperdi.

"İyi geceler," dedim, rahat bir yer bulmaya çalışırken sırtarak. Bir bakıma bana Liam'ı hatırlatıyordu ve bir an için ağabeyimi Patrick'in yerinde dinlenirken hayal ettim.

Seçildiğim için mutluydum. Artık şüphe kalmamıştı.

Herkes akşam için yerleştikten sonra koridordan aşağıya, banyo odasına doğru yürüdüm. Söz verdiğim gibi, görünürde kimse yoktu.

Zalim, kötü tanrılara şükürler olsun.

Parmaklarım gömleğimin küçük düğmeleriyle uğraşırken, çıplak tenimi öpen keskin havayla birlikte gözlerim kapandı. Pantolonum taşların üzerine düştü, kurumuş çamur ve üzerinde fazla durmak istemediğim diğer şeyler yüzünden kaskatı kesilmişti.

Gidecek son şeyler eldivenlerdi.

İç çekerek, kalın deriyi her seferinde bir parmak soydum, çıplak eti görünce kalbim karnıma düştü. Ne kadar zaman geçerse geçsin, buna asla alışamayacaktım.

Avuçlarımdan kabarık yaralar yükseldi. Ellerimin arkasını süslediler, her parmağıma aynı sert akik ve mavi çizgiler dokundu ve hastalıklı damarlar gibi üzerime yayıldılar.

Kendime acımak için daha fazla zaman kaybetmeden

havuzun kenarına doğru ilerledi ve ilk kayalık basamağa indi. Opak sular ılıktı, filtre vızıldadıkça çevre boyunca köpükler dolaşıyordu.

Dudaklarım tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı - günün ilk gerçek gülümsemesiydi bu - ve omuzlarıma ulaşana kadar suyun içinde ilerleyerek konik merdivenlerden aşağı indim. Memnun bir inilti çıkardım.

Hayatım boka sarmıştı ama en azından temiz olacaktım.

Yıkanmak için acele etmeden vücudumun her santimini acımasızca ovdum, çamurun ayrılmayı reddettiği yerlerde tırnaklarımı kullandım. Yolun pis kokusundan kurtulduğuma emin olduktan sonra saçlarıma yöneldim, ucuz sabunu köpürtüp kafa derimi yoğurdum.

Saçlarımı durularken suyun altında gereğinden fazla oyalandım ve ürkütücü sessizliğin tadını çıkardım. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, bulanık sessizlikteki tek ses buydu. Aşağıda, Liam ve Micah'la birlikte eve döndüğümü ve en sevdiğim ormanlık alanda olduğumu hayal edebiliyordum. Suyun güvenliğinin altında hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirdim, özlemini çektiğim tek şey değişim olsa bile.

Ciğerlerim uzun süre hayal kurmama izin vermedi.

Yüzeye fırlayarak havayı içime çektim, gerçeklik her keskin nefes alışımında beni eziyordu.

Islak saçlarım omzuma dolanırken başımı çevirmeme neden olan şey bir lanetin homurtusuydu. Dudaklarımdan kaçan nefese engel olamadım.

Arkamda, elleri pantolonunun düğmelerinde, göğsü çıplak bir Şövalye duruyordu.

Suyun altına dalıp, küfrederek ona katıldım.

Yaralı ellerimle göğüslerimi örtüyordum ama buna pek gerek yoktu çünkü yoğun çamur ve köpük tabakasının arasından görebileceğinden şüpheliydim.

Onu süzmekten başka bir şey yapamıyordum; gözlerim haince, pembe yara izleri ve kabarık lezyonlarla kaplı olduğunu görünce hayrete düştüğüm kaslı karnına kaydı. Yara izleri dalgalı karın kasları boyunca ilerliyor ve göğüslerini kaplıyordu; bazı yaralar tam olarak iyileşmemişti.

Ama yüzü.

Meşalelerin alçak ışığında yüz hatlarını inceledim; bir şaheser ve bir harabe. Gençti, muhtemelen benim on sekiz yaşımdan bir ya da iki yaş büyüktü.

Düz kuzguni saçları alnına dökülüyor, kulaklarının etrafında şakacı bir şekilde kıvrılıyordu. Alevlerin puslu sarı ışıltısı, tek başlarına birer silah olabilecek keskin çenesini ve yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu. Ve dudakları, daha önce hiç bu kadar dolgun dudakları olan bir adam görmemiştim, yine de bir şekilde ona çok yakışıyorlardı.

Ama yüzünün sol tarafı onun olağanüstü güzelliğine katkıda bulunuyordu. Kaşının üstünden başlayıp jilet gibi keskin elmacık kemiğinde son bulan iki kırmızı yara izi, neredeyse gözbebeği olmayan ve süt mavisi bir renk alan gözünü boydan boya kesiyordu. Bu renk daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, ama kül ve gölge bulutlarının altında, bakışlarının gizeminin ötesinde, ışığı karanlıktan kurtulmak için savaşıyor bir ateş kıvılcımı vardı. Bazen kendi yansımadı tanıdığım bir bakış.

Beni tamamen ve özür dilemeden büyüledi.

"Burada ne yapıyorsun, acemi?" diye bağırdı, yere düştü.

Ellerini iki yana açmış, şaşkın bakışları ona çocuksu bir parıltı veriyordu.

Cevap olarak ciyakladım, ateşler içindeki bedenimi eğerken etrafımda su şırıltısı vardı, bir yandan da ona hayran olduğum için kendimi azarlıyordum.

"Yemekten sonra buraya gelip yıkanabileceğim söylendi. Özel olarak," diye telaffuz ettim, kalan azıcık soğukkanlılığımı yeniden kazanarak.

Çalışacak fazla bir şey yoktu.

Şövalye sözlerime görünür bir tepki vermedi ama gözleri taş zemine kaydı. Yanılıyor olabilirim ama solgun yanakları pembeye boyanmış gibi görünüyordu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sesinde derinleşen bir tedirginlik notası vardı. Tereddütle bakışlarını kaldırdı, "Genelde bu zamanı kendime ayırıyorum" derken ses tonu sertti.

"O halde bir sorunumuz var gibi görünüyor." Düşünmeden konuştum, ancak kahverengi gözlerinde ateş yanıyordu, sanki bu meydan okumadan en az benim kadar zevk alıyordu.

Dikkatimi dağıtıyordu ve Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Dikkatimi onun düşünceli yüzünde tutuyor, kaslı fiziğini görmeyi kendimden esirgiyordum.

Kim olduğunu merak ettim. Acemi bir asker miydi yoksa ünlü bir subay mı? Sadece yara izlerine bakarak bile bir süredir Şövalyelerle birlikte olduğundan şüpheleniyordum.

"Bir acemiye göre çok cesursun," diye mırıldandı, burun delikleri hafifçe alevlenmişti.

Omuz silktim. "Bütün mesele bu değil mi? Cesur olmasaydım, kralın ne işine yarardım? Gerçi, sanırım

cesurlar orada ölür."

Sağ gözü karardı. "Belki de cesur senin için doğru kelime değildir, o zaman," dedi kuru bir sesle ve beni soğuk bir tarafsızlıkla değerlendirdi.

Başımı yana eğerek gülümsemem kurnazlaştı ve çılgınca atan kalbimin her atışının tadını çıkardım. "Eğer benim kalın kafalı olduğumu ima ediyorsan, o zaman belki de içsel bir düşünme sürecine girmesi gereken sensin."

Ellerimi göğsümden indirerek yoğun suyun tepesine tehlikeli bir şekilde yaklaştım. Yanaklarındaki pembelik derinleşti.

Tüm dikkati bendeydi.

Şövalye bakışlarımı tuttu, süt mavisini gözleri bir gizem bulutuydu. Yüzünde bir şey parladı ve aklım başımda olsaydı bunun bir entrika olduğuna inanabilirdim.

Bir aceminin onunla bu şekilde konuştuğundan şüpheliydim, özellikle de yüz yüze. Ama küçük bir yara izi, onca insan arasında beni korkutup kaçırmaya yetmemişti ve ona meydan okumanın getirdiği adrenalin ciğerlerime yeni bir hayat vermişti.

"Paylaşmaya fazlasıyla açığım." Gülümsedim, kendimi cesur ve tamamen dengesiz hissediyordum. "Eğer hâlâ planlanmış banyonu kullanmak istiyorsan tabii." Bu bir alaydı, başka bir şey değil, ama cevabını beklerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Sözümü geri alıyorum." Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken dalgalandı. "Üçüncü bir seçenek olduğuna inanıyorum, küçük acemi."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

Şövalye ve ben karşı karşıya geldik, ikimiz de teması kesmedik. Ama cevabını hiç alamadım. Onun yerine, döndü

Aniden döndü ve bana eşit derecede kaslı sırtını verdi. Omzunun etrafında oniks bir dövme kıvrılıyordu; iç içe geçmiş üç daire ve halkaların etrafında kıvrılan tuhaf, asma benzeri dallar. Ne yazık ki doğru düzgün bakamayacağım kadar uzaktaydı.

"Beş dakika içinde döneceğim. Döndüğümde bu odanın boş olmasını bekliyorum."

Ağır adımlarla uzaklaşırken ağzım açık bir şekilde bakakaldım.

Ya dersimi almamıştım ya da oynamayı bitirmemiştim, ama ağzımı bir kez daha açtım.

"Bekle!"

Sırtı bana dönük olmasına rağmen botları dondu. İtiraf etmek gerekirse, bu hiç de hoş olmayan bir manzara değildi.

"Adın ne senin?" Sir Tall-Rude-and-Growly dışında mı?

Onun Omuzlar gergin, ve sadece
işaret o duydum Ben. "Komutan Jude Maddox."

Kahretsin. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Komutan.

Liam'ın yerine beni alan aynı adamla, lanet olası Ölümün Eli'yle az önce sözlü olarak tartışmıştım. Miğferi olmadan onu tanıyamamıştım.

"Beş dakika, acemi, ve bu bir daha olmasa iyi olur." Ve sonra Jude-Jude Maddox, Şövalyelerin Komutanı-hayatımda ilk kez nutkum tutuldu.

Sekizinci Bölüm

Jude

Sadece bağılılığımız ve dualarımızla Güneş Tanrıçası Raina'yı yatıştırmayı umabiliriz. Ve belki de dünyamıza merhamet etmesi için onu ikna etmeliyiz. Karanlık ve gölgeleri ruhların ışığıyla beslenir ve gecenin savaşçıları çok açtır.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Onu asla seçmemeliydim.

Memurların odalarına giden koridorda gürleyerek ilerledim.

Başta kim olduğumu bilmiyordu ama artık bildiğinden emindi. Bir dahaki konuşmamızda bu kadar cesur olup olmayacağını merak ediyordum. Bir parçam öyle olmasını diledi. Delici kehribar gözlerindeki meydan okumayla göğsümde bir şeyler canlandı ve uzun zaman önce öldüğüne inandığım bir parçam derin bir nefes aldı.

Kiara.

Ölümcül bir savaşçı için güzel bir isim. Cila'da o kabadayıyı omzunun üzerinden fırlattığını gördüğüm an, kardeşinden daha iyi bir asker olacağını anlamıştım. Yıllardır bir kavgada böyle bir ateşe, böyle bir tutkuya tanık olmamıştım ve esintideki duman gibi hareket edişi kalbimin kulaklarımda gümbürdemesine neden oldu.

"Zor bir gün m yd ?"

Omzumun üzerinden baktım. Isiah bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı, alnında bir ter tabakası vardı.

" yle de denebilir," diye homurdandım, gözlerimi devirmekten kaçınarak. Adamı yıllardır tanıyordum ve beni kutsal amblemi taşıyan diğer hıyarların hepsinden daha iyi anlıyordu. Ayrıca ne zaman zorlamaması gerektiğini de bilirdi. şimdi öyle bir zamandı.

İsyancı sempatizanı Lord Paldyn'in hızla öldürülmesinden sonra tek istediğim yalnız kalmak ve vücudumdaki utancı temizlemektir. Beklemedi im şey onunla karşılaşmaktı, beni tamamen huzursuz eden o lanet kızla, kurnaz gözleri tenime batıyor, sanki bir saat önce ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi beni yargılıyordu.

"Yarın eğlenceli olacak o zaman." Isiah kıs kıs gülerek adımlarını yavaşlattı ve kapının önünde durup geniş kollarını kavuşturdu. "Biraz dinlensen iyi olur Maddox." Kara kaşlarını kaldırdı ve ekledi, "Bok gibi görünüyorsun."

Homurdandım ama bir şey söylemedim ve Isiah'nın kahkahası koridorda beni takip etti ve komutanın s itine açılan kapıyı geçti.

Oda seyrek ve düzenliydi, tam da sevdiğim gibiydi. Düzenli. Karmaşık olmayan. Hayatım soğuk verimlilikten başka bir şeye pek yer bırakmıyordu.

Ama bu gece... Bu gece yıllardır ilk kez g  s mde o eski ve tanıdık sıcaklığı, o mutluluk verici sıcaklığı hissettim. Bu beni hem rahatlattı hem de kızdırdı.

Geçen yıl tüm adamlarımı Sis'e kaptırdığımdan beri sürekli bir hissizlik hali içinde yaşıyordum. Vahşetten sonra

Lanetli toprakların etkisinin beni tüketmesine izin verdikten sonra, kendimi bir sahtekârdan başka bir şey gibi hissetmediğimi taahhüt etmişim. Ve zihnimde, başka bir şey hissetmek gibi temel bir nezaketi bile hak etmiyordum.

Kendimi yatağa atmadan önce soyunma zahmetine bile girmedim, menteşeler altımda gıcırdıyordu. Yarın eğlenceli olmaktan çok uzak olacaktı. Ve içimden bir ses, meydan okuyan dövüşçüyü işe almanın yıllarca pişman olacağım bir hata olacağını söylüyordu.

...

O akşam, başarısız uykumun ikinci saatinde, yatıştırıcı bir ayaz, bir esinti fısıltısı göz kapaklarımı ağırlaştırdı.

Bir tutam nane ve orman gökyüzünün kokusu ciğerlerime doldu, bu koku ürkütücü olduğu kadar tanıdıktı da. Uyku nihayet beni kucaklamıştı, ancak bilinçsizlik perdesinin altında bulduğum huzur değildi.

Sis, bir vazonun içindeki hapsolmuş duman dalları gibi zihnimin duvarlarını tırmandı. Kül girdapları ve gümüş şimşekler mavimsi tüyler arasında sıçradı, akım omurgamda yukarı ve aşağı ürperti gönderdi.

Neden hep bu yere geri dönmek zorundaydım? Rüyalarımda bile kaçamıyordum.

Kemik beyazı dallar yerden boğumlu çiçekler gibi yükseliyor, gümüş ve mavi yapraklar ay ışığında parlıyordu. Eğer daha iyisini bilmeseydim, güzel olduğunu düşünürdüm. Ama gerçeği biliyordum, sık çalılıklarda gizlenen dehşeti yaşamıştım.

Belirsizce ilerledim ve her adımda bir adım daha ilerledim,

Göğsümdeki yanma arttı, değışti ve yeni bir şeye dönüştü. Korkutucu bir şeye.

Uzakta ruhani bir siluet belirirken kül bulutları süzölerek uzaklaştı. Aniden durdum.

Kömür rengi bir kukuleta solgun yüzünü alçaktan örtüyordu, görünen tek kısmı sivri çenesiydi. Kemikleri ürperten bir esinti pelerininin uçlarını topladı ve parlaklığıyla göz kamaştıran altın bir astarı ortaya çıkardı. Ayaklarım kıpırdamadı, yaldızlı pelerinin görüntüsü nefesimi en alışılmadık şekilde çaldı.

Böyle bir gölge. Büyölleyici, altın rengi bir güzellik.

Gölgeler ve ışığın bir karışımı olan önümdeki kadın, onu örten kukuletayı hafifçe çekiyordu. Yüzünü görmek, bilinmezliğin kisvesi altında yatan gizemleri görmek için can atıyordum. Kalbim inanılmaz derecede hızlı atıyordu ve arzulamaya başladığım sıcaklık, bir sevgilinin hoş bir dokunuşu gibi göğsüme yayıldı.

Etrafımızdaki fildişi ve mavi dalgalar ince bir örümcek ipeği gibi dönüp duruyor, bulutlar şimşek çakmak için savaşıırken yanıp sönüyordu. Aramızda aktığını hissettiğim kıvılcımı, gücü arzuluyordum. Ben ve bu Wraith.

Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde olan bir ses tarafından yapılan bir uyarı, ölmekte olan gecenin içine doğru böğürdü.

Siyah kalbe dikkat et. Çünkü bir aşğın bıçağıyla öpüldüğünde sokar, sokar, sokar.

Göğsüm gümbürdedi ve bir çığlık serbest kalmak için savaştı. Şifreli uyarı yankılandı ve damarlarımdaki kanın donmasına neden oldu.

Çok yavaş bir ölüm, çok tatlı dudaklar. Bir tat, ve binlerce

ölümler alacaksınız.

"Maddox." İsmim sisin içinde bir yerden boğuk bir yankıyla duyuldu. "Uyan, komutan."

Başlığını indirmeye başlarken kadının elleri titriyordu, uğursuz sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Nefesimi tuttum, yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum-

"Jude."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Isiah yatağımın üzerinde durmuş, o bilgili haliyle beni izliyordu.

Çelik rengi gözleri yanlardan kırışmıştı ve adamın ruhumun derinliklerini ve altında yatan karanlığı gördüğüne yemin edebilirdim. Yine de, birlikte olduğumuz onca yıl boyunca, onu terslediğimde bile asla geri çekilmedi. Sadece homurdanır ve beni somurtmaya bırakır, ertesi gün elinde kahve ve saray mutfağından taze pişmiş ürünlerle çıkagelirdi. Gerçi tatlıların daha çok onun için olduğundan şüpheleniyordum.

"Acemiler hazır," dedi. "Harlow'a kısa süre içinde geleceğini söyledim ama bugün sabırsız görünüyor. Sabırsız ve huysuz."

"H e r zaman sabırsızdır ve nadiren huysuzdur," dedim. diye cevap verdim, yataktan kalkıp kâbustan ve yüzünü inkâr ettiğim pelerinli kadından kurtuldum. Eski gömleğimi çıkarıp yeni bir tane aldım ve giyinmeye başladım. "Harlow benden daha az gülümsüyor."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı ve neredeyse gülümsedim.

"Tanrım, ikiniz de çekilmezsiniz." Isiah küçükken yaptığı gibi saçımı karıştırdı ve ben de ters ters baktım. Yaklaşık bir yaşındaydı.

Benden on yaş büyüktü ve sık sık Asidia'nın en ünlü suikastçısı yerine onun sinir bozucu küçük kardeşiymişim gibi davranırdı.

"O zaman acele edin ve bugün çok fazla acemiği korkutmamaya çalışın," diye omzunun üzerinden ekledi ve odadan çıktı.

Böyle bir şey yapmadığımı iddia ederdim, ama sonra şifonyerimin üzerindeki aynada yansımamı gördüm. İç çekerek elimi dağınık saçlarımda gezdirdim.

Senden korkmuyordu.

Aklıma bu düşünce geldi ve isteğim dışında banyo odasına, yüzüme korkuyla değil şaşkınlıkla bakan kıza döndüm ve... gülümsedim. En tedirgin edici kısım buydu.

Bir kez daha kaşlarımı çatarak şifonyerden uzaklaştım ve botlarımı kaptığım gibi kapıdan çıkmadan önce giydim.

Bugün, Harlow acemileri ringe dizecek ve güçlü yönleri hakkında bir fikir edinecekti. Ben uzaktan izler, kimin öne çıktığını ve kimin saflarımıza katılmaya uygun olabileceğini not ederdim. Teğmen acımasızdı, benden de beterdi ama onları olacıklara hazırlayacaktı.

Çemberin dışına ulaştığımda koridorun duvarlarına yaslandım ve kendimi gölgelere sakladım.

Bu odayı her zaman en çok sevmişimdir.

Tavandan sarkan devasa avize mekânın her santimini akkor bir parıltıyla aydınlatıyordu. Duvarlara tutturulmuş ince işçilikli silahlar beni daha yakına çağırıyordu ama ben yerimde durdum ve kollarımı kavuşturdum

göğsüme karşı.

Otuz civarında yay ve yüzden fazla farklı tasarımda hançer ve kılıç olmalıydı. Bazıları kabzalarına yerleştirilmiş mücevherlerle parlıyordu; diğerleri ise daha yalın ve ölümcüldü. Süslü kılıçlarla hiç vakit kaybetmedim, daha çok işe yaramaz süsler olmadan kemiği kesebilen sade çeliğe ilgi duydum.

Harlow ringe girerken botları vuruyordu, saçlarındaki ince kızılık bir ateş halesi gibi parlıyordu. Dikkatimi isteksizce silahlardan ayırdım ve gözlerinde korkuyla teğmeni izleyen çocuklara odaklandım.

Güzel. Korkmalılar.

"Acemiler!" Harlow ringin tam ortasında durarak havladı. "Umarım hepiniz dinlenmişsinizdir, çünkü bugün eğitiminiz başlıyor."

Sayıları kırk civarında olan çocuk kalabalığının üzerine bir sükûnet çöktü.

"Her hafta," diye söze başladı Harlow, ellerini arkasında kavuşturmuş, titreyen stajyerlerin etrafında yavaşça dolanırken, "sayınız azalacak."

Kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Kiara. Canlı saçları Diğerlerinden ayrılıyordu ve ben başka bir yere bakamıyordum. Yanında uzun boylu, çilli bir çocuk ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylediği şey karşısında dudakları kıpırdadı ve gözlerinin silah duvarına nasıl gittiğini fark ettim.

Dün gece hissettiğim o lanet sıcaklık yeniden ortaya çıktı.

Harlow devam etti. "Sadece en iyiler Ebedi Yıldız Şövalyeleri'ne hizmet edecek ve layık görmediklerimiz Muhafızlar'da çalışmaya gönderilecek." Ağzının bir köşesi hastalıklı bir şekilde kıvrıldı.

zevk.

Kiara'nın yüzü düştü. Belki de işten çıkarılmanın eve dönüş bileti anlamına geldiğini sanmıştı. Muhafızlar uzun, yorucu günler ve kesin ölümden başka bir şeyle vnmezlerdi. Kralın, saflarında uzun bir hayat sürecek askerler için çok fazla düşmanı vardı. şövalyeler de pek güvenli değildi.

"Herkes. Sırtınızı duvara dnn," diye emretti Harlow ve acemiler onun talimatlarına uymak için acele ettiler.

Harlow odada geziniyor, yanından geçtiği çocukları küçümseyerek inceliyordu. Kiara'nın yanına vardığında tereddüt etti, ince dudakları buruk bir sırıtışla seğirdi.

Nefesim kesildi, ama o devam etti, onu geçti. Hayal kırıklığımı içime attım. Bencilce, beni büyüleyen etkileyici yeteneğini sergilemek için onu tekrar dövüşürken görmek istemiştim. Beni cezalandırıcı ve hipnotize edici etkisinden henüz kurtaramamış bir anı.

"Sen." Harlow, kırpılmış siyah saçlı ve zengin kahverengi tenli, kaslı bir delikanlıyı işaret etti. "Ortadaki."

ocuk tereddütle ortaya doğru tökezledi, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. Harlow bana kediyi andıran sarışın bir çocuğu işaret etti. Boncuk gözleri cilasız zümrüt rengineydi ve zaten sert olan yüz hatlarını arpıtın sinsi bir gülümsemesi vardı.

Harlow ikisine de döndü, kurnaz gözlerini heyecan kaplamıştı. "Eminim çoğunuz söylentilere aşınasınızdır. Sis efsaneleri. Onun ötesinde, içinde yatan şeylere dair. şövalyelerin gurur duydukları tek şey onurlarıdır."

Onur duydum. Neredeyse gülecektim. Keşke o adamın kim olduğuunu bilselerdi.

Şövalyelere başkanlık etti. Kral onurlu olmaktan çok uzaktı.

Harlow tekrar iki acemiye odaklandı. "Şövalyelik, onur ve eski kurallarla gurur duyuyoruz. Ama"- diye devam etti, birçok korkmuş çocuğun bakışlarıyla karşılaştı-"ötesinde yatan şeyin üstesinden gelmek için acımasız olmamız gerektiğini de biliyoruz."

Kiara yerinde kıpırdandı ama bakışları soğudu. Ölümcül.

Gülümsedim, içimi beklenmedik bir gurur kapladı.

"Bununla birlikte"-Harlow başını hem sırtan delikanlıya hem de kaslı rakibine doğru salladı-"bazen eşit şekilde eşleştirilmeyeceksiniz. Ve krallığımızın ötesindeki diyarda hiçbir kural yoktur. Ne yapılması gerekiyorsa onu yaparsınız."

Kimse konuşmadı. Kiara'nın köyünde eşek sudan gelinceye kadar dövdüğü pislik bile konuşmadı. Bir arabaya atılmış ve diğerleriyle birlikte buraya getirilmişti.

İçimden öfkelen dim. Onu doğrudan Muhafızlar'a, hatta muhtemelen Devriye'nin alt kademelerine gönderirdim ama teğmen mümkün olduğunca çok sayıda sağlam vücutlu askere ihtiyacımız olduğunu savunmuştu.

Harlow ortadaki ikisini işaret etti. "Yüzleşin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Burada ringde kural yoktur." Onlara arkasını dönerek odanın uzak tarafına çekildi ve tebaasını izleyen bir kral gibi taşa yaslandı.

Dikkatinin bir ileri bir geri gidip gelerek en iyi nereye vuracağını hesaplamasına bakılırsa, ilk hamleyi kedigil sırtışlı çocuğun yapacağından emindim. Ama yumruğunu ilk vuran kaslı dev oldu.

Sert bir darbe değildi, daha çok bir test gibiydi ve

Saldırgan neredeyse pişman görünüyordu. Gözleri nazikti, böylesine dalgalı kas ve gücün arasında yeri olmayan türdendi. Kalabalığın arasından adı -Alec- haykırılan rakibi uzun süre yerde kalmadı.

Alec hızla ayağa kalktı, yüzünü korumak için kollarını kaldırırken ayaklarının üzerinde zıpladı. Saldırmak için hiçbir hamle yapmadan, rakibi boğazından bir kükreme kopararak saldırana kadar bekledi.

"Sam" -büyük oğlanın adı- tezahüratlarının yanı sıra, arenada kana susamış bir enerjiyle nabız gibi atan acemiler de izliyordu.

Sam, Alec'i alt edeceğinden o kadar emindi ki, küçük çocuğun ayaklarını hiç görmedi. Alec zayıf bacaklarını neredeyse ustalıkla savurarak Sam'in büyük bir gürültüyle yere düşmesini sağladı.

Yüzümü buruşturdum. Kuyruk sokumu kemiği günün geri kalanında ağrıyacaktı.

Alec hızını kesmeden Sam'in gövdesine atladı, üzerine çıktı ve yakışıklı yüzüne seri yumruklar indirdi. Kiara'nın yanındaki çocuk gözlerini kaçırarak botlarına baktı ve Kiara sanki rahatlamış gibi daha da yaklaştı.

Ancak Sam teslim ol diye seslenince Alec saldırısını durdurdu. Onu benzettiğim kedi kadar hızlıydı, ayağa fırladı ve gülümsemeyen Harlow'la yüzleşmek için döndü.

Önsezili teğmen sadece başını salladı ve çifte kendilerini halkadan çıkarmalarını emrederek Sam'in bir arkadaşının koşup yerine oturmasına yardım etmesini sağladı. Alec duvara yaslandı.

Muzaffer gülümsemesi ortaya çıkmaya çalışsa da, çürüklerle süslediği çocuğa bakmaktan kasıtlı olarak kaçınıyor gibiydi.

Halka temizlendikten sonra, Harlow bir sonraki kurbanını aramak üzere odada sinir bozucu bir şekilde dolaşmaya devam etti. Harlow onun yanına yavaşça yaklaştığında Kiara'nın gözleri parladı ve eldivenli elleri yumruk olurken ağzında bir gülümseme belirdi.

Dövüşmek istedi. Bu beni şaşırtmamalıydı.

Ama sonra Harlow'un odağı arkadaşına kaydı ve tüm heyecanı dağıldı.

"Sen."

Kızın ağzı protestoyla açık kaldı ama çocuk ite kaka ilerledi ve onun hissetmediğini bildiğim bir cesaretle yerini aldı.

Harlow'un zeki bakışları hiçbir şeyi kaçırmadı. Kiara'nın kaşlarının kırıışmasına neden olan ince endişeyi de.

"Ve sen." Zayıf parmağını kadının kalbine birkaç santim yaklaştırdı. "Ortadaki acemi arkadaşına katıl."

Sessizce lanet ettim. Kiara'yı tekrar dövüşürken görmek istediğimde umduğum şey bu değildi. Belli ki rakibinden daha yetenekliydi. Aradaki farkı görmek için eğitimli bir göz gerekmiyordu.

Çilli çocuğun gözlerini gerçek bir panik kapladı ve ellerini gevşek yumruklar haline getirirken yanlarında gergin bir şekilde seğirdi.

Harlow, "Her an olabilir, acemi," diye tersledi.

Kiara ona zehirli bakışlarını yönelterek bir adım öne çıktı. Ben de kendimi bir adım atarken buldum, açıklanamaz bir korku göğsümün içine doğru ilerliyor ve beni ağırlaştırıyordu

nefes alır.

Ringin ortasına doğru süzülen Kiara, kuzeyin kötü şöhretli savaşçılarına özgü akıcı duruşu benimsedi; ayaklarını hafifçe birbirinden ayırmış, ellerini gevşek yumruklar halinde hafifçe önünde tutuyordu. Onların dövüş stilini bilmesi beni şaşırttı ve küçük Cila köyünde hapsolmuşken bunu nasıl öğrendiğini merak ettim.

Rakibi ona uysal bir gülümsemeyle karşılık verdi. Başparmağını yanlışlıkla sıkıldığı elinin içine yerleştirerek yumruk yaptığında Kiara, Harlow'a son bir bakış fırlattı.

"Haydi, acemiler," diye seslendi. "Savaşın."

"Sorun yok Ki," diye ısrar etti çocuk. "Yaralar iyileşir."

Evet, yaralar iyileşti ama kaybedilen onur o kadar kolay onarılamadı.

Harlow onları bilerek adil olmayan bir şekilde eşleştirmişti. Başkente giderken Kiara'ya göz ucuyla baktığını görmüştüm. Şimdiye kadar nedenini hiç düşünmemiştim.

Kiara'nın arkadaşı kıpırdandı, yumruklarını yüzüne götürerek kendini korudu. Gözlerini sıkıca kapattı ve çok sessiz olan ringde yankılanan keskin bir nefes aldı. Kararsızlığını ve aklından geçen düşünceleri duyar gibiydim. Görünüşe göre Patrick onunla arkadaş olan tek çocuktı ve çenesinin sıkışma şekline bakılırsa, ona zarar verme emriyle mücadele ediyordu.

Göz kapakları aniden açıldı.

Harlow bir uyarıda bulunamadan Kiara ilerledi ve çocuğun vücudunun üst kısmına iki yumruk indirdi. Tüm gücünü geri çekti, bu çok açıktı, ama bu daha yumuşak darbeler bile tökezlemesine ve sırt üstü düşmesine neden oldu.

Adam güçsüzce ayağa kalkıp savunma pozisyonunu sürdürürken odayı kıs kıs gülüşler doldurdu. Kiara ürperdi.

Yaklaşarak göğsünü yumrukladı, bacaklarını onun bacaklarının altına geçirdi ve bir dakika içinde onu ikinci kez yere serdi.

Tozunu alan arkadaşı ayağa kalktı. Kiara onun acı içinde yüzünü buruşturduğunu görünce irkildi.

"Acemi!" Harlow dudaklarından tükürükler saçarak bağırdı. "Sana savaşmanı söyledim. Kurallar ya da merhamet olmadan savaşmanı." Onunla Patrick'in arasını işaret etti. "Sis'te hiç dost yoktur. Sadece yüzünüzü pençelemek ve kanınızı tatmak isteyen canavarlar var. Ve siz buradasınız, geri duruyorsunuz."

O haklıydı. Herkesten daha iyi biliyordum.

Harlow ilerledi, Kiara ile burun buruna geldiğinde ağır botları yankılanıyordu. İster cesur ister küstah olsun, Kiara geri adım atmadı, arkasını dönmedi.

Gözlerindeki kararlılık ve meydan okurcasına çenesini eğmesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Yüzüğün ışığı yüzüme vurana kadar ona yaklaştığımı fark etmemiştim. Tam bir nefes almak şöyle dursun, başka tarafa bakamadım.

"Kural yok, ha?" diye sordu, sesi şiddetli bir tınıya dönüşerek.

"Kural yok," diye yineledi Harlow, bariz bir memnuniyetle. Gülümserken köpek dişleri dolgun alt dudağına battı.

"Güzel."

Eğilip yüksek şövalyenin etrafından dolanan Kiara, onun sırtına doğru döndü ve kaburgalarına güçlü bir yumruk indirdi. Onu tanıdığımdan beri ilk kez Harlow şaşırmış görünüyordu.

Şoku uzun sürmedi.

Etrafında dönerek yumruğunu Kiara'nın çenesine indirdi, yumruğun gücü onu yana doğru savurdu.

İçimden bir hırıltı yükseldi ama kendimi gölgelerde kalmaya zorladım. Onun kanayan yüzünü görmek içimde hayali alevlerin tutuşmasına neden oldu, kanım kaynadı. Kendini toparlayıp hâlâ gülümseyen ağzındaki kırmızıyı silerken tırnaklarım avuçlarıma battı.

Harlow saldırmadan önce duraklamadı ama neyse ki son anda yönünü değiştirdi ve yumruğu yanağından bir santim öteye fırladı. Ayaklarının üzerinde zıplayan Kiara, kendi saldırısına hazırlanırken eğilip bükülerek hızlı bir saldırıdan daha kurtuldu.

Harlow'un çenesine güçlü bir yumruk. Tam olarak ona vurduğu yere.

Harlow'un alt dudağından bir damla kan akarken, ardından gelen sırtışı bir dizi kanlı dişi ortaya çıkarırken, zevk ensemenden yukarı süzüldü.

Tanrım, hızlı hareket ediyordu. Ama pervasızdı, Şövalyeler arasında uzun süre hayatta kalamayacak kadar pervasız. Düşüncesizliği onu öldürtecekti.

O daha böbürlenemedi Harlow yumruklarını sıktı, vücudu güç ve hızdan oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Kiara havaya uçarken kemiklerin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ben onun bir yığın halinde yuvarlanışını izlerken oda etrafımda dönüyor ve eğiliyor, avizenin ışıkları birbirine karışarak tek bir çizgi haline geliyordu.

Vücudunun toprağa çarpması odadaki tek sestti.

Kulaklarımdaki gümbürtü dışında.

Acemilerden ne bir kıkırdama ne de bir cesaretlendirme sesi duyuldu. Sadece baskıcı bir sessizlik vardı.

Kendimi daha fazla tutamadım. Yerde kırık ve kanlar içinde yatan küçük bedenini gördüğümde kalbim bir kez daha keskin bir şekilde çarptı ve içimdeki öfke beni çukurun ışığına doğru sürükledi.

Kiara'nın kehribar rengi gözleri sanki bunca zamandır nerede durduğumu biliyormuş gibi benimkilere kilitlendi. Ona baktıkça göğsümdeki sıcaklık dayanılmaz hale geldi ve ancak göz kapakları kapandığında tamamen yok oldu...

Arkasında dondurucu soğuktan başka bir şey bırakmıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Şimdiye kadar kız güçlü görünüyor. Maddox onu seçti, tıpkı senin şüphelendiğin gibi.

TEĞMEN HARLOW'DAN KRAL CİRIAN'A MEKTUP,
LANETİN 50. YILI

Gözlerimi açtığımda Patrick'in üzerimde gezindiğini gördüm.

"Kahretsin Ki," dedi, kahverengi bukleler ve yeşil gözlerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Somut bir endişeyle parlıyorlardı.

"P-Patrick." Sesim bozuk çıkmıştı. Bu çok fena bir nakavt olmuş olmalı.

"Nasıl hissediyorsun?" Yüzen üç Patrick iki oldu.

"Muhtemelen öyle göründüğümü hissediyorum," diye homurdandım, daha önceki öfkem yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Patrick gergin bir kıkırdama çıkardı. "Evet, pek iyi görünmüyorsun," diye itiraf etti, elinin serinliği yüzüme batıyordu. Temasla irkildim, çenemde bir ateş ve huzursuzluk dalgası dolaştı. Gözleri benim için bir kez daha aydınlanmadan önce yarıklar halinde daraldı.

Bu bakıştan nefret ederdim. Kendimi sahtekar gibi hissettiriyordu. Yine de ringde canını yakardım.

"En azından iyi vuruşlar yapabildim mi?" Ortamı yumuşatmak için kötü bir girişimde bulunarak sordum.

Tanrım, konuşmak acıtıyor.

"Evet," diye alay etti, başını sallayarak. "Sen de birkaç tane içtin." Patrick eğildi ve karyolamın yanındaki sallantılı taburenin üzerine koyduğu kovayı gördüm. Soğuk bir bezi morarmış ve kanlı yüzüme bastırırken tısladım, ellerim ince çarşafı yumrukluyordu.

Onu korumak istemiştım. Dövüş çukurunun ortasına yürümekle Harlow'un acımasız kararı arasında bir yerde, farkındalık beni... şey, karnıma bir yumruk gibi vurmuştu.

Bana yaklaşan tek acemi oydu, burada bana nezaket göstermek, gülümsemek ve benimle gülmek için çaba sarf eden tek kişi oydu. Patrick gibi bir yabancıya karşı en az onun kadar nazik davranacak olan ağabeyimle benzerlikler taşıması da yardımcı olmamıştı.

Onu güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapmak istememe neden oldu. Ya da Şövalyeler'in kutsal mekanında olabildiğince güvende.

"Ne zamandır baygınlığım?" Oturur pozisyona geçerken inledim, başım zonkluyor ve yanıyordu. Görüş alanımın kenarlarında siyah lekeler belirdi.

Patrick bakışlarımı kaçırarak, "Bir saat," diye cevap verdi. "Senin için endişelendim. Eğitimli bir şövalyeyle burun buruna geldikten sonra hayatta olmana çok şaşırdım."

Harlow benden bir şeyler koparmak istemişti elbette, ama elli gümüş parasına bahse girerim ki ona vuracağımı düşünmemişti.

Kendimi öldürecektim.

"Uzun süre kalamam." Patrick ayağa kalktı, nemli bez paslı kovanın pembe renkli sularının altından kayıyordu. "Birkaç tatbikatımız var. Harlow bana kalmam için sadece izin verdi.

uyanıncaya kadar seninle."

Bu şaşırtıcıydı. Gözlerimi kapattığım anda beni sokağa ya da gardiyana atacağını düşünmüştüm.

"Patrick." Arkasını dönmeden önce onu durdurdum. "Özür dilerim-"

"Aklından bile geçirme," diye azarladı başını sallayarak. "Neredeyse hiç çürüğüm yok. Benden uzak durduğunu biliyordum ve bunu yapmamalıydın ama düşüncen için minnettarım." Odanın yarısını geçmişti ki durakladı, çocuksu bir gülümseme yayıldı. "Artık benden kurtulamazsın. Bu gösteriden sonra kimsenin sana bulaşacağını sanmıyorum."

Patrick beni yalnız ve ağırlı bırakarak çekip gitti, ama dudaklarım yanlara doğru kıvrıldı.

Evet, tıpkı Liam gibi. İkisinin son derece iyi anlaşacağını hayal etmiştim. Pat'in karyolasının altına özenle sıkıştırılmış bir avuç dolusu sıkıcı botanik ve irfan kitabı benzerliklerinin bir göstergesiye, ne olduğundan emin değildim.

O tozlu kitapları kendilerine saklayabilirler.

Yan döndüm ve çenemdeki sızıdan dolayı irkildim.

Yüzümle birlikte gururum da korkunç bir şekilde zedelenmiş olsa da, hiçbir şeyden pişman değildim. Harlow kural olmadığını söylemişti. Ayrıca, o da adil oynamamıştı.

O yumruğu hak etmişti ve umarım onun çenesi de benimki kadar ağrıyordu.

Tekrar karyolama uzandım, kavgayı tekrar tekrar izlerken zalim bir gülümseme oluştu.

Bana en kötüsünü ver, Harlow.

...

Diğer acemiler yataklarında huzur içinde horladıktan sonra, kendimi banyo odasına taşıyacak gücü buldum.

Tam havlumu bırakıp bluzumun düğmelerini açacaktım ki göz ucuyla bir bohça gördüm.

Düğmelerimi bırakarak bir parça çuval bezinin iple birbirine bağlandığı yere doğru ilerledim. Odanın köşesindeki ahşap bir taburenin üzerinde duruyordu ve parlak kırmızı kurdelesini olmasa tamamen gözden kaçırabilirdim.

Ağrıyan parmaklarımla fiyongu çözdüm ve şeffaf bir cam kavanoz ortaya çıktı.

Kapağı açtığımda, nane ve tıbbi bir koku kokan jöleli bir merhem buldum. Tam kavanozu yerine koymak üzereydim ki, taş basamaklara bir not kağıdı düştü.

Yüzün için, acemi.

Kaba bir karalama aceleyle yazılmıştı ve kimden geldiğini gösteren bir harf ya da isim yoktu. Yine de biliyordum. Komutanın sesinin derin tınısını sanki kelimeleri zihnime fısıldamış gibi duyabiliyordum.

Neden bunu benim için buraya bırakmıştı?

Ben bayılmadan hemen önce onu görmüştüm, yüzünde okunamayan bir ifade vardı, iki yumruğunu da iki yanında sıkıyordu. Harlow'a vurmamı ve doğrudan bir emre itaatsizlik etmemi izlemişti. Muhtemelen Muhafızlar'a gönderilerek kralın düşmanlarının elinde ölmeyi hak ettiğimi düşünüyordu.

Ve yine de-

Bu beklenmedik nezaket karşısında fazla düşünmeden hemen soyundum, giysilerimi katladım ve eldivenlerimi merhem kavanozunun yanındaki düzgün yığının üzerine koydum.

Banyomu bitirdiğimde kendimi daha iyi hissederek giyindim ve kavanozla notu pantolonumun cebine koydum.

O gece, çarşafLARımın altında güven içinde yatarken, merhemi ağrıyan çeneme ve moraran gözüme sürdüm. Korkunç baş ağrım minnetle donuk bir zonklamaya dönüştü.

Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğim için gecenin büyük bir kısmında uyumadım, geride bıraktıklarımı düşünürken kollarımı başımın arkasında kavuşturdum.

Kendimi çok şey kaybettiğime inandırmış olabilirim ama gece yarısına doğru ortaya çıkan gerçek, beni bekleyen pek bir şey olmadığını.

Liam benim kardeşim ve arkadaşım. Micah Amca, eğitimcim. Çoğu zaman beni bir insan olarak gördüğünü bile sanmazdım, sadece kullanılacak ve bileylenecek bir silah olarak görürdü. Beni hiçbir zaman bir ailenin kucaklaması gerektiği gibi kucaklamadı ve tüm hayatım boyunca sadece bir onay bakışını diledim. Onu gururlandırmaya en çok yaklaştığım gün on dört yaşına bastığım gündü. Seansımıza geç kalmıştım ve Pastoria Ormanı'nda bazı kayıp yolculara rastlamıştım. Bir grup hırsız saldırmış ve değerli birkaç eşyalarını çalmıştı.

Hiç düşünmeden kaosun içine daldım ve Dört saldırgandan ikisini yendim. Ama üçüncüsü benim üç katım büyüklüğünde bir adam. Beni kışımın üstüne devirdi ve bilincimi kaybettim.

Uyandığımda gezginler de hırsızlar gibi gitmişti. Ve yukarıda Micah duruyordu, dudakları kıvrılmıştı.

köşeleri. "Başarısız olacağını bildiğin halde denedin," demişti hoyratça. "Ve önemli olan da bu."

Bana elini uzattığında, kalbimin göğsümden fırladığına yemin edebilirim.

Micah'ın yanı sıra, sık sık hayal kırıklıklarını hissetmeme rağmen ailemi de düşünmeliydim. Bana karşı sevgi hissediyor olabilirlerdi ama onları toplumdan dışlayan çocuk bendim. Ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, taşıdıkları utanç bendim ve hiçbir sahte gülümseme bu gerçeği gizleyemezdi.

Acımasız bir farkındalık gecesi idi.

Büyükannemin bir keresinde beni eve dudağım patlamış halde dönerken yakaladığında söylediği bir şeyi hatırladım. O zamanlar on iki yaşındaydım, Micah ile ormanda antrenman yapıyorduk ve özellikle yoğun bir el ele seansı olmuştu.

Tek kelime etmeden beni annemle babamın göremeyeceği şekilde mutfağa götürdü ve dizlerinin üzerine çökerek lavabonun altını karıştırmaya başladı.

Sonunda yeniden ortaya çıktığında, elinde minyatür bir cam kavanoz tutuyordu, güneşin ışığında parlıyordu. Camı ovuşturarak dikkatimi sağ başparmağı boyunca uzanan eğri bir yıldız şeklindeki soluk yara izine çekti. Eski bir yara olduğunu, özel bir şey olmadığını iddia etti. Yine de ona ne zaman bu tuhaf izi sorsam beni susturur ve bu kadar meraklı olmayı bırakmamı söylerdi.

"Bunun yardımı dokunacak Kiara," demişti, elinde ilaçla masaya otururken. Kavanoz yabani ağaçlar ve dolunay gibi kokuyordu. Aynı zamanda nane kokuyordu.

"Bir gün bundan kavanoz kavanoz ihtiya n olacak," dedi ince kaşlarını kaldırarak ve soğuk j lenin bir kısmını patlamış duda ıma sürerken. Küçük bir velet olduğum için gözlerimi devirmi tim.

"Bu tavrınla ba ını derde sokacaksın," diye azarladı, sesinde ne e olsa da. "Ama bence bu senin en büyük silahın olacak,  ocu um."

"Benim tavrım mı? Ben hançerimi tercih ederim!" Yeni bilenmi  bı a ı görebileceği şekilde yukarı kaldırmı tim.

Büyükanne  en bir kahkaha attı. "Bunun yardımı olacak elbette." Yıpranmı  parmakları bile ime dolanmı , hançerimi kavrayan elimi yanıma doğru çekmeye zorlamı tı. "Ama burada olan şey" -ba ımın yan tarafına vurmu tu
-"En karanlık geceleri atlatmanızı sağlayacak."

Genç olabilirdim ama onun tecrübeli yüzünde beliren ifadeyi tanıımı tim. Gururluydu.

"Bir gün mümkün olduğunu d   nd   nden çok daha fazlasını göreceksin." Yüzümü kavradı, kehribar rengi gözleri benimkileri yansıtıyordu. "Sen benim hayatımdaki ı ıksın Kiara. Hem de birden fazla şekilde."

Bununla tam olarak ne demek istediğini hiçbir zaman bilemedim ama bu sözler be  yıl boyunca her gün aklımdan çıkmadı.

Büyükannem sava mamı isterdi. Başarılı olmamı. Etrafım o ruhsuz   valyelerle çevrili olsa bile. Ama bir konuda haklıydı.

Tavrım açık ara en büyük silahımdı. Kadınların savaşta kendi ba larına tutunamayacaklarına dair tüm şüpheleri yok etmek için kullanaca ım bir silah. Sava  ı olamazlar.

Belki de kısıtlamalarımı gev etmenin, uzun zaman önce hapsetti im kızı serbest bırakmanın zamanı gelmişti.

Kader beni buraya getirmiş olabilir ama şu andan itibaren kaderimi seçen ben olacağım.

Onuncu Bölüm

Jude

Sis'in sınırındaki köylerde kayıp insanlar olduğuna dair raporlar var. Diyar uyurken ortadan kayboluyorlar, sahip oldukları her şeyi arkalarında bırakarak. Benim inancıma göre götürülüyorlar. Kim tarafından, henüz anlayamadım.

AMIRAL JARKON'DAN KRAL CIRIAN'A MEKTUP,
LANETİN 11. YILI

Kiara'nın eldivenli ellerinde tuttuğu şifa merhemi kavanozuyla sessizce odasına dönmesini gölgelerin arasından izledim. Eldivenlerini hiç çıkarmıyor gibi görünüyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki teklifimi kabul etmeyecek kadar inatçı değildi. Yarı yarıya şansımız vardı.

Kavanoz bana bir haftalık maaşıma mal olmuştu ve en başta neden onun için aldığımdan emin değildim. Kız olduğu için değildi. Kiara her dövüşte kendini koruyabilirdi ve bariz dövüş eğitimi geçmişiyle daha önce birkaç yumruk yemiş olduğunu hayal ettim.

Kendime yalan söylemenin bana bir faydası olmadı. Cevabı yeterince iyi biliyordum.

Yıllar sonra ilk kez kalbinin çarpmasına neden oldu.

Dövüşmek ve öldürmek günlük hayatım haline gelmişti ve boğaz keserek ve Kral Cirian'ın benden istediği her türlü işkence yöntemini uygulayarak geçen ilk yıllardan sonra

artık aynı adrenalini hissetmiyordum. Aslında, pek bir şey hissetmiyordum, ki bu benim için gayet iyiydi. İşlediğim her alçakça eylemi çok daha kolay hale getiriyordu.

Ama şimdi nabzım hızla atarken ve tenim sanki üzerime mikroskobik yağmur damlaları düşmüş gibi karıncalanırken, bu duyguyu tekrar bastırmanın çok daha zor olacağını biliyordum.

Bir sonraki durağım çok daha az hoş ama tamamen gerekli olacaktı.

Duvardan sıyrılarak koridordan subay yemekhanesine doğru süzıldüm.

Gecenin bu saatinde her zaman yaptığı gibi Harlow ocağın önünde durmuş, kendine bir fincan çay demliyordu. Gözlerim kullandığı bitkilere kaydı, etiketi görünce kaşlarım kalktı: çilek ve lavanta.

Harlow da uyumakta güçlük çekiyor muydu? Geceleri gözlerini kapatıp sevgili kralımızın Asidia ve adalet adına bizi yapmaya zorladığı tüm suçları düşünüyor muydu?

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, omzunun üzerinden bakmadan. Yaklaştığımı nasıl duyduğu bir muammaydı. Gizliliğimle tanınırdım.

Harlow kendimi bildim bileli buradaydı ve sık sık tepemin tasını attırsa da ona saygı duyuyordum. Adildi, ya da bu dünyadaki insanların olabileceği kadar adildi.

"Kız için planlarınız neler?" Mümkün olduğunca sıkılmış gibi görünmeye çalışarak sordum. Sesim sert ve gergin çıkmıştı. Bitmemiş kart oyunları ve yarısı boşalmış bira bardaklarıyla dolu yuvarlak bir masanın yanındaki boş koltuğa kayarken içimden küfrettim.

Harlow homurdandı ve fincanını hazırlamayı bitirdi. "Düşünüyorum da

Onu Muhafızlar'a göndermekten başka çarem yok elbette," dedi ve benim karşımdaki koltuğa oturdu. Parmaklarım masanın tahtasına gömüldü. "Belli ki emirlere uyamayacak ve bu da hayatlara mal olacak. Belki oradaki generaller onunla ne yapacaklarını bilirler."

Harlow dumanı tüten kupasından bir yudum alarak kenarından beni izledi, yeşil gözleri o değerlendirici tavırla kısılmıştı. Başkalarına beyinsiz bir vahşi gibi görünebilirdi ama bu rolü oynamasının bir nedeni vardı. Sonunda saldırdığında düşmanları onun geldiğini asla göremezdi.

Sessiz kalıp tırnaklarımın altındaki kiri karıştırıyormuş gibi yaptığımda, "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye baskı yaptı.

Sol gözüm en ufak bir ışık titremesiyle parlıyordu; bir, iki, üçüncü kez. Bunu ara sıra yapıyordu ve genellikle baş ağrısına yol açıyordu.

"Eh." Başımı eğerek bir omzumu kaldırdım. "Bir asker israfı olabilir. Kralın planları gerçekleşirse, yetkin savaşçılara ihtiyacımız olacak. Ayrıca, onunla daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

Sis ve onun ölümcül gizemleri beni çağırıyordu. Her ne kadar düşünmek istemesem de Kiara ve diğer acemiler muhtemelen ay sonuna kadar ölmüş olacaklardı.

Harlow bir kadeh daha içti, bu kez şımarmıştı, bir dakika sonra bardağı bırakmadan önce beni nefesimi tutmaya zorladı. Elbette, verdiği herhangi bir kararı geçersiz kılabilirdim ama bu şüpheli görünürdü ve geçmişimden bir şey öğrendiysem, o da asla kimseye elini göstermemem gerektiği idi.

"Haklısın," diye homurdandı, iki gözümün içine bakarak. Ona saygı duymamın bir başka nedeni de, gözlerini kaçırmamasıydı.

Bakışları yüzümün sol tarafıyla buluştu. Koltuğunda geriye doğru itildi ve bir elini omuz hizasındaki saçlarında gezdirdi. "Yine de cezalandırılmalı."

Alay ettim. "Kural olmadığını söyleyen sendin." Kaşlarından biri kalktı. "Daha önce bir acemiye bu kadar önemsediyini hiç görmemiştim Maddox. Bunun nesi bu k a d a r özel?" diye sordu. "Ve lütfen bana bunun uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığını için olmadığını söyle. bir süre." Kaşları daha da yukarı kalktı.

"Benim özel hayatım sizin sorunuz değil. Yine de ilgilendiğin için teşekkürler." Kollarımı kavuşturdum ve onun duruşuna uyarak arkama yaslandım. "Ama uzun zamandır böyle bir dövüşçü görmemiştim ve evet, yetenekleri beni etkiliyor. Ayrıca, bir grup büyük egolu erkekle çevrili tek kız olması yeterince ceza değil mi?"

Harlow'un kıkırdaması beni şaşkına çevirdi. "Sanırım," dedi çürük çenesini kavrayarak. "Ama onun üzerine fazla gitmemi bekleme Maddox. Etkileyici olabilir ama o bir bela."

İç çektim. Tam bir baş belasıydı. "Eğer bir daha çizgiyi aşarsa, suçu bana at." Sözcükler ben onları zapt edemediğimden ağzımdan çıkmıştı.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Harlow da sözüme benim kadar şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Fincanını ağzına götürüp bir yudum daha almadan önce çenesini eğerek onayladı.

Daha sonra odamda, Harlow'u çayıyla baş başa bıraktıktan sonra gözlerimi kapattım ve uykuya teslim oldum.

Sisi hayal etmedim, ya da gözlerimden çıkan hayatı

Öldürdüklerimi.

Saf, parlak bir ışıık hayal ettim.

On Birinci Bölüm

Kiara

Bu lanet devam ederse, dünyamız sadece umutsuzluğu bilecek. Güneş olmadan hayatta kalamayız, uzun süre değil.

Şimdiden ekinlerimiz yarı yarıya azaldı ve yetişen azıcık yiyecek de aç bir halkı doyurmaya zor yetiyor. Kralım, bir şeyler yapılmalı, hem de hemen, çünkü isyancıların ayaklanıp ülkeyi kaosa sürüklemesinden korkuyorum.

AMIRAL LIAND'DAN KRAL BRION'A MEKTUP,

LANETİN 2. YILI

Takip eden günler boyunca Harlow bana çok az baktı, sadece bir siparişi teslim ederken bana teşekkür etti.

Ya da bir tehdit.

Kutsal mekândan çıkarılıp Muhafızlara atılmadığımı şaşırmıştım ama ağzımı açıp bunu sorgulayacak değildim.

Bunun yerine Harlow'un sınav ve sprintten kılıç talimi ve okçuluğa kadar uzanan güçlü setlerini uyguladım. Birçok kişinin zorlandığı yerde ben başarılı oldum.

Micah'la birlikte Cila'nın ormanlarına geri dönmüş, parlak ayların ve yıldızlı gökyüzünün altında ayaklarım yerden kesilmiş ve yara bere içinde kalmıştım. Bir rutine dönmenin sakinleştirici bir yanı vardı.

Bir haftalık eğitim hızla geçti ve çoğu gece

Başımı yastığa koyar koymaz uykuyu bulurdum, ama bu gece uyku beni bulmayı reddetti.

Kardeşimi ve Micah ile antrenmanlarımı özlemiştim ve ağrıyan kalbim huzursuzdu.

İhtiyacım olan şey dikkatimi dağıtacak bir şeydi.

Eve döndüğümde, uyku kaçtığında, sırtüstü yatar ve gökyüzünün dansını izlerdim, parıldayan yıldızlar her duamı dinliyormuş gibi davranırdım. Göğsümün içindeki boşluğu maceralar ve görevlerle doldurduğum günler. Sadece kendim olacağım ve insanların bana tiksinti ya da korku yerine huşu içinde bakacağı bir yer. Belki o zaman kendimi bu kadar boş hissetmezdim.

Ne yazık ki, kutsal alandan kaçamadım ve kendimi yıldızlardan oluşan bir pelerin altında kaybedemedim.

Ama bir sonraki en iyi şeyi deneyebilirim.

Bacaklarımı karyolanın kenarından sarkıtarak odadan çıktım ve sessiz koridorda yumuşak ayaklarımın üzerinde gizlice ilerledim. Neyse ki bu kadar geç bir saatte koridorlarda dolaşan bir ruh yoktu ve Şövalyelerin en mahrem mabedinde huzur içinde dolaşmak için yalnız kaldım.

Mutfakları keşfettikten ve birkaç özel ofise göz attıktan sonra yasak bölgeye, tuz ve çürük kokan dolambaçlı bir koridora girdim.

Birkaç kilitli kapının sıralandığı koridorda ilerledikçe daralıyor, ama çıkmaz sokağa varana kadar durmuyordum. Karmaşık güneşlerin yer aldığı kemerli bir giriş beni hilal şeklindeki yaldızlı bir kapı koluna doğru çağırırdı.

Denediğim diğer kapıların aksine, bu kapı kilitli değildi,

Çizmelerimi kalın tahtaya vurduğumda metal yüksek sesle tıkırdadı. İniltili bir gıcırtı kıvrımlı koridorda yankılanırken nefesim kesildi.

Bembeyaz bir adrenaline yıkanmış bir halde kütüphaneye benzeyen bir yere girdim, bir aplitte yakılan yalnız bir güneş ışığı geniş odayı tereyağı parlaklığıyla doyuruyordu.

Deri ciltli kitaplar yüksek rafları ağırlaştırıyor ve gelişigüzel istifler mevcut her yüzeye yığılıyordu. Ortada, yüksek raflarla çevrili ahşap masa ve sandalyeler boş sayfalar ve sıçramış mürekkeple kaplıydı.

Ara sıra elime bir kitap aldığım da oluyordu ama bıçakları çok daha eğlenceli buluyordum.

Eldivenli parmaklarımın ucu sessiz zümrüt rengi bir kitabın sırtına değdiğinde, kalbim bu temastan hemen etkilendi. Alçak bir ses, bir davulun boğuk sesi, ağır ve kutsal, zihnimde yankılandı, kitabı raftan çekerken vuruşlar vahşileşti.

Başlığı ve yazarı olmayan kitabı elime alıp kalın kapağını çevirdim ve rastgele bir sayfayı açtım.

Gözlerimin takıldığı ilk pasajı okudum.

Tanrıça Raina dünyanın yaratıldığı gün doğdu.

Karanlığa gömülmüş olan dünya artık parlıyor ve renklerle dolup taşıyordu. Raina yeryüzü sakinlerine neşe getirdi, ışığı yeni yiyecekler ve ekinler, yemyeşil ağaçlar ve çalılar doğurdu. Çiçekler açtı, parlak kırmızı, mavi ve sarı çiçekler açtı.

İnsanlar iyi beslenmiş ve memnundu ve Tanrı Arlo

memnun oldu.

Böylesine canlı bir bitki örtüsünün neye benzeyebileceğini merak ederek okumaya ara verdim. Topraklarımızda birkaç tür çiçek yetiştirirdi, ancak çoğu donuk bir görünüme sahipti. Renkliye en yakın olanı meşhur Gece Yarısı Çiçeği'ydi. Kadifemsi taç yaprakları her gün sadece bir saatliğine açılır, grimsi leylak rengini ortaya çıkarırdı, ortası ise ayın altında parıldayan gümüşü bir maviydi.

Hayvanların ve Avların Tanrısı Lorian'ın da tanrıçanın yokluğuna en az insanlar kadar öfkelenildiğini, yaratıklarının da neredeyse insanlar kadar acı çektiğini hayal ettim. Yenilebilir bitki örtüsünün eksikliği çok fazla masum hayvanın ölümüne neden olmuştu.

Lorian'ı uzun yıllardır kimse görmemişti; tanrı en son otuz yıl önce tapınağının tepesinde, kendi yarattığı küçük hayvanlar ve acımasız yırtıcılarla çevriliyken ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre Arlo ortaya çıkmış ve onu on yıllardır saklandığı yere kadar kovalamıştı.

Okumaya devam ettim.

Raina insanlara uzun yıllar boyunca barış ve refah getirdi ve daha önce hiçbir tanrıya olmadığı kadar ona tapmaya başladılar.

Kibri çok büyük olan Arlo, Güneş Tanrıçası'nı kıskanmaya başladı. Onu gökyüzünden koparmaya çalıştı ama Raina her zaman onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti. Raina gözünü ölümlü bir adama dikene kadar Arlo'nun planları değişmedi.

Bu ölümlü-

"İşte buradasın."

Kitap elimden kaydı, taşlara yuvarlandı, tek bir sayfası koptu. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde, ışığa doğru adım atan davetsiz misafirin sadist gülümsemesini gördüm. Cila'dayken ona verdiğim morluklar hayal kırıklığıma rağmen solmuştu.

"Adam." Adını bir lanet gibi söyledim. "Ne yap-"

Ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişken sorumu asla bitiremedim.

Acı vücuduma yayılırken dizlerimin bağı çözüldü. Yere çökerek iki elimle hassas karnımı kavradım, gözlerim Adam'ın gölgesinin dolaştığı yere kaydı, eli yanında, tahta bir sopayı sıkıca tutuyordu.

O piç-

Görüşüm dönüyor, gözlerimin kenarlarını kaplayan gri-siyah dumanla alay ediyordum. Adam bana lanet olası bir sopayla vurmuştu. "Cila için hâlâ k ı z g ı n s ı n , değil mi?" Nefes nefese kaldım. "Eminim

Şövalyeler sana haddini bildirmemden zevk aldılar."

Çok ileri gitmiş ve kardeşime saldırmıştı. Kimse Liam'a bulaşamazdı ve Şövalyelerin önünde kendimi rezil edişimi tüm köyün izlemiş olması umurumda değildi.

Liam'ın yerine beni buraya getirmişti, bu yüzden minnettardım. Adam homurdanırken, ellerimi gevşek yumruklar haline getirdim-

Ben harekete geçmeden tekrar saldırdı, tüm gücüyle beni yumrukladı ve vücudumu geriye doğru savurarak bir kitaplığa çarptı.

"Sen buraya ait değilsin," diye bağırdı kitaplar başımdan aşağı yağarken. Her biri düşerken tısladım, kafatasım acıyordu. "Her zaman bizden daha iyiymişsin gibi davrandın. Benden daha iyi. Ama o kadar da yüksek görünmüyorsun

ve güçlüsün artık. Belki sonunda o eldivenlerinin altında ne sakladığını görebilirim."

Seni öldüreceğim, diye karşılık verdi zihnim, panikle bedenim kitaplıktan aşağı yığılırken bile. Göremezdi, göremezdi.

Güçsüzce başımı kaldırdım ve Adam'ın kazandığına inanmasına izin vermeyerek öfkeyle baktım. "Bunca yıldır senin tekliflerini reddettiğim için mi böyle yapıyorsun?" Alaycı bir tavır takındım. Eve döndüğümde başımın üzerinde parya etiketi asılı olsa bile, Adam yine de cazibe olduğuna inandığı şeyi kullanarak beni köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı. Bu işe yaramadığında, alay ve tehditlere başvurmuştu. "Sen bir kabadayıdan başka bir şey değilsin Adam, hem de doğru dürüst yumruk bile atamayan bir kabadayı."

"Bakalım bu" -sopasını havaya kaldırıp ustaca çevirdi- "benim yumruklarımdan daha mı iyi?"

Doğru düzgün nefes alamıyordum ve bir kaburgamı zedelediğinden emindim. Kafamın içindeki ses ayağa kalkmamı, yenilgiyi kabul etmek dışında bir şey yapmamı haykırıyordu. Ama çok yorgundum.

Nefesimi verdim, ardından gelecek olan acıya hazırlandım.

Ama darbe hiç gelmedi.

İki katı beden çarpışırken göz kapaklarım açıldı, gürültülü homurtular odayı doldurdu. Çarpışmanın şoku öfkeli bir gök gürültüsü gibi yankılandı, siluetler güneş ateşinin titreyen ışığında hayalet gibiydi.

Birden gölgeler arasındaki bir savaşın seyircisi oluvermiştim, gözlerim fal taşı gibi açılmış, duman bulutları gibi hareket etmelerini izliyordum. Yankılanan bir gümbürtü saldırganlardan birini sertçe yere serdi. Gümüş parıltılar ve sallanan yumruklar döndü ve

Sonra hiç hareket olmadı.

Başladığı gibi aniden sona erdi.

İçgüdülerim beni buradan mümkün olduğunca uzağa gitmeye zorlarken otomatik olarak geri itildim. Eğer Adam başarırsa-

Galip cisimleşti, güneş ateşi yaralı yüzüne korkunç gölgeler düşürüyordu. Loşlukta, yaralı gözü parlıyordu; sinsi bir mavi ve gümüş rengi, tüylerimi diken diken ediyordu.

Jude.

Aramızdaki boşluğu kapatırken çenemi kaldırıp onun kusurlu yakışıklı yüzüyle tanıştım. Bir kez olsun ağzım açılmadı ve aklıma gelen saçmalıkları dökmedim. Sessizliğe gömüldüm.

Çerçevesinin ötesinde, Adam'ın kıpırdamayan bedenini seçebiliyordum, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Soğuktan bayılmıştı.

Jude önümde eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu. Güneş ışığı yüzünün sert hatlarında oynuyor, çenesinin açılarını keskinleştiriyor ve elmacık kemiklerini kesiyordu. Saçları parlak bir mavi-siyah renkte parlıyordu ve parmaklarım garip bir şekilde saç tellerini taramak istiyordu.

"Belayı kendine çekiyor gibisin, acemi."

Sesi mideme bir karıncalanma gönderdi ve ardından gelen tuhaf sıcaklığa lanet ettim.

"Uyuyamadım," diye kekeleyince yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Hâlâ savunma pozisyonunda kambur durduğumu fark ederek omuzlarımı düzelttim.

Jude başını yana eğdi, saçları uyumsuz gözlerinin önünden kayıyordu. Soluk kırmızı yara izleri parlıyor gibiydi.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve onun dikkati

eldivenli ellerimin üzerinde bir an durakladı. Onları arkama ittim, aceleyle yaptığım bu hareket bana bir sancı verdi. Zar zor fark ettim.

"Buraya girmen yasak," diye azarladı. Sonunda sesi titredi ve sağ gözünde bir parça eğlence parıldadı.

Jude'a bu kadar yakinken, kalbim güm güm atarken ve düşüncelerim dağılmışken, sözlerini duymazdan geldim ve ona o ilk günden, yani beni götürdükleri sabahtan beri neyi merak ettiğimi sordum.

"Neden ben?" Sesim kesildi. "Neden kardeşimin yerine beni aldınız?" İstemediğim halde titredim; havadaki soğuk, sıcak kanımı donduruyordu.

Jude düşünür gibi oldu, dudakları yüzünü buruşturdu. Belli belirsiz de olsa o şakacı hali gitmiş, yerine her zamanki sertliği gelmişti.

"Neden?" Cevap vermeyince daha dik oturarak ve yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırarak araştırdım. Sanki saldırmaya hazır zehirli bir yılanmışım gibi geri çekildi.

"Çünkü sen bir savaşçısın," diye homurdandı, çenesi sıkılmıştı. Benim yanımda rahatsız oluyordu ama bunun nedeni henüz belli değildi.

"Ama ben bir kızım," dedim alaycı bir tavırla, kaşlarını kaldırarak.

"Kadınlar kavga etmez. Bizler uysal yaratıklarız, bilmiyor musun?"

Jude şamatalı bir kahkaha atınca irkildim. Bu ses onun yüz hatlarına hiç uymuyordu. Yine de dudaklarıma bir gülümseme getirme gücüne sahipti.

"Gülümsüyor," diye takıldım, canavarı dürttüğümü biliyordum. I

umursamadı. "Ben de gülümsersen çatlarsın sanmıştım. Yazık."

Jude nefesini tutmuş, kalın kirpiklerinin altından beni süzüyordu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Son derece," diye cevap verdim, kendi yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine engel olamıyordum. "Daha önce bir gülümsemeyle paramparça olan birini hiç görmemiştim ama sanırım bu oldukça ilginç bir gösteri olurdu."

Başını salladı ve gülümsemem azaldı. "Bir insanın kırılıp tozdan başka bir şeye dönüşmediğini görmüş biri olarak, bunun ilginç olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirim."

Sis'ten kurtulan tek kişi. Ne dehşetler görmüştü? Hayatta kalmak için ne gibi gaddarlıklar yapmıştı? Yara izlerini sormamıştım ama lanetli topraklarda aldığından şüpheleniyordum.

Utanç yanaklarımı ısıttı. Daha fazlasını sormak istedim ama sözümü kesti, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Kardeşini almamı mı tercih ederdin?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden, şüphe duymadan söyledi. "Kardeşimin nefes alma sorunları var. Başkente kadar olan yolculuğa dayanamazdı."

Jude başını salladı, sol gözü seğiriyordu. "Bunu gördüm." Botlarına baktı. "O hıyar" -Adem'in hareketsiz bedenine baktı- "onu ittikten sonra nefes nefese kalmıştı."

Tanrılar. Jude beni seçmeseydi Liam ölmüş olacaktı. Gerçekten öldü.

Boğazım düğümlendi ve gözlerim düşmesine izin vermediğim yaşlarla doldu. Liam'ı ya da onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmek istemiyordum.

"Kızların Şövalyelerin saflarına girmesine izin verilmediğini sanırdım hep," dedim konuyu değiştirerek. "Buna izin vermelerine şaşırdım."

Eğer Jude konuyu saptırdığımı hissettiyse bile, merhamet göstererek bunu belli etmedi. "Yapamayacağınızı söyleyen bir şey yok. Kralımız sadece dişilerin savaşçı olamayacak kadar narin olduğuna inanıyor."

Yüzümü buruşturdum ve Jude aceleyle ekledi: "Ama belli ki yanlış yönlendirilmiş ve cahil. Ayrıca, karar nihayetinde bana ait ve ben potansiyel gördüm." Son kısmı neredeyse utangaç bir şekilde ekledi.

Ama bu mümkün olamazdı. Jude gibi adamlar utangaç değildi.

Bunun yerine kocaman sııttım ve "Seni tahmin ettiğim gibi kadın düşmanı bir domuz olmadığını gördüğüme sevindim" dedim.

"Ben bir-" Dudaklarımdaki gülümsemeyi fark edince durdu. "Oh. Başka bir şaka mı?"

"Gördün mü, iğneleme ve mizahı anlıyorsun."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkmak için mücadele etti, sanki alıştırma yapmamıştı ve sevincini nasıl göstereceğini yeni öğreniyordu. "Ben sadece gerçekten komik olduğunda mizah anlarım."

"O zaman neden gülümsememeye çalışıyorsun?" Bastırdım, nabzım hızlanmaya başlamıştı.

İnlemekle iç çekmek arasında bir ses çıkardı. "Beni her gün kararımdan pişman ediyorsun."

"Yalancı," diye fısıldadım, öne doğru eğildiğimi fark ettim.

Sıcak nefesi yanaklarımı, dudaklarımı gıdıkladı. Çarpan kalbim, sanki onun tepkisini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi atmayı tamamen bırakmış gibiydi.

Gözleri bir kez daha dudaklarıma kaydı. "Bazı yalanlar

inandım," dedi şifreli bir şekilde. Geriye doğru itilip ayağa kalkarken burun delikleri alevlendi. "Ve bazı kurallara da uyulmalıdır."

Jude nerede olduğumuzu hatırlar gibi kütüphanenin etrafına baktı. Sanki orada kiminle olduğunu hatırlıyormuş gibi.

"Ama gerçekten burada olmamalısın Kiara." Sesi bir kez daha ciddileşti, büyü bozuldu. Sessizce kaybının yasını tuttum.

"Emredersiniz efendim." Sahte bir selam verdim. "Teşekkür ederim-" Başım, köşede bir kas yığını halinde duran ve hâlâ baygın olan Adam'a doğru eğildi.

"Bu tür davranışları hafife almam, acemi." "Güzel.

O onursuz bir ahmak."

Jude anlamış gibi başını salladı.

Sessizliği beni titreyen bacaklarımın üzerinde yükselmeye itti, ellerim arkamdaki raflara dayanmıştı. Destek olmasaydı düşecekmişim gibi hissediyordum.

"Ben olsam biraz dinlenmeye çalışırdım," diye fısıldadı. "Yarın benimle antrenman yapacaksın."

Tehdit gibi geldi.

"İyi geceler Jude" derken onun uyumsuz gözleriyle karşılaştım. Bakışları beni duraksattı ve aşinalığıma lanet okumamı engelledi. "Yani Komutan Maddox," diye düzelttim ve o da başıyla onayladı.

Uzaklaşmaya başlamıştım ki geniş eli bileğime dolandı ve beni hareketsiz bıraktı. Nasırlı parmakları eldivenimin bandı altındaki hassas deriye dokundu ve kolum boyunca yukarı ve aşağı doğru lezzetli bir ısı gönderdi. Çenemi kaldırdım ve kirpiklerimin altından ona baktım.

Ruhumun derinliklerine bakışı... "Peki ya acemi?"

Gürleyen kalp atışlarım sesini boğdu. "Evet?"

Jude arkasına uzandı, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Beni içine çekti ve bağlılığımı talep etti. Aya, sonsuz gökyüzüne bakmak gibiydi, olasılıklardan ve macera vaadinden başka bir şey hissetmiyordum.

Ağır bir kitap yan tarafıma bastırarak beni başımı eğmeye, ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden olan o delici bakıştan uzaklaşmaya zorladı.

Okuduğum kitap.

"Kimsenin sende olduğunu bilmesine izin verme," dedi fısıltı yumuşaklığında, sesi çakıllı. Dikkatini bileğimi kavradığı yere verdi. İşkence edercesine, her seferinde bir parmağını çekip beni bırakırken izledi. Çenesindeki bir kas tüylendi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, tutarlı bir kelime oluşturabildiğim için minnettardım. Yaralarım o kadar yaklaşmıştı ki... Yine de geri çekilmemiş, onu itip uzaklaştırmamıştım. Liam'ın bu kadar yaklaşmasına bile izin vermemiştim.

Jude'un bakışları bir an daha üzerimde kaldı, gözlerindeki kararsızlığı okuyabildiğim bir an. Ya da gözlerindeki inançsızlığı.

Yeni hazinemi göğsüme bastırarak, "İyi geceler komutanım," dedim ve kararsız adımlarla yatakhaneye doğru koşmaya başladım.

Kitabı yastığımın altına, şifalı merhem kavanozumun hemen yanına koyduğumda nefes nefese kalmıştım. Kollarımı başımın altında kavuşturarak arkama yaslandım, uykuya dalmak üzereydim.

Kütüphanede neler olduğundan emin değildim.

Ama öyleydi... Dövüşle birlikte gelen adrenalinden daha iyiydi ve beni neyin daha çok korkuttuğundan emin değildim-

Yakında Sis'e yolculuk edeceğimi... ya da Komutan Jude Maddox'a karşı nefretten başka bir şey hissetmediğimi.

On İkinci Bölüm

Jude

Raina'nın yokluğunun bizi neden lanetlediğini kimse bilmiyor, ancak düşük rütbeli bir saray muhafızının anlattığı bir hikaye var. İddiaları kanıtlanmadı, ancak detayları sizinle bir mektupta tartışmaktan çekiniyorum. Zamanım elverdiğinde sizinle yüz yüze görüşmek istiyorum.

KOMUTAN WILTON'DAN KRAL BRION'A MEKTUP,
LANETİN 1. YILI

O kitabı bana annem vermişti.

Ona ait iki şeyden biriydi ve beni çocukken terk ettiği için ona o kadar kızmıştım ki kitabını ortak kütüphaneye tıkmıştım. Kimse onu okumazdı; savaş hikayeleri ya da savaş "sanatı" içermiyorsa, Şövalyelerin çoğu ona dokunmazdı.

Ve elbette Kiara'nın seçtiği ilk kitap da buydu.

Yatakta ters döndüm, uyku beni bulamadı. Her zamanki kabuslarım bile beni çağırmıyordu.

Bir saat önce, hiç sahip olamadığım annemi düşünüyordum. Kendime işkence etmek isteyerek, onun son veda hediyesini almak için kütüphaneye gitmiştim. Kiara'nın kapının arkasından gelen boğuk çığlıklarını duyduğumda, hiç düşünmeden koşmaya başladım, ancak o omurgasız piçle karşılaştım

Onu anlamsızca dövüyordu.

İçimde bir şeyler kopmuştu ve gözlerini bir daha asla açmamasını sağlayacak darbeyi indirmemek için her şeyi göze almıştım. Onu öldürmek istedim, istedim-

Ölümcül düşüncelerimi bölen bir kapı sesi duyuldu.

Bu saatte, sadece tek bir şey olabilirdi.

Saniyeler sonra, tek bir kâğıt parçası kapımın aralığından içeri süzüldü.

Kiara ve onun teninin nasırlı parmaklarımın altında ne kadar yumuşak hissettirdiği kayboldu, yerini fazlasıyla alıştığım uyuşukluk aldı. Zehir gibi göğsüme doldu ve kütüphanede hissettiğim tüm sıcaklığı silip süpürdü.

Yatağımın yanındaki mumu yakarken hiçbir şey hissetmedim.

Ayağa kalkarak kralın ulaklarından birinin geride bıraktığı kâğıt parçasına doğru ilerledim.

Parşömenin üzerine bir isim karalanmıştı.

Notu katlayarak muma doğru yürüdüm ve alevlerin kanıtı yiyip bitirmesine izin verdim. Külden başka bir şey kalmadığında, gardırobuma doğru döndüm. Şövalye üniformamı bir kenara iterek aradığım şeyi buldum ve üzerimi değiştirmeye başladım.

...

Lord Maurice Landon kral boy yatağında mışıl mışıl uyuyordu, çok büyük odada sadece horultuları yankılanıyordu. Bu gece bir mesaj göndermekle ilgili değildi, bu da daha az karmaşa anlamına geliyordu.

Lordun odasından gizlice geçerek, onun üzerinde süzüldüm,

Son nefesini verirken onu izliyordum. Elimdeki bıçak, kan dökmek için sabırsızlanarak titriyor gibiydi.

Bunu hızlıca yapardım, ve sonra-

Yorganın altından bir çift küçük ayağın çıktığını, yatağın dibinde çocuk boyunda bir yumru olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

Landon'ın bir oğlu vardı. Neredeyse kralın kendisi kadar zengin olmasına ve saraydaki pek çok kadının ilgisini çekmesine rağmen karısı öldükten sonra bir daha evlenmemişti.

Durakladım, ellerim titremeye başlamıştı. Eğer çocuk uyanırsa

-

Hayır. Cirian'a uzun zaman önce çocuklara zarar verme konusunda sınırı çizdiğimi söylemiştim ama eylem sırasında uyanmasa bile, yeni sabahın telaşı onu eninde sonunda uyandıracak ve kan dolu bir yatakta uyanma anısıyla sonsuza dek travma yaşayacaktı.

Bunun için zamanım yoktu, tereddüt edecek, vicdan azabı çekecek zamanım yoktu.

Elim kabzanın etrafında sıkıştı, uyuyan lorda doğru yaklaştım, muhtemelen sadece konuşarak Cirian'ı kızdırmış bir adamdı.

Soyluların çoğu, kendi halkından çok kendi imajına odaklanmış bir kralı devirmek istiyordu ve Asidia'nın lanetini kaldırmamış olmasından kesinlikle memnun değillerdi. Ama bir canavarla savaşmaktan daha iyisini bilmeleri gerekirdi.

Canavarın beni göndereceğini bilmeliler.

Battaniyeler yer değiştirdi, çocuğun formu yorganın altında hareket etti.

Lordun boğazına doğru nişan aldım. Gözlerimi zorladım için kal açık ve izle olarak Lordum Landon'ın Kendi kanında boğulurken ve nefesi kesilirken gözleri büyüdü. Tüm bunları izlemek için kendimi zorladım; şoku, acıyı, korkuyu. Göğsümde binlerce taş ağırlaştı. Kral adına işlediğim her cinayet için bir taş. Adım attım yataktan ve içindeki ölmekte olan adamdan uzaklaştı.

Çocuk hiç kıpırdamamıştı. Her şey boyunca uyumuştı.

Tam yataktan dönecektim ki keskin bir suçluluk duygusu ayaklarımı yerden kesti.

Ne yaptığımın farkına varmadan, örtüleri yavaşça geriye doğru çekerek en fazla beş yaşında bir çocuğu ortaya çıkardım. Kıvrıcık siyah saçları şakaklarına yapışmış, alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı. Bir kâbus görmüş olmalıydı.

Keşke asıl kâbusun az önce gerçekleştiğini bilseydi.

Kılıcımı kınına soktukten sonra kollarımı onun minik gövdesinin altından geçirdim ve onu göğsüme yaklaştırdım. Kollarımda çok hafif ve kırılgan hissediyordu. Çok kolay kırılabilirdi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar nazikçe, sanki camdan yapılmış gibi tutmamıştım.

Yatak odasından çıkıp koridorda ilerlerken tek ses onun yumuşak horlamalarıydı. Soldaki açık kapıdan, parlak ahşap oyuncaklarla dolu mavi boyalı bir oda ve uzak köşeye itilmiş tek kişilik bir yatak çıktı. Eşiği geçip çocuğu yatağın üzerine yatırdım.

Kalın yorganı çenesine kadar çektiğimde kıpırdandı ama uyku çok güçlü bir cazibeydi ve gözleri kapalı kaldı.

Babasını sevip sevmediğini merak ettim. Eğer sevseydi

onun odasında teselli aradım. Öz babam beni bir küfür ve tokatla dışarı atardı. Utanç, nabzımın kulaklarımda çekiçle vurulmasına neden oldu ve gözlerim karıncalandı ve yandı.

Olan olmuştu ve artık bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım. Zaten bir önemi de yoktu; Cirian Landon'ın ölmesini isteseydi, başka bir suikastçı gönderirdi.

Çocuktan uzaklaşarak lordun odasına ve Sciona'nın soğuk havasını içeri alan açık pencereye doğru ilerledim. Salona doğru son bir bakış attıktan sonra pencerenin pervazına tırmandım. Ayaklarım ses çıkarmadan yere bastı ve koşmaya başladım.

Hayatını bağışlamış olabilirdim ama yine de babasız uyanacaktı.

Bu gece, ışık rüyası olmayacaktı. Karanlığı hak etmiştim.

On Üçüncü Bölüm

Kiara

Hiçbir şeyden şüphelenmiyor ama aralarındaki bağıın büyüdüğünü görebiliyorum. Emirlerimi bekle.

SCIONA'DAN BİLİNMEYEN ALICIYA KURYE

ARACILIĞIYLA GÖNDERİLEN MEKTUP

Adam devriyeye gönderilmişti.

Ertesi sabah yokluğu bizzat Jude tarafından bize bildirilmişti ve birçok acemi soluk soluğa kaldıklarını gizleme zahmetine katlanmamıştı. Devriye, en kötülerin en kötülerinden oluşan bir gruptu. Toplumun Sis'i çevreleyen ormanları korumak için hevesle gönderdiği adamlar. Aslında bu bir ölüm cezasıydı.

Jude haberi verirken gözlerimi kaçırmamaya özen gösterdi. Bir parça sempati hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Adam asla yöntemlerini değiştirmeyecekti.

"Şimdi" -Jude, Adam'ın kaderini aktardıktan sonra, dün gece benim takip ettiğim koridora doğru yola çıktı, acemiler de onun peşinden gidiyordu- "gerçek Şövalyeleri aranızdan ayıklayacağız. Orada hayatta kalmak için gerekenlere sahip olanları."

Jude'un bakışlarının keskinleşmesiyle istemsiz bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerledi; daha yeni tanımaya başladığım adamın yerini aldığı söylenen canavar.

Patrick çürük tarafımı itti.

Adam'ın acımasızlığı zaten boğucu olan koridoru daha da boğucu hale getiriyordu. Eldivenli ellerimi ceplerime soktum, onun sıcaklığından uzakta olmalarını istiyordum.

"Beşer kişilik gruplara ayrılacaksınız," diye bağırdı Jude. "Bu kapıların her birinin hemen önünde sıraya gireceksiniz ve ben emir verdiğimde kapıları aynı anda açacaksınız. Sizden ne beklendiğini söylemek gibi bir iyilik yapmayacağım."

Harlow, Carter ve Isiah olduğunu öğrendiğim yakışıklı bir adam.

-Tanrısal boyu 1.80'den fazla olan bu adam en yakındaki beş kişiyi gruplara ayırdı ve bizi her bir düz ahşap kapının önüne götürdü. Carter tüm bu süre boyunca homurdandı ve sonrasında temizlemek zorunda kalacakları "dağınıklıktan" şikayet etti. Isiah onu azarladı ve yaşlı şövalye sustu.

"Dağınıklık" kelimesi kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. "Başka bir grup bul, ha?"

Döndüğümde sağımda duran kızıl tenli bir çocukla karşılaştım. Benim tarafıma doğru gelen tıknaz bir acemiye uzaklaştırdı. "Git o zaman. Ben onun takımındayım."

Dudaklarım bu küstah gösteri karşısında aralandı.

"Grubunuzda olduğumdan emin olmalıydım," diye tısladı yeni gelen ve gözlerimin onunkilere kaymasına neden oldu. Göz kamaştırıcı soluk bir maviydi ve safirin daha derin bir tonuyla çevrelenmişti. "Bütün hafta kıcımlı tekmeledin," diye ekledi göz kırparak.

Kaşlarımı kaldırdım, hemen gardımı aldım. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

İki elini de yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdı. "Bu bir iltifattı. Yine de bu benim hassas egomu biraz da olsa zedeledi. Ben Jake, eğer bilmek istersen. Bilmek isteyebilirsin, çünkü seni yeni en iyi arkadaşım yapmayı planlıyorum."

Patrick bu cüretkâr iddia karşısında bakışlarını kaldırdı ama sitem dolu tek bir kelime etmedi. Dudaklarım yukarı doğru seğırdi. "Söyle bakalım Jake, nedenmiş o?"

Zayıf omuzları kayıtsızca kalktı, tüm kişiliği sorunsuz bir kurnazlık karışımıydı. "Çünkü sen bir gizemsin ve açıkçası göz korkutucusun. Belki de tüm bu deri eldivenli, her daim gözlerini dikmiş bakma olayından dolayıdır" -gözleri ellerime kaydı- "ama sanırım ben her zaman iyi bir gizem için enayi olmuşumdur. Ve beladan hoşlanırım."

Ağzım onu azarlamak, çözülmesi gereken bir bulmaca olmadığımı söylemek için açıldı ama sözümü kesti.

"Ayrıca, elinde birkaç numarası olan birine benziyorsun ve Tanrı biliyor ya, kendimizi siperlerden çıkarmak için tüm numaralara ihtiyacımız var." Dramatik bir şekilde ürperdi, gözlerindeki mavi ışıltı parladı. "Peki, ne diyorsun...?"

"Kiara. Ya da... Ki," diye cevapladım başımı sallayarak. Bu yeni acemiye çekici bulmaktan nefret ediyordum. "Ama fazla rahatlama," diye uyardım. "Arkadaş olalım ya da olmayalım, yine de kışını tekmelerim."

Jake gülümsedi, ikiz gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Ah, senden hoşlanacağımı biliyordum."

"Siz ikiniz hazır mısınız, yoksa tüm bunları konuşarak mı halledeceksiniz? Bazılarımız orada ölmemeyi tercih eder."

Patrick'in alışılmadık sertlikteki ses tonuyla irkildim, çenesi gerilmiş ve gözleri sertleşmişti. Kendine gelir gibi olup bakışlarını yumuşatmadan önce Jake'e hançer gibi baktı.

"Oh, bu kadar-"

"Benim emrimle!" Jude'un sesi bir kılıcın taşa çarpması gibi yankılandı. Vakit gelmişti.

Grubun en güçlüsü biz değildik ama ihtiyacımız olan tek özelliğin kaba kuvvet olmayabileceğine dair şüphelerim vardı. Ayrıca, şimdi kimseyi dışarı atacak değildim.

Suratı asık Patrick'e yaklaştırmaya çalıştım ama Jude bir sonraki emrini havlayarak verdi. Koridorda aceleci botların ve çılgınca kükremelerin çılgınlığı duyuldu, tüm kapılar aynı anda vuruldu.

Ötesinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama tam karanlık değildi. Tek bir güneş ışığı ya da meşale bile yanmıyordu.

Cesurmuş gibi davranarak gecenin boşluğuna doğru bir adım attım, yarı yarıya bir gölge canavarın dışarı fırlayıp beni yutmasını bekliyordum. Koridora dönmeme fırsat kalmadan kapı gümbürdeyerek kapandı ve sürgü yerine oturdu. Kalın kapının altından en ufak bir ışık sızılmıyordu.

"Bu uğursuzluk falan değil."

"Şşt, Jake," diye azarladım, zifiri karanlıkta gözlerimi kısarak. Neyse ki sesini çıkarmadı, sessizliğine birkaç metre ötedeki Patrick'in hırıltılı nefes alışları eşlik ediyordu.

Bu, lanetli toprakların büyük karanlığında diğer duyularımızdan biri bizden koparıldığında nasıl tepki vereceğimizi görmek için bir testti. Nefesimi sakinleşmeye zorladım, kulaklarım herhangi bir ses için gerildi, dilim çatlamış dudaklarımı yaladı.

Tuz. Tuzu tattım. Ve nemli kaya kokusu. Ama ne duy-

Suyun ikna edici tıslaması, akan bir derenin alçak mırıltısı ve bir hırıltının hafif, hırıltılı sesi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim heyecanla çarpmaya başladı. "Burada bizimle birlikte bir şey var." Belki de gölge canavarları hakkında daha fazla endişelenmeliydim.

düşündüm.

Otomatik olarak bıçağıma uzandım, ancak bugün onları taşımamız için talimat verilmemişti ve ellerim boş çıktı. Lanet ettim.

"Bir tür mağara," dedi Jake, hâlâ bana doğru bastırarak. Onu itip uzaklaştırmak isterken, sağlam gövdesi sürüklenmemi, botlarımın altındaki kaygan kayaya kök salmış bedenimin hissini kaybetmemi engelledi.

"Derenin sesini takip etmeliyiz. Buradan çıkış yolunu bulmalıyız." Jake'in elini sıkıca tutmak için kendimi zorlarken yanağıma ısırdım. Şaşırmış gibi bir sarsıntı geçirdi ve dokunmamak için hiçbir yol olmadığını bildiğimden ürperdim. Elimi çekmemek için kendimi zor tuttum, derinin altındaki deri yanıyor ve kaşınıyordu.

"Herkes bir zincir oluştursun ve el ele tutuşsun ki birbirimizi kaybetmeyelim," diye talimat verdim, meydan okumaya yer bırakmadan.

Sağımdan yeni bir ses "Ayy, şimdiden el ele tutuşuyoruz," diye kıs kıs güldü.

"Kapa çeneni, Nic," diye tersledi Jake, ama ses tonunda bir ısırik yoktu. "Bu eve döndüğümüzde madenlerde kaybolduğumuz zamandan daha kötü olamaz."

Yani birbirlerini tanıyorlardı. Keşke grubuma daha önce dikkat etseydim diye düşündüm ama artık çok geçti.

Zayıf saniyeler geçtikçe, bir kış rüzgârı esintisi yüzüme çarptı. "Başka üşüyen var mı?"

"Lanet olası kıyafetlerimden ter akıyor. Muhtemelen bir göle atlamışım gibi görünüyor. Eklemeliyim ki bu bende hiç de fena durmuyor. Islak görünüm gerçekten de karın kaslarımı ortaya çıkarıyor. En iyi özelliğimi de. Blake'e göre öyle. Oh, ve

Noah," dedi Jake, parmakları beni sıkarken.

"Tek yönlü zihin." Nic kıs kıs güldü. "Bahse girerim karanlıkta kaybolduğumuz gerçeğinden çok kimsenin seni tüm ihtişamınla görememesine kızılıorsundur."

"Sessiz olun," diye tersledi Patrick. Sağımdan bir homurtu duymama rağmen hemen itaat ettiler.

Gevşememem gerektiğini bilmeme rağmen suyun şırıltısı ve akıntının ritminde kayboldum. Bir dakika sonra, sert bir kayaya acı bir şekilde çarptım ve diğerleri bir inilti korosuyla birbirlerine çarptılar.

Ellerim yolumuzu kapatan duvarı aradı, bir çıkmazla karşı karşıya olduğumuzu fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Ağzım tam geldiğimiz yoldan geri dönüp başka bir yol bulmamızı önermek için açılmıştı ki büyük bir gümbürtü duvarları sarstı.

Çivili kayalar çatıdan yuvarlandı, keskin bir yağmur çağlayanı gibi. Kafa derimi, kollarımı ve omuzlarımı deldiler. Acı yüzeye çıkmadan önce ısı kabardı, şakaklarım kanımla kayganlaştı.

Jake elimi bıraktı ve diğerleriyle birlikte inlemeye başladı. Taşların patırtısı birkaç saniye boyunca devam etti, mağara parçalanırken kanlı kollarımı başımın üzerine kaldırarak korudum.

Göğüslerinden duyduğuma yemin edebileceğim kadar hızlı çarpan kalplere karışan düzensiz nefesler dışında sessizlik hüküm sürüyordu.

"Herkes iyi mi?" Dengeli bir şekilde sordum, kontrol havamı sürdürmekten çenem sertleşmişti.

Bir anda bir 'evet' dalgası geldi, ancak pek de

kendinden emin görünüyordu. Ve bu davada görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair daha önceki hislerim nedeniyle, düşen taşların planın bir parçası olduğundan şüpheleniyordum.

Burada olmak, bu rutubetli yere hapsolmak, hoş olmayan anıları geri getirdi.

Bir an için Pastoria Ormanı'na geri döndüm, acı içinde çığlık atıyordum, ellerim mahvolmuştu. Beni kollarına alırken babamın hayalet seslerini duydum, kan yere damlıyor ve Cila'nın karanlık toprağında kayboluyordu.

Dizlerim titredi ve istenmeyen yaşlar gözlerimi yaktı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Şimdi.

İçimdeki panik başını kaldırırken, endişem acımasızca çalkalanırken omurgamdan ter damlıyordu. Bu kâbustan mucizevi bir çıkış yolu bulmayı umarak çılgınca duvara basmaya başlamak üzereydim ki gözümü kırptım ve her şey değişti.

Her şey derken, görebildiğim her şeyi kastetmiştim.

Korku hemen meraktan ağır bastı.

Sanki duvarlar ezilmiş elmaslarla parıldıyordu ve sarımsı bir renk tonu taşları vurguluyordu, ancak belirli bir noktaya odaklanmaya çalıştığımda ışık bulanıklaşıyordu.

Karanlıkta görebiliyorum.

Ya da halüsinasyon görüyordum. Evet, bu daha olası geldi.

Etrafımda dönerek, çıkışı engelleyen kaya yığınınla birlikte izlediğimiz yolu seçtim. O sarımsı parıltı dalgalanmaya devam etti ve gözlerime bir şey kaçıp kaçmadığını merak ederek gözlerimi ovuşturdum.

"Neyin var?" Jake yanımda sordu. Ruh halimdeki ani değişimi nasıl hissetmişti, emin değildim.

"Öyle mi... Hiçbir şey göremiyorsun, değil mi?" Elini çekerek fısıldadım.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben sadece siyah görüyorum. Bütün mesele de bu zaten."

Patrick, Nic ve bilinmeyen acemi de aynı fikirdeydi.

Dönüp Jake'in bıkkın ifadesine baktım, kara kaşları birbirine kenetlenmişti. Gözleri gölgeler içinde kalsa da yüzünün keskin açıları aydınlanmıştı. Patrick'in kamburlaşmış geniş vücudunu seçebiliyordum, elleri gevşek kayaların üzerinde geziniyor ve tutunmaya çalışıyordu.

Ve Jake'in arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim uzun saçlı çocuk, Nic, gözlerinin altında hortlak gölgeleri dans ederken, metanetle ileriye bakıyordu. Sıska ve kısa boylu olan son acemi başını eğmiş, ağzı duyulmaz bir şekilde hareket ediyor, muhtemelen cevaplanmayacak yanlıştır bir dua ediyordu.

Aklımda pek çok soru dans ediyordu ama bu fırsatı boşa harcamak istemediğimi biliyordum. Halüsinasyon ya da tanrıların hediyesi, kabul ediyorum.

"Beni takip et." Nefesimin kesilmesine neden olan huzursuzluk dalgasını görmezden gelerek Jake'in elini sıktım. Korkum her titreştiğinde ışık da titreşiyordu. Birbirlerine bağlı gibiydiler.

"Elbette, yolu gösterin," dedi dudakları bükülerek.

Aynı ışığın ileriye doğru yönlendirdiği yolu takip ederken ısı kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı yayıldı.

Ne yazık ki bu yol bizi çıkmaz bir sokağa soktu.

Önümdeki duvara odaklanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kayayı inceledim, sadece bir açıklığın en ufak ipucunu fark ettim.

"Burayı kazacağız," diye diğerlerine talimat verdim. "Ben, uh, bir açıklık hissediyorum," diye yalan söyledim. Bana neden böylesine uhrevi bir görüş bahşedildiğini açıklayamazdım; bunların hepsi imkânsız olmalıydı. "Bazı enkazları taşımamız gerekiyor. Sanırım duyduğumuz dere diğer tarafta uzanıyor." Jake'in ellerini taşlara götürdüm, o da Nic'e yardım etti, Nic de diğerlerine rehberlik etmeye devam etti.

Biz toprağı ve sivri kayaları tırmalarken, yolu temizlerken arkamızdaki enkazı hareket ettirirken yüzleri boş maskeler olarak kaldı. Düşündüğümünden daha uzun sürdü ama böyle bir yerde zaman akıp giden bir şeydi. Dakikalar ya da saatler olabilirdi.

Çatlaktan kış havası hücum etti ve alınımdaki ter soğumaya başladı. Görüşüm dalgalanırken kalbim küt küt atmaya başladı, bozulmuş ışık adrenalinimle birlikte sönüyor gibiydi. Bana verilen mucize her neyse azalmıştı. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Neredeyse vardık!" Neşeyle bağırdım, tenimdeki kiri yıkamaya ve yukarıdan gelen meşale ve güneş ışığının rahatlığını hissetmeye hazırdım.

Jake ciddiyetle kazdı, yığma taş duvar yerini bir geçide bırakırken homurtular yankılandı. Daracıktı, ancak geçilebilecek büyüklükteydi ama işimi görecekti. Sevinçli bir gülümsemeyle, acemiler zincirini arkamdan çekerek boşluğa doğru adım attım.

Yukarı çıkmak yerine aşağı iniyorduk.

Aşağıya indikçe suyun sesi daha da arttı ve ellerim kendimi sabitlemek için mağaranın duvarına sürtündü.

Açıklık bizi iki metreden daha geniş olmayan ince bir çıkıntıya getirdi, buzlu sular çıkıntılı kayaya çarparken kıyafetlerime sıçradı. Ağırlığımın altında parçalanmayacağından emin olmak için ayağımı düz olmayan inişe vurdum.

Olmadı.

Diğerlerine dedim ki, "Duvara yakın durun. Bir çıkıntı var."

Onaylarını beklemeden sırtımı kaba taşa dayadım, mağaranın sarp yüzeyi ince gömleğimi ısıırıyordu.

Hâlâ birbirimize bağlı bir şekilde, ağır nefeslerimiz suların uğultusuyla boğulurken, birbirimize sürtünerek yürüdük. Bizi buraya kadar nasıl getirdiğimi sorgulayan olduysa da kimse bunu dile getirmede, gerçi bu iğrenç mahkemeyi geçtiğimiz anda muhtemelen taciz edilecektim.

Beş dakika gelip geçti ve nabzım boynuma vurmaya başladı. Daha fazla dayanamayacaktım. Daha fazla ışığa, daha fazla havaya ihtiyacım vardı. Kapana kısılmışlık hissi kemiklerime kadar işledi ve etimin altındaki bir arı kovanı gibi yerleşti.

"Pekala, neredeyse-"

Elimdeki bir sarsıntı beni tökezletti, bir yandan diğer yana sallanmaya başladım, dengem bir hayalden başka bir şey olmadığından dizlerim büküldü. Gürültülü bir sıçrama oldu, kükreyen sulara çarpan bir bedenin sesi, tiz ve bozuk bir çığlık.

Birisi düşmüş.

...

"Yardım edin!" Çaresiz yakarış, çocuğun ağzına su girmesiyle boğuldu.

Aklıma bir şey geldi. O sulara bir şey vardı, ilk girdiğimde hırıltılarını duyduğum bir şey. Devasa bir şeydi ve Şövalyeleri tanırıyorsa ölüm cül olabilir.

"Ne yapacağız?" Patrick sıranın aşağısından bağırdı. Ellerimiz titriyor, çocuklar dengelerini ve soğukkanlılıklarını yeniden kazanmak için mücadele ediyorlardı. Düşenin o olmadığına şükrettiğim için kendimi suçlu hissettim.

Dehşet içinde mağaranın karardığını fark ettim.

Işığa tutunmak ve onu iki elimle kavramak için ne kadar çabaladıysam, o kadar zayıfladı. Saf siyah bir örtü dünyayı kapladığında acı dolu bir ses çıkardım.

Düşen acemi uludu, sesi derenin daha da aşağısına taşındı. Akıntı güçlü değildi ama onu bizim ulaşamayacağımız bir yere sürükleyebilirdi.

"Acele edin!" Kükredim, buz gibi damarlarımda dolaşan adrenalinle uçurumun kenarına doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Direnış oldu ama çocukların geri kalanı beni takip etti, daha önce olduğu gibi liderlik etmeme izin verdiler. Bana güveniyorlardı ama şimdi görme avantajım olmadığı için güvenlerinin ani ağırlığı ezici oluyordu.

Adımlarımız aceleci ve çılgıncaydı, ama cesaret edebildiğimiz kadar hızlı koşuyorduk, sivri taş parçaları sırtımızdaki yırtık gömlekleri sıyrıyordu. Havadaki kan kokusunu ve paniğin acılığını alabiliyordum.

Acemi asker acı dolu bir çığlık attığında, bu çığlık dizginlenemez bir ıstırapla dolup taşıyordu, iki şey oldu.

Önce Jake'in elini düşürdüm.

İkincisi, kaçmaya çalıştım.

"Ki!" Jake seslendi.

Beni yavaşlatıyorlardı ve adını öğrenme nezaketini göstermediğimiz aceminin ya boğulduğunu ya da bir şey tarafından emildiğini anladım.

Buz gibi sıcaklık uzuvlarımı aydınlatıyor, ateş ve kararlılık hareketlerime güç veriyordu.

Birinin hayatı tehlikedeydi ve bizi buraya kadar getiren bendim. Tek düşünebildiğim buydu. Açıkta kalan derimi kazıdığım, gömleğim lime lime sırtıma yapıştığında karanlık sonradan aklıma geldi.

Benden çok uzak olmayan bir yerden şiddetli su sıçramaları ve parçalanmış bağırsıklar duyulunca yavaşladım.

"Neredesin sen?" Boşluğa doğru çığlık attım. Cevap almadan önce üç kez daha aradım ama bu pek de cevap sayılmazdı.

"Ben... Beni yakaladı! Bacağımı!"

Silahım yoktu, göremediğim bir yaratığa karşı kullanabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Yine de bir saniye bile kaybetmedim.

Suya daldım.

Yüzey bana tuğla gibi çarptı, dondurucu sıcaklık geriye sadece soğuk kalana kadar kalan tüm sıcaklığı bastırdı. Uyuşma.

Nefes almak için ayağa kalktığımda soluk seslerim yankılandı, aceminin çılgınca sıçrayışlarına ve onu yemek isteyen canavara karıştı. Çığlıkları az ileriden geliyordu, akıntı beni hızla şanssız acemiye, birazdan savaşıcağım şeye doğru götürüyordu.

Uzuvlarım çoktan zayıflamaya, işe yaramaz hale gelmeye başlamıştı. Su

çok soğuktu ve yanıyordu.

"Yardım edin!"

Büyük bir dalga yüzüme sıçradı, ağzımı, burun deliklerimi suyla doldurdu. Hareketleri hissedebiliyordum, aceminin dövüşürken yaptığı hamleleri ve tekmeleri.

"Ben buradayım!" Boğuldum, uğultudan beni duyup duymadığından emin değildim. Yaşamak için verdiği mücadeleyi.

Güçlü bir tekmeyle canavarın üzerine atıldım, parmaklarım pullu yılan benzeri deriyi kazıyordu. O şey tısladı ve kulaklarımın dibinde bir diş sesi duyuldu. Hissettiğim kadarıyla, kalın orta kısmını tutuyordum, kabarık çıkıntıları ellerime baskı yapıyordu.

Gırtlaktan gelen bir kükremeye kendimi onun çırpınan sırtına attım; güçlü kuyruğu bacağıma çarpıyor, sivri uçları pantolonumun pamuğunu kesiyordu. Ezici karanlıkta, iki yanımda akan suda, kaygan deriyi kavramak için mücadele ederek vücuduna tırmandım.

Acemi nefes nefese kaldı ve daha fazla su sıçraması oldu. Bir dakika sonra boğuk bir homurtu duydum ve ardından damlayan suyun taşa çarptığını duydum.

Bankaya ulaşmıştı.

"Yardım edin! Yardıma ihtiyacı var!"

Rahat bir nefes alabilirdim. Acemi güvenli bir şekilde çıkıntının üzerindeydi ama şimdi silahsız bir şekilde, göremediğim bir yeraltı nehri canavarının üzerinde sıkışıp kalan bendim.

Sadece benim şansım.

Lanet şey bir tıslama sesi çıkardı ve bu kez çırpınırken dişleri kulağımı tırmaladı. Ellerimi boynuna doladım, hem tutunmaya hem de canını boğmaya çalıştım.

o.

Yaratık aniden daldı, pullu vücudu beni soğuk suların altına itti. Bir aptal gibi asıldım, kavrayışım sıkılaştı, uyuşmuş parmaklarım boğazının çukuruna saplandı.

Canavar beni yerinden oynatmak için çılgınca bir o yana bir bu yana savruldu.

Eğer bırakırsam, beni tekrar suyun altına çekecek ve üstünlüğü kaybedecektim. Ya kalıp savaşıyordum ya da arkamı dönecek ve yaratık beni derinlere çekerken bacağıma bir sıra dişini geçirecekti.

Son hava kabarcığı da dudaklarımdan kaçtı. Boğulmadan önce fazla zamanım yoktu, tüm enerjim sadece tutunmak için harcanmıştı.

Yaratık ölmüyordu, bilincini kaybetmiyordu ve bu benim başarısız olduğum anlamına geliyordu. Uzuvarımın kontrolünü kaybettiğini, kalp atışlarımın acıyla yavaşladığını hissedebiliyordum. Her şey çok hızlı oluyordu ama yine de hayatım boyunca burada, karanlıkta savaştığıma yemin edebilirdim.

Ölüm beni kollarına almadan hemen önce aklıma bir görüntü geldi.

Belki de herkesin ölmeden hemen önce yaşadığı bir şeydi - hayatlarının geri dönüşleri- ama ben bundan zevk aldım, bu tatlı anıyla yumuşadım.

Büyükannemin ölümünden bir yıl önceydi.

Beni oturtmuştu, dirseklerini yıpranmış mutfak masamıza dayamıştı, sırtı sanki dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi çökmüştü. İki elimi de yıpranmış ellerinin arasına almıştı, buruşuk et beni sararken rahatlatıyordu. Kendimi güvende hissedirdim. Mutlu. Sevildiğimi.

"Her zaman burada olmayacağım kızım," demişti, sesi ince, yorgun. "Ama her zaman savaşmanı istiyorum, sana çoktan kaybettiğini söyleseler bile. Eğer bunu yapmazsan, hiçbirimizin şansı kalmaz."

Yaşlılığın zihninin keskinliğini bozduğunu düşündüm ve yüzüme güven verici bir gülümseme yerleştirerek elini okşadım.

Ama içimi ısıtan şey o gün söyledikleri değildi.

Sadece bir saniyeliğine kendimi onun gözlerinin yansımada görmüştüm. Saf altın parlaklığı yüzümün etrafında dalgalandı, gerçekten çiçek açmaya zaman bulamadan söndü.

Bilincimi kaybederken, yüzeyin derinliklerinde, bir canavara tutunurken gördüğüm o kıvılcım, o parıltıydı. Ve kalbimin sahibi olan kadının bu anısı gözlerimi açtırdı, parmak uçlarım elektrikle ve hayatın vahşiliğiyle parladı.

Kaybetmezdim. Ne burada, ne de siyah bir mezarda.

Yaratığı yeni bir güçle kavradım, parmaklarımı boğazına soktum, kaslarım çabayla yanıyordu. Yaratık elimde kıvranıyor ve kendini kurtarmak için çılgınca çabalıyordu. Bu sefer bir şeyler farklıydı, tutuşum daha güçlü, nabzım daha hızlıydı.

Sert deri yol verdi, parmaklarım pulların altında ilerledi, kaslara ve sonra daha derine, kemiğe girdi.

Canavarın ışığının solduğunu, yaşam gücünün bedenini terk ettiğini hissedebiliyordum.

Tanrım, onun tadını alabiliyordum, bu dünyadan ayrılırkenki enerjisini duyabiliyordum. Bu beni cesaretlendirdi, bana son bir itici güç verdi.

her şeyi bitirmek gerekiyordu.

Ve sonra, hiçbir şey olmadı. Hareket yoktu, uzuvları ağır ve kaskatı kesilmişti.

Parmaklarımı içinden çekip sırtından ittim.

Tekmeleyerek yüzeye çıktım ve bir an sonra nefes nefese kalarak kurtuldum.

Temiz hava içimi yaktı ve ciğerlerimi yaktı, ama tekmeledim ve yüzdüm, nefes almak için mücadele ettim, hayata geri dönmek için pençeledim. Birkaç ses adımı seslendi, cesaretlendiren bağırışları beni daha yakına çağırıyordu.

O çığlıkları, Patrick'in umutsuz feryatlarını takip ettim, kollarım sallanıyor ve bacaklarım beni onlara götürmek için hareket ediyordu. Güçlü bir el kolumu kavradı ve sonra daha fazla el, hepsi farklı yerlerimi kavradı, beni çıkıntıya doğru çekti, neredeyse mezarım olacak olan sulardan yukarı kaldırdı.

"Ki!" Patrick beni acıyla göğsüne bastırdı, beni yerimde tutmak için boynumun arkasını kavradı. "Neredeyse seni kaybediyordum." Kolunu kalçama dolayarak devrilmemi ve tekrar dereye düşmemi engelledi.

"Onu buradan çıkarmalıyız!" Jake diğerlerini harekete geçirmiş olmalıydı, çünkü bir sonraki an, uzuvlarım soğuktan titriyor, dişlerim gürültüyle takırdıyordu, çıkıntının uzunluğundan aşağı doğru yavaşça sürükleniyordum.

Akıntının buz gibi sıcaklığından daha fazlasıydı beni bilinçsizce sürükleyip götüren. Aşağıda, o acımasız karanlık derinliklerde bir şey olmuştu ve bu şey iliklerimdeki yaşamı acımasızca emmişti.

Birisi beni sıcak bir banyoya sokmaktan bahsediyordu,

beni ısıtıyordu ama kim olduğunu anlayamayacak kadar kaybolmuştum. Beni bu uçağa bağlayan tek şey Patrick'in beni çok sıkı kavramasıydı.

Tünel aydınlanana, meşalelerin titrek alevleri bir umut ışığı olana kadar gerçekliğin içinde ve dışında yüzdüm.

"Neredeyse geldik, Ki!" Patrick kulağıma fısıldadı. "Sadece sıkı tutun."

Bölüm On Dört

Jude

Salendonlar tek bir amaç için yetiştirilirdi: Öldürmek. Su Tanrısı Silas onları çamurdan ve ölülerin kemiklerinden, yani sularının altında boğulan şanssız denizcilerin kemiklerinden yapmıştı. Tanrı, ciğerlerinde havaya ihtiyaç duyduklarını ve kolayca boğulabileceklerini öğrendiğinde onları terk etti.

Onları Lorian'a hediye ettiği söylenir.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Tünelin sonundan bir grup acemi asker çıktı; topal bir beden, iri yarı siyah saçlı bir çocuğun kollarında taşınıyordu. Çıkışın etrafında yarım daire oluşturan meşalelere alışmaya çalışırken mavi gözleri büyümüştü ama durmak bilmeyen hızını hiç kesmedi.

Isiah, Harlow ve Carter'ın yanında hemen gerildim.

Solgun bir yüz çocuğun göğsüne doğru döndü, göz kapakları titriyordu.

Kiara.

Neredeyse ölmüş gibiydi, hareket edemiyor, gözlerini açamıyordu.

"Beni kurtardı," diye bağırdı arkadan gelen bir delikanlı. "Ben düştüm ve o savaştı, aşağıda her ne varsa onunla savaştı." Sesi de kendisi gibi şiddetle titriyordu. "Orada çok uzun süre kaldı," diye ekledi ve ben onun suçluluk duygusunu fark ettim.

Özellikler.

Kendimi durduramadan ayaklarım hareket ediyordu. Ve ben kendimi durdurmalıydım.

Harlow izliyordu, her zaman izliyordu. Kiara'yı taşıyan çocuğa doğru koşup onu kucağıma aldıktan sonra başını kalbime yasladığımda beni kesinlikle kaçırmadı.

Çok soğuktı, vücudu kollarımda cansızdı.

Odanın öbür ucundan teğmenin sert bakışlarını yakaladım, o yeşil havuzlarda binlerce soru dönüp duruyordu.

Zarar çoktan verilmişti.

"Kenara çekilin," diye bağırarak tünelden yeni gelen diğer çocukların yanından geçtim.

Bir canavarın saldırdığına dair çığlıklar atıyorlardı ve onu kurtardığını iddia edenin kalçasında korkunç bir yara vardı. Harlow onunla başa çıkabilirdi.

Kiara titriyordu, dişleri takırdıyordu, gözleri kapalıydı. Banyo odasına gitmesi, ısınması gerekiyordu. İçgüdüsel olarak onu göğsümün düzlemlerine daha da bastırdım ve bir kolumu omuzlarına doladım. Daha da çok titredi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Daha sonra bana istenmeyen sorular soracağından emin olduğum şaşkın ve ağzı açık Isiah'ın yanından hızla geçerek koridordan aşağıya, banyoya indim. Aşağıya bakamadım, bulacağım şeyden çok korkuyordum.

Başka bir ölüm. Başka bir ceset. Cansız ve sonsuza dek donmuş-

Banyo süitinin kapısını tekmeleyerek açtım ve havuza giden merdivenlerden aşağı indim. Soyunmakla, hatta botlarımı çıkarmakla bile vakit kaybetmedim.

Kiara ılık su tenine değdiğinde sarsıldı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı, dudakları şok edici bir maviydi. Panikle onu suya daldırdım, başını ıslattım, burnunun ve ağzının yüzeyin üzerinde kaldığından emin oldum.

Dişlerimi sıkarak sessizce, "Uyanın lan!" diye emrettim.

Cila'da onu ben seçmiştim ve bu seçim yüzünden, benim seçimim, onun ölümü benim hatam olacaktı. Pek çok kişiyi öldürmüştüm ama nedense onun ölümünün son felaketim olacağını biliyordum. Kiara, dik kafalı ve inatçı olmasına rağmen, bana aydınlık ve iyi olan her şeyi hatırlatıyordu. Daha önce de adam öldürmüştüm -çok fazla adam- ama onların elleri en azından bir dereceye kadar kirliydi.

Kiara'nın tek suçu kardeşini korumak ve benim tarafımdan seçilmektir.

Dünyayı onun ışığından mahrum bırakırsam, bunun geri dönüşü olmaz.

Sessiz yalvarışımı duymuş gibi kirpikleri yanaklarına çarptı. Lanet ettim ve gözleri yarık yarık açıldı.

"İşte buradasın," diye mırıldandım, içimi bir rahatlama kaplamıştı.

Başka bir acemi olsaydım, onları ısınmaları için buraya getirirdim, ama onları tutmayacağımdan, ısıtılmış suyun altında ileri geri sallamayacağımdan eminim. Ve nabzım hızlanmaz, panik kanımda alevlenip içimde ateşin kaynamasına neden olmazdı.

Kısa bir süre için başını bana çevirdi, o parlak, neredeyse sarı gözleri gölgeler içindeydi. Gözlerini kırıştırdı, nereden olduğundan emin değildi ama vücudu biraz da olsa durulmuştu.

"Seni ısıtmamız gerek Kiara," diye mırıldandım ve bir

Sesimi duyunca ağzının kenarı kalktı. Bu beni neredeyse gülümsetiyordu.

Küçük eli pazularımı kavradı, gözleri her zamanki ışıltısından yoksundu. "Kolların iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, kelimeler boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Yüz ifadesinden sersemlemiş ve muhtemelen sayıklıyor olduğu anlaşılıyordu.

Acı bir kahkaha attım ve ardından "Benimle flört etmeyi bırak acemi. Neredeyse kendini öldürüyorken olmaz."

Kalçasında açık yara olan acemi, Kiara'nın onu kurtardığını, keskin dişli salendonların dolaştığı suya atladığını söyledi. Kralın canavar hayvanları.

Neyle karşılaşacaklarını bildiğim için bütün sabah diken üstündeydim. Evet, geçmişte bazıları o karanlık derinliklerde ölmüştü ama hiçbir zaman bugünkü kadar korkmamıştım.

Şaşırtıcı, çünkü dün geceki görevden sonra Her şeyi hissedebilirdim.

Kiara kollarımda kıpırdandı, neredeyse suya batmak üzere olduğunu fark ettiğinde korkudan ağzı açık kaldı.

Su. Beş dakika önce neredeyse boğuluyordu. "Seni tuttum. Gitmene izin vermeyeceğim."

Sözüm üzerine vücudu gevşedi ama boynuma doladığı kolları sıkılaştı. Oradaki ağırlık güzeldi, çok güzeldi. Bunu hak etmemiştim.

Hâlâ o lanet eldivenleri giydiğini fark ettim, bu yüzden elini tutmak için uzandım, malzemeyi çekip çıkarmak ve ellerinin ısınmasına izin vermek üzereydim. İşte o zaman tekrar dondu, tüm gerginliği geri gelmişti.

"Hayır," diye fısıldadı, parmaklarını boynumun derinliklerine sokarak. "Sakin onlara dokunma."

Başını kaldırdı, göz kapakları açık kalmakta zorlanırken ben yüzünün sert kenarlarını, gözlerinin altında hareketli gölgeler oluşturan güneş ışıklarını inceledim.

"Şşşt, çıkarmayacağım," diye söz verdim, elimi sırtının altına koydum. Eldivenleri neden hiç çıkarmadığından emin değildim ama onları çıkarmaya hazırlandığımda gözlerinde gerçek bir korku vardı. Sakladığı sırları öğrenmek beni daha da meraklandırırdı.

"Banyo zamanını paylaşmaktan hoşlanmadığını sanıyordum," diye gevezelik etti uzun dakikalardan sonra. Boynumdaki tutuşunu gevşetti ama sert bakışları bana nefes alacak yer bırakmadı.

"Bir istisna yaptım Kiara. Buna alışma." Sesimi olması gerekenden daha sert çıkardım ama o yine de gülümsedi, sanki onun kurtarıcısıymışım, hayranlığına layık bir adammışım gibi bana baktı.

"Orada ne oldu?" Kollarım kasıldı, parmaklarım açıkta kalan etine battı. Salendon gömleğini lime lime etmiş, parçaları yüzeye çıkmıştı. Birden ona bağırmak, özverisini lanetlemek istedim. Burun deliklerim alevlendi ve lanet olası gözlerim seğirdi.

"Bir acemi içeri düştü," diye konuşmayı başardı, gevezeliği hafiflemişti. "Bir şey saldırdı. Onu öldürdüm."

Gözlerim hayal kırıklığıyla kısa süreliğine kapandı. Dikkatsiz, dikkatsiz kız. Şimdi kızgındım. Gerçekten kızgındım.

Çenesine uzanarak, onu sıkıca yerinde tuttum, böylece

her kelimemi anla.

"Bunu bir daha asla yapma Kiara," dedim, ses tonum sert ve ısırıcıydı. "Asla kendini böyle riske atma. Özellikle de gözlerin görmezken. Neyle savaştığını bile bilmezken." Sesim yükseldi, öfkeye dönüştü. Sahip olduğum azıcık sakinlik de yok olmuştu.

"O ölebilirdi ve ben onu kurtarabilirdim."

"Herkesi kurtaramazsın," diye tersledim. "Bu dünyada kendi başının çaresine bakmak zorundasın."

Başını güçsüzce salladı. "Bu, olaylara bakmanın çok üzücü bir yolu."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Artık çıplak teninde sadece ellerimi hissediyordum, umut dolu bakışlarının kendi bakışlarımı delip geçtiğini hissediyordum ve bu kızın üzerimdeki inkar edilemez etkisine lanet ediyordum.

Tartışmak ve sözlerimin sadece gerçek olduğunu söylemek istedim ama dudaklarım ince bir çizgi halinde kaldı.

Karanlık henüz onu lekelememişti ama yakında lekeleyecekti.

"Ayrıca," diye devam etti ve eldivenli ellerinden biri göğsüme, gürleyen kalbimin tam üzerine düştüğünde dişlerimin arasından hava çektim. "Şövalyeler krallığın halkını korumak için yemin ederler. Onun ölmesine nasıl izin verebilirdim?"

"Bazı insanlar kurtarılmaya değmez," diye mırıldandım.

Gözlerinin sarısı parladı ve bana çok anlamlı bir şekilde yaklaştı. Dişlerim birbirine çarptı ve önce arkamı dönmek için savaştım.

"Sanırım ben iyi bir karakter yargıcıyım" derken eli kalbimin üzerindeydi.

Kırılğan bir kahkaha attı ve irkildi. "Sisin içine girene kadar bekle ve sonra bana insanların hala değerli olup olmadığını söyle."

Kurtarmak. Kendilerini kurtarmak için her şeyi yaparlar. Sisin içinde olmasalar bile sizi sırtınızdan bıçaklayacaklardır." Aksini düşünmek saflık olurdu.

"Yanılıyorsun," diye tersledi ve elini göğsümden tamamen çekti. Bana tokat atmış gibi hissettim. "Evet, insanlar zalim ama hiçbir şey yapmazsam ben de onlar kadar kötü olurum."

Birdenbire bu havuzda, kollarımda onunla kapana kısılmış halde olmaya dayanamadım. Bana öyle bakmasına dayanamadım. Bildiğim tek yolla o anı paramparça ettim.

"Bana bir daha itaatsizlik etme, Frey. Sana bir emir verdiğimde tek kelimen 'Evet efendim' olmalı."

Kiara yine irkildi. Ateşler içindeyken bile bu emir karşısında irkildi.

Neden onun meydan okuması kanımın kaynamasına neden oluyordu, hem de genellikle ölüme yol açan bir şekilde değil? Hayır, bu kez kanım derimin altında kaynıyor, göğsüme lezzetli bir sıcaklık yerleşiyordu.

Onun sinirlenmesine, savaşmasına ve bana hayatın ne olduğunu göstermesine ihtiyacım vardı. onun gözleri. Öfkesi bana yönelik olsa bile.

Bu şekilde hayatta kalabilirdi.

Kiara göğsümü iterken homurdandı. Kendimi kollarımı indirmeye ve yüzümü ilgisizlik maskesine sabitlemeden önce geri adım atmaya zorladım.

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama sonunda solgun yanaklarını pembe bir allık renklendirmişti.

"Komutan olabilirsin," dedi, "ama emir olsun ya da olmasın, birini kurtarabilecek olsam bile ölmesine izin vereceğimi düşünecek kadar aptalsın. Beni hiç tanıımıyorsunuz."

Bana sırtını döndü, beni kovdu.

Öfkem alevlendiğinde dişlerim birbirine çarptı ve ellerimi yumruk haline getirdim.

Dakikalar geçti ama dönmeyi, bakışlarıyla beni tatmin etmeyi reddetti. Ben de olduğum yerde kaldım, gözlerim duvarlarda delikler açıyordu. Öfkem dağılmadı.

Neredeyse ölmek üzere olduğunu neden anlayamıyordu?

Beyaz puslu bir alanın görüntüleri düşüncelerimi doldurdu, cansız gözler ve parçalanmış bedenler. Kardeşlerim... hepsi öldü, hepsi kayboldu, çünkü bir fark yaratabileceklerini ummaya cüret etmişlerdi.

"Sen dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen aptal bir çocuksun," diye homurdandım ve ortalığı kaplayan ürkütücü sessizliği bozdum. "Ve bu yüzden öleceksin."

Bizi ayıran boğucu havayı lekeledikleri anda kelimeleri geri almak istedim. Dilimde buruk ve iğrenç bir tat bıraktılar. Omuzları sertleşti. Yüzüme bakmadı ama cevap verdi, sesi kuzeydeki donmuş dağlardan daha soğuktu.

"Ve sen duygusuz, sefil bir piçsin. Ve öldüğünde, yalnız olacaksın."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

İnsanlar bana kaç kez hıyar olduğumu söylemişti? Sadece yozlaşmış bir kral için ellerini kana bulamakta iyi olan soğuk kalpli bir kabuk adam mı? Son beş yıldır, resmi olarak Şövalyelere katıldığımdan beri, kitaptaki her isimle çağrıldım ve yine de...

Neden yumruk ondan geldiğinde daha çok acıtıyordu? Onu tanıımıyordum, umursamamalıydım.

Ben hareket ettikçe su dalgaları omuzlarıma çarpıyordu.

merdivenlere doğru yöneldim ve havuzdan çıktım. Çift kapıyı açıp arkamdan çarparak kapatmadan önce hiç duraksamadım.

Yabancı bir şey içimi burktu ama görmezden geldim.

Eğer kendimi kontrol altına alamazsam, onun da şiddetle söylediği gibi yalnız ölecektim. Ama ölümüm o lanetli karanlıkta, Sis'in beni bütünüyle yutacağı yerde gerçekleşecekti. İmkânsıza karşı savaşmaya cesaret eden bir asker daha.

On Beşinci Bölüm

Kiara

Konu kıza gelince komutan tereddüt ediyor. Bağlılığının bir sorun haline gelmesinden korkuyorum.

TEĞMEN HARLOW'DAN KRAL CIRIAN'A MEKTUP,
LANETİN 50. YILI

"Ki. Orada mısın?" Patrick elini yüzümün önünde sallıyordu, kara kaşları çatılmıştı. Dün bana kısa davrandığı için defalarca özür dilemişti ve ben de hemen affetmiştim.

"Buradayım," dedim sonunda, üzerimde kalan sisi silkeleyerek. Neredeyse boğulduktan sonra, sürekli bir sisin altında yaşıyordum ve saf karanlık bir boşlukta neden görebildiğimi merak ediyordum.

Şimdiye kadar iyi bir cevabım yoktu.

"Harlow sana sadece kızgın olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor."

Başımı yemek salonunun öbür ucuna, ince dudaklı teğmene doğru kaldırdım ve kumral saçlarının sanki saatlerce elini üzerinde gezdirmiş gibi dağınık olduğunu gördüm. Her gözeneğinden yayılan muazzam hoşnutsuzluğu hissedebiliyordum.

"Eh, muhtemelen boğulmadığım için kızgındır," dedim kuru bir sesle, suyumun son damlasını yudumlarken. Gong sesi duyulur duyulmaz boş bardağı masaya çarptım. Daha fazla

eğitim bekleniyor.

"Soooo." Jake omzuma vurdu, ses tonu muzip olduğunu gösteriyordu. "Lanet olası şövalyeler Komutanı seni kollarına alıp bizzat banyoya getirdikten sonra neler olduğunu bize anlatacak mısın?"

Patrick içtiği suda boğuldu ve Nic kıs kıs güldü. İçimden inledim. Bu sorunun geleceğini biliyordum.

Patrick, "Onu ısıtması gerekiyordu," diyerek beni kurtarmaya geldi. Ona minnettar bir glmsemi verdim, o da göz kırptı. Masanın altında elini güven vermek için sıktı.

"Evet, üstümüzden gelen tamamen normal bir davranış. Bize bir şey söylemek istemediğine emin misin, Ki?" Jake kara kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak sordu.

"Ne diyebilirim ki? Onun favorisi olduğum gerçeğine yardım edemem." Sanki içten içe panikleliyormuşum ve ellerim terden kayganlaşmıyormuş gibi gülümsedim. "Belki daha sıkı çalışırsan sana da aynı ilgiyi gösterir."

Jake alaycı bir tavırla elini göğsüne götürdü ve Pat gözlerini devirdi.

"Ne olursa olsun, adam banyodan çıkarken çok öfkeli görünüyordu," diye ekledi Jake, yemeğinin son kısmını zaten dolu olan ağzına tıkıştırırken. "Yani belki de artık favori değilsin."

Nic arkadaşına dirsek attı ve birbirlerine bilmiş bilmiş sırtttılar. "Seni o kaslı kollarıyla oradan çıkarmadığı için kızgınsın," diye takıldı.

"Aynen yle," diye alay etti Jake, gülümseyerek.

Gong bir kez daha çaldı ve ben de bunu Jude'dan ve onun o çok kaslı kollarından bahsetmeyi bırakmak için bir bahane olarak kullandım.

"İşe koyulsak iyi olur o zaman," dedim hızla, elimden geldiğince

ve diğ er acemileri takip ediyordum. Beklediğim gibi bazı sataşmalar oldu ama onları duymazdan geldim.

Benden bir şey   renemeyeceklerini anladıklarında, Isiah bizi şövalyelerin kutsal alanının yukarısına ve açık bir alana götürürken acele ettiler. Bugün okçuluk  alışacaktık.

Hedefler hazırlandıktan sonra Carter daha az yetenekli acemilere doğru duruşu göstererek ve parmaklarını yay üzerinde mükemmel bir şekilde ayarlayarak yardımcı oldu. Arada bir hedefi tutturamadıklarında homurdanıyordu ama hedefi tutturduklarında adamın gözleri gururla parlıyordu.

Okumu yerleştirip hedefe nişan aldığımda, düşüncelerim   le yemeğindeki konuya geri döndü. Nic bir konuda haklıydı. Komutan çok sinirlenmişti, yüzü tanınmaz bir hale gelmişti. Tabii ki bu görüntü bana sarf ettiğimiz sert sözleri düşündürdü.

Okumu saldım, hedefi yarım santimle ıskaladım.

Harika. şimdi de Jude nişan almamı engelliyordu.

Onu ancak akşam yemeğinden sonra, Patrick'in peşinden yatakhaneye doğru yürürken gördüm.

Jude koridordaki gölgelere doğru eğildi, dalgalı bir güneş işığı yaralı yüzünü aydınlatıyordu. İki kolunu da kavuşturmuş, çıplak  n kolları kaslarla dalgalanıyor ve eski yaralarla boyanıyordu.

Orada, koridorun ortasında durdum, neredeyse sırtıma çarpacak olan acemilerin küfürlerini duymazdan geldim.

Jude tek bir şey yüzünden öfkeliydi; benim güvenliğim. Ben de aynı derecede kızgındım, ama yine de, hiç kimse

Daha önce güvenliğimi gerçekten nemseyordum, kesinlikle bu ölçüde değil. Anında yumuşadım.

Belki de ikimiz de nasıl doğru iletişim kuracağımızı bilmiyorduk. Aynı kumaştan kesilmiştik ve arkadaş olmak -ya da her neyse- yepyeni bir şeydi.

Gz göze geldik.

Sylediklerimde ciddi değildim. Bakışlarımdaki samimiyetin böyle bir gerçeği iletip iletmediğini merak ettim. Yüksek sesle syleyemediklerimi deşifre edebilir miydi?

Belki de içimi kemiren kaba pişmanlığı kavramıştı, çünkü Jude çenesini hafifçe kaldırdı. Sonra da sanki o da özür dilemek istiyormuşçasına zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı.

Donmuş zr anımızda, her şeyin toz olup gittiği yerde, her kırışıklığa, her gergin kasa ve taşıdığı her yara izine kazınmış acıyı tanıdım. Kayıtsızlık maskesinin ardında parlayan saf ışığı gördüm.

Belki de her şeye rağmen bizim için bir umut vardı.

...

Sonraki hafta, yeteneklerimizi değerlendirmek için tasarlanmış eğitim alıştırmalarıyla doluydu. İlk testten bu yana on beş acemi Muhafız'a gönderilmişti. Birkaçı mağaranın karanlığına teslim olmuş, yıkıcı korkularına yenik düşmüştü ve diğerleri-

 acemi asker ölmüştü.

Sarayın dehlizlerinin altında yaşayan suda yaşayan canavarlar tarafından yutuldular. Sanırım onlara "Salendonlar" deniyordu.

Kurtardığım beşinci acemi de işten çıkarılanlardan biriydi ve bunun için oldukça minnettar görünüyordu. Zavallı çocuk, Lucas, beni sıkıca kucaklamış ve gönderilmeden önce minnettarlığını on kez dile getirmişti.

Harlow sanki ayak parmaklarının arasındaki kummuşum gibi beni değerlendirmeye devam etti, ısrarcı bir kaş çatma bakışlarını sertleştirdi. Micah ile bunca yıl eğitim aldıktan sonra rahatsız olmamıştım. Yine de bakışlarının ardında kızgınlıktan başka bir şey vardı ve gözlerini uzun süre yakaladığımda, bu adlandırılmayan duygunun yoğunluğu, ensemdeki tüyler diken diken olarak aceleyle arkamı dönmeme neden oldu.

Öte yandan Carter ve Isiah son derece sabırlıydı. Isiah ne zaman bana gülümsese, sanki tanrılar beni kutsamış gibi hissederdim. Carter'ın bana gurur dolu bir bakış attığı zamanlar daha da nadirdi, ancak onun onayı alındığında hak edilmiş hissediliyordu.

Ve komutan... Onu akşam yemeği ve ara sıra Şövalyeleri toplantı odasına götürdüğü zamanlar dışında pek görmedim. Ama büyük maun kapıları bir bakış bile atmadan arkasından kapatırdı.

O odada ne konuştuklarını, bunun Sis'le, Asidia'nın lanetiyle ve kralın göğsüne yakın tuttuğu diğer tüm sırlarla bir ilgisi olup olmadığını sonsuza dek merak ettim.

Yeni arkadaşlarım ve ben tahminlerde bulunduk ama işe yarar bir şey bilmiyorduk; kral diyarın lanetini ve Sis'in gerçek doğasını gizli tutuyordu. Halkının korkmasını ve itaat etmesini seviyordu.

Jake, Nic ve Patrick iyi dikkat dağıtıcılardı.

Eldivenlerimi sadece bir kez sordular, o da

onlara tehditkâr bir bakış fırlatıp şiddet tehditleri savurduğunda susarlardı. Belki de içten içe bunun onlara düşmediğini bildikleri için böyle yapıyorlardı. Ya da hepsini kış üstü yere sereceğimden gerçekten korkuyorlardı. Her iki durumda da konu bir daha açılmadı.

Zihnimi meşgul ettikleri, dikkatimi Jude'dan ve evle ilgili düşüncelerden uzaklaştırdıkları için minnettardım. Jake ve Nic'in Cila'dan yaklaşık yirmi mil uzaklıktaki bir köyden geldiklerini öğrenmiştim. Aslında kardeş olduklarını, beş yaşından beri birbirlerinin evlerinde büyüyüp büyüdüklerini iddia ediyorlardı.

Nic ikisinden daha sessiz olanıydı ama sessizliğinin Çağrı sırasında kız arkadaşını geride bırakmasıyla ilgili olduğunu hissediyordum. Aradaki mesafenin kalbini kırdığını hissediyordum ama bir yanımda veda etmek zorunda kalmış olsa bile bir başkasıyla paylaştığı şey için onu kıskanıyordu.

Eve döndüğümde romantik hayatım gizli buluşmalardan ibaretti, partnerlerimden hiçbirisi şehir uyanıkken benimle görünmek istemiyordu. Halkın önünde buluşmayı öneren tek kişi Lilah olmuştu ama zamanı geldiğinde korkup ilişkiyi bitirmişti.

Bir yıldan uzun bir süre önce, sanki beni tanıımıyormuş gibi yanımdan geçip giderken, avuçlarını açmış kıs kıs gülen arkadaş grubuyla birlikte kalbime bir hançer sapladığında ne kadar umutlu hissettiğimi ve ihanetin ezici ağırlığını asla unutmayacağım. Ondan sonra yalnız kalmanın daha iyi olduğuna karar verdim. Bunun yalan olduğunu bilsem bile.

Birçok kez, boğucu bir yalnızlığa kapıldığımda, yatakta uyanık yatıp dönüp durduğumda, birisine bir parçamı hediye etmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim.

ve karşılığında onların bir parçasına sahip olurdum. Ve beni rahatsız eden düşüncelerim çok arttığında, ödünç aldığım kitabımı kolumun altına sıkıştırarak yurttan gizlice çıkardım.

Yatakhane'de mum yakma riskini göze alamadığımdan, banyo süitinde kıvrılıp kitap okuyordum. El yazısıyla yazılmış metnin sadece yarısına göz atabilmişim ve çoğu okulda bize öğretilenleri tekrarlıyordu - beş ana tanrı ve tanrıça, krallığın mütevazı başlangıcı ve Kral Cirian'ın lanetin başlamasından sadece yıllar sonra kanlı bir şekilde iktidara gelişi.

Ancak bu gece, Harlow ve zarif bir şekilde işlenmiş uzun kılıcıyla yaptığım yorucu bir seansın ardından bir sonraki bölüme geçtim.

Güneşin Kırılması

Ölümlü bir adam, öğle vakti yükselirken Güneş Tanrıçası'nın dikkatini çekmiş. Genç ve hırslı adam, krallığın en yüksek dağının tepesinden tanrıçaya dua etti. Son parasını adak olarak sunarak, daha etkili bir yaşam için yalvardı.

Tanrıça cevap verdi.

Ama onu gerçek haliyle, ıslık ıslık ve ruhani bir şekilde karşısında görünce, genç adam şaşkınlık ve saygıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Tanrıça büyüleyiciydi; ateşten saçları beline kadar dökülüyordu, kalp şeklindeki yüzünde dolgun dudakları ve yaydığı ışık ışınlarıyla uyumlu gözleri vardı.

Büyülenen adam, sadece bir süre daha onun huzurunda kalmak istediğini söyleyerek dileğini geri çekti.

Ölümlünün hayranlığı karşısında büyülenen Raina, onu

durdu. Adamın dileğini yerine getirmeye karar verdi, mevcut formunda kalmayı ve onun yanında yaşamayı seçti.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, tanrıça ve ölümlü birbirlerinin arkadaşlığıyla tükendi. Aşık olmaları uzun sürmedi.

Bir gün, diyarın en güney bölgesine yolculuk ederken, tanrıça atından düşerek bacağını kesti. Yaradan çıkan ışık neredeyse sevgilisini kör edecekmiş. Yine de ona doğru koşmuş ve ışığını bir battaniyeyle korumuş.

Raina zayıfladığını ve artık gün boyunca adamın yanında kalamayacağını fark etti - göklerde çok özlediği bir zaman. Işığı koruyamaz ve yeryüzünde yürüyemezdi ve bir karar verilmesi gerekiyordu.

Kendini göz kulak olduğu insanlara adayan Raina, sevgilisinin dehşetine rağmen kararını verdi. Işık saatlerinde dünyadan ayrılacak, ay gökyüzünü süslediğinde geri dönecekti. Bu şekilde hem sevdiği adamla kalabilecek hem de aşağıda kendisine tapan insanlara hayat vermeye devam edebilecekti.

Burada durakladım, göğsümde ani bir uyarı hissettim. Bu hikâyenin nasıl biteceğini tahmin edebiliyordum; kalp kırıklığı ya da ölüm. Eldivenlerimin gizlediği yara izleri sanki aynı fikirdeymiş gibi zonkluyordu.

Raina'nın aşkı uzun yıllar boyunca kararına sadık kaldı ve karşılığında ona sonsuz yaşam gibi nadir bir hediye verdi. Bu şekilde asla yaşlanmayacak ve ölmeyecekti ve sonsuzluğu birlikte yaşayabileceklerdi.

Ama yıllar ilerledikçe, ölümlünün hoşnutsuzluğu arttı.

Açgözlü oldu.

O zamana kadar halk arasında adını duyurmuştu. Muhafızların saflarında hızla yükselerek kendini kralın yanında buldu. Zeki ve keskin olduğu için kral onun yeteneklerini kullandı ve onu bir danışman olarak tuttu.

Raina, sevgilisinin her geçen gün batımında daha da güce aç hale gelişini yüreği burkularak izledi. Bir gece yeryüzüne indiğinde, sevgilisi onu bekliyordu-

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Tıpkı kütüphanede olduğu gibi, kitap elimden uçup gitti ve havuzun kenarından birkaç santim ötedeki taşlara yuvarlandı.

Başımı çevirdiğimde komutanı buldum, yüzü okunmuyordu, kolunun altında fazladan bir kıyafet vardı. Banyoya geç kalmış olmalıydı. Ayak seslerini bile duymamıştım.

"Okuyordum." Düşen kitabı almak için çabaladım, eldivenli parmaklarım buruşuk sırtına dolandı ve onu göğsüme doğru çekerek korudu. "Yatakhane'de bir mum bile yakamadım," diye ekledim usulca, komutan bana doğru temkinli bir adım attı.

Havuzdaki o günden beri konuşmamıştık, kelimelerimiz kesilmiş, hayal kırıklığı ve güvensizlikle doluydu.

Jude bir kedi zarafetiyle giysilerini havuzun yanına bıraktı ve sırtım nemli oda duvarına dayalı olarak dinlendiğim yere doğru süzüldü. Üzerimde gezinene kadar durmadı, beni boynumu eğip boynumla buluşmaya zorladı.

Onu.

Derinliksiz gözlerinde hiçbir duygu yoktu, hangi düşüncelerin onu tükettiğini ele verecek hiçbir şey yoktu. Nefesimi tutup bekledim, bir kez olsun çatallı dilim yerine sessizliği seçtim. Bir zamanlar küçümsediğimi sandığım adamın şimdi beni suskunlaştırması ne kadar ironikti.

Çömelmiş, dirseklerini kaslı kalçalarına dayamış olan Jude başını eğdi ve dikkati hâlâ yeni doğmuş bir bebek gibi göğsümde duran yosun yeşili kitaba kaydı. Keskin bakışları beni tamamen sinirlendirdi. Daha fazla dayanamayarak yere baktım.

İşte o zaman ellerini kaplayan kırmızı benekleri fark ettim.

Kan.

"Yaralandın mı?" Ona uzanmak üzereyken sordum, ama Jude ellerini iterek topuklarının üzerinde geri çekildi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, ısıran ses tonu iyi olmadığını gösteriyordu.

Jude gözlerimin önünde kendini kapatıyordu, yüz hatları donuklaşıyor, bakışları buza dönüşüyordu. Bunu durdurmak zorundaydım.

"Tam her şey yoluna girecekken sözümü kestin." Kitabı kaldırdım. "Yine de senin gibi ciddi bir adamın tanrılar ve efsaneler kitabına sahip olmasına şaşırdım. Savaş stratejileri ya da uzaklara bakarken nasıl derin düşüncelere dalınacağı ile ilgili metinleri tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

Yüzündeki gerginlik hafifçe gevşedi ve dudaklarına yayılan yumuşak bir gülümseme beni şok etti. Onu daha önce gülümserken görmemiş olsaydım yere düşebilirdim.

Ciddi Jude yakışıklıydı. Ama gülümseyen Jude? O yakışıklıydı.

kesinlikle akıllara zarar.

Küçük kavgamız düşüncelerimin gerisine düştü. Onun da süregelen garipliği görmezden geldiğini hayal ettim.

"Öyle mi?" diye sordu, sağ gözü parlak bir bal renginde parlıyordu. Her göz kırpışında değişen renk tonuna bakmaktan kendimi alamıyordum. "Gerçi, İsiyah'a göre, kuluçkaya yatmakta çoktan ustalaşmışım."

Her zaman birlikte görüldüğü uzun boylu şövalye. Gerçekten arkadaş mıydılar?

Boğazımı temizleyerek, Jude'u ve onun sürekli değişen gözlerinin bana yaptıklarını görmezden gelerek, soğukkanlı bir görüntü takındım. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Jude duvara yaslandı, aramızda sadece bir adım vardı. "On dört yaşımdan beri. Şu anda daha çok bir ağabey gibi. Sinir bozucu bir ağabey." Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Kalbim göğsümde sıkışıp kalsa da bu beni daha da yaklaştırdı. Kendi ağabeyimi şiddetle özlüyordum. O da benim tek arkadaşımdı.

"Yerinde olsam okumaya devam ederdim." Çenesini kitaba doğru eğdi ve ben hayatı hakkında daha fazla soru soramadan konuyu değiştirdi. "Bazen en iyi kısım kitabın ortasıdır... Sonu seni mahvetmeden önce yani."

"Bu senin miydi?" Odak noktam ellerimle sımsıkı tuttuğum şeydi, bir parmağım omurgasını sevgiyle çiziyordu. Sordum çünkü onu elimde her gördüğünde gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Hâlâ benim." Yaralanmamış gözleri ıslık ıslık parlıyordu. meşale ışığı. "Sende kalabileceğini hiç söylemedim."

"Çok kötü." Omuz silktim, bakışlarını karşıladım.

giderek daha da kızışıyordu. "Sanırım son birkaç gündür oldukça bağlandım. Benim gibi aptal çocuklar böyle ilimlere bayılır."

Kelimelerin kulağa hafif ve alaycı gelmesini istemiştim. Bunun yerine, yumuşak ve belirsiz çıktılar.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedi iç çekerek, gergin çenesinde kaslar dalgalanıyordu. "O yaratıklar, salendonlar, ölümcüldür. Kral onları yıllar önce evcil hayvanları olarak sarayın altına hapsetti." Jude kelimeyi neredeyse tükürdü, iğrendiği her halinden belliydi. "İçine dalıp bir tanesiyle güreşmek pek iyi bir fikir değildi. Hırıltıları duyacağını ve sudan mümkün olduğunca uzak duracağını düşünmüştüm."

Zalim kralın evcil hayvanlarını ne için kullandığını ancak tahmin edebilirdim ve içimden bir ses, onu hoşnut etmeyenler için acı verici ölümler içerdiğini söylüyordu.

"O aceminin ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturdum. Çok yakındık, dizi dizime değiyordu. Zayıf bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordum, sıcaklığı gömleğimin ince pamuğundan sızıyordu.

"Hayır, sanırım değil," dedi sonunda, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "Onun ölmesine izin verseydin sen sen olmazdın. Aksine, bunun için sana hayranlık duyuyorum. Akıl sağlığını sorgulamama neden olsa bile."

İrkildim. "Bana hayran mı?" Bir **homurtu** çıkardım, tamamen

Son kısmı görmezden gelerek. "Böyle bir şey söylemen beni hayrete düşürdü." Jude başını salladı, siyah düğümler gözlerinin içine düştü. "Bunu yaptığın için hâlâ kızgınım diyelim ama

sana kızgın kalamıyorum. Özellikle de senin

Özverili olmak bir şövalye için takdire şayan bir özelliktir. Ve bu testlerin tüm amacı da bu. Asidia'nın olası savunucuları arasında kimin öne çıktığını görmek."

"Başka biri olsaydı kızarmıydın?" Sorum bir fısıltı gibiydi.

Cevap vermeden önce saniyeler geçti, sesi de aynı derecede yumuşaktı. "Hayır. Olacağımı sanmıyorum." Ama ben ona nedenini, onun gözünde neden farklı olduğumu sormadan Jude, "İşin bittiğinde bunu bana geri vermeni bekliyorum. Bu arada ona iyi bak. Ve onu banyoya atmamaya çalış." Bakışları, kitabın dakikalar önce neredeyse sonunun geldiği, fokurdayan havuza doğru kaydı.

"Bir kitap yüzünden krallığın en korkulan adamının gazabını üzerime çekmek istemem," diye küstahça cevap verdim, göğsümdeki baskı dağıldı.

"En korkulan adam, ha?" Jude tekrarladı, ağzının bir köşesi zevkle kıvrılmıştı. Bu hoşuna gitmişti, değil mi? Bir adam ve egosu.

"Belki de en çok korkulan Harlow'dur. İk i n i z l e de eğitim aldıktan sonra, ikinizin de sahip olduğu tüm bu tehlikeli ve sinsi şey konusunda sizi geçebileceğini söyleyebilirim." Ne demek istediğimi anlatmak istercesine elimi yüzünde salladım.

Bu sefer Jude düpedüz güldü, belirgin gamzeleri iki yanağını da şakacı bir şekilde süslüyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarptı.

Kapana kısılmış kuş.

"Eğer bu özellikler belirleyici faktörlerse, o zaman evet, Harlow kesinlikle beni yener. Ama o benden on yıl daha uzun süredir buralarda. Kral, yüksek rütbeli bir şövalyeye ihtiyacı olduğunu iddia ederek saray duvarlarını terk etmesine nadiren izin veriyor.

Her zaman Sciona. Sanırım duvarların arkasında tutulmak onun mizacına pek yardımcı olmuyor."

Bu da Harlow'un bir yıl önce neden Jude'la birlikte Sis'e gitmediğini açıklıyordu. Jude'un anlattığına göre Harlow'un bu konuda fazla seçeneği yoktu.

"Isiah seninle birlikte miydi..." Sözlerimi yarıda kesip yüzümü buruşturdu. Şimdi yara izlerini ve onları Sis'te alıp almadığını sormanın tam zamanı olabilirdi ama dilimi tuttum ve kendi eldivenli ellerime baktım. Bazı sırları paylaşmanın diğerlerinden daha zor olduğunu anlayan biri varsa o da bendim.

"Hayır, Isiah ve Harlow geride kalan tek yüksek rütbeli Şövalyelerdi," dedi Jude, ne sormak üzere olduğumu anlamış gibiydi. Sertçe yutkunurken boğazındaki sütunu izledim. "Harlow kutsal alanı tek başına yönetemezdi ve Isiah'ı ikinci komutanı olarak seçtiği için her gün şükrediyorum."

Kan lekeli elleri kıpırdadı ve kaşları kırışarak ellerine baktı.

Onları tekrar kapmadan önce uzandım ve elini tuttum.

Temasla sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye boğuk bir ses çıkardı, nefesleri düzensizdi.

"Burada ne oldu?" Parmaklarını incelerken bir yandan da kurumuş pulları elimden geldiğince silerek sordum.

Jude gerildi. "Endişelenmene gerek yok." İtmemeliydim ama... kahretsin, hep itiyordum.

"Anlat bana." Bakışlarımı kaçırdım ve sadece kırmızıyı silmeye odaklandım. Buna izin vererek beni şaşırttı.

Zaman geçip de cevap vermeyince

cesaretimi topladım ve çenemi kaldırdım. Jude bana bakıyordu. Ellerime, eldivenlerime.

"Bana bunları neden giydiğini söyle, ben de sana bu gece ne olduğunu anlatayım."

Teklif aramızda havada asılı kaldı, hem bir can simidi hem de bir çapa gibi.

Ona geçmişimden, o meşum günde olanlardan bahsedersem bana farklı gözle bakabilirdi. Ya da belki de Cila'daki köylülerin kötü dedikodularına o kadar alışmıştım ki, hepsi de avuçlarının güvenliği ardında benim bir tür iğrençlik olduğumu iddia ediyorlardı.

Bir parçam onlarla aynı fikirdeydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ama ses tonunda herhangi bir ısırik yoktu, sadece anlamış gibi kolay bir kabulleniş vardı. "Hepimizin sırları var Kiara."

Adımı söylerken ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı. Yumuşak, yavaş ve derin.

Hâlâ onu tuttuğumu fark edince elini bıraktım. O da elini diğer elinin yanına, dizinin üzerine koydu.

"O zaman bana bir sır ver." diye sorduğumda konuşabilmem bir mucizeydi. Paylaşabileceğin bir sır."

Jude çenesini eğerek ve dağınık saçlarının gözlerinin önüne düşmesine izin vererek düşündü. Konuşurken bana bakmadı. "Sana söylemem gereken bir sır değil ama zaten tüm kuralları çiğnedim." Jude devam etmeden önce bana bilmiş bir bakış attı ve şöyle dedi: "Kral, Şövalyelerin acemileri Sis'e götürmesini istiyor. Yakında."

Kalbim durdu. "Ciddi olamazsın? O çocukların hiçbirinin buna hazır olmasına imkân yok!"

"Peki ya sen?" Yalnız bir kuzgunun kaşları soruyla kalktı.

"Diğerlerinden daha çok," diye cevap verdim tereddüt etmeden, çenemi kaldırarak.

Jude sinir bozucu değerlendirmesine devam etti ve ben aniden zihin okuma yeteneğine sahip olmayı diledim, özellikle de onunkini.

Komutan hiç de beklediğim gibi biri değildi.

Zalimce mi? İnsanlık dışı? Acımasız mı? Evet.

Ama şimdi ve kaderin bizi bir araya getirdiği diğer tüm zamanlarda, neredeyse fazla insandı. Ve sadece benimleyken. Cevabını bulamadığım soru buydu - beni diğerlerinden bu kadar farklı kılan neydi?

Bunun benim kız olmamla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Duyduğum dedikodulara göre, Şövalyeler çok ilgi görüyor, cesaretlerinden dolayı Sciona'nın kadınları ve erkekleri tarafından çok seviliyorlardı.

Jude'un bir başkasıyla birlikte olduğunu düşününce boğazım düğümlendi ama küçük kıskançlığımı bastırdım. İsteddiği herkesle birlikte olabilirdi; benim onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu.

Bu düşünce sığağın kulaklarıma ulaşmasını ve muhtemelen onları müstehcen bir kırmızıya dönüştürmesini engellemeye yardımcı olmadı. Kanıtları gizlemek için saçlarımı üzerlerine taradım.

Sessizliği ilk bozan Jude oldu, sesi sertleşmişti. Acımasız. "Dört kişilik bir acemi birliği oluşturacağım," dedi gözlerini bana dikerek. Jude'un bir başkasıyla birlikte olduğu düşünceleri yok oldu. "Üç grup gönderilecek, hepsi de krallığın sınırlarından çeşitli noktalardan Sis'e girecek. Kral süreci hızlandırmayı umuyor. Asidia'yı kayıp güneşiyle yeniden buluşturmak için. Bunu yapmak için çaresiz acemi askerler göndermek gerekse bile."

"Neden?" Kötü eğitimli askerlerin ona ne faydası olacaktı? Hepimiz eğitimimizi tamamlayana kadar beklemek en iyisi olmaz mıydı?

"Çünkü zaman tükeniyor. Görünüşe göre yiyecek rezervlerimiz tükeniyor ve hiçbir şeyin kalmamasına sadece birkaç ay kaldı."

"Zaman yıllardır tükeniyor," diye karşı çıktım, bilinçsizce bedenimi onunkine doğru kıvırdım, kolum dizini sıyırdı. Temasla birlikte içimde bir elektrik şimşegi çaktı. Jude bir tıslama çıkardı, o kadar zayıftı ki hayal bile edebilirdim.

"Öyle. Ama kral son zamanlarda ekstra... çılgınca davranıyor. Söylediğinden daha fazlasını bildiğini sanıyorum," diye mırıldandı, dikkati dizindeydi... ona dokunduğum yerde. Çenesi sıkıştı. "Ama merak etme, sadece hayatta kalma şansının en yüksek olduğuna inandığım bir avuç insanı getireceğim."

Gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Yani itiraf ediyorsun?" Göğsümde yükselen adrenalini kucakladım. "Ben en iyi acemiyim." Ses tonumu mizahın süslemesini umarken, sesim nefes nefese ve tanınmaz halde çıktı. Bunun için tüm tanrılara lanet ettim.

"Seni o zavallı meydanda gördüğüm an -" Köyümü savunmak için ağızımı açtığımda dikenli bakışları beni susturdu. Devam etti. "Böyle bir dövüşte hiç şansı olmayan kardeşini korumak için tereddüt etmeden atladığın anda anladım. Adam senin iki katındı ve sen bunu umursamadın. Durup düşünmedin. Harekete geçtin." Jude gölgelerin içine baktı. "Yüzünde hiç korku yoktu. Sadece... açlık vardı."

Savaş için açlık. Adrenalin. Zafer. Yutkundum, birden kendimi ham hissettim. Savunmasız.

Yine de, geçmişte bu tür sözler karşısında sinirlenip konuyu saptırırken, şimdi sessizliğim ağzımın yapamadığını itiraf ediyordu. O haklıydı.

"O gün sende bir şey fark ettim. Ve Şövalyelerin ötelerde sinsice dolaşan şeylerle savaşmak için bu açlığa sahip birine ihtiyacı var. İnan bana, bunu bilirdim."

Artık kendimi tutamıyordum. Birden kendimi çok açıkta hissettim ve bencil zihnim karşılığında bir ödeme talep etti.

"Bana bir yıl önce orada neler olduğunu anlatacak mısın?"

Sesim bir fısıltı gibiydi, zar zor duyuluyordu. kendi kulaklarıma.

Jude o hesapçı bakışlarını yüzüme, gözlerime, ağzıma çevirdi, dudaklarımdan çıkan her titrek nefesi içine çekiyor gibiydi. Dakikalar önce hissettiğim aynı çığlık, her nefes alışımda iki katına çıkıyordu.

"Bir gün olabilir."

Isırıcı bir hayal kırıklığı göğsüme ağır bir şekilde oturdu.

"Ama," diye başladı ve serin parmakları çenemi kaldırarak tenime dokundu. Temasla birlikte hızla yükselen nabzım hızlandı. Bir dokunuş kadar basit bir şey hiç bu kadar kaotik bir tepkiye yol açmamıştı. "Yüzüme olanlar ben Şövalyelere katılmadan çok çok uzun yıllar önce gerçekleşti."

İstesem de başka tarafa bakamazdım. Bana dokunurken söylediği sözleri zar zor duyuyordum. Bu his, ringde iyi dövüşülmüş bir raundun sonrasına benziyordu. Olabilecek en yıkıcı şekilde bağımlılık yapıyordu.

"Yara izlerini iyi taşıyorsun." Düşünmeden konuştum. "Eğer

beni sana çekiyorlar." Ve yaptılar da. Keşke o nedenini biliyordum.

Jude aniden parmaklarını çenemden çekti ve aramıza mesafe koyarken boğazını temizledi.

Neden konuşmayı kesemiyordum? İtirafım başımıza gelen rahat huzuru bozmuştu.

"Gitmeliyim. Sen de gitmelisin."

İşten çıkarılınca göğsüm daraldı.

Jude tek ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı, siyah kumaş ve melankolik gümüşten oluşan bir bulanıklıktı. Gözlerimi tamamen kaçırarak, kendimi yukarı kaldırırken bana yardım teklif etmedi.

Oda, saniyeler önce beni yıkayan tüm sıcaklığını kaybetti.

"Jude?"

"Evet, acemi?"

Harika, buna geri döndük.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Kitap için de." Ağır kitabı uzattım ama sanki küflü taşlar dünyadaki en büyüleyici şeylermiş gibi dikkatini duvara verdi.

"Evet, bunun faydalı olacağını düşündüm. Yine de hikâyeyi bitirmelisin." Sertçe yutkunurken boğazı zorlandı, omuzlarındaki kaslar gergin gömleğinin altında gözle görülür şekilde gerildi. Ne söylemediğini merak ettim.

Kolay sohbetimiz garip ve soğuk bir şeye dönüşmüştü ve ben en çok bundan nefret ediyordum. Tam bana açılacağını hissettiğimde, kendini kapatıyordu. Sırlarını koruduğu kalenin içine kendini kapattı.

"İyi geceler, Kiara." Jude kaçamak bir bakış daha atmadan odadan fırladı, ağır adımları çatlak taşların üzerinde gürlüyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım sırtına. Kollarım, krallığımızın lanetinin cevabını barındırıyormuş gibi kitabını sardı, ancak korumacılığımın her şeyin kime ait olduğuyla ilgili olduğunu biliyordum...

Varlığında kalbimin çılgınca çarpmasına neden olan bir çocuk. Geçmişi karanlık sırlarla dolu, kalbi kırık, taş yüzlü bir komutan. Ve şimdi çözmeye kararlı olduğum bir gizem.

On Altıncı Bölüm

Jude

İyi bir adam genellikle en çok kötülüğü bilen kişidir.

ASIDYA ATASÖZÜ

Ertesi sabah, Kral Cirian yüksek arkalıklı koltuğunun kollarına yayılmıştı, çok uzun uzuvları sanki Asidia'nın geleceğini ya da olası ölümünü tartışmıyormuşuz gibi önünde rahatça yayılıyordu.

Kral kibirliydi, hep öyleydi.

Cirian'ın büyük savaş odasının duvarları obsidyen rengine boyanmıştı ve aysız bir geceden daha karanlıktı. Penceresiz alanda hiçbir resim yoktu ve tek mobilya parçası uzun siyah masa ve kızıl kadife sandalyelerdi, hepsi de şu anda krallığın önde gelen yetkilileri ve en güvenilir generalleriyle doluydu.

Bana derin bir mağaranın içini anımsattı; keskin kenarları vardı ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Havanın tadı bile iğrençti, çok fazla yanan mumun çiçek kokusuyla maskelenmiş çürümüş et gibi.

Kral görevime çoktan karar vermişti ve sadece aptallar akıldan yoksun ve çok fazla güçle donatılmış bir adamla tartışırdı. Bugün burada bulunmam, her ne amaçla olursa olsun, bir formaliteydi.

Sandalyemde arkama yaslandım, mavi gözlerin en solgunu bakıyordu

masanın başından bana bakıyordu. Belli bir ışık altında neredeyse gümüş rengindeydiler, doğal değillerdi ve sinir bozucuydular.

Ancak tuhaf gözleri ve güçlü çenesi, en iyi cilalanmış metalden yapılmış ve karmaşık kıvrımlar ve kıvrımlı çizgilerle kazınmış her zamanki gümüş maskesini takan kralın görünen tek parçalarıydı. Yıllardır kimse onu maskesiz görmemişti. Bunu sorgulamaya cüret eden son adam kafasını bir çiviyle süslenmiş halde bulmuştu. Oraya ben koydum.

"Kafanızı meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum sayın komutan."

Bir düzine yüz bana doğru döndü ve bir düzine sandalye, içlerindeki bedenler yer değiştirdikçe gıcırdadı.

Görünmez alevlerin tenimi yaladığını hissedebiliyordum. Masaya doğru hamle yapmayı, ellerimi boynuna dolamayı ve sıkmayı ne kadar çok istiyordum.

"Kralım." Sakin ve kayıtsız görünmek için kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Sadık. "Genç acemileri gönderme konusundaki endişelerimi bildiğinizi biliyorum. Sizden tek istediğim eğitimleri tamamlanana kadar beklemeniz."

"Ben de aynı fikirdeyim kralım. Eğer dediğiniz gibi zaman tükeniyorsa, son girişimimizin hataya yer bırakmadığından emin olmalıyız."

Bir zamanlar güneyli zengin bir toprak sahibi olan Lord Baridin'e baktım. Otuz yıl önce Cirian'a bağlılık yemini etmişti ama o zamandan beri toprakları da zenginlikleriyle birlikte bir gecede solup gitmişti.

Cirian sandalyesinden kalktı, neredeyse ışıldayan teni sarı mum ışığında çarpıcı bir beyazımsı griye dönüşüyordu. Bana doğru yürürken Baridin'i tamamen görmezden geldi.

Asidia'nın acımasız hükümdarı bedenimden birkaç santim ötede durduğunda, ellerimi arkamda kenetlemiş, omuzlarım dik bir şekilde yerimde duruyordum.

Beni korkutmak için elinden geleni yapabilirdi ama bu adamdan korkmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Bu hayatta bin tanesini daha dolduracak kadar zalimlik görmüştüm. Artık ölümden korkmayan bir adam, onun bakışları altında solmazdı.

Kral başını yana eğerek, "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Komutan Maddox," diye tersledi. Yansımam maskesinin pürüzsüz genişliğinde oynaşıyordu, ifadem soğukkanlı ve ustalıkla kayıtsızdı. Kral onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü bir bilse...

"Yaptınız efendim, ama bu acemi grubu hazırlıklı olmaktan çok uzak ve çabalarınız için en iyisinden başka bir şey istemiyorum."

Cirian dilini şaklattı. "Ah, görüyorsun, küçük bir fedakârlıktan pek korkmadığını biliyorum. Ve diğer yolları tamamen tükettik. Yakında, hasat edebildiğimiz birkaç ürün de kuruyup gidecek ve halkımızın elinde hiçbir şey kalmayacak. Eminim bunu istemezsiniz."

Efendisinin delici bakışları altında titreyen, çıkıntılı bir karnı olan sümüklü bir adam olan danışmanına doğru bir alay işareti yaptı. "Buna sezgi diyebilirsiniz. Tanrılardan gelen bir öngörü deyin."

Cirian duraklayarak başını alaycı bir tavırla tavana doğru eğdi ve gökleri hedef aldı. "Ama nihayet doğru yolun bu olduğuna dair bana güvence verildi. Orada laneti kıracak anahtarları bulacağımızı, kurtuluşumuzun bir kez birleştiğinde günü geri getirecek üç nesne şeklini alacağını. Ve sen

benim kararımı sorgulamazsanız iyi edersiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet" dışında verebileceğim başka bir yanıt yoktu, Efendim."

Laneti bozacak anahtarlar olan bu mistik nesneler hakkında ayrıntılı bilgi vermedi. Cirian beni daha önce bilgilendirdiğinde, bahsettiği tek şey tanrıların bu kötü durumumuzda bize yardım edeceğiydi.

Ama bu doğru olamazdı. Tanrıların umurunda değildi.

"Pekâlâ o zaman." Cirian çizmelerinin içinde döndü, uzun siyah cübbesi zayıf bedeninde dalgalanırken oturduğu yere doğru ilerledi. Ama oraya varmadan önce Lord Baridin'in ağarmış saçlarını tuttu ve geri çekti. Kralın kollarının arasına gizlenmiş gümüş bir hançer dışarıya, eldivenli eline doğru kaydı.

Baridin'in boğazı kesildiği için çığlık atmaya fırsatı olmadı. Yaradan fışkıran kan, hâlâ titreyen elleriyle tuttuğu kâğıtları ıslatan kırmızı bir spreydi.

Cirian ölmek üzere olan lordu masanın üzerine itti, kafası acımasız bir güçle yüzeye çarptı. Baridin içeceklerin yanında kan kaybından ölürken guruldama sesleri duyuldu.

Neredeyse hiçbir şey hissetmesem de odadaki gerilim acı verici bir hal aldı. Bu manzara beni olduğundan çok daha fazla rahatsız etmeliydi.

"Planımla ilgili endişelerini dile getirmek isteyen başka biri varsa, şimdi tam zamanı." Cirian iç çekerek kanlı hançerini uzun cübbesine sildi.

Kimse konuşmadı. Kimse nefes almaya cesaret edemedi.

"Mükemmel. Şimdi, ne yapılması gerektiğinin gayet iyi farkındayım. Ve hepiniz talimatlarınız doğrultusunda ilerlemelisiniz."

Cirian danışmanlarına gülümsedi ve yüksek lordların hepsinin yüzü kızardı. Birçoğu başını salladı.

Henüz sandalyeme yerleşmemiştim, kaslarım gergin ve tetikteydi.

Bu sen olabilirdin, diye düşündüm, tırnaklarım avuçlarımın etli kısımlarına batıyordu. Yanlış bir kelime, ve sen öldün.

Cirian'ın acımasızlığını dikkatsizce unutmuşum. Tahtını bu kadar uzun süre korumasının sebebi buydu. Pek çok kişi onu tahttan indirmeye çalıştı ama hepsi başarısız oldu. O canavara dönüşmüş bir adamdı ve çok az kişi yaşayan bir kabusla savaşmaya istekliydi.

"Güzel, o zaman anlaştık." Kral Cirian havada umursamaz bir el sallayarak odayı terk etti.

Karışık ayak sesleri ve uçuşan kâğıtlar arasında patlak verdi. Danışmanların hepsi odadan kaçtı, hiçbiri krala kendilerini bir sonraki kurbanı yapmak için bir bahane vermek istemiyordu.

"Komutan Maddox," diye seslendi Cirian ve ben de kapıya ve güvenliğe giden yolun yarısında durdum.

Bir laneti ısırarak geri çektim ve etrafımda döndüm. Tırnaklarım avuç içlerimin etine battı, hiç şüphesiz kan akıtacak kadar sertti.

Lord Baridin'in bedeni masanın yarısına kadar uzanmış, başı aşağı bakıyordu. Giderek büyüyen kırmızı bir gölcük cilalı yüzeye yayılmış, geride kalan bazı kâğıtları ıslatmıştı. Gözlerimi kaldırdım.

"Evet, kralım?"

"Bir kelime, eğer isterseniz. Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturabilecek bir şey. Yoldan çıkmış düşüncelerini hafifletecek bir şey."

Savaş odasında artık sadece biz vardık ve kana susamış ve kalpsiz olduğu düşünölen bir adamla bu kadar yakın, bu kadar yalnız olmak alnımda kaygan bir ter tacı oluşturdu.

Adamdan korkmuyor olabilirdim ama sözlerinin hâlâ sonuçları vardı. Ve sadece benim için değil.

"Ne oldu, efendim?"

Kral sadece sırttı, köpek dişleri dolgun alt dudağına batıyordu. Bu manzara karşısında yumruklarım sıkıldı. Her ne sormayı planlıyorsa, muhtemelen ellerimde daha fazla kanla son bulacaktı.

Kana susamışlığını bastırmak için seçtiğı silah bendim.

"Cila köyünden bir kızın saflarınıza katıldığına dair bir bilgi aldım."

Başımı salladım, midem çalkalanıyordu. Bir anda zihnimde bir görüntü belirdi, düşüncelerimden uzak tutmaya yemin ettiğim bir yüz. Bunun faydasız bir başarı olduğu kanıtlanmıştı.

"Onu çok yakından takip etmeni istiyorum. Onu grubunuza katın ve sizinle birlikte Sis'e getirin. Küçük kuşlarımdan biri onu davamız için oldukça önemli buldu."

"Ama, Efendim-"

"Sessizlik!" diye bağırdı, sözlerini sıralayan şakacı havayı kaybetmişti. Başını dikkatle, sanki uyarıyormuş gibi cansız Baridin'e doğru eğdi. "Onu her zaman yanında istiyorum. Çabalarımızda bize çok yardımcı olabilir. Yıllardır aradığımız şeyi bulmamıza. Eminim sen de bunu istiyorsundur, krallığımızın gecedten kurtulmasını?" Bir santim daha yaklaştı, nefesi yanağımda sıcaktı.

Kaşlarım çatıldı. "Bir kızın nasıl bir önemi olabilir ki?" Umutsuzca sıkılmış, karardan etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım ama Cirian'ın Kiara'yı bildiği, onu bir şekilde kullanmayı umduğu düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Kendimi bu kadar korumacı hissetmekten nefret ediyordum.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok Maddox. Ama onun kullanımı sana kendini gösterdiğinde, bunu takip etmeni istiyorum." Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtığımda, Cirian ellerime katlanmış bir parşömen parçası tutuşturdu.

"Oku, sonra yak," diye talimat verdi, zayıf bir parmağını göğsüme vurarak. "Eğer her şey olması gerektiği gibi olursa, o zaman ödüllendirileceksin. Zengin bir şekilde."

Sanki zenginlik, mevki ya da terfi hiç umurumdaymış gibi. Arzuladığım şey imkânsızdı. Uzun zaman önce bir kenara bıraktığım, neredeyse unuttuğum bir hayaldi, ta ki Cila'nın meydanında Kiara'nın öldüğüne inandığım şeyi uyandırdığı o güne kadar.

"Kız kalifiye değil," diye yalan söyledim. "Acemilerin geri kalanına zor yetiştiriyor ve bizi geride tutabilecek birini göndermeyi reddediyorum."

Kral Cirian durakladı, çok küçük odaya ürkütücü bir sükûnet çökmüştü.

Kalbim çarpıyordu, şimdiye kadar karşılaştığım tüm dövüşlerden daha yüksek sesle ve daha güçlü bir şekilde. Krala karşı hiç bu kadar küstahça konuşmamıştım. Beni azarlamasını, sesini yükseltmesini ve beni bir aptal olarak görmesini bekliyordum. Ama onun yerine parmaklarını şıklattı, dudakları günahkâr bir zaferle kıvrıldı.

Birkaç saniye sonra konsey odasının çift kapısı açıldı ve her biri iki adam boyunda olan üç iri yarı piç içeri daldı; yüzlerinde hastalıklı bir gülümseme vardı.

yüzler.

Cirian arkamdaki adamlara başıyla işaret ederek, "Sevgili komutanımıza görevlerini hatırlatmaya yardım edin," diye emretti. "Ve o tamamen... hatırlayana kadar durmayın."

Ve böylece kral odadan çıktı, iki muhafız arkasından kapıları kapattı. Akbabalar gibi etrafımda dönmeye başlayan önümdeki adamları değerlendirdim. İki seçenek gördüm.

Karşılık ver.

Ya da al ve başka bir gün yaşa.

İlk yumruk indiğinde gözlerimi kapattım.

On Yedinci Bölüm

Kiara

Dün gece rüyamda büyükannemi gördüm ve hemen aklıma sen geldin. İkiniz arasında hiçbir zaman anlayamadığım bir bağ vardı. Sanırım onu hep kıskanmışımdır. Birçok yönden ona benziyorsunuz; inatçı, kendini beğenmiş ve kesinlikle çabuk öfkelenen birisiniz. Ama onun gibi, sen de küçükleri kendine çekiyorsun.

Bu dünyada iyisiniz ve insanlar -sizi sevsinler ya da nefret etsinler- size çekilmekten kendilerini alamıyorlar. Sanırım ben de bunu kıskanıyorum.

LIAM FREY'DEN KIZ KARDEŞİ KIARA FREY'E POSTALANMAMIŞ MEKTUP,
LANETİN 50. YILI

Sabah, ondan önceki her sabah gibi başladı.

Sorun da buydu zaten -Jude, rotunda'daki buluşma sırasında ortaya çıkmadı ve akşam yemeğinde de gözle görülür bir şekilde yoktu.

Günler geçti.

Sürekli koridorlara ve dehlizlere bakıyor, onun karanlıkta saklanan gölgeli formunu görmeyi bekliyordum; kuzguni saçları derinliksiz gözlerine dökülürken geniş kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Her zaman gözlemci. Sonsuza dek korurdu.

Ama o hiç orada olmadı.

Onu benzettiğim gölge gibi ortadan kayboldu ve tek bir Şövalye bile ondan bahsetmedi. Bu benim konuşabileceğim bir konu değildi.

çok iyi bir konu, ağzımı kapalı tuttum ve onun çatık kaşlı yüzüne dikkatle bakmayı tercih ettim. Beni sevdiğimden çok daha fazla şekilde mahveden bir yüz.

Jude'un yokluğunun dördüncü sabahında Pat, Nic, Jake ve ben rotunda tatbikat yaptık.

Mağaralardaki duruşmadan beri dördümüz birbirimizden ayrılamaz hale gelmiştik. Belki de çektiğimiz çile bizi birbirimize bağlamış, ayak takımı bir ekip oluşturmamızı sağlamıştı. Ama nedeni ne olursa olsun, istemeyerek de olsa minnettardım.

O özellikle hareketli sabahta, Nic'e son derece karmaşık bir komboyu nasıl tamamlayacağını öğretmiştim. Carter eğitiminden sapmam karşısında yüzünü buruşturmuştu ama bir saniye sonra hareketlerimi taklit ediyor, karmaşık hareketler dizisini mükemmelleştirmeye çalışırken nefesinin altında homurdanıyordu.

"Fena değil," diye itiraf etti o sert üslubuyla. "Arkasında biraz daha güç kullanabilirsin, ama yeterince iyi." Kırışan sakalını tuttu, gözlerinin kenarı eğlence sanabileceğim bir şekilde kırıştı.

Bir sonraki stajyer grubuna geçti ve onlara yeni hareketleri göstermeden önce çocuklardan birinin kafasını karıştırdı. Bu manzara karşısında gülümsedim.

Nic sırtarak, "Tam bir yalaka, Ki," dedi.

"Yalakalık değil, Nic. Carter'ın kusursuz formumu fark etmesi benim suçum değil." Kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırptım. "Belki saldırmadan önce tereddüt etmeseydin, sen de onun dikkatini çekerdin."

Jake homurdandı ve Nic ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

Çocuklar daha yeni yerlerine oturmuşlardı ki

ensem karıncalandı, gevşek örgümün nemlenmiş telleri arasından hoş bir hava akımı geçti.

Döndüğümde bile o olduğunu biliyordum.

Jude.

Olduğum yerde donup kaldım, Komutan Maddox'un yüzünün aldığı darbeler karşısında nutkum tutuldu.

Her iki gözünün altında korkunç morluklar oluşmuştu ve yara almamış yanağında kötü bir kesik vardı. Bir zamanlar dümdüz olan burun kemeri eğri büğrüydü ve hafifçe şişmişti, bu da kırıldığını düşünmeme neden oldu.

Ama beni asıl etkileyen gözlerindeki mutlak cansızlık oldu.

-O kadar somut bir acı ki bedenime çarparak ciğerlerimdeki havayı söküp aldı.

Omurgama doğru ilerleyen titremeye hafif bir soluk eşlik etti. Sesimi yeniden keşfederken gözlerim yabancı bir öfkeyle yandı.

"Komutan Maddox!" Odanın öbür ucuna doğru bağırdım, adı ağızımdan telaşla döküldü. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Jude sendeleyerek güneş ateşlerinin ışığına doğru ilerledi, yumuşak alevler aldığı her korkunç darbeyi aydınlatıyordu. Her birini, her darbeyi, kemik kıran her yumruğu gözümün önüne getirdim ve ağızım ekşidi.

Bana soğuk bir şekilde baktı, iki elini de sertçe arkasında kenetlemişti. Acı verici derecede uzun saniyeler geçti ve tam Jude'un beni görmezden geleceğine, beni nefessiz ve sorgulayıcı bir halde bırakacağına inandığım anda, başını sertçe koridorun mahremiyetine doğru salladı.

Tek kelime etmeden çekip gitti.

"Hemen döneceğim çocuklar," diye seslendim omzumun üzerinden, onlara bakma zahmetine bile girmeden. Muhtemelen komutan konusunda yine benimle alay edeceklerdi. Beni banyoya taşıdığı günden beri hiç geri durmamışlardı, özellikle de Jake. İçlerinde en kötüsü oydu.

Kıvrımlı koridora daldım, soluk güneş ışığı aplikleri tökezlememem için yeterli bir parlaklık sağlıyordu. Boş bir lambanın altında kıvrak bir siluet duruyordu, Jude'un siyah kıyafetleri ve saçları onu kamufle etmekte iyiydi.

"Ju- Commander," diye düzelttim, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Eskiden benimle konuşurken gözleri neşeyle parlardı ama bu sefer cilasız gümüş gibi donuktu. "Evet, acemi? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Tanrım, sesi taşı bile kesebilirdi.

"Merak ediyordum da," diye kekeleyerek başladım, "bunca zamandır neredeydin? Seni bir kere bile Harlow'un yanında ya da yemekte görmedim."

"Nereye gittiğim seni ilgilendirmez, acemi." Çenesi kasıldı ama kahverengi gözlerinin nasıl parladığını, irislerine kehribar rengi dolduğunu fark ettim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, düzensiz ve gergin nefesler alıyordu.

"Özür dilerim, ben sadece... endişelendim?" Bunu bir soru gibi söyledim ve belki de öyleydi. Son birkaç gündür onu neden aradığımı konusunda tam olarak dürüst davranmamıştım. Belli ki korkunç bir şey olmuştu, yoksa yüzü morluklar ve kesiklerle boyanmazdı.

Yumruklarım sıkıldı ve karnımda buz birikti. Saldırmak istedim, bir şeye, herhangi bir şeye vurmak istedim. Ama

Karşı konulmaz öfke dalgasının beni ürkütmesi gerekirdi ama ben sadece onu içime çektim, tatlı bir şarap gibi yuttum.

Jude bir adım daha yaklaştı, fener ışığı zaten karanlık olan gözlerinin altına ürkütücü gölgeler düşürüyordu. "Neden endişeleniyorsun ki?" diye asidik bir ısırıkla alay etti, dolgun dudakları ince ince gerilmişti. "Ben senin komutanınım. Arkadaşın değil."

Bu sözler beni istediğimden daha fazla incitti. Elbette birbirimize çikolata verip saçlarımızı öreceğimizi düşünmemiştim ama yine de aramızda bir anlayış olduğunu sanıyordum. Eşsiz bir ilişki. Diğerleriyle paylaşmadığı bir ilişki.

Aptalca bir hata mı yapmıştım?

"Özür dilerim komutanım," diye bağırdım, her hecem zehirle doluydu. "O halde sizi görevlerinizle baş başa bırakayım."

Tanrım, neden umursuyordum ki? Neden gecelerimi bunu hak etmediği açık olan bir çocuğun iyiliğini düşünerek geçiriyordum? Burun deliklerim alevlendi ve herhangi bir erkeğin sinmesini sağlayacak bir bakışla topuklarımın üzerinde dönerek arkadaşlarıma doğru yola koyuldum.

Bileğimi saran ele, o sıcak parmakların beni sararak geri çekmesine hazırlıklı değildim.

"Kiara."

Döndüm, adım dudaklarından zımpara kağıdı gibi kaba bir şekilde dökülüyordu.

Beni tutan el beni çekti ve ben de buna izin verdim, beni daha uzaklara, meraklı gözlerden daha uzağa götürmesine izin verdim.

Bir öfke seli içinde döndüm, o tanıdık buz gibi sıcaklık kollarımdan aşağı akıyor ve parmak uçlarımı sızlatıyordu. Bu adam sık sık bastırmayı başaramadığım ateşi ortaya çıkarmış, içimdeki kaos kontrol altına alınamaz hale gelene kadar alevleri körüklemişti.

"Ne istiyorsunuz, komutan?" Alaycı bir şekilde sordum. "Kovulduğumu sanıyordum?"

Jude'un bakışları elimi tuttuğu yere kaydı, daha önceki ilgisizliğinin yerini tuhaf bir ifade aldı. Neredeyse yumuşayacaktım ama kendimi tuttum ve onunla yüz yüze geldim.

Sonunda konuştuğunda sesi çakıl taşları, cam kırıkları ve acı olduğuna inandığım bir tonla kaplıydı. "Sana bahsettiğim şu grup mu?" Sisine içine götürmekle görevlendirildiği grup. "Yarın yola çıkacağız."

"Geçen hafta ayrılacağımızı sanıyordum, sonra birden ortadan kayboldun."

"Peki." Bir elini, ışıpta mavimsi sarı bir renk alan karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. "Eğitimsiz adamları savaşa gönderme fikrinden pek hoşlanmadım. Özellikle de ötesinde neler olduğunu ilk elden bildiğim için. Ama öyle görünüyor ki bu konuda başka bir seçeneğim yok. Gerçi hiç olmadı." Acı kabardı ve kulaklarımı yaktı. "Düşüncelerimi üstlerime ilettim ama onlar mümkün olan her yolu araştırmaya kararlılar. Anlayamadığım bir sebepten ötürü, üç grup aceminin, doğru düzgün eğitim almadan ve hazırlanmak için zamanları olmadan, bir tedavi aramak üzere lanetli topraklara götürülmesine karar verildi. Hiçbir

lanet olası hayatta kalma umudu."

Gözlerindeki yakıcı kızgınlığın yerini kesici bir acının keskinliği almıştı.

"Bu yüzden mi... bu yüzden mi yüzün..." Düşüncemi tamamlayamadım, tutarlı kelimeler oluşturamadım. Ama Jude ne demek istediğimi anlayarak başını salladı.

Çenem sıkıştı. Jude'a zarar veren, kanını akıtan adamları öldürmek istedim.

Tünellerde neredeyse ölüyorken de böyle mi hissetmişti? Bu sinir bozucu koruyuculuk hissi? Daha önce tecrübe etmediğim bir şekilde midemi bulandırdı.

Elim kendiliğinden kalkarken siyah gölgeler görüş alanımın kenarlarını diken diken etti. Deri kaplı parmaklarım elmacık kemiğindeki korkunç yaraya temas ettiğinde irkildi. Ama ben geri çekilmedim.

Jude'un elimi itip geri çekilmesini, bulunduğumuz konuma uygun bir mesafe koymasını bekliyordum. Ama alışılmadık derecede kirli yanağı elime bastırdığında, nefes verirken iki gözü de anlık olarak kapandığında, hain kalbim çırpındı.

Jude'un göz kapakları bir kalp atışı sonra açıldı, bakışları benimkilere dalarken gözünü kırpmadan baktı ve ruhumun daha yeni keşfettiğim bir parçasını yatıştırdı. Bana çoğu insanın baktığı gibi bakmıyordu - ne nefretle, ne kayıtsızlıkla, hatta ne de şüpheyle.

Jude derimin altında saklı savaşçıyı görmüş gibi bana baktı. Olabileceğim güçlü kadını. Ve onun gözlerindeki yansımada kendimin en gerçek halini gördüm. Belki de bu yüzden onlara çok uzun süre bakamadım.

Durgun hava odadan çekildi, dizlerimi zayıflatmakla tehdit eden ezici bir süzölme ve boğulma hissi. Bir baloncuğun içinde yakalanmış bir andı.

-Kaçınılmaz olarak patlayacaktı.

Jude önce çekildi ve boyunun tamamına kadar yükseldi.

Ne diyeceğimi bilemeden, kirpiklerimin altından ona bakarak gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaydım. Az önce ne olmuştu böyle?

Bir adım geri çekildi, çenesi bir kez daha gerildi, dokunuşumla yaşadığı huzur, arkamıza bastıran gölgelere dağıldı.

"Sabah yola çıkıyoruz."

Adem elmasının sallanışını izledim.

"Bana ve diğer iki Şövalyeye eşlik edecek dört acemi seçtim. Kalan iki grup ertesi gün yola çıkacak."

Başımı salladığımı hissettim, kelimeler henüz içime sinmemişti. "Listemde olman gerekiyordu."

"Anlıyorum." Ortam o kadar ağırdı ki, gruptaki en iyi acemi olduğuma dair bir espri bile yapmadım. Bu doğrudu ama şimdi bu gerçeği yüzüme vurmanın zamanı değildi.

Jude'un dağınık saçları yüzüne dökölüyordu. Berbat durumdaydı ve sadece fiziksel olarak değil.

"Bana ne beklemem gerektiğini söyleyecek misin?" Tereddütle sordum.

"Sisten hemen önce kamp kuracağız. Orada her şeyi açıklayacağım. Bunu burada yapmak güvenli değil." Boş koridoru ihtiyatla taradı. Belki de Şövalyeler'in kutsal alanı bana inandırıldığı kadar güvenli değildi.

"Anlıyorum," diye tekrarladım, ama hiçbir şey anlamamıştım. Ne görevi, ne de amirimle aramda gelişenleri.

Jude elini yanağıma dokunacakmış gibi kaldırdı, ama muhtemelen daha iyi düşündü, elini yanına indirdi ve sıkı bir yumruk haline getirdi. Beni koridorda bırakmadan önce son bir kez daha baktı.

Yarın sonun başlangıcıydı.

On Sekizinci Bölüm

Jude

Şüphelendiğimiz gibi biri. Birazcık dürtmemle komutan onu kendi seçecektir.

Kimse daha akıllı olmayacak.

BİLİNMEYEN BİR GÖNDERİCİDEN KRAL CİRIAN'A MEKTUP,
LANETİN 50. YILI

Ben salona adım atmadan önce acemiler Harlow, Carter ve Isiah'ın önünde sıraya girmişlerdi.

Bugün hayatların sonsuza dek değişeceği gündü. Bugün, ölümden daha kötü bir ceza verecektim.

Merkeze doğru ilerleyip adamlarımın yanında yerimi alırken midem kurşun gibiydi.

Harlow başını salladı ama Isiah gözlerimle buluştu ve onları tuttu, aramızda bilmiş bir bakış geçti. Kafamda dönüp duran her şeyi sessizce bana iletti.

Bu çocukların ölmeye hazır olmadıklarını.

Bu kader acımasızdı ve emirlere uymaktan başka seçeneğimiz yoktu.

En eski arkadaşımdan uzaklaştım. Daha fazla bakarsam bugünün üstesinden gelemezdim. Isiah'ın içime işleyen ve neredeyse Kraliyet'in bir hizmetkârı olduğumu unutturan bir yeteneği vardı.

Acemilerin yüzleri ayıktı, hiçbirisi bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Konuş.

"Neden burada, karşımızda toplandığınızı merak ediyor olmalısınız." Teğmen Harlow kafese kapatılmış bir canavar gibi odanın etrafında dönüyor, koyu yeşil gözleri yanından geçtiği her delikanlıyı keskinleştiriyordu.

"Bugün, aranızdan az sayıda kişi, bizzat komutanımız tarafından seçilerek, tehlikeli bir görevi yerine getirmekle görevlendirilecek. Ancak Komutan Maddox, seçilenlere kabul etme ya da reddetme seçeneği tanıyacak kadar kibar davrandı... eğitiminizi henüz tamamlamadığınıza göre," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

Harlow bu şarttan hoşlanmamıştı. Kralın isteklerine karşı gelmenin akıllıca olmadığını savunan Isiah'ın da hoşuna gitmemişti.

Aslında seçim yapmalarına izin vermemeliydim ama bu benim Cirian'a karşı isyan etme yöntemimdi. Böyle bir seçeneğim hiç olmadı ve acemileri rızaları olmadan lanetli topraklara gönderirsem lanetlenirim.

Harlow diğer Şövalyelerle aynı hizaya gelirken ben öne çıktım. Önüne bakmadan önce bana kaşlarını çattı.

"Bugün, seçkin birkaç kişiden benimle ve adamlarımla birlikte Sis'e yolculuk etmelerini istiyorum," dedim, cevap olarak nefesler yankılandı. "Bu görevi geri çevirme seçeneğiniz var ama bilesiniz diye söylüyorum, kral bunun krallığın güvenliği için hayati olduğuna karar verdi. Son görevde çok sayıda Şövalye kaybettiğimizi de biliyorsunuzdur ve bu yüzden Çağrı'yı bu yıl tüm uygun inisiyeller için zorunlu hale getirmek zorunda kaldık."

Kiara'yı odanın diğer ucunda, bakır rengi saçları avizenin altında parlarken buldum. Yanında onu her yerde takip eden üç çocuk vardı. Patrick.

illeri ve soluk yeşil gözleriyle yaklaştı ama adam eldivenli eline uzanmak istediğinde kadın geri çekildi. İlginti.

Gözlerimi ondan kaçırdım, yaptığım şeyi öğrendiğinde üzerime yağacak cehennem ateşini şimdiden tahmin ediyordum. Ya da daha doğrusu verdiğim son kararı.

"İsminizi söylediğimde, lütfen ringe ıkın." Her biri muhtemelen nefeslerini tutarak doğruldu. Dört isim. Kaybedilen dört hayat.

"Nic Danic."

Kiara'nın dikkati, teni gözle görülür bir şekilde solan yeni arkadaşına yöneldi. abucak toparlandı, omuzlarını dikleştirdi ve ortaya doğru yürüdü. Arkadaşlarına dönmeden önce bana saygıyla başını salladı, ellerini arkasında kenetlemişti.

"Jake Carlton." Bir başka arkadaşı. Jake, Nic'in yanında sıraya girdi, ikisi de boş gözlerle önlerine bakıyordu. Kiara farkında olmadan etrafını en iyilerle sarmıştı. Jake okçulukta ve göğüs göğüse dövüşte çok başarılıydı, Nic ise olağanüstü bir kılıç ustasıydı.

"Alec Evans."

Başka bir iyi asker ve ayakları üzerinde hızlı. Harlow'dan nasıl mükemmel notlar aldığını not ettim, bu bile başlı başına etkileyiciydi.

Dört isim. Dört acemi.

Kiara çenesini beklentiyle kaldırmış, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Adını söylememe, onu kınamama hazırdı-

"Patrick Parsons."

İtiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

Patrick sessizce odanın ortasına doğru ilerlerken teni hastalıklı bir beyazlığa bürünmüştü. İlim ve botanik konusunda oldukça bilgiliydi, her ikisi de gittiğimiz yer için faydalı özelliklerdi. Dövüş yetenekleri ne olursa olsun, iyi bir eklenti olacaktı.

"Komutan Maddox!" Kiara sonunda sesini bulmuş gibi görünüyordu.

"Acemi mi?" Yüzümü kayıtsız bir ifadeyle sabitledim. "Bir sorunuz mu var?"

Ellerini sıkarak homurdandı. "Atanan acemilerden daha nitelikli olmasam da en az onlar kadar nitelikliyim. Son aceminin yerini almak istiyorum."

Patrick'in yüzü kıpkırmızı kesildi, gözleri şokla irileşti ve kıza çenesini kapatması için ısrar etti.

"Karar nihaidir," diye bağırdım ve ondan uzaklaşıp sırtımı ona döndüm. "Ancak, seçilen acemiler reddetmek isterlerse, şimdi bir şansları var."

Onlara bu küçük merhameti teklif ettiğimde yalan söylemiyordum. Elbette, bu teklifi geri çevirmek onları Muhafızlar'a düşürecekti ama en azından yaşama şansları daha yüksek olacaktı. Kiara onlara tekrar düşünmeleri için yalvarırken kalbim güm güm atıyordu, Sesi buz ve öfkeden oluşuyordu.

Kimse konuşmadı. Kimse yalvarışlarına cevap vermedi.

Gizliden gizliye minnettardım. Gerçi bunun bedelini daha sonra, kral doğrudan bir emre bilerek itaatsizlik ettiğimi fark ettiğinde ödeyecektim ama o zamana kadar onun gazabını hissetmek için Sis'in çok uzağında olacaktım.

Ayrıca, bu sefer Sciona'ya dönmeyi beklemiyordum. En azından nefes almadan.

"Acemiler mi?" Sırayla her birine dönerek araştırdım. "Acaba

Aranızda saflara dönmek isteyen var mı?"

Acemiler dikenlerini çelikleştirdi ve dillerini ısırıldı. "Ama komutan! Muhtemelen bekleyemezsiniz-"

"Sessiz olun!" Gürleyen komut odanın her yerinde yankılanırken Kiara'nın itirazları dilinin ucunda donup kaldı.

Yüzündeki o ifadeyi silmek için tüm tanrılara lanet okudum. İçimin burkulmasına ve nabzımın yükselmesine neden olan o bakışı. Benden nefret ediyordu. Bunu yeterince net görebiliyordum.

Gözlerimi ondan kaçırarak acemilere emirleri iletmeye başladım ve toplanmaları biter bitmez ahırlara gitmelerini söyledim. Neyse ki Isiah ve Carter hazırlıkların listesini sıralamaya başladılar, ancak Isiah'ın alnında derin çizgiler oluştu, arkadaşım bana meraklı bir bakış attı.

Sırtımda kızgın bir damga gibi bakışlarını hissettim.

Git, diye yalvardım. Akıllı ol ve çekip git.

Yapmadı. İnatçı kadın.

Harlow bir emir verdi ve seçilmeyenler üst eğitim alanlarına doğru koşuşturmaya başladı. Onlara katılmak için hareket etmedim. Henüz değil. Sadece döndüm, beni neyin beklediğini çok iyi biliyordum.

Kiara'nın bakışları metali kesebilirdi. Çenesini kaldırmış ve gözleri gölgelerle bulutlanmış bir halde ölümcül bir savaşçıdan farksız görünüyordu.

"Sana gitmeni söyledim acemi," diye homurdanarak onun alanına girdim. Ondan bir karış daha uzun olmama rağmen, yine de bana tepeden bakıyormuş gibi hissediyordum. Bu bir hediye olmalıydı.

"Az önce ne dedim ben?" Tısladım, sesim o kadar kısıktı ki

Odanın diğerk tarafındakiler duymadı. "Sana gitmeni söyledim!"

"Bana da senin listende yer alacağım söylenmişti."

cesurca cevap verdi.

Göğsüm onunkine değene kadar hareket ettim. "Son damlasına kadar sinirime dokunuyorsun Frey," diye çıkıştım, az da olsa sabrım tükenmişti. Şimdi gitmezse, olay çıkarmak ve üstümün emrine itaatsizlik ettiği için onu cezalandırmak zorunda kalacaktım.

"Ve umurumda değil."

Bu küstah sözler karşısında keskin bir nefes alarak yumruklarımı sıktım ve savurmak istediğim tüm küfürleri yuttum. "Oraya gidersen öleceksin. Bunu anlamıyor musun?" Sesim hafifçe de olsa yumuşadı. "Kralın bu görevi aptalca bir iş. Bir intihar görevi. Üzerinde dikkatle düşündüğüm ve seni bu göreve sokmamaya karar verdiğim bir görev. Özellikle de büyük olma potansiyeline sahipken."

Gece boyunca düşündüm ve sabah üç sularında bir karar verdim. Düşüncesizce diyebilirsiniz ama hayatımda bir kez olsun bir kukla, bir piyon olmayı reddettim. Ölümün habercisi.

"Geliyorum Jude," diye hırladı, bir parmağını göğsüme bastırarak. Gözleri daha da karardı ve kedi gibi yarıklara dönüştü.

"Hayır, gelmiyorsun. Ölümüne sebep olmayacağım."

"Eğer bir an için onların gitmesine ve o lanetli sisin içinde bensiz ölmelerine izin vereceğimi düşünüyorsanız, o zaman beni hiç tanıımıyorsunuz demektir."

Onu tanıyordum ve sorun da buydu. Kiara bir kez

Bu çocukları kendi çocukları olarak kabul etti ve onları korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Tıpkı Çağrı sırasında kardeşini koruduğu gibi.

"Çok. Lanet olsun. Kötü." Meydan okurcasına dişlerimi gösterdim ve çenemdeki bir kas tüylendi.

"Buna pişman olacaksın," diye tehdit etti, şehvetli dudaklarını büken çarpık bir gülümsemeye. Bu sözün kesinliği havamı çaldı.

Kiara tek bir kelime daha etme zahmetine girmeden topuğunun üzerinde döndü ve botları bir öfke ve yıkım fırtınası gibi gürleyerek kaçtı.

Attığı her adımı izledim, içinde gizlenen canavarı dürtmekten başka bir şey yapmadığımı çok iyi biliyordum. Ama benim canavarlığım onunkiyle eşleşti ve sonunda birbirimizi parçalara ayıracaktık.

On Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Zaman yaklaşıyor ve ben gün geçtikçe zayıflıyorum. Bu size son mektubum olacak, zira önceki sorularımın hepsi cevapsız kaldı. Cirian'la olan ilişkinizin değiştiğinden endişeleniyorum ve yakınlığınızdan korkuyorum. Sana dua ediyorum. elimizdeki görevi unutmadık. Eğer başaramazsak, bedelini Asidia ödeyecek.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN

49. YILI

Micah Amca yıllar boyunca bana pek çok faydalı şey öğretmişti.

Bunların arasında öfke ve korkunun savaş alanında yeri olmadığı da vardı. Bu duyguları ardınızda bıraktınız. Bir görevle, bir savaşla yüzleşirken aklınızda herhangi bir duyguya yer yoktu.

Şu ana kadar Micah'ı tamamen hayal kırıklığına uğrattım.

Öfkem alevlendi, insan yapımı herhangi bir alevden daha parlak bir şekilde yandı. Bu benim en büyük zayıflığımdı; öfkemi dizginleyememem, onu bir kutunun içine koyamamam ve dünyaya açık gözlerle bakamamam.

Görüşüm kırmızıya boyanmışken olmaz.

O listede olacağıma söz vermişti ama sonra dönüp bana en yakın acemileri mi seçti? Hayır, bunu kabul edemezdim.

Öfke, damarlarımda dolaşan şeyi örtmeye başlamadı bile.

Cila'daki hayatımı yeniden yaşıyordum; neyi yapıp neyi yapamayacağım bana söyleniyordu. Micah Amca ve bazı tartışmalı eğitim seansları olmasaydı, evde hak eden bir adamın gözüne bir ok fırlatabilirdim.

Elbette beni korumaya çalıştığını anlıyordum ama Jude o isimleri söyledikten sonra gitmemi engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etmeliydi.

Gizliden gizliye onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

Komutanla yüzleşmemin hemen ardından yatakhaneye geri dönmüş, üzerimdeki tek temiz kıyafeti ve duvarların dışındaki soğuğa karşı biraz sıcaklık sağlayacak kapüşonlu bir pelerini kapmışım. Saatler nadirdi -sadece zenginler ya da güç sahipleri içindi- ama çocuklardan birinin yatağının altında eski bir model sakladığını hatırladım ve onu da aldım.

Bir sonraki durak, erzak ve bir matara dolusu votka yüklediğim mutfaklardı. Su bekliyordum ama votka geri çeviremeyeceğim hoş bir sürprizdi.

Elimdeki görev basitti: Acemi arkadaşlarım kapıların ötesine ve Pastoria Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerlerken ben saklanacaktım. İşin püf noktası, ben peşlerine düşmeden önce onlara, kurtulduklarına inanacakları kadar mesafe bırakmaktı.

Şimdi ahırın ılık almayan köşesinde çömelmiş, Pat ve arkadaşlarımla hazırladıkları atlarına binişlerini, çantalarının şişkinliğini izliyordum. Onlar

Deri ceketler ve kaba siyah pelerinler giymişler, çizmelerini Şövalyelerin giydikleriyle değiştirmişlerdi.

Hiçbirinde son birkaç gündür tanıdığım ve ezberlediğim sırtışlar yoktu ve tüm o iyi huylu yoldaşlık yoktu.

Ju -Komutan Maddox- onlara ferforje kapılardan geçerken eşlik etti, başındaki o tehditkâr çelik miğferle önde gidiyordu, obsidyen sivri uçları bugün özellikle uğursuzdu. Her ne kadar zırh giymemiş olsa da -muhtemelen ek yükü nedeniyle- şüphesiz savaşa gidiyordu.

Mücevherli hançerin kabzasını Eğitim odası yanıma sokuldu. Açgözlü bir seyis için iyi bir rüşvet olurdu.

"Psst!" Gölgelelerin arasından tıslayarak avımı fark ettim.

Genç seyisin kahverengi gözleri kuşkuyla loşta gizlendiğim yere dikildi. Kaşları iyice çatılmış bir halde yanıma gelmeden önce iki tarafa da baktı.

"Hızlı ve kaybolduğu fark edilmeyecek bir ata ihtiyacım var," diye bağırdım, yumuşak bir giriş için zaman tanımamıştım. Elbette bu zor bir görevdi ama hançerin içindeki mücevherlerin onu bu riski almaya ikna etmesi için dua ettim.

Çocuk alaycı bir tavırla kıkırdamasını engelledi. "Kaybol." Bana el salladı ve duvardaki kancadan paslı bir kürek almak için döndü. Gölgelelerin arasından kaydım.

"Yani bu" -cilalı silahı saklandığı yerden çıkardım- "ilgini çekmezdi o zaman?" Bıçağı döndürdüğümünden emin oldum, böylece mücevherlerin baştan çıkarıcı parıltısı

meşalelerin ışığında. Rollerimiz tersine dönseydi ben bile bu teklifi kabul etmek isterdim.

Tahmin ettiğim gibi, seyisin yüz hatları farkındalıkla aydınlandı, yüzündeki alaycı ifade silinip gitti. "Nereden buldun bunu?"

"Fark eder mi?" Omuz silkerek kaşlarımı kaldırdım. Cesur bir adım daha yaklaştım. "İsteseniz de istemeseniz de bir at fiyatına değer. Yakutu çevreleyen şu safirlerin kalitesine bakın." Sesim, her Mart ayında köyümüze uğrayan ve mallarını kalabalık müşterilere iteleyen gezgin tüccarlara benziyordu.

Çocuk düşünmüş gibi bile yapmadı.

Hoşnutsuz bir homurdanmayla yumuşadı ve en uzaktaki bölmede gözden kaybolmadan önce bana kaba bir hareket yaptı. Ağzımın kenarlarını kaldıran gülümseme zafer kazanmış gibiydi. Neredeyse çok kolay olmuştu.

Kendini beğenmiş sırtışım, benim için temin ettiği atı görünce dibe vurdu.

Çikolata rengi kısırağın biraz yaşlı olduğu her halinden belliydi. Yorucu bir yürüyüşe üç bacaklı bir eşek kadar hazır görünüyordu ve bu benim cömertliğimdi. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, evlat? O at benden daha yaşlı olmalı!"

"Onu istiyor musun, istemiyor musun? Fark edilmeyecek tek kısırak bu ve bu benim tek teklifim." Saz kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturdu ve "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sorar gibi ince bir kaşını kaldırdı.

Ne ukala bir pislik.

"Peki," diye homurdandım, dizginleri kapıp onu fırlatmadan önce

kılıflı bıçağı. Yakalarken elleri titredi ve yırtık yün ceketinin altına sokmadan önce kısa bir süre hayranlıkla inceledi.

"Ama sizi uyarayım..."

Onun önsezili ses tonuyla durakladım, ahırların karşısında asılı duran yıpranmış bir eyeri çözmek üzereydim. "Starlight görüldüğünden çok daha cesur."

Bundan şüpheliydim. Kısarak bir hamamböceği görse korkuyla geri çekilecekmiş gibi görünüyordu. "Tavsiyen için teşekkürler," diye alay ederek eyeri sırtına geçirdim.

Starlight. Evet, böyle bir isimle, o gerçek bir Hellion.

"Haydi, yaşlı karı, nelerin var görelim."

Kısarak cevap olarak homurdandı ve ağzını sitemle bana doğru salladı. "Peki. Bana karşı küstahlaşmana gerek yok." Boynunu okşadım ama bu onu daha da sinirlendirmişe benziyordu. Belki de bu yaşlı atın içinde düşündüğümünden daha fazla hayat vardı.

Dizginleri tutarak Starlight'ı avlunun yan çıkışına doğru yönlendirdim, kapüşonlu başım eğikti ama adımlarım kendinden emindi.

Şövalyelerin mabedinin kalbindeki tek kız olmanın beni... yani Şövalyelerin mabedindeki tek kız gibi öne çıkaracağını düşünürdünüz. Ama ne homurdanan seyislerden ne de koşturan hizmetkârlardan hiçbirisi bana aldırış etmedi.

Belki de pelerinin büyük kapüşonu beni gizlemeye yardımcı oluyordu. Kızıl saçlarım hâlâ yanlardan dışarı çıkıyordu ama başım toprağa doğru eğik olduğu için saraya girip çıkan ayak işlerine bakan çocuklardan biri gibi görünebilirdim.

Bu düşünce inancımı güçlendirdi ve omuzlarımdaki sertlik biraz azaldı.

Sarayın ana kapılarının ötesine geçtiğimde, umutsuzca kahveye ihtiyacı olan sıkılmış bir asker bana el sallayarak geçmemi sağladığında, huysuz atıma bindim.

Kendimi onun sırtına attığımda Starlight mırıldandı, ancak onu en sitemkâr ses tonumla azarladığımda sakinleşti. Alingan olabilirdi ama az önce eşiyle karşılaşmıştı.

Bu erken saatte, düzgünce döşenmiş caddeler sessizdi ve bulvarların üzerinde yükselen çok sayıda meşale ve fener ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Bana aval aval bakan meraklı gözler olmadan başımı kaldırdım ve gri ve siyahtan oluşan iskelet kenti inceledim.

"Haydi, Starlight," diye alay ettim, böğrünü tekmeleyerek onu ileri itti. Yelesini sallayarak, birbirine karışmış siyah saçlarını iki yana savurarak öne fırladı ve neredeyse beni yıpranmış eyerden dışarı itecekti. "Sen de bu ismi sevmiyorsun, değil mi kızım?"

Anlayabiliyordum. Kiara benim kendim için seçeceğim bir isim değildi.

"Eğer bana iyi davranırsanız, belki size yardımcı olabilirim. Her zaman daha uygun bir şeyle değiştirebiliriz." "Diken" gibi... ya da "Ukala."

Yıldız ışığı bizi meşaleler ve kemikler şehrinin kenarına, Sciona'nın heybetli kapılarının hemen önüne getirdi. Bana geçmemi işaret eden yarı uyanık muhafız, başkente kimin girdiği konusunda daha çok endişelendiğinden bana bir bakış bile atmadı. İçimden gülümsedim.

Taş kapıları ve kralın çürüyen kafalarını geçip

Düşmanlar, son yanan meşalede durakladım. Gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplı olduğu için ayın kendisi de işe yaramayacaktı. Heybeye uzanarak yanmayan meşalemi yağa batırdım ve çırpınan alevlere daldırdım, sıcak bir parıltı Starlight'ın paltosundaki maun rengini vurgulayınca rahatladım.

"Pekâlâ kızım. Şimdi eğlenceli kısma geldik," diye kulağına fısıldadım. Yanıt olarak homurdandı.

Komutanla ve yeni arkadaşlarımla hasret giderme zamanı.

Sonunda onları yakaladığımda Jude'un yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

...

Tanrım, çok kolaydı. Ya da belki de çok iyiydim.

Bir saatten kısa bir süre içinde, sadece Şövalyeler ve acemiler topluluğunun izini sürmekle kalmamış, Starlight adlı canavarı da bir şekilde evcilleştirmiştim. Görünüşe göre kısarak biraz iğnelemeyi ve eski moda kafa okşamalarını takdir ediyordu.

Tıpkı amcamın bana öğrettiği gibi, avımdan güvenli bir mesafeyi korudum ve muhtemelen bilinmeyen dehşetin ne olduğunu düşünürken yüzleri ifadesiz olan mütevazı grubun arkasından gittim. Ben de göğsümde önsezinin baskısını hissediyordum. Gece korkutucuydu, hava çok durgundu, buzul soğuğu cezalandırıcıydı. Yine de ağaçların arasından adımın fısıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Gece istediği gibi konuşabilirdi. Bu benim

dinlemek zorunda.

Omuzlarımı geriye attım ve kollarımı kaplayan tüyleri zihinsel olarak uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Başımın üzerindeki çelik bulutlar, Pastoria Ormanı'na doğru ilerledikçe uğursuz bir kırmızı renge bürünen ayı çerçevesiyordu. Bu manzara karşısında tüylerim daha da diken diken oldu, derim acıyla karıncalandı.

Kömürleşmiş gövdelerden filizlenen dalların hepsi elmaslarla kaplanmış gibi parıldayan oniks yapraklarla süslenmişti. Parçalanmış ışığın tüm bu parıldayan parçaları unutulmaz derecede güzel bir manzaraydı, ama bunun köklerin arasında yatan tüm kötülüğü gizlediğini biliyordum.

Kararmış ağaçların ötesinde Şövalyelerin meşalelerinin titreyen ışıkları vardı. Mesafemi korudum, sadece akşam için yavaşladıklarında alevimi söndürdüm.

Komutan Maddox birliğin durmasını işaret etti, acemiler eşyalarını boşaltmak için atlarından indiler. Rahatlayarak iç çektim. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama ağrıyan uzuvlarım ona teşekkür etti.

Starlight'tan kayarak, sert toprağa çarptığımda kemiklerim çatırdayarak, onu yakındaki bir ağaca götürdüm ve dizginlerini sağlam gövdesine bağladım. Dikenli otların üzerinde otlamaya başlamadan önce bana kızgın bir bakış fırlattı.

Aceleyle yakılmış bir ateşin başında hızlıca yemeklerini paylaşan diğerlerinin boğuk seslerini seçebiliyordum, Jude'un sesi kaotik koroda yoktu.

Bir noktada onlara katılmak zorunda kalacağımın farkındaydım ama kaçınılmaz olanı bir akşam daha uzatmak daha güvenli bir bahis gibi geliyordu.

Nemli zemine uzanarak pelerinimi derme çatma bir yastık haline getirdim ve bakışlarımı yıldızlara doğru çevirdim. Her zaman dışarıda olsalar da, onları görmek nefesimi kesmekten asla vazgeçmedi.

Liam sık sık benimle alay eder, kafam sürekli bulutlarda olduğu için onlarla birlikte gökyüzüne ait olduğumu iddia ederdi.

Tamamen haksız değildi.

Evde gizlice kaçtığım ve parıldayan ışıkların altına kalın dokuma bir battaniye serdiğim birçok huzursuz akşam vardı. Bazen annemin meşhur sıcak çikolatasından bir fincan getirir, başımı eğerek görebildiğim ama asla tutamadığım ateşli mücevherleri izlerdim.

Bu şekilde olmasını tercih ettiğimi düşündüm - güzel ve önemli olan hiçbir şey tek bir kişi tarafından saklanmamalı.

Ve kendi yöntemleriyle yıldızlar beni herhangi bir hançerin ya da adrenalin dolu bir dövüşün yatıştırabileceğinden daha fazla yatıştırdı. Daha önce çok az kişinin gördüğü sakin bir yanıma ortaya çıkardılar.

Bu gece yıldızlar özellikle ıslıl ısıldı ve geçirdiğim günden sonra bu manzarayı memnuniyetle karşıladım. Bir parçam bunun onları son görüşüm olmasından korkuyordu ve bu melankolik düşünce kalbimi acıtıyordu.

Uyku bir noktada beni ele geçirmiş olmalı, çünkü bir ağaç dalının çıtırtısı beni sarsarak uyandırdı.

Elim kalçama bağlı hançere gitti. Bu ormanda savunmasız insanları avlayan pek çok hırsız ve düzenbaz olduğunu biliyordum. Başkente ve civar köylere yeterince yakın olduğu için kolay yoldan para kazanmak isteyen serseriler için cazip bir yerdi.

Gözlerimi kısarak çalılıkları taradım.

Yaşam belirtisi, yanlış bir şey var mı diye. Gölgeleer öncekinden daha derindi, çalıllıkların arasından kalın bir gri sis süzölüyordu. Çevredeki ağaçlara sarılmıştı, hava duman tadındaydı.

Bu sadece sis, diye kendimi azarladım.

Bu ormanın zihin üzerinde oyunlar oynadığı biliniyordu. Kendini korumaya çalışan çoğu kişinin buradan uzak durmasının nedeni de buydu.

Paranoyaklaşmışım. Ne de olsa, bulunursa devriyeye gönderilecek olan bir acemi askerdim.

Lanet olası bir kaçaktım ve bu, mantıklı her bireyin kalbine korku salmak için yeterliydi.

"Mantıklı" anahtar kelime. Bu çizgiyi çok fazla aşmış olabilirim.

Kendimi tekrar toprağa bırakarak tereddütle gözlerimi kapattım ve içimi dolduran endişenin hafiflemesini diledim. Dakikalar geçip de durgun akşam havasına sessizlik hâkim olduğunda, yorgun kaslarım bir kez daha gevşedi ve uyku beni kabul etmek için kollarını ardına kadar açtı.

Bıçağın soğuk metalini görmeden önce hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sivri ucun boğazımın çukuruna dayandığı yere doğru alçaldı.

Lanet olsun. İçgüdülerimi dinlemeliydim.

Saf kadife ve buzdan yapılmış derin bir ses kulağımın kabuğuna fısıldadı, ensemdeki tüyler alarmla yükselirken ateşli nefes etimi gıdıkladı.

"Ben de gerçekten dinlemiş olabileceğini düşünmüştüm."

Yirminci Bölüm

Jude

Rahibe arkadaşlarım arasında bir kehanet fısıldanıyor. Bu kehanete göre.

Karanlık aydınlık için düşer. Bu sözlerle bir anlam veremiyorum ama umudun güçlü bir şey olduğunu biliyorum. Ve umut nadiren mantıklı zamanlarda ortaya çıkar.

GÜNEŞ RAHİBESİ JUNİPER MARCHANT'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU,
LANETİN 3. YILI

Dudaklarından dökülen ilk kelime bir küfürdü. Hem de kaba bir küfür.

Gülümseme isteğime direndim; kendime öfkeli olduğumu hatırlatmak zorundaydım.

"Komutanının önünde böyle mi konuşulur?" Bıçağı hâlâ boğazına dayamıştım, ucu deriyi zar zor deliyordu. İnce bir kan çizgisi yüzeye çıktı, bakır kokusu burun deliklerime yayıldı.

Kalçalarım onun kıvrak bedeninin iki yanında duruyordu ve aldığı her hırıltılı nefes göğsünün benimkiyle buluşmak üzere yükselmesine neden oluyordu. Onun burada olmasına duyduğum öfke yerini hızla başka bir duyguya bırakıyordu.

Nefesi yanaklarımı gıdıklarken midemde hınzır bir sıcaklık kıvrıldı. Bakışlarım düştü, ayın değerli ışığının altında yüzünün görüntüsünü aldım, yüzünün kıvrımını ezberledim.

dolgun alt dudağı, ne kadar baştan çıkarıcı görünüyordu. Tadının nasıl olduğunu merak ettim, eğer-

"Sana beni getirmeni söylemişim," diye nefes nefese kaldı. Dudaklarını bırakıp gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım. "Takip edeceğimi biliyordun."

Yaptım. Gerçekten istedim. Kiara inatçı değilse hiçbir şeydi, neredeyse hayranlık duyabileceğim bir özellikti. Başka birinde olsa, bunu son derece rahatsız edici bulurdum.

"Kiara," diye gürledim.

Bir titreme vücudunu sarstı ve avuçlarım nemlendi. Bıçağı tutan elim titredi.

"Bu benim seçimim Jude," diye fısıldadı. Yavaşça elini bileğime götürdü ve parmaklarını bileğimin etrafına doladı. Beni itmek ya da kendini kurtarmaya çalışmak için hiçbir hamle yapmadı. Sadece bana sarıldı.

Seçim.

Kral Cirian bana hiç seçim şansı vermemişti. Ona hizmet ettiğim onca yıl boyunca. Neden o kelimeyi kullanmak zorundaydı ki?

Kiara derin bir nefes aldı ve boğazındaki bıçak daha da derine indi. "Acemilerinizin hepsinin boğazına bıçak mı dayıyorsunuz? Yoksa sadece ben mi özelim?"

Hırıltılı bir kıkırdama beni terk etti. Bu sese kimin daha çok şaşırdığından emin değildim.

"Sanırım ikimiz de senin diğer acemiler gibi olmadığını biliyoruz Kiara." Bu sözleri daha iyi düşünemedim söyledim. Onun yanında tüm mantıklı düşüncelerimi kaybettim. En başından beri, onun komutanı olduğumu bile bilmeden önce, onunla konuşmak kolaydı ama şimdi...

Şimdi, o altımdayken, herhangi bir tutarlı düşünce oluşturabilmem lanet olası bir mucizeydi.

"Gururum okşandı Jude," diye alay etti ama sesinin nasıl titrediğini fark ettim. "Keşke bu iyiliğe karşılık verebilseydim."

Kılıcın gümüş rengi yumuşak ay ışığında parlarken sııttım. Teması kesmeden ya da ona olan hakimiyetimi kaybetmeden silahı kınına soktum.

Ağzımı kulağına doğru indirdim, saçları yanağımlı gıdıklıyordu. "Bundan hoşlanacağını tahmin ediyorum. Belki de çok fazla."

O vurduğunda başımı yeni kaldırmıştım.

Dudakları dudaklarımı yakaladı, öpücüğünün gücü beni hazırlıksız yakaladı.

Ağzının içine doğru inledim, inanamayacağım kadar sersemlemiştim ama olayların bu şekilde gelişmesi beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kiara nefes nefese bir ses çıkardı ve tüm dünyam kendi ekseninde döndü.

Tanrım, dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak, pelüştü. Kiara'nın tadı maceranın ta kendisi gibiydi, mutlulukla sarhoş olacağım bir şarap gibiydi.

Elimi yanağına götürdüm, diğer elimi de ensesine doladım. Parmaklarım ipeksi saçlarını kavradı, tellerini tuttu ve onu inanılmaz derecede yakınımaya çekti.

Yumuşak bir iç çekti ve elleri göğsümde gezinirken, parmakları gömleğimin ince kumaşını kavrarken, amansız ve çaresiz tutuşuyla öpücüğün, benim içimde eridiğini hissettim.

Bir an için zamanda asılı kaldık, var olan tek gerçeklik dudaklarımızın bir arada hareket ettiği hissiydi. Tanrım, birbirimize o kadar mükemmel uymuştuk ki.

sadece diğeri için yaratılmış-

Bu kez, dünyam altüst olduğunda, bunun nedeni onun öpücüğü değildi. Daha ne olduğunu anlamadan sırtüstü düşmüştüm... birkaç dakika önce onu düşürdüğüm pozisyona.

Soğuk çelik boğazıma bastırdı.

"Çok daha iyi, sence de öyle değil mi?" Başını eğdi, az önce tattığım dudaklarını cüretkâr bir gülümseme süsledi. Gülmek, küfretmek, kalkıp onu tekrar öpmek istedim.

"Bu hiç hoş değildi." Cık cık dedim, o da elini sıktı.

Bana karşı uyluk. İçimdeki sıcaklık arttı. Ne kadar şeytani bir aldatmacaydı... Yine de içten içe, acaba hepsi bu muydu diye merak ediyordum. Bir yalan.

"Dikkatim çok kolay dağılıyor," diye mırıldandı, yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırarak. Oradaki kararsızlığı, gözlerine sinmiş olan şüpheyi gördüm. Sinir bozucu, mantıklı tarafım bu bakıştan nefret ediyordu.

Çok yakındı. Zihnimi bulandırıyor, herhangi bir kesme dilimde hızlı bir şekilde ölmek için toplayabildiğim sözler. Yine de mazoşist yanımda bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istiyordu.

"Seni burada istemememin bir nedeni vardı," diye fısıldadım sonunda, anın ağırlığı çok fazla arttığında, hava onun kokusuyla çok yoğunlaştığında. Dudaklarının hatırası peşimi bırakmıyordu. "Durdurulamaz olduğunu düşünüyor olabilirsin ama dışarıda seni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Başka birine davranmazsın böyle işe al. Neden ben?"

Sormak için her türlü hakkı vardı. Bu soruyu ben de kendime sormuştum.

Birçok kez, her şeyin değiştiği anı tam olarak belirlemeye çalıştım. Ya da her zaman böyle miydi?

"Dövüş seni çağırıyor Kiara, tıpkı benim gibi." Bıçağı tutan elini indirdi, silah yanında duruyordu. "Çoğu insan sadece kendisi için hayatta kalır. Ama sen öyle değilsin... Kimsenin seni kontrol etmesine izin vermiyorsun." Onda kıskandığım, gözlerine her baktığımda gördüğüm şey buydu. Kiara evcilleştirilemeyecek kadar vahşi bir yaratıktı ve ben çok uzun zamandır tasmamın üzerindeydim. "Sende, uzun zaman önce unuttuğuma inandığım bir şeyi fark ettim. Sende, eskiden kim olduğumu gördüm."

Ücretsiz.

"Yani sen bende... kendini gördün," diye kekeledi, boynuna doğru pembe bir kızarıklık yayılıyordu. "Yani-"

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim, allığının kırmızının daha derin bir tonuna dönüşmesinin tadını çıkararak. Bana sarılmış olabilirdi ama onu çözen bendim. "Ve her gün her an seni seçmeye lanet ettim."

Çünkü bazı çizgiler asla aşılamazdı. Özellikle de benim gibi biri tarafından.

Kiara irkildi. Ondan yayılan kafa karışıklığını hissedebiliyordum, ateşli bakışları savunmamı aşip beni savunmasız bırakırken savaşın kızıştığını görebiliyordum.

"Beni istediğin kadar lanetle, Jude. Ama eğer ben senin yansımansa, benden kaçamazsın." Yine yüzüyor ve boğuluyordum. Artık onunla ilişkilendirdiğim bir his. "Ve içimde bunu istemediğine dair bir his var..."

Gözlerim bir kez daha dudaklarına, gerçeğin açığa çıktığı yere kaydı.

Sözlerini inkar etmedim ve sessizliğim onu daha da yakınlaştırdı, sanki o da benim kadar büyülenmiş gibi başını eğdi. Çok yakındık, artık aramızda sadece bir santim vardı.

Tek istediğim aradaki mesafeyi kapatmak ve kendimi onun tutuşturduğu alevlere kaptırmaktı; çelikten dövülmüş bir bıçak gibi yeniden şekillenene kadar çok lezzetli bir şekilde yanmak.

Güçlü. Kiara Frey'i öpmek beni güçlü hissettirdi.

Dokunulmaz ve-

Uzakta bir dal kırıldı ve Kiara dudaklarımdan uzaklaşarak göğsümden kurtulup ayağa kalktı. Bir esintideki duman gibi hareket ediyordu, akıcı ve hafif. Tam ayağa kalkmışım ki bir meşale parladı, soluk turuncu alevler her yaprağa yapışmış elmas kristallerini aydınlatıyordu.

"İşte buradasınız komutan." Isiah'ın sesi, gözümün köşesinde belirmeden saniyeler önce kulaklarıma ulaştı. Kiara ve ben donup kalmıştık, söylenmemiş kelimeler aramızda gezinirken gözlerimiz kilitlenmişti.

"Isiah. Sana kampta kalmanı söylediğimi sanıyordum?" Birden içimden boynunu sıkmak geldi.

"Gittin ama uzun süre yoktun. İyi olduğundan emin olmak için geldim."

"Her şey yolunda," diye homurdandım ve Isiah cevap olarak kıkırdayınca sinirim daha da arttı. Neler olduğunu tam olarak bildiğinden hiç şüphem yoktu ya da en azından bir fikri vardı. Kiara'ya doğru döndüğümde, yanaklarının hâlâ kızardığını gördüm; bu manzara karanlıkta bile görülebiliyordu. "Sadece 'Hayır' kelimesini dinlemeyen bir acemi buldum." Bunun üzerine ofladı. "Görünüşe göre, hazır olduğuna kendi başına karar vermiş."

Sis'le yüzleşmek için."

"Çok hoş," diye mırıldandı Isiah nefesinin altında. "Sanki bakacak başka bir cesede ihtiyacımız varmış gibi." Omzunun üzerinden baktı. "Ama belki de diğerlerini sersemliklerinden kurtarabilir. Saraydan ayrıldığımızdan beri o piçlerden biri bile konuşmadı. Özellikle de çilli olan. Kızgın görünüyor."

Arkadaşlarından bahsedince Kiara'nın karanlık bakışları yumuşadı. "Onu kampa getireceğim. Birazdan seninle olacağız Isiah." "Işığa ihtiyacın var mı?" diye sordu ama başımı salladım ve

Başka bir şey söylemeden, geldiği yerden hızla ormana doğru geri çekildi.

Kiara ve ben bir kez daha yalnızdık, ama şimdi bizi büyüleyen aynı karanlığın tadını çıkarıyorduk.

Isiah'ın kaybolduğu yeri işaret ettim. "Eğer ölmekte ısrar ediyorsan, bunu arkadaşlarınla birlikte yapabilirsin." Ses tonum ısırtıcıydı.

"Patrick neden burada?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Çünkü ilim konusunda aldığı eğitim çok değerli. Sana daha önce de söyledim."

"Ciddi misin? Bir kavga çıksa, o çocuk doğru dürüst yumruk bile atamaz. Muhtemelen elini kırardı," diye karşılık verdi. Dudakları inceldi ve tabii ki öpücüğü aklıma geldi.

Ne kadar kirli bir numara, bir daha kandırılmak istemem.

Sabırsız bir iç geçirdim. "Bazı güçler fiziksel değildir, acemi asker."

"Yani, 'acemi'ye geri mi döndük? Kiara'ya ne oldu?"

Bu arada, bundan nefret ediyorum. Genelde arkadaşlarım bana-"

"Ki. Evet, farkındayım," diye araya girdim. "Ama kendime pek arkadaşın diyemem." Aramızda hissettiğim sıcaklıktan sonra değil. Hâlâ yanıyordum. Ayrıca, onun arkadaşı olmak istemiyordum. İstediyim-

Ne istediğimi bilmiyordum. Ya da belki de biliyordum ve sorun da buydu.

Alay etti. "Ben de senin sadece benim komutanım olduğundan tam olarak emin değilim." Kelimeler ağzından dökülürken eli ağzına gitti. "Demek istediğim henüz bir Şövalye değilim, hepsi bu," diye geveledi, titreyen sesi onu ele veriyordu. Beceriksizliği hakkında hiçbir şey söylemedim, ama bir sırtışın oluşmasını engelleyemedim.

"Ben her neysem, sen de benim için Kiara'sın," diye onayladım, sesim derinleşiyor.

Gerginlik bir kez daha arttı ama taşmasına izin vermedim. Kısrağının bağlı olduğu yere doğru yürüdüm ve dizginleri tuttum. "Hadi o zaman. Seni devriyeye göndermeden önce."

...

"Sende benden daha büyük taşaklar var."

Ertesi gün Kiara'ya söylenen ilk sözler bunlar oldu.

"Ciddiyim Jake," diye homurdandı Kiara, uykunun sardığı gözlerini açarken yan dönmüştü. "Sıcak düşünceli iltifatından büyük zevk alsam da, söylemeliyim ki, tepemde gezinmen hiç de uyanmak istediğim gibi değil. Bu ve sabah nefesin bir atı öldürebilir. Atımı uzakta tutmam gerekecek."

Kampa gizlice girdiğimizde, diğer acemilerin hepsi ateşin etrafında sızmıştı, bu yüzden onun gelişinin sürprizi şimdiye kadar beklemek zorunda kaldı. Sönmekte olan alevlerin karşısından onları izledim, göz ucuyla hepsini incelerken bıçağımı biliyormuş gibi yaptım.

Jake Kiara'nın omzunu ittikten sonra bir elini koyu renk buklelerinde gezdirdi, dudakları gülümseyecek mi yoksa kaşlarını çatacak mı henüz karar verememişti. "Ama gerçekten Ki," diye başladı sesini alçaltarak. "Aklından ne geçiyordu?"

Çok az düşünmüştü. Aklım tekrar beni öptüğünde. Gerçekten de pervasızca. Elimi dalgınca yüzüme götürdüm, tam dudaklarının benimkiyle buluştuğu yere dokunacaktım ki kendimi yakaladım.

Hiçbir şey değildi. Beni silahsızlandırmak için bir taktikti. Çok işe yarayan bir taktik.

"Jake, kurallara asla uymadığımı bilmelisin."

Homurdandı. "Eğer dışarıda korkunç bir şeyle karşılaşsak, seni yem olarak kullanacağım ve böylece kaçabileceğim."

"Çok centilmensin-"

"Ki!" İki kol boynuna dolandı ve kelimelerini boğdu. Patrick. "Seni tokatlamak mı yoksa sarılmak mı istediğime karar veremiyorum," dedi ve sevincini gizleme zahmetine girmeden delikanlıya gülümsedi. Bu manzara karşısında usulca homurdandım.

"Patrick, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama şu anda bana sarılıyorsun."

"Oh." Patrick'in tutuşu gevşedi ve elleri uzaklaştı. "Seni gördüğüme sevinirken sana hâlâ kızgın olabilirim," dedi kaşlarını çatarak. Kiara uzanıp Patrick'in gözlerine düşen bir tutam saçı kenara itti.

"Bu düşündüğüm kişi mi?!" İnanılmaz ses Jake'in arkadaşı Nic'e aitti ve yerden kalkıp Pat ve Jake'in onu sıkıştırdığı yere doğru koştu.

"Korkarım öyle, Nic," dedi iç çekerek. "Buradaki çocuklara da söylediğim gibi, hepinizin Sis'e tek başınıza gitmenize izin veremezdim. Bensiz bir dakika bile dayanamazsınız."

Nic kıkırdadı. "İşte hepimizin tanıdığı ve sevdiği mütevazı kız."

"Beni üç haftadır tanıyorsun. Aşk, benim gibi hüzünlü bir hanımefendi için çok güçlü bir kelime." Yüzünü yelpazeleyerek bir gösteri yaptı, kirpikleri dalgalanıyordu.

Neredeyse kıkırdayacaktım ama bileme taşını hançerime sürtmeye devam ettim.

"Seni kesinlikle yem olarak kullanacağım." Jake onun omzuna iyi huylu bir itiş verdi. Kız bu darbenin etkisiyle düşecekmiş gibi yaptı ve diğerlerinin kıkırdamasına neden oldu.

Alec bile ateşin karşısından gülümsedi, gözlerini çevik ellerinde döndürdüğü bıçağa dikmişti. Öğrendiğim kadarıyla kuzeydeki bir köyden geliyordu ve onu kılıçtan başka bir şeye sırtırken görmemiştim. Görünüşe göre Kiara da yavaş yavaş onun gözüne girmeye başlamıştı.

Isiah ve Carter'ın sessiz bir tonda konuştuklarını makul bir mesafeden takip ettim.

Carter daha önce Sis'in dış mahallelerinde görev yapmıştı ama hiç derinlere inmemişti. Geçen yıl kral beni Sis'in içine gönderdiğinde yaralanmıştı.

Emirler gelmeden bir hafta önce, tıpkı Kiara'nın yaptığı gibi bir acemiye salendonlardan kurtarmıştı ve yaratık onun sağ bacağını kırmayı başarmıştı. Carter hiç konuşmadı.

ve ne zaman biri sorsa, "İyi askerleri harcamak istemem." derdi.

Doğrusu, adamın çocuklara karşı zaafı olduğunu, onlara, ellerinden alındıkları anne ve babaları gibi baktığını düşünüyordum. Hakkında duyduğum söylentilere göre Carter'ın bize katılmadan önce bir zamanlar kendi çocuğu vardı ama geçmiş yaşamı hakkında konuşmazdı.

Sık sık çocuğuna ne olduğunu merak ederdim ama bu kötü krallıktaki pek çok kişi gibi onun hikâyesinin de kalp kırıklığıyla sona erdiğini hissederdim.

Carter'a baktım, yıpranmış yüzüne yayılan sinirleri izliyordum. Yüzü nötr ve sakin kalan Isiah'ya ellerini kaldırıyordu.

Isiah neyle karşı karşıya olduklarını anlıyordu. Döndükten sonra benimle ilgilenen o olmuştu, zihnim darmadağın olmuştu. O zamanlar neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyordum. Sadece o bana bir şeyler yedirip içirebilmişti ve geceleri yatağımın yanındaki paletin üzerinde uyuyordu. Haftalarca.

Isiah'a bir hayat borcundan çok daha fazlasını borçluydum.

Bu anıyı hatırlayınca içimde bir şeyler koptu. Bu acemiler sanki bu bir oyunmuş gibi gülüp şakalaşmamalıydı. Onları bekleyen dehşeti düşünemeyecek kadar saf mıydılar gerçekten?

Aniden ayağa kalktım ve üzerlerinde durana kadar durmadan yollarına fırladım. Bütün konuşmaları kesildi.

"Şimdi hepiniz yakalandığınıza göre, belki krallığınızı kurtarma görevine odaklanabilirsiniz. Hepinizden bunu ciddiye almanızı bekliyorum ve eğer almazsanız, sonunda orada öldüğünüzde cesedinizi gömme zahmetine girmeyeceğim."

Korku. Bu benim üzerimde birçok kez kullanılmış bir taktikti, ama şimdi gerekli bir araç olarak görüyordum.

"Özür dilerim efendim," diye kekeleydi Patrick. "Sadece Ki'yi gördüğümüze sevindik." Başını ürkekçe ona doğru salladı. Kiara bana küçük bir sırtış attı, belli ki konuşmamdan etkilenmemiştir. Ben de ters ters baktım.

"Pekala, acele edin ve... yeniden tanışın. Konuşacak çok şeyimiz var." Çizmeli topuğumun üzerinde dönerek, düşünceli Carter'ın yanından geçtim ve Isiah'ın bir ağaca yaslanmış, gri gözlerindeki parıltıyla tüm kaosu izlediği yere doğru ilerledim. Elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı.

İşitme mesafesine girdiğimde kuru bir sesle, "Sanırım çok heyecanlandılar," dedi.

Homurdandım ve omzum aşındırıcı siyah tahtaya çarparak gövdeye yaslandım.

Krallığı çevreleyen ormanlar bunlarla kaplıydı, siyah ağaçlar, hepsi oniksin en koyu tonundaydı. Yapraklar renklendiğinde hayatta değildim ama yaşlıların anlattığına göre görülmeye değer bir manzaraydı.

Isiah'ı tehditkâr bir bakışla süzdükten sonra acemilere döndüm, zayıf ateş yüzlerini zar zor aydınlatıyordu. Bulutlar ayın üzerine çökmüş, diyarın gölgelerini özgürce dolaşmaya bırakmıştı.

Ay Tanrısı tarafından yaratıldığı varsayılan meşhur gölge canavarlarını düşününce ben bile ürperdim. Ölümlüler, gecenin kolları etraflarını sarıp kemikleri ve her şeyiyle onları yutmadan önce geldiklerini göremezlerdi. Sis'e son gittiğimde hiç görmemiş olmama şaşırmıştım. Eğer dolaşabilecekleri bir yer olsaydı, orası olurdu.

Isiah ve ben kampın kenarından acemiler güne hazırlanırken onları izliyorduk. Kiara yanımızdan geçtiğinde, muhtemelen tuvaletini yapmaya gidiyordu, Isiah peşime düşmeden önce beş saniye kadar bekledi.

"Yani..." Isık çaldı. "Nasıl gidiyor?"

Homurdandım. "Ne nasıl gidiyor?"

Isiah fincanını uzatmadan önce gözlerini devirdi. Aldım, kahve içmeden geçecek biri değildim. "Seni ne zamandır tanıyorum Maddox?" Cevap vermedim. "O zaman daha iyi bilmen gerekir. Sessiz bir tip olabilirim ama hâlâ gözlerim var."

"O zaman kapatın."

"Jude," diye uyardı Isiah. "Bir acemiyle bir şey başlatmaman gerektiğini biliyorsun. Saraydaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Cirian'ın gözdelelerinden biri olarak-"

"Suikastçılarından biri olarak demek istiyorsun," diye düzelttim.

Isiah bunu görmezden geldi. "Söylemeye çalıştığım şey, uzak durman gerektiği. Bu sadece senin için değil, onun için de tehlikeli olur."

Bu, vermeyi planladığım cevabı durdurdu.

"Kralın ona ilgi duyduğunu biliyorum," dedi Isiah. "Harlow'a gönderilen bir mektubu tesadüfen buldum ve 'tesadüfen' derken, ona teslim etmeden önce okudum demek istiyorum." Cüretkârlığı karşısında başımı salladım.

"Görünüşe göre Cirian teğmenden sadece onu değil seni de takip etmesini istemiş. Odaklanmaya devam etmelisin, yoksa bir sonraki kapıyı süsleyen senin kafan olacak."

"Kahretsin." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Harlow'un bir piç olduğunu sanırdım ama iyi bir piçti. Yanılmış mıydım? İçgüdülerim genellikle doğruydu, bu özellik bana birçok kez fayda sağlamıştı.

geçmişte.

"Kahretsin, gerçekten," diye kabul etti Isiah. "Duygusal saçmalıklardan nefret ettiğini biliyorum ama seni önemsiyorum."

Dişlerimi sıktım, gözlerinin içine bakamadım.

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Ya da daha kötüsünü. Kendi başına bir adam olmak için hâlâ vaktin var, hem de iyi bir adam. Ama neyin gerçekten önemli olduğunu bulmalısın ve Cirian... bu görevi tamamlayana kadar gitmene izin vermeyecek." Isiah ağaçtan inip kampa doğru yürüdü ve beni sözleri üzerine düşünmeye bıraktı. Uyarısını.

Dünya Cirian'dan kurtulana kadar, Isiah'ın olabileceğimi düşündüğü kişi olamadım.

Kral için neler yaptığımı çok iyi bilmesine rağmen, daha fazlası için yaratıldığımı inanıyordu. Geçmişte onun sözlerini genellikle görmezden gelsem de, bir gün umutlarının kök salacağını umarak onları gizlice tohum gibi biriktirdiğimi bilmiyordu.

"Toplanın!" Isiah ateşin yanından acemilere seslendi.

Onu takip edip budaklı bir kütüğün üzerine otururken inledim. Diğerleri alevlerin etrafındaki yerlerini aldılar, Isiah yanımda yere düştü.

Lanetli topraklara vardığımızda güneş ateşleri söndüğü için yanımızda hiç ateş getirmedi. Sarı taşlara güç veren büyü her neyse, Sis'le boy ölçüşemezdi.

Ateşe bir kütük daha attım, tutuşmasını ve fokurdamasını izledim.

Kiara, Patrick ve Jake'in arasına oturdu, Nic ve Alec de yanlarına. Onun narin yüzünün nasıl bir ifadeye büründüğünü fark ettim.

Gözleri elimdeki fincana takılınca kaşlarını çattı. "Günaydın, acemiler," dedim, sadece her birine bakmak için duraklayarak ve

Her birini yere serdim. En son Kiara'ya baktım ve kurnaz bir sırıtışla kupayı dudaklarıma götürdüm.

Kıskançlıkla ofladı. Ne de olsa kahveye karşı bir zaafı vardı.

"Sis hakkında çok az şey biliyorsun, değil mi?" Elimi dinlendirdim.

Kollarımı dizlerime koydum. "Çoğu kişi bu konuda uzak durmaktan başka bir şey bilmiyor. Lanetli topraklarda insan kanı isteyen canavarlar ve yaratıklar olduğunu."

Bir yudum daha aldım, haydut bir esinti nefis aromayı ateşin üzerinde gezdiriyordu. Yüz hatlarımı sertleştirip işe koyulmadan önce başımı tekrar Kiara'ya doğru eğdim.

"Ama bilmediğin şey, dışarıda karşılaşacağın tek şeyin canavarlar olmadığı. Pençe ve dişlerden çok ama çok daha kötü şeyler var."

Birkaç mırıltı elimi kaldırmamla susturuldu. "Evet, beş adam büyüklüğünde ayılar ve sizi bütün olarak yutabilecek yılanlar var. Ama Sis'in kendisi de bir o kadar ölümcül bir düşman. Ne kadar derine inerseniz, o kadar tehlikeli hale gelir. İlk başta eski bir arkadaşınızı ya da komşunuzu, orada olmayan birini görebilirsiniz. Titreşimler ve görüntüler olarak başlar, bir saniye sürer, o kadar hızlı kaybolur ki aklınızı kaybettiğinizden korkarsınız." Vurgulamak için parmaklarımı şıklattım.

"Ama sonunda bu imgelemler daha yoğun hale geliyor." Titremelerini durdurmak için ellerimi yumruk yaptım. Bunun hakkında konuşmak bile kardeşlerimi katlettiğim o korkunç son anları geri getirdi. Boğazım yanıyordu.

"En kötü anılarınızı yeniden yaşarsınız. Hayaletleri görüyorsun

rüyalarınıza musallat olur. En derin arzularınızı ve en ahlaksız isteklerinizi gerçekleştirirsiniz. Ve sonra, kontrolü kaybedersiniz. Gerçeğiniz haline gelen sadece halüsinasyondur. Ve bir süre sonra artık neyin gerçek neyin kabus olduğunu anlayamazsınız."

Kimsenin söyleyecek sözü yoktu. Kulaklarımdaki kan uğultusundan başka tek ses ateşin çıtırtısıydı.

Kırık uzuvlar.

Görmeyen

gözler.

Kanlı eller.

Eski Şövalyelerimin tüyler ürpertici görüntüleri aklımdan geçti-Ashton'ın kopmuş ve derisi yüzülmüş bacakları, Jeremiah'ın bağırsakları deşilmiş gövdesi, Will'in göz çukurlarından damlayan kan. Yırtılmış ve parçalanmış deriyi süsleyen müstehcen miktarda kan...

Boğazımı temizledim, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, ta ki acı beni şimdiki zamana geri getirene kadar. "İşte bu yüzden birçok kardeşimiz Sis'e yenik düştü. Bu yüzden pek çoğu geri dönemedi. Yiyecek rezervlerimiz neredeyse tükendiği ve Kara Kış yaklaştığı için güneşi geri getirmek için zaman azalıyor. Yani siz acemileri göndermekten başka seçeneğimiz yok. Kral tarafından test ediliyorsunuz. Bir deney."

"Nasıl yani?" Kiara ağzından kaçırıldı ve sesindeki ciddiyet beni şoke etti.

Bakışlarına karşılık verdim ve onu tuttum. "Çünkü daha önce krallığın bu tarafından hiç girmemiştik. Şu anda gittiğimiz mağaralar labirentinden uzak durmaya özen gösterdik. Kimse onları keşfedecek kadar aptal değildi."

"O zaman ne değişti?" Bu sefer Patrick beni şaşkına çevirdi.

sesini yükseltti. Sesi dalgalandı ama kararlılığını korudu. "Yeni bir bilgiye mi ulaştı?"

"Cirian sırlarını asla paylaşmaz, tanrıların kendileriyle uyum içinde olduğunu iddia eder." Dişlerimi sıktım ve güçlü bir nefes aldım. Daha olası açıklama, seçeneklerinin tükendiği ve güney ile kuzeydeki isyanın büyümekte olduğuydu. "Cirian orada, özellikle de kuzeybatı topraklarında ilahi bir şey bulunduğu izlenimine kapılmış. Güneşi gökyüzüne geri getirmek için kullanılabilecek kutsal bir şey."

Bahsettiği üç anahtar. Cirian onları gördüğümüz anda tanıyacağımızı söylemişti. Ölümlü düzlemde olmadıklarını.

"En iyi danışmanları bile onu bu rotaya karşı uyardı, düz arazileri bir kez daha denememiz gerektiğini söylediler. En yetenekli adamlarımızı bir kerede gönderin. Normale dönmek için son bir deneme," diye devam ettim. "Ama her zamanki gibi Cirian'ın dediği oldu ve birkaç Şövalye ve acemi askerle yetindi."

Eğer acemiler kraldan bahsetme şeklimden dolayı skandala uğramışlarsa bile bunu belli etmediler. Hatta Jake'in başını sallayarak onayladığını gördüm. Şakacı biri gibi davranıyor olabilirdi, ama omuzlarının üzerinde iyi bir kafası vardı.

"Yani... şimdi neden buraya gönderildiğini biliyorsun, alman gereken uygun eğitim olmadan. Ama" -fincanı öyle sert kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz parladı- "şunu bilin ki buraya daha önce de geldim ve sizi evinizde görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Saplantılı bir kralın saçmalıkları yüzünden hepinizin öldüğünü görmeye hazır değilim."

Patrick ve Nic sesli nefesler verdiler. Alec sarışını kaldırdı

Korkulan hükümdarımızı açıkça uyarırken ilk kez başını bana doğru çevirdi. Bu haince sözler kulağına ulaşırsa kesinlikle kellemi alacak olan kişi.

"Artık dilimi tutmayı umursamıyorum," dedim, söylenmemiş her soruyu yanıtlayarak. "Çok uzun zamandır protestomda sessiz kaldım. Ve şimdi, eğer başarısız olursak krallığımızın sonu dışında kaybedecek bir şeyim yok. Eğer yaşamayı başarırıksak, kralımız beni ilgilendirmeyecek."

Sessizlik ağır bir şekilde çöktü, kalın bir kış örtüsü hepimizin omuzlarına çöktü.

Boğucuydu.

Durgun havadaki korkuyu, yoldaşlarımda damarlarında dolaşan alarmı tadabiliyordum. İçimi yapışkan bir kömür gibi kaplıyor, boğazımdan yukarı fokurduyordu.

Çok fazla şey söyledim, daha lanetli topraklara ayak basmadan onları korkuttum.

Planım dürüst olmaktı ama bunun yerine tek yaptığım her şeyi daha da kötüleştirmek oldu. Ağzımı açtım, söyleyecek moral verici bir şeyler düşünmeye çalıştım, bir komutanın adamlarını cesaretlendirmek için söyleyebileceği saçma sapan bir şey ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Bildiğim tek şey korkuydu ve o araç da işe yaramıyordu.

"Anladığım kadarıyla bizi buraya toplayıp Sis'te öleceğimizi ve krallığımızı kurtarma çabamızın boşa gideceğini söylediniz. Ve herkesle paylaşacak kadar kahve bile getirmediğiniz öyle mi?"

Şaşkın yüzler Kiara'ya dönmüş, ağızlar bir karış açık kalmıştı. Isiah'ın dudakları kıpırdadı ve ardından şamatalı bir kahkaha attı.

ses o kadar sahiciydi ki, diğlerleri de teker teker kıkırdadı.

"Haklı," diye onayladı Jake, bana bakarken başını eğdi. "Zamansız sonumuzla karşılaşmadan önce biraz kendimizi şımartmamıza izin verebilirsin."

Nic, "O zaman biraz şarap içsen iyi olur," diye ekleyerek daha fazla kıs kıs gülmeye neden oldu.

Birdenbire hava az önceki kadar boğucu gelmemeye başladı. Bir gülümsemeyi bastırırken dudakları seğiren Kiara'ya başımla işaret ederek ona bilmiş bir bakış attım. O da bana karşılık verdi.

Diğler çocuklar ilk kupayı kimin alacağını tartışmaya başladığında Kiara'nın dikkatini bir kez daha çektim ve iki kelime mırıldandım.

Teşekkür ederim.

Bölüm Yirmi Bir

Kiara

Seni uyarmam gereken bazı şeyler var, ancak bu uyarılarıma kulak asacağından şüpheliyim.

geçmişte olduğu gibi. Dinleseniz de dinlemeseniz de şunu bilin: lanetli topraklara gittiğinizde sadece savaşçıları göndermeyin.

Bilginleri, şifacıları, güçlü iradeye ve metanete sahip olanları getirin. Sadece hayatta kalma şansları daha yüksek olmakla kalmayacak, aynı zamanda Seçilmişlerin kaderlerinin başlangıcına ulaşmalarına da yardımcı olacaklardır.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN

47. YILI

"Sana işe yarayabileceğimi söylemiştim."

Jude kahve zulasını diğerleriyle paylaşmaya ikna edildikten sonra, acemiler ve komutanın şövalye arkadaşları önlerindeki yürüyüş için atlarını tımar ettiler. Kendime engel olamayarak geri çekildim ve Jude'un sönmekte olan alevlerin önünde tünediği yere doğru ilerledim.

Yüzünü boyayan taze çürükler bile onu daha çarpıcı kılıyordu. Daha tehlikeli.

Çok fazla sevdim.

"Sanırım o arsız ağzın bazı şeyler için iyi." Sırıttı ve gözlerime bakmadan elindeki bardağı uzattı. Yarısı doluydu ve ağgözlü ellerim ona uzandı.

Fincanı dudaklarıma götürerek kalanını üç yudumda yuttum, olması gerektiği gibi tadını bile çıkarmadım. Karnım sıcakken ve kafein damarlarımda dolaşırken hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

"Teşekkürler." Artık boş olan bardağı geri uzattım ve kolumla ağzımı sildim.

Jude hayretle baktı, alevlerin parıltısı gözlerinin altına gölgeler düşürüyordu. "Kahveni gerçekten çok seviyorsun, acemi."

Elimle onu başından savdım. "Benimle iyi geçinmenin en iyi yolu bu. Ne zaman kötü bir ruh halinde olsam ağabeyim bana bir fincan uzatırdı. Canavarı evcilleştirmenin tek yolunun bu olduğunu iddia ederdi." Liam her zaman dramatik olmayı seven biriydi.

Jude alay etti. "Kardeşin için üzülüyorum. Korkunç bir kardeşe sahip olmalısın."

"Hayır, mükemmeldim." Kaşlarımı sallayarak genişçe sıırttım. "Ben olmasam küçük köyümüzde inanılmaz sıkılırdı. O çocuğun burnu hep kitapların içindeydi. Onu yatağından çekip çıkarmasaydım asla yatağından çıkmazdı."

Gülümsemem köşelere doğru azaldı. Liam'ı bir daha görebilecek miydim? Göreceğimi umuyordum ama Jude'un pek de ilham verici olmayan konuşmasından sonra bundan oldukça şüpheliydim.

"Böylesine... canlı ve büyüleyici bir kız kardeşi olduğu için şanslı o zaman."

Gülümsemem geri döndü. "Büyüleyici, ha?"

Jude'un çenesi kucağına doğru eğildi, ama yanaklarındaki ikiz gamzeleri görmeye devam ettim, sonra hızla sildi. "Sen iflah olmazsın, değil mi?" derken sesi alçaldı.

"Her zaman," diye cevap verdim, sesim titreyerek. Dizlerimin üzerine eğildim.

göz hizasına indi, kendini çok küstah hissediyordu. "Ama bunun senin çok sevdiğin bir özellik olduğuna dair şüphelerim var. Diğer şeylerin yanı sıra."

Bu sefer, dilimi yutmak için bir dürtü duymadım.

Yakında öleceksek, biraz flört etmenin ne zararı olabilirdi ki? Jude'un sözlerimin arkasındaki anlamı anladığını biliyordum çünkü dudaklarımdan başka bir yere bakmıyordu. Onu öptüğümde, hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden öpmüştüm. Kendime yalan söyleyip bunun onu gafil avlamak ve üstünlüğü ele geçirmek için olduğunu söyleyebilirdim ama tüm neden bu değildi.

Sabahın erken saatlerine kadar bu öpücüğü düşündüm.

Boku yemiştim.

"Kalmana izin verdiğim için beni pişman etme Kiara." Jude sinirlendi ama bunun bir paravan olduğunu sezmiştim. Bugün onda farklı bir şeyler vardı, sanki kendini geri çekiyor, duvarlarını korumak için çok çabalıyordu.

Bu basitçe olmaz.

"Kıcınızı Sis'ten kurtardığımda, böyle küfürlü şeyler kusmayacaksınız, komutan."

Jude gözlerini devirdi, ayın okşaması altında yara izleri göz kamaştırıyordu. Uzanıp onlara dokunma isteği duydum. Bana kendi yaralarımı, asla iyileşmeyecek olan yaralarımı hatırlatıyorlardı. Tek fark, o yaralarını tüm dünyanın görmesi için taşıyordu.

"Dünyada bilmediğim çok şey olduğunu öğrendim. Açıklayamadığım ya da kontrol edemediğim çok şey var, özellikle de geçen yıldan sonra..." Başını bizim gittiğimiz yöne doğru sallayarak devam etti.

yakında içeri girecekti. "Bilinmeyenden hep nefret etmişimdir."

Beni içine çekerken çenesindeki bir kas tüylendi, bakışlarının yoğunluğu tüm sinirlerimi elektriklendirdi. "Bilinmeyen tehlikelidir ve kontrolün sende olmaması ölümüne neden olabilir."

Kesinlikle sadece Sis hakkında konuşmuyorduk.

"Hayatın bu şekilde yaşanması gerektiğini düşünmüyorum, Jude," dedim. "Kontrol bir yanılsamadır, kendimizi ayaklarımızın yere bastığını ve kaderimizi kontrol ettiğimizi hissetmemizi sağlayan bir şeydir."

Elim Jude'un dizine indi ve gözleri hareketi takip etti. "Her şeyi fazla düşünme. Kontrolden çıkmayı ne kadar sevdiğini görünce şaşırabilirsin. Hayatta olmak kaostur ve kaosun içinde yaşamak eğlencenin yarısıdır." Elimin durduğu yere bakarken boğazının düğümlendiğini, dilinin ucunda bir soru oluştuğunu gördüm.

Tamamen aptal değildim. Jude'un Cirian için yaptıklarına - Cirian'ın ona yaptırdıklarına- dair söylentileri duymuştum ve bunun onu mahvettiğinden şüphelenmiştim. En son ne zaman kendisi için bir şey yapmıştı? En son ne zaman kendi arzularına gerçekten teslim olmuştu?

Jude düşüncelerini dile getirip muhtemelen sözlerimi yalanlamadan önce, "Ben atıma bakmaya gidiyorum. Belki bir fincan kahve daha alırım." Ayağa kalktım, yavaşça geri çekildim ve en arsız sırıtışlarımla onu şımarttım. Sadece onun için ayırmış gibiydim.

Jude'un dudakları ince bir çizgi halinde gerilmişti ama kahverengi gözleri saf altın rengiyle parlıyordu.

Onu ve gözlerini arkamda bırakarak, bana azarlar gibi bakan kısırağımın yanına koştum.

Yelesini okşayarak, "Sus, Starlight," dedim. "Zaten bundan bir şey çıkmayacak. Ama bir kız nalları dikmeden önce biraz yaşamalı." Starlight mırıldandı ve dokunuşuma doğru eğildi, karmakarışık gece yarısı saçlarına gösterdiğim şefkatin tadını çıkarıyordu.

Eyerlenip hazırlandıktan sonra ata bindim ve onu diğer Şövalyelerle birlikte sıraya soktum, Patrick ve bembeyaz atının yanına düştüm. Şanslı piç kurusu benimki kadar huysuz olmayan iyi bir at edinmişti.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, Starlight kalın yelesini salladı ve beni eyerimde kabaca yukarı aşağı salladı.

"Yaşlı atı bilerek mi çaldın?" Patrick kıs kıs gülererek Starlight'ı inceledi. Başını kucağından kaldırdı, yeşil gözleri Carter'ın taşıdığı meşalenin etkisiyle yumuşamıştı.

"Bilgin olsun, onu ben çalmadım. Onun için pazarlık yaptım." Tam olarak yalan sayılmaz.

"Ah, ne pazarlık ettiysen, kandırılmışsın." Patrick homurtusunu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Sefil bir şekilde.

"Starlight" -sırtına sağlam bir şaplak attım- "iyi bir at. Her Şövalye ona bindiği için şanslı sayılır." Sözlerim üzerine Starlight'ın toynakları eğlenceli bir kararlılıkla kalktı.

Bana karşı büyüyordu.

Patrick elini çenesine götürdü, yüz hatları ciddileşti. "Keşke burada olduğun için memnun olduğumu söyleyebilseydim. Ama değilim. Yaptığın şey dikkatsizceydi, Ki."

Öfkelendim. "Tekrar söylüyorum, bu benim kararımdı. Bırak gitsin, Pat." Ben Herkesin bana ne kadar saf olduğumu söylemesinden bıkmıştım.

buraya gelmek. Sınırların ötesindeki hiçbir şey beni korkutmuyordu. Ama beni endişelendiren şey Patrick'in ya da diğerlerinin, onları korumak için yanlarında ben olmadan yaralanma ihtimaliydi. Başka bir şey kaybedemezdim.

Pişmanlık cezaların en acımasızıydı. Sis değil. Ve ölüm de değil. Micah Amca'dan bir hayat dersi daha.

Bu dersi on dördüncü yaş günümde zor yoldan öğrenmiştim.

Liam haftalardır onunla birlikte yıllık köy panayırına gelmem için yalvarıyordu. Geçit törenleri, eğlenceler ve diyarın dört bir yanından gelen malların satıldığı çadırlar vardı. Büyük bir gösteri olması gerekiyordu ama ben huysuz, antisosyal halimle Liam'a hayır dedim. Tanıdığım onca insanla çevrili olmak, bakışları beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak, eldivenli ellerimi dikizlemeleri içten içe saklanıp ağlamak istememe neden olmuyormuş gibi davranmak istememiştim.

Liam yalvardı da yalvardı, ama ben yine de hayır dedim, hatta

En yakın arkadaşı olmama rağmen.

Kaza olduktan ve hayatım sonsuza dek değiştikten sonra -Aileme yakınlaşmayı pek kimse kendine görev edinmemişti. Bu yüzden Liam fuara tek başına gitmeye cesaret etti.

Sadece bir hafta önce bir kriz geçirmişti, ama iyi görünüyordu - ya da en azından kendime öyle olduğunu söylemiştim - ama doğrusu, kararımın temelinde korkaklık yatıyordu.

Fuardan bir saat sonra, Liam'ın o kalabalık meydanda tek başına, nefes nefese yere yığıldığı bildirilmişti. Müşteriler onu ezip geçerken bir top gibi kıvrılmıştı.

Botları kaburgalarını tekmeliyordu. Şans eseri, annem çadırların arasında dolaşmak için nevresim tezgâhına ara vermişti ve onu o zaman fark etmişti.

O kadar hırpalanmış ve yaralanmıştı ki her nefes alışında ciğerleri tıkırdıyordu. Liam sonraki birkaç hafta boyunca yataktaydı ve yüzünü her gördüğümde içimi utanç kaplıyordu.

Ne kadar hasta olduğumu bildiğim için orada olmalıydım, onu korumalıydım. Ama hayır, küçük dedikodulardan o kadar korkmuştum ki onu terk etmiştim. Onu terk ettim.

O gün öğrendim ki, bazen sevdiğimiz insanlara kendimizden parçalar vermemiz gerekir, bu o anda acı verse bile. Bu parçaları feda etmeden, onların yerine yeni -ve muhtemelen harika- hiçbir şey gelişemezdi.

O andan itibaren Liam'a bir daha asla hayır demedim - en azından onun için bir anlamı olan şeylere. Aşk fedakârlıktan başka bir şey değildi ve onun için her şeyimi seve seve verirdim.

Patrick dakikalarca süren sessizlikten sonra, "Biliyor musun?" diye söze başladı. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

Geçmişin ve Liam'ın anılarından sıyrıldım. İstediğimden çok daha kolay oldu.

"Bir arkadaş mı?" Göz kırparak sordum. Patrick'i aşık olduğu biriyle hayal edemiyordum, güçlü çenesi ve fiziksel yeteneksizliğine rağmen şaşırtıcı derecede etkileyici yapısıyla çekici olmadığından değil. Sadece utangaçtı, bazen acı verecek kadar.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı, sesi acımasızlaşmıştı. "O öldü. Çok, çok uzun yıllar önce."

Patrick'in yüzünün etin altında yatan türden bir acıyla buruşmasını izlerken göğsüm daraldı. "Çok özür dilerim."

"Evet, ben de," diye alay etti sertçe yutkunarak. "Cesur ve inatçı biriydi ve başını her türlü belaya sokardı. Eğer tehlikeli olmasaydı, ilgilenmezdi." Bu düşünceyle dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Onunla tanışana kadar yaşamaya başladığımı sanmıyordum ve o gittiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Adı neydi?" Zorlamadım ama Patrick ve Şövalyelerden önceki hayatı hakkında da daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Patrick gözle görülür bir şekilde yutkundu, cevap vermeden önce gözleri yana kaydı. "Rosie."

"Rosie. Bu çok güzel bir isim."

"Ve güzeldi, ama önemli olduğu yerde." Göğsünü sıvazladı. "Pervasız olabilirdi ama bu dünyadaki kötülüğü asla görmezden gelmezdi, eğer bu konuda bir şey yapabilecek durumdaysa." Patrick başını salladı. "Bazen beni rahatsız ederdi, sürekli yardım etme arzusu. Sanırım bunun başlıca nedeni onu dünyanın geri kalanıyla paylaşmak istemememdi."

"Ona ne oldu?"

Hayalperest gülümsemesi kayboldu. "Bir soygunun kurbanıydı. Başkente giderken bazı hırsızlar saldırdı ve o... o bıçaklandı." Dizginleri sıkıca kavradığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ettim.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Belki de bu yüzden senden hoşlanıyorum." Patrick bana doğru döndü, onun

gözleri parlıyordu. "Sen de en az onun kadar cesur ve dik kafalısın. Daha fazla değilse bile. Ve kesinlikle onun kadar meydan okuyucusun."

"Ben mi? Meydan okuyan mı?" Kaşlarımı alaycı bir tavırla kaldırdım, gülümsemesini geri getirmeye hevesliydim. "İyi efendim, ben itaat ve saygının zirvesiyim."

"Özür dilerim, Ki az önce onun itaatkar olduğunu mu söyledi? Saygılı mısın?" Nic, uzun kahverengi saçları sağa sola savrulmuş bir halde koşarak aramıza girdi.

"Ama tabii ki," diye itiraz ettim, bir elimi göğsüme götürerek. "Ben asla yalan söylemem."

"Evet, doğru," diye seslendi Jake esintiyile, hepimizin hemen arkasında. Omzumun üzerinden ona baktım. Kızıl teni eğlenceyle parlıyordu, yüzündeki ifade beni tartışmaya zorluyordu. Tartışmadım.

"Tamam, imkânsız," diye yumuşadım, ön tarafa döndüm ve gözlerim Jude'u buldu. Isiah'ın yanına binmişti, ikili derin bir sohbeta dalmış gibiydi. Aralarındaki konuşmayı duymak için neler vermezdim.

"İşte bu yüzden size tahammül ediyoruz." Nic onun karşısında eğildi kaburgalarını şakacı bir şekilde dürtmek için. "Kesinlikle hiç sıkıcı değilsin."

"Sen uyurken o güzel saçlarını kesmemi istemiyorsan beni dürtme," diye tehdit ettim. "Ve kesinlikle parlak kişiliğine güvenemezsin."

"Her gece fırçalıyor!"

"Kapa çenenin, Jake!" Nic tısladı, dalgınlıkla gevşek bir saç telini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Kız arkadaşım buna bayılıyor ve ben de onu mutlu etmek zorundayım. Ama sen ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Jake alay etti. "Tek bir adamla yuva kurarsam bu dünya için adil olmaz. İnsanlar kıskanır ve ben her zaman memnun etmeyi hedeflerim."

"Evet, Jake, eminim çocuklar eve döndüklerinde seni ellerine almak için can atıyorlardı. Daha doğrusu, ellerini boynuna dolamak için."

Nic homurdandı, gözlerini muzip bir parıltı aydınlatıyordu. "Haksız değil kardeşim. Evan Çağrı'dan bir hafta önce seni boğmaya çalıştı. Ondan önce de Michael vardı-"

"Saçlarını kesinlikle keseceğim," diye tehdit etti Jake.

"Kıskançlık sana yakışmıyor," diye alay etti Nic ama Jake'ten nasıl uzaklaştığını fark ettim. Arkadaşının bıçağına göz kulak olacağından emindim.

Çocuklar sonraki dört saat boyunca birbirlerini kızdırmaya ve kışkırtmaya devam ettiler.

Sis ve ölüm tehdidi içermeyen kolay bir sohbetti. Hakaret etme sanatından büyük bir zevk aldıkları belliydi, bu benim son derece eğlenceli bulduğum bir eğlenceydi.

Bazen onların eğlencesine katılırdım, ama çoğunlukla önüme odaklanmaya devam ederdim.

Tüm övünmelerime rağmen dehşete kapılmıştım. Bu intihar görevinde Jude ve arkadaşlarımı takip etme kararımdan pişman olduğumdan değil, ama genellikle gerçek olan güvenim şimdi zorlanıyordu. Her gülümseme ve göz devirmem büyük çaba gerektiriyordu.

Hayatımda ilk kez hayatta kalma yeteneğimden şüphe ettim. Sis, parlak bıçaklar ve kapalı yumruklarla savaşabileceğim canlı bir varlık değildi.

Sorun da buydu.

Söz konusu adam arkasını döndüğünde, belli bir komutanın kafasının arkasına bakıyor, şüphelerimi ve kıyametle ilgili her şeyi takıntı haline getirmiştım. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibiydi, ateşli bakışları ham olduğu kadar deliciydi de.

İki parmağını dudaklarına götüren Jude tiz bir ıslık çaldı, oniks atı yavaşladı. Carter ve Isiah durdu, geri kalanımız da dizginlerimizi çektik.

Kendi kasvetli düşüncelerimin içinde kaybolduğum için nerede olduğumuzu fark etmemiştim.

Yüz metre kadar ileride, ağzı cılız dallar ve kömür rengi sarmaşıklarla çevrili devasa bir mağara görünüyordu.

Ensemdeki ince tüyler uyarırcasına diken diken oldu, boğazımda bir miktar safra yükseldi.

Lanetli topraklara girmek üzereydik- Ve geri dönüş olmayacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Jude

Arlo dünyayı kendi elleriyle yarattı. Her çiçeği, mağarayı ve dağ zirvesini özenle şekillendirmiş, yaratmanın basit eyleminden zevk almıştır. Zaman zaman yardımsever bir tanrı olarak bilinse de, Arlo amaçsız hiçbir şey tasarlamaz - bu amaç kaos olsa bile.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Atımın toynakları toprağı sürüklüyordu; at, yeraltı dünyasının kapılarına ilham vermiş olması gereken mağaraya girmekte haklı olarak endişeliydi.

Hiçlikten oluşan boş bir çukurdu, ağaçların ince dalları dev ağzının etrafında hınzırca kıvrılıyordu.

İçeri girdikten sonra bir daha geri döneceğimi kesin olarak söyleyemezdim.

Carter meşalesini bana bıraktı.

"Aklınızı başınıza alın," diye grubu uyardım ve cilalı çizmelerimin topuğuyla atımın yan tarafına tekme attım. Siyah aygır, çağıran boşluğun karşısında korkusuzca ileri atıldı.

Kafam şüphelerle doluydu ama kendimi mağaranın kayalık ağzının altından geçerek ilerlemeye zorladım.

Grup birbiri ardına beni belirsizliğin içine doğru takip etti, dar patika sadece

bir seferde bir biniciyi barındırır. Atımın sırtında dengede durabilseydim, bir gece yarısı dalgası gibi alçalıp yükselen sivri tavanı sıyrıp geçebilirdim.

Hepimiz karanlığın içinde doğup büyümüştük ama bu tamamen yeni bir karanlık seviyesiydi. Taşıdığımız birkaç meşaleyle bile, doymak bilmez gölgeler tenimi yiyip bitiriyordu. Kararlılığımı.

Hava ciğerlerime doldu, küflü ve çürümüş bir koku burun deliklerimi tıkadı, çürümekte olan bir hayvanın kokusuna benziyordu. Ama ellerimin titremesine neden olan şey kokudan ve midemin çalkalanmasından daha fazlasıydı-

İçimde uyandığını hissettiğim şey buydu.

Göğsümün genişliğinde kısır bir sıcaklık kıvılcımlandı, eski, yabancı ve tamamen yıkıcı bir şeyin çırpınışı.

Tanıdık buz gibi dehşet damarlarıma geri yerleşirken, titrek bir nefesle kayboldu.

Yükselen safrayı yuttum.

Sinirler. Bu sefil yere geri dönmek sinir bozucu olmalıydı.

Bunu çarpıtılmış bir mantra gibi defalarca tekrarladım. Ama geri dönüşü olmayan noktayı geçip ilerledikçe o his hâlâ oradaydı.

Elimi cebime attım ve Isiah'ın iki sezon önce bana hediye ettiği, arkasında Trust in the Stars (Yıldızlara Güven) yazan gümüş saate baktım. Saat çok geç değildi, bu da daha saatlerce yolculuk yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Kapalı alanlar genellikle nabzımı hızlandırdığından, bu düşünce vücudumu ürpertti.

Bıçaklar ve kan beni kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

küçük bir alan ve soğuk ter alnımı çizirdi.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler olmasını diledim ama önümdeki boş karanlıktan başka bakacak pek bir şey yoktu. Panik beni ele geçirmeden önce, kendimi tüneli incelemeye zorladım, her küçük ayrıntıya odaklandım. El fenerimi kaldırarak, bizi kucaklayan pürüzlü duvarlara baktım, kül ve kavrulmuş toprak tonunda olduklarını gözlemledim, pürüzlü yüzey pürüzlü ve sivri uçluydu.

Başımı arkaya eğerek, tavanı solmuş çiçekler gibi süsleyen, ışıklar altından geçerken mavi-siyah bir renkte parıldayan, girdaplı, damar benzeri desenlerin yolunu izledim. Hortlakvari bir şekilde göz kamaştırıcıydılar, bazı girdaplar ve kıvrımlı çizgiler bir Gece Yarısı Çiçeği'nin karmaşık köklerini akla getiriyordu.

Kiara'nın şakacı bir şekilde söylediği gibi, zamanı bu şekilde sessizce gözlemleyerek ve her şeyi fazla düşünmemeye çalışarak geçirdim, birkaç saat sonra yolda bir çatal belirdi.

Elimi kaldırarak diğerlerinin yavaşlamasını işaret ettim. İki tünel.

Ceplerime uzanıp Cirian'ın verdiği yırtık pırtık haritayı aldım. Çok eskiydi, sayfalarındaki mürekkep solmuştu. Dikkatle açtım ve diğer elimde taşıdığım meşaleye yaklaştırdım.

Kahretsin.

Her iki tünel de ideal olmayan rotalara açılıyordu.

Biri bizi geniş bir nehre götürecekti, ama onun ötesindeki yolculuk yeterince kolay görünüyordu.

Ancak nehrin ne kadar derin olduğundan emin değildim.

atlarımızı terk etmek zorunda kalmamız bize zaman kaybettirecekti. Tanrılar mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istediğimi biliyordu.

Haritanın çevrelenmiş kısmına, Cirian'ın tüylü kalemiyle çizdiği kaba X işaretine ulaşmamız gerekiyordu. Bunu yaptığı zamanı hatırladım, ince dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

İkinci ve daha tehlikeli olan seçenekte geniş nehirler yoktu ama yol, canavarların ya da düşmanların kolayca saklanabileceği sık çalılıklar içeriyordu.

"Jude?" Isiah arkamdan fısıldadı. Hepsi beni bekliyordu.

"Doğru." Eldivenli parmağımı kaldırıp iki geçitten daha küçük olanının yönünü işaret ettim ve kararında haklı olduğum için inanmadığım tanrılara dua ettim. Muhtemelen hepimizi mahvetmiştim.

"Yaşasın," diye alaycı bir şekilde homurdandı Jake, sesi tünelde yankılanıyordu. Küçük alanlar konusunda benim kadar heyecanlı görünüyordu.

Carter ve Isiah arkadan geliyordu, ikisi de sessiz ve tetikteydi. Daha önce mağaralara girmeye hiç cesaret edememiştik. Bilinmeyen çok fazla risk taşıyordu. Tanrı korusun, meşalelerimizi kaybedersek orada kaybolurduk.

Tünel, adını asla koymadığım etkileyici bir yaratık olan atımın her iki yanında iki ayak sağlıyordu. Atlar da bizim kadar sık ölüyordu, o halde onlara bağlanmanın ne anlamı vardı?

Duvarlar dört bir yanıma sarmış gibi görünürken ve saatler zaman kavramı olmaksızın geçerken, zihnim donuk bir bulanıklığa gömüldü. Sadece turuncu ve sarı meşale ışığının bulanıklığını ve duvarlara kazınmış çarpık desenleri algılayabiliyordum.

Mağaranın duvarları genişleyene kadar bir buçuk saat daha geçti. Dizginleri sıkıca kavradım ve geri çekildim. "Yavaş!"

Kalbim nihayet bu tünelden çıkma, hareket etmek için en ufak bir alan bile sunan herhangi bir yere gitme fikriyle sıçradı. Nefes almak için.

Geçit geniş bir mağarayı ortaya çıkarmak için açıldığında, saldıgım iç çekiş herkes tarafından duyulabilirdi. Tek ben değildim tabii. Isiah neredeyse rahatlayarak inledi. Açık gökyüzünü arkamızda bıraktığımızdan beri sıkıntılı görünüyordu.

Mağara uzun süre dikkatimi çekmedi.

Mağaranın ağzından yaklaşık elli metre ötede, metalik gümüşle beneklenmiş koyu mavi yapraklar filizlendiren kemik beyazı ağaçlardan oluşan karışık bir karmaşa vardı. Her daldan azar azar sarkıyor, yabancı esintide ve dönen siste uğursuzca çırpınıyorlardı.

"Akşam için burada dinleniyoruz," diye bağırdım sıranın önünden, açık ormandan uzak durarak. "Yarın mağaranın ötesine doğru yola çıkacağız."

Atımdan atlayarak omuzlarımı geriye attım ve kısa bir süreliğine durgun gölgelere ve açık gökyüzüne doğru döndüm.

Geri dönmüştüm. Sadece Sis'ten ikinci kez sağ çıkabileceğimden pek emin değildim.

"Herkes atlarından insin ve atlarını sulasın. Yarın önümüzde büyük bir gün var." Isiah komutayı devralmadan önce bana bilmiş bir bakış attı. Düşüncelerimin nereye varacağını çok iyi anlıyordu.

Meşalelerimizin alevleri nemli taşların üzerinde dans ediyor, su damlacıklarını parlatıyordu.

milyonlarca küçük yıldız. Mağarayı boyayan aynı mürekkep girdapları havaya doğru uzanıyor, tavanın tepesine dokunuyor ve keskin kenarların etrafından dolanıyordu.

Uzak bir köşede, bir küvetten daha büyük olmayan, fokurdayan masmavi bir havuz vardı. Hoş geldin diye fokurduyordu ve bir yudum içmek için boğazım ağrıyordu. Varlığını iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Jake iç çekerek, yüzü dizginlenemez bir sevinçle parlıyordu, Sis sadece bir metre uzağındayken bile. Ter beyaz keten gömleğini ıslatmış, kumaş ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Atımı su içmek için havuzun yanına getirdim ve attan indim.

Birkaç saniye sonra Kiara bana katıldı, yaşlı kısrağı susuzluğunu gidermek için eğilmeden önce kişniyordu. Canavarın adını sitemle mırıldandı ve ben bir homurtuyu yuttum. Starlight'ın cevap olarak başını öfkeyle sallayışından, onun da bu ismi onaylamadığını hissettim.

Fokurdayan havuza odaklanarak, gerinip atlarıyla ilgilenen diğerlerinin konuşmalarını duymazdan geldim. Herkes mağaranın ağzını görmezden gelmeye özen gösteriyordu.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?" Kiara sesini alçaltmaya dikkat ederek sessizce sordu.

Yorgun bir iç geçirdim, fokurdayan sudan isteksizce ayrıldım ve onun gözleriyle buluştum. "Kral bana krallıktaki bu bölgeleri detaylandıran tek haritayı verdi. Keşke doğru olduğunu söyleyebilseydim ama bu henüz kesin değil. Söylenenlere göre arazi lanetten önce çizilmiş."

Kiara başıyla onayladı. Meşaleyi elimden aldığı anda direnmedim. "Eminim kolun yorulmuştur," dedi.

Yakındaki iki çıkıntılı kayanın arasında hafif bir boşluk buldu. Homurdanarak ve lanet okuyarak meşalenin eğri sapını açıklığa soktu. Tuttu.

"Ee," diye başladı, kendini birkaç santim daha yaklaştırdı ve bana dişlek bir sırıtış attı. "Bu tünel haritada var mıydı? Yoksa en klostrofobik olanı mı seçtin?"

Zavallı mizah girişimine kanmayarak ters ters baktım. O görmeden önce titreyen ellerimi siyah pantolonumun ceplerine soktum.

"Haritadaki detaylara en yakın olanı seçtim. Haklı olup olmadığımı yine sadece zaman gösterecek." Bir elimi dağınık saçlarımin arasında gezdirerek havuzun karşısına geçtim ve tünemek için sarp bir kaya seçtim, sırtım dönen sise dönüktü. Hepsi de kısık sesle konuşan diğerlerinden yeterince uzaktaydı. Bırakalım birbirleriyle huzur bulsunlar. Hoş bir manzara olmayacağımdan şüpheleniyordum.

Tabii ki, kendime uzak durmam gerektiğini söylediğim kız peşimden geldi. Gizliden gizliye -bencilce- minnettardım. Her ne kadar yalnız kalmaya alışmış olsam da, bana eşlik etmesi fikri hoşuma gidiyordu.

Kiara yanıma çöktü, hatta bir dizini göğsüne çekerek benim duruşumu taklit edecek kadar ileri gitti. İkimiz de yorgun arkadaşlarımızı izliyorduk.

Isiah'ın derin sesi gruba kamp kurmalarını emrederken yankılandı, acemiler emri yerine getirmek için çabaladı. Buraya geri dönmenin benim için ne anlama geldiğini biliyordu ve bu yükün bir kısmını hafifletmek için elinden gelen her şeyi yaptığından şüpheleniyordum. Geçen yılın tekrarlanmasını istemiyordum.

"Korkuyor musun?" Kiara sessizce sordu.

"Evet" diye cevap vererek kendimi şaşırttım.

Beni detaylandırmaya zorlamadı. Mataramı dudaklarıma götürdüm, aramızda dakikalarca hiçbir şey geçmedi. Bu sessizlik rahatsız edici de değildi. Onun arkadaşlığını umursamamamın bir başka nedeni.

Isiah çantasından yırtık pırtık bir iskambil destesi çıkardı ve yıpranmış kâğıtları onun ve Carter'ın önüne sererek çocukların etrafta toplanmasını işaret etti.

Patrick, Nic, Alec ve Jake de hevesle onlara katıldı ve poker oyunu başladı. Carter'ın gümüş bir şişe uzatmadan önce Nic'e nasıl göz kırptığını fark ettim. Çocuk bir yudum aldı, su olmadığını fark edince yüzünü buruşturdu.

"Olumlu bir not olarak," dedi Kiara, "artık Harlow'la uğraşmak zorunda değilim. Yemin ederim o adam benden lanetten daha çok nefret ediyor."

Isiah, Harlow'un kraldan gelen mektubunu okuma ihtiyacı hissetmiş olabilirdi ama ben yine de ona güveniyordum. Sahip olduğum tek şey içgüdülerimdi. Son zamanlarda beni yoldan çıkarıyor olsalar bile.

Diğerleri oyunla meşgul olduğu için kimse yaklaştığımı fark etmedi ve eğilerek kulağının dibine fısıldadım. "Eğer senden nefret ettiğini düşünüyorsan, seni tahmin ettiğim kadar zeki değilsin demektir."

Kiara yakınlığımdan ya da sözlerimden ürktü ama hemen kendini toparladı. "Affedersiniz. Ama bana nasıl baktığını gördünüz. Sanki beni Candor Gölleri'nde boğmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi."

Bu korkunç bir ölüm olurdu, diye düşündüm. Göller soğuk suları ve yüzeyin altında gizlenen pullu canavarlarıyla ün salmıştır.

"Düşündüğümde de kötü bir karakter yargıcıymışsın." Bu kez kulağına fısıldadığımda dudaklarım sıcak tenine değdi. Tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Kiara sesli bir şekilde yutkundu ve "Bu yüzden mi kendimi senin yanında buluyorum?" diye soracak kadar kendini toparladı.

"Belki de," dedim sırtarak. "Ama benim arkadaşlığımdan hoşlanıyorsan, o zaman kesinlikle kendi aklına güvenemezsin."

Başını yana eğdi. "Bence tam tersi," diye arsızca cevap verdi, sesi hafifçe şakacı bir hal almıştı.

"Neymiş o?"

"Sanırım bana eşlik etmekten hoşlanan sensin. Kim seni suçlayabilir ki?" Dramatik bir şekilde içini çekerek gevşek örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Hepsini cezbeden benim çekici kişiliğim. Elimde değil."

Boğazımdan derin bir kıkırdama yükseldi. "Ah evet, işte bu. Gerçi 'büyüleyici' benim kullanacağım kelime olmayabilir."

"Pislik." Omzunu yan tarafıma doğru iterek bir Benden bir inilti.

Keşke yarısını bilseydi. Sadece "hıyar" ile yetineceğinden şüpheliyim. "Katil", "kukla", "piç"- hepsi uygulanabilir.

Daha farklı olamazdık.

Kiara hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabilirdi ama içi gerçekten boş olan insanlar tanımıştım ve o onlardan biri değildi. Bunu gözlerindeki ışıktan, ateş gibi yanmalarından, irislerindeki altın benekleri vurgulamalarından anlayabilirdiniz.

Belki de bu yüzden onu aramaktan başka çarem yoktu - tıpkı alevlerin geceyi yakmak için açgözlülükle aradıkları gibi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu, bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"On dokuz."

Yanıtım karşısında afallamış bir halde omzunu tekrar bana doğru itti. "Ciddi misin?! Benden sadece bir yaş büyüksün! Nasıl oldu da komutan oldun?"

Cansız gözler.

Sıcak kan boğazımdan aşağı damlıyordu. Kardeşlerim yalvarıyor-

"Jude?" diye bastırdı. Sertçe yutkundum, geçmişin ağırlığı altında boğulmaktan kurtulmanın yolunu bulurken onun yüzüne odaklandım.

"Yaptığım işte iyiyim diyelim," dedim belli belirsiz, konuyu kapatmayı umarak. Tabii ki peşini bırakmadı.

"Peki ne iş yapıyorsunuz? Çünkü korkunç komutanı henüz iş başında görmedim. Harlow'u ve hatta Carter'ı eğitim seansları sırasında gözlemledim ama seni hiç görmedim. Sen her zaman koridorlarda gizlenen, izleyen bir gölgesin. Daha çok bir hayalet gibiydin. Adam'ı kütüphanede yere serdiğinde bile hiçbir şey göremedim."

Kalçasını benimkine bastırdı, davetkâr sıcaklığı soruyu geçiştirme içgüdüsünü yok etti.

Cevap vermek istedim. Belki o zaman nasıl bir canavar olduğumu görürdü. "Kralın düşmanlarını öldürmekte iyiyim." Genişleyen gözlerini tuttum. Hakkını yemeyeyim, geri çekilmedi. "Eminim hakkımda duyduğun söylentiler zaten oldukça doğru bir resim çiziyordur."

Şok anı çabucak geçti ve Kiara tek bir kaşını kaldırdı. "Unutma, sen aynı zamanda

konuşmalarımızın çoğunu korkunç derecede kasvetli yöne kaydırıyor. Bu aslında bir beceri."

İşkence ettiğim, sakat bıraktığım ve öldürdüğüm yönündeki tüm söylentilerin doğru olduğunu kabul etmiştim. Ve cevap vermek için seçtiği silahlar? İğneleme ve gülümseme.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı başını vurgulayarak. "Ciddi durumları saf zekâ ve doğal cazibeyle tersine çevirme konusunda neredeyse benim kadar etkileyicisin."

"Bu kadar ufak tefek bir insan için inanılmaz bir özgüven taşıyorsun."

Zekice değerlendirmemle alay etti.

"Sanırım ikimiz de birbirimizi dengelemek için burada olduğumuz için şanslıyız."

Bu son kısım ağızından kaçtı. Ama sırtmasına yetecek kadar doğruluk içeriyordu, saf içtenliği beni mahvetti. Tırnaklarımı avuç içlerimin etine geçirdim. Acının ısırtığı hipnotik etkisini kırmak için hiçbir şey yapmadı, bu yüzden daha sert bastırdım.

Adamları öldürdüm ve işkence ettim, kanları yüzümü ve ellerimi boyadı.

Çaresiz yalvarışlarını görmezden gelebilir, acının sona ermesi için çığlık attıklarında duygularımı kapatabilirdim. Benim bitirmem için.

Ama ruhlu bir kız beni dizlerimin üstüne çökertebilir.

Kiara çırpınışımı fark etmemiş gibiydi. "Birlikte neredeyse istikrarlı bir birey oluyoruz," diye cevap verdi bir homurtuyu bastırarak.

Gülüştüğünün nasıl olduğunu merak ettim, eğer gerçekten

özgür olmasına izin verdi. Eğer bu dünyanın ağırlığı bu kadar yıkıcı olmasaydı.

Karşı koyamadığım o manyetik cazibe bizi birbirimize çekti ve sanki aramızda görünmez bir ip varmış gibi birbirimize yaklaştık. Kiara'nın yüzü benimkinin birkaç santim önünde duruyordu ve içimde bir adrenalin patlaması oldu, midemde ateşli bir sıcaklık kıvrıldı.

Dünyanın geri kalanı gidip kendini becerebilir.

Kart oyunu oynayan diğerlerini zor fark ettim, seslerini zor duydum.

Onunla konuşmamam, bedenine yaslanmam, basit arzularımı serbest bırakmam için tüm nedenleri unuttum.

Kendimi unuttum ve bu nedenle ağzım üzerindeki kontrolümü kaybettim.

"Güneşin nasıl olduğunu hayal ediyorsam sen de öylesin," diye fısıldadım, o kadar yumuşaktı ki duyduğundan emin değildim. "Ateşli. Güzel. Kahredici."

Cevap vermedi, hareket etmedi. Ama gözleri... Gözleri Ağzım, göğsüne ve boynuna doğru sürünen pembe bir kızarıklık. Eğilip sıcak teninin tadına bakma içgüdüsüyle ellerim seğirdi, kontrolüm elimden kaydı.

Bu sözleri söylememeliydim ama artık çok geçti, bu yüzden aceleyle ekledim, "Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu Kiara?"

Adını söylediğimde titredi ve bu titreşim bir yakarış gibi geldi.

Tüm ukalalığı, küstahlığı yüz hatlarından silinmişti. Aradaki mesafeyi kapatıp tadının hatırladığım gibi olup olmadığını görmek için içimde bir dürtü vardı. O öpücük çok kısa sürmüştü.

İkimiz de pes edersek neler olabileceğine dair bir alaydı bu, muhtemelen bu yüzden Isiah'ın uyarısına karşı çıkıyordum.

Hiç kimseyi onu arzuladığım kadar arzulamamıştım ve onun bana bir kahramanmışım, saygı duymaya değer bir adammışım gibi bakması bağımlılık yapmıştı. O bakışın içinde boğulmak ve bir daha asla havaya çıkmamak istiyordum.

Kiara'nın nefesi dudaklarımı gıdıkladı. Hareket ettiğini fark etmemiştim ama etmişti ve gözleri kararmıştı-

"Ki!"

Ben irkilerek uzaklaşırken o inledi, Patrick'in homurdanan sesi her ne yapmak üzereyse bizi durdurdu. Kalbim karnıma düştü, ısınan kıvılcımlar sanki suya batırılmış gibi dağıldı.

"Ben-ben buradayım Patrick," diye seslendi, sesi titrek ve nefes nefese çıkmıştı.

Ayağa fırladım. Yükseltilmiş kayadan aşağı atlamadan önce tek söylediğim "Isiah'ı kontrol etsem iyi olacak," oldu.

Kiara sarsak bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı.

Acemiler ve Şövalyelerden oluşan çemberin içine doğru yürürken omuzları kaskatı ve adımları düzensizdi, yüzünde

zoraki bir sırtıma vardı. Numara yapmakta çok iyiydi, neredeyse benim kadar yetenekliydi. Çocukların birbirlerine attığı bakışlar gözümde kaçmadı ve birden fazla acemi

başlarını iki yana salladı

Benim yönlendirmemle.

"Şimdi," dedi, kart destesini inceleyerek, sesi soğukkanlı bir güvenden başka bir şey değildi. "İlk kim bana yenilmek ister?"

Nic gözlerini devirdi ve Jake ona hafifçe dirsek attı.

Alec başını salladı, sanki hepsi onun altındaymış gibi, katılmak istediğini söyleyebilsem bile. Ama Patrick? Bana dönmüştü, yüzünde kuşkunun izleri vardı, dudakları tiksintiyle incelmışti.

Boğazlarını kesmeden hemen önce ya da kralın tehditlerini ilettikten sonra bana ters ters bakan pek çok adam görmüştüm. Ama daha önce hiç böyle bir bakış beni onunki kadar tedirgin etmemişti.

"Patrick!" Kiara onun omzunu itti ve o da isteksizce gözlerini benimkilerden ayırdı. Dişlerimin arasından bir nefes verdim. "Kaşlarını çatmayı bırak da oyna," diye yakınen yanına sokuldu.

Cevap olarak bir şeyler söyledi, sesi hafifti ama yine de yaptığı uyarının yoğunluğunu sanki zihnime kazımış gibi hissedebiliyordum.

Cehennemden uzak dur.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kiara

Ardain ve Rine'nin kuzey köyleri çevresinde raporlar var. On
beş kadın ve erkek

Pastoria Ormanı yakınlarındaki evlerinden kayboldular.
Sadece iki ceset bulundu, ancak onlardan geriye kalan çok az
şey ölüm nedenleri hakkında bir fikir vermiyor. Sağlık
görevlileri

Daha önce hiç böyle bir şey görmediklerini ve çürümüş ve
parçalanmış cesetlerin onları son derece endişelendirdiğini
söylediler. Bir an önce yardım göndermeniz için yalvarıyorum.

MUHAFIZLARDAN RANDALL THORNE'DAN
KOMUTAN JUDE MADDOX, LANETİN 49. YILI

Çıglıklarla uyandım.

Yalnız bir meşale yanık bırakılmıştı, ancak diğer
tarafımızdaki Sis'e ait ağaçlar bir yana, nemli mağarayı
aydınlatmak için çok az şey yaptı.

Saatler önce Patrick'in yanında uyuyakalmıştım ama bir
noktada kollarım onun gövdesine bir yay gibi dolanmış,
yanağım onun sıcak, geniş göğsüne bastırılmıştı.

"Neler oluyor?" Patrick irkildi, tüm vücudu beni sarsıyor, sesi
yorgunluk ve giderek artan bir telaşla yüklü.

"Çıglıklar," diye homurdandım, bariz olanı işaret ederek.
Patrick'in göğsünü ittim ve ayağa fırladım, arkadaşım da beni
takip ediyordu.

takım elbise.

Alec çeşitli yarıklara sıkıştırdığımız diğer meşaleleri yakmak için acele etti, yüzü soğukkanlı bir sakinlik maskesiydi. Ona teşekkür eder gibi bir bakış attım ve o da bana kendine özgü sert bir baş hareketiyle karşılık verdi, eli kılıcının kabzasını kavrıyordu.

Jake ve Nic yanıma koştular, ikisi de nefes nefese kalmışlardı, saçları uykudan dağılmıştı. İkincisi arkadaşının önünde korumacı bir şekilde durdu, koyu renk gözleri tetikteydi.

"Nereden geliyor bu?!" Hanerimin kalamdaki yerinde olduğunu teyit ederek çığlık attım.

Isiah ve Jude ayaktaydı ve saldırıya hazırdı, silahları dışarıdaydı ve turuncu-kehribar rengindeki parıltıda parıldıyordu. Tepeden tırnağa deri giysileri onu ikinci bir deri gibi saran, fırtınalı gözlerindeki yara izleri alev alev yanan ve fkeli Jude, lmn ta kendisini temsil ediyordu.

Tiz bir çığlık daha havayı yarararak geçti, ses geldiğimiz tünelin derinliklerinden geliyordu. Kan donduran feryatlar akıl almaz bir ıstırapla doluydu; o kadar arpıtılmıştı ki insan sesi gibi gelmiyordu. Tabii eğer insansa.

"Burada kal!" Jude omzunun üzerinden havladı, uzun bacakları onu tehlike seslerine doğru götürürken Isiah'a sakin bir şekilde onu takip etmesini işaret etti.

Komutan ve sadık şövalyesi göz açıp kapayıncaya kadar gölgeler ve çelikten oluşan bir girdaba dönüştüler.

Bir dakika geçti.

"Onlara yardım etmeli miyiz?" Alec meşalelerden birinin işığına doğru sürünerek sordu. Başını çığlıklara doğru eğdi. Durmamışlardı. Aslında, her çığlığın sesi

Bir öncekinden daha yüksek sesle ve daha çok acı çekerek.

"Komutan bize olduğumuz yerde kalmamız gerektiğini söyledi," diye ekledi Jake.

"Katılıyorum. Buna neden olan her ne haltsa, bunun bir parçası olmak istemiyorum," diye onayladı Nic, kaslı vücudunu bir ürperti kapladı. Patrick bile başını salladı.

Sadece Alec çelişkili görünüyordu, kurnaz gözleri Jude ve Isiah'ın hışımla geçtiği tünele dikilmişti. "Burada öylece oturmamalıyız. Bu doğru değil," diye mırıldandı nefesinin altından. Kararsızlıktan vücudu titriyordu ve ağzının kenarlarında utanca benzeyen bir ifade belirdi.

Yerimde kıpırdandım, kalp atışlarım gümbür gümbür atıyordu. Ya desteğe ihtiyaçları varsa, ya Jude bir canavar tarafından köşeye sıkıştırılmışsa, ya da-

Omuzlarıma bir ağırlık çöktü, Patrick'in eli beni ve çılgın düşüncelerimi sabitledi. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. "Ki," diye uyardı. "Lütfen yapmak üzere olduğunu düşündüğüm şeyi yapma. Güvende kalmalısın. Lütfen."

Patrick'in yalvarışı kalbimi kırdı ama kararımı otuz saniye önce vermiştim bile.

Ben asla oturup beklemek için yaratılmadım. Diğerleri karanlıkta büyüyen canavarlarla savaşırken korku içinde büzülmek ve kollarımı kendime sarmak için.

Denesem bile kendimi durduramazdım.

Jake'in yalvarmalarına ve Nic'in "Sakın yapma Ki!" diye bağırmasına aldırmadan Patrick'in elinden kurtuldum.

Hiç tereddüt etmeden, Jude'un meşalesinin uzak ışığını takip ederek engebeli kayalıklarda zarifçe koştum,

ilerledikçe parıltı azalıyordu.

Kaçarken düşünmedim, neye doğru koştuğumu hesaba katmadım.

Sadece içgüdü ve çaresizce harekete geçme ihtiyacı vardı.

Karanlığın kendisini öldürmek için.

Çıglıklar arasında arkadaşlarımla hâlâ adımı bağırdıklarını ve geri dönmem için yalvardıklarını duyabiliyordum ama her zamanki gibi kurallara uyma konusunda pek iyi değildim. Ya da dinlemekte.

Ju-insanların başı beladayken olmaz.

Korku, endişe ve adrenalin beni ileriye ve dar tünele doğru iterken hançerimin kabzasını sıkıca kavradım.

Micah'nın, o hırsızlar tarafından tuzağa düşürülen yolcuları kurtarmaya çalıştıktan hemen sonra beni övdüğü zamanı hatırladım. Daha sonra başarısızlığımı azarlamış olsa bile, mücadeleye atıldığım için gurur duymuştu. Azarlamasının bir önemi yoktu. Bu onun gerçek onayını kazandığım nadir anlardan biriydi ve bunu içgüdülerimi takip ederek yapmıştım.

Şimdi içgüdülerim beni bir kez daha tehlikenin kalbine doğru çekiyordu.

Jude'un el fenerinin ışığı daha parlak hale geldikçe adımlarım da hızlandı. Daralan patikadan hızla aşağı indim ve Jude ile Isiah nihayet görüldüğünde nefesim kesildi

-

Carter'ın hemen yanında... onun feryatları tüneli doldurdu.

Kahretsin. Yaşlı Şövalye'nin kayıp olduğunu fark etmemiştim bile.

Bacaklarım sadece bir metre uzağa gidene kadar pompalandı ve Carter'ın acı içinde haykırmasına neden olan şeyi gördüğümde ağzım açık kaldı.

Örümcekler.

Yüzlerce ve yüzlerce örümcek giysilerinin ve açıkta kalan kül rengi teninin üzerinde uçuşuyor, kalın boynunun etrafında oniks bir ilmik gibi dönüyordu. Siyah bedenleri içten içe parlıyor, cılız bacaklarından ürpertici kırmızı ve beyaz iplikler yayılıyordu.

Ve Carter'ı ısıyorlardı. Onu yiyorlardı.

Onu canlı canlı yutuyor.

Jude ve Isiah ellerindeki meşaleleri ileri geri sallayarak açgözlü yaratıkları korkutup kaçırmaya çalıştılar ama alevler onları daha da heyecanlandırdı.

Carter güçsüzce uzandı, tozlu toprağa yuvarlanırken bir ayağı diğerinin üzerine takıldı. Tek yapabildiği kısık sesle yardım çığlığı atmaktı. Vücudu onu terk ederken birinin onu kurtarması için.

"Bunlar zehirli!" Jude bağırdı, yaralı gözü neredeyse süt beyazı parlıyordu.

Daha önce hiç böyle görünen örümcek görmemiştim. Tespit edebildiğim zehirli olanlar parlamıyordu.

"Ne yapacağız?" Sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Tiz ve cam kırıklarıyla doluydu. Parmak uçlarım eldivenlerimin derisi altında vızıldamaya başladı, kollarımda aşağı yukarı dolaşan bir karıncalanma hissi. Bir an için karanlık her yanıma sardı ve daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir soğukluk kanımı dondurdu.

Jude bana doğru döndü, sert yüz hatlarını süsleyen öfkeli bir ifadeyle beklenmedik bir şekilde hamle yaptı ve geniş avuç içleri kabaca omuzlarıma çarptı. "Gitmen gerekiyor. ŞİMDİ!" diye kükredi ve istemeden de olsa beni

Beni uzaklaştırmaya çalışırken yere düştü.

Önümde gerçekleşen vahşete dikkatimi verdiğimde yankılanan bir gümbürtüyle toprak zemine çakıldım. Başka tarafa bakamadım.

Ve bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim.

Carter'ın tıraşlı kafası siyah bacaklar ve hareket eden bedenlerle kaplıydı, iri cüssesi toprak zeminde ileri geri sallanıyordu. Onun bir top gibi kıvrılmasını, kollarının ve bacaklarının bükülmesini çaresizce izlerken ben de çığlık atabilirdim. Büzüşüyordu.

Küçölüyor.

Toprağın üzerinde kan akıyordu, kırmızı neredeyse siyah görünüyordu. Böcekler yüzünün etrafında dolanıyor, o feryat ederken acımasızca et parçalarını ısıyorlardı.

Kimse ona yardım etmek için bir şey yapmıyordu! Korkunç ve acı dolu bir şekilde ölüyordu ve komutanım hiçbir şey yapmıyordu.

Parmaklarımdaki karıncalanma büyüdü, gölgeler de büyüdü, gece yarısının siyah çizgileri gözlerimin üzerinden kayarak loş tüneli inanılmaz derecede karanlığa çevirdi. Yine de Carter'ı seçebiliyordum, acınası yalvarışlarını duyabiliyordum.

"O gitti!" Jude öfkeli bakışlarımı okuyarak hırladı. "Bir ısırik onu öldürür ve yüz kereden fazla ısırıldı."

Ama yine de çığlık attı, yine de savaştı. Canlı canlı yenmenin acısıyla ağlıyordu.

Carter kurtarılmayı çoktan aştıysa, acısına son verilmeliydi. Onu iyi tanımıyor olabilirdim ama arkama yaslanıp izleyemezdim.

Elim kemerime gitti ve ben daha ne yapacağımı düşünemedim hançerimi havaya savurdum.

Carter'ın sağ gözüne doğru.

Çıglıklar anında kesildi, derisi yüzülmüş ve parçalanmış bedeni hareketsiz kaldı. İçime çektiğim bir nefesle boğuldum, omurgamdan aşağıya doğru ısıracı bir ürperti yayıldı.

Carter ölmüştü.

Ve onu daha yeni öldürmüştüm.

Jude bakışlarını sadece birkaç saniyeliğine bana çevirdi, bir hüznün titreşimi kahverengi gözlerini imkânsız bir siyaha boyadı.

Örümcekler yemeklerini bitiremeden, Jude'un meşalesi şövalye arkadaşının cansız kabuğunun üzerine düştü; siyah giysisi, ateşin geri kalanı onu kavurmadan önce alevleri yakaladı.

Beni dönüp öğürmeye iten, örümceklerin onun parçalanmış bedeniyle ziyafet çekme görüntüsü değil, yanık et kokusuydu. Yanan saçlar.

Daha önce yediğim fındık ve granola yemeğini mideme indirirken ellerimle toprağı yumrukladım. Koku beni boğdu. Kül ve duman ve Carter'ın hayalet feryatları-

İki güçlü kol belime dolandı ve beni kaldırıp uzağa çekti. Hayatını krallığına adanmış kömürleşmiş şövalyeden uzağa. Hayal edilebilecek en kötü şekilde ölen şövalyeden.

Başım geniş bir göğse yaslandı ve bir kol belime dolanarak dizlerimin çökme ihtimaline karşı beni destekledi. Hareket ettiğimi biliyordum ama çürümüş koku hala burun deliklerimi tikiyordu ve zihnim son birkaç günü tekrar etti

Görebildiğim tek şey o olana kadar dakikalarca tekrar tekrar.

Mantıklı tarafım Carter'ın çoktan gitmiş olduğunu savundu. Onu daha fazla acı çekmekten kurtarmıştım. Ama mantıklı düşünmüyordum.

Daha önce hiç öldürmemiştim.

Burnum Jude'un gömleğine sokulduğunda, yanan dumanların ve yanmış insan etinin üzerinde bir miktar çam ve misk kokusu aldım.

Patrick'in uzaklardan gelen sesine Nic ve Jake'in sesleri de katıldı.

Birdenbire bana dokunan, tenimi okşayan başka eller de oldu. Saçlarıma rahatlatıcı sözler mırıldanılıyordu, yakalayamadığım sözler. Görüşümü örten gece örtüsü, gerçeklik yerleşip diğer her şeyi yok ederken parmak uçlarımdaki sızlama gibi azalmaya başladı.

Birini öldürdüm.

Sözcükleri tekrarlayıp durdum ve duramadım. Gerçek bir Şövalye olursam eninde sonunda öldürmek zorunda kalacağımı anlıyordum ama... bunu yapmak? Bu tamamen farklı bir hikâyeydi.

Arkamda bir yerde, meşaleleri yakmak için bağırışlar duydum.

Başka bir ses de nightshade diye bir şey istiyor.

Ama hissedebildiğim tek şey beni tutan, sıkıca kavrayan o sert kollardı. Ve tek duyabildiğim o derin, kadifemsi sesin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi-

Yine de tek bir kelimesine bile inanmadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jude

Sis'in eteklerinde tehlike kol geziyor. Gezginler beş adam büyüklüğünde ayılar, kırmızı gözlü ve jilet gibi keskin pençeli kurtlar gördüklerini iddia ediyor. En kötüsünün ise örümcekler olduğunu iddia ettiler. Zehirleri asit gibi deriyi yakar ve tek bir ısırık kurbanda akıl almaz acılar verir. Tedavisi yok.

AMIRAL JARKON'DAN KRAL CIRIAN'A MEKTUP,
LANETİN 7. YILI

Kiara, Carter'ın sonunun geldiği mağaranın bulunduğu yöne doğru baktı.

Bir saat geçmesine rağmen onu sersemlikten kurtaramadım.

Yaptığım ilk şey onu meraklı gözlerden uzaklaştırmak oldu. Isiah'ın bakışları üzerimizde bir saniye kadar oyalandıktan sonra anlayışla başını salladı ve acemilerin Sis'in girişinden uzakta, meşalelerin kıvrımına yerleşmeleri için emir verdi.

Onlarla konuşmuş, korkularını hafifletmeye çalışmıştı. Muhtemelen gençliğinden, dinden ve çok saygı duyduğu tanrılardan bir hikâye paylaşmıştı. Asla inanmadığım hikâyeler. Tanrıların en güçlüleri işe yaramazdı ve küçük tanrılar bile Raina'nın ölümünden beri yüzlerini nadiren göstermişlerdi.

ortadan kayboldular. Benim saygımı hak etmiyorlardı.

Carter ölmüştü ve inanç aklımdan geçen en uzak şeydi. O iyi bir adamdı ve benim ikiye bölünmemiş olmam kabalığımın bir kanıtıydı. Ölüm benim gerçeğim olmuştu.

Kendi duygusuzluğuma dair düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve acemilerin, patlıcangillerden ne anladığını hararetle anlatan Patrick'in etrafında toplandığı yere doğru kaydım. Çocuk bu ölümcül zehir hakkında çoğu kişiden daha çok şey biliyordu. Daha fazla örümcek ortaya çıkarsa diye önlem olarak bir çuval zehir üretmiş ve Isiah'a vermişti. Anlaşılan kokusundan korkuyorlardı. Patrick'in kutsal alanda karyolasının altında sakladığı tüm metinleri fark etmiştim ve fark ettiğim için minnettardım; onun bilgisi bizi kurtarabilirdi.

"Kiara?" Tekrar denedim, yüzündeki o boş ifadeden nefret ediyordum.

Kıvılcım yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece bir kabuk. Onu daha önce oturduğumuz yere, ışıktan uzağa getirdim.

Süreç için zamana ihtiyacı vardı. Ama o boşluk... Dikkatlice kollarımı beline doladım ve

Onu kucağıma aldım, sıcaklığımın onu sersemlikten çıkaracağını umuyordum. Yavaşça, başını göğsüme yaslayacağı, kulağını kalbimin üzerine koyacağı bir pozisyona getirdim. Cevap vermedi.

"İyisin," diye mırıldandım kulağına, bizi ileri geri sallayarak. Daha önce hiç başkasını teselli etmemiştim, bu yüzden doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim. Denerken bile kendimi aptal gibi hissediyordum, hareketlerim garipti.

Eldivenli ellerinden birini elime almaya başladım ki irkildi. Anında geri çekildi ve elini

onu. Ne zaman ellerine baksam, kendini kapatma eğilimi gösterirdi.

Yavaşça, çok yavaşça, gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. İçlerindeki tanıma ışıltısını gördüğümde nefret ettiğim tüm tanrılara teşekkür etmek istedim.

"Ne oldu?" diye mırıldandı ve onu daha yakına çekme, ona daha sıkı sarılma dürtümle savaşıarak, oturması için tutuşumu yeterince gevşettim.

"Örümceklerin icabına bakıldı," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Onu ben öldürdüm." Sesi kısıktı, benim tanıdığım, sarsılmaz bir inanç ve rahatsız edici bir özgüvenle konuşan kız gibi değildi.

Başımı salladım. "Onu daha fazla acı çekmekten kurtardın. O çoktan ölmüştü. Yüzlercesi tarafından ısırılmıştı. Benim de yapacağım şeyi yaptın."

Kiara ürperdi, bakışları bir kez daha tüneli takip etti. "Ama gittiler mi? Örümcekler?"

"Evet," diye güvence verdim. "Yangın çoğunu yok etti ama Patrick'in sahip olduğu itüzümü asitli bir zehir gibi etki ederek kalan birkaçını da öldürdü. Hepsi öldü."

Başını sallayışı bedenimden daha sertti. "Diğerleri nerede?" diye sordu mağarayı tarayarak. Onları bir kez daha uyumaya çalışırken bulunca biraz rahatladı. Gerçi gözlerini kapatmayı başardıklarından bile şüpheliydim.

"Yapman gerekeni yaptın," diye mırıldandım yine kulağına, sözlerimin ne anlama geldiğini biliyordum. "İlk cinayet her zaman en zordur."

Aldığın ilk hayat seni işaretledi, damgaladı.

asla iyileşemezsin.

Benimkinden sonra, bu konuda konuşacak kimsem olmamıştı -kanın ellerimi nasıl lekelediğini, rüyalarımın onun son nefesleriyle nasıl dolduğunu.

Isiah bir yıl sonra benden cevaplar koparmaya çalışmıştı ama o zamana kadar artık çok geçti. Ellerimi ya da o cinayetle ilgili düşüncelerimi yıkamak mümkün olmayacaktı.

"Bir noktada bunu yapmak zorunda kalacağımı bilmeliydim," dedi, delici bakışlarını bana çevirerek. Alt göz kapakları sulanmıştı ama gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Kiara kederliyen bile inatçıydı.

"İlk cinayetimden sonra böyle hissetmiştim." Konuşmamın hemen ardından boğazım düğümlendi.

Bunu onunla tartışmamalıydım ama kaşlarının kırışması ve gözlerinin suyla parlaması daha önce hiç bilmediğim bir işkenceydi. Sadece gitmesini istedim.

"On üç yaşındaydım," diye devam ettim.

Kiara kollarımda kaskatı kesildi, endişe narin yüz hatlarını gölgeledi.

"Babam... iyi bir adam değildi. Beni küçük yaştan itibaren dövüşmem için eğiten bir suçluydu. Kendisine ve haydut çetesine faydalı olmam için." Nefretimi, bana hayat veren adama duyduğum yakıcı nefreti yuttum.

"Bir gün babam bana başkente giden ana yolun dışında bir arabaya saldıracağımızı söyledi. Daha önce birkaç saldırının parçası olmuşum, bu yüzden bir saray mensubu ya da zengin bir tüccar olmasını bekliyordum. Yanılmışım."

Gözlerinden kaçarak başımı kayalık tavana doğru kaldırdım. İçlerindeki endişe cildimi kaşındırdı.

"Bu özel araba on beş kadar eğitimli asker tarafından korunuyordu. Babamın adamlarından birkaçı hemen yere serildi. Babam ise dev gibi bir askerle şiddetli bir itiş kakışa tutuştu. O sırada muhafızların giydiği kraliyet tuniklerini tam olarak tanıyamayacak kadar korkmuştum ama babamın kavgayı kaybeden tarafta olduğunu anlamıştım.

"Muhafız onu sırt üstü çevirdi ve gümüş kılıcını havaya kaldırıp kalbine saplamaya hazırlandığında hemen tepki verdim. Aklım yetişmeden hançerimi adamın kafasının arkasına sapladım. Asker anında öldü, bedeni kanlar içinde kalan babamın üzerine düştü."

Kiara'nın eli benimkini kavramak için uzandı ve sıktı. Birleştığımız yere baktım, çenem seğiriyordu. Parmaklarını benimkilere doladığında bu kez hiç tereddüt etmedi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu titrek bir fısıltıyla.

Elimi geri çektim. Yüzünde beliren incinmişlik ifadesi canımı yaktı.

"Sonra arabanın kapısı açıldı ve maskeli bir adam dışarı çıktı. Hayatımda gördüğüm en güzel kıyafetleri giydiğini hatırlıyorum, maskesi ay ışığının altında parıldayan saf gümüş rengindeydi. Görkemli ve sağlamdı ve kendini her şeyin üstündeymiş gibi taşıyordu. Neden böyle davrandığını ancak daha sonra anlayabildim. O adam kraldı."

Nefes nefese kaldı. "Kral Cirian?!"

Başımı salladım. "Babam, içlerinden biri tarafından kolayca bastırıldı.

onun Gardiyanlar, tutulan üzerinde onun dizler içinde ve Kir. Bu Kral bana yaklaştı, attığı her adımda beni değerlendirdi. Beni oracıkta öldüreceğini düşündüm ama sonra kemerinden çıkardığı, kabzasında parlayan bir yakut olan mücevherli hançeri bana uzattı. Bana iki seçeneğim olduğunu söyledi. Ya babam ve adamlarıyla birlikte öleceğimi ya da... ya da onu idam edip yaşayacağımı söyledi." Ağzı açık kaldı. Muhtemelen ne tür bir adamın bir çocuğa kendi kanından birini öldürmekle yaşamak arasında seçim yaptıracağını merak ediyordu. Cirian oyunlarından hoşlanıyordu ve ben sadece O gün oynaması için başka bir oyuncak.

"Gördüğünüz gibi şu anda karşınızdayım." Kıkırdadım, sesim boğuk ve acılı çıkıyordu. Şimdi tüm konuşmayı bir kenara bırakmak istiyordum. Konuyu açtığım için bile pişmanlık duyuyordum.

"Ama sonra ne oldu? Nereye gittin?" diye üsteledi ve onu itmemek için her şeyimi verdim. Her sinirim elektriklendi, acı verdi. Kaçmak ve onun sempatik yüzüne dönüp bakmamak istedim. Bu beni paramparça etti.

"Kral benden etkilendi," dedim burun deliklerim alevlenerek. "Kılıcını alıp babamın kalbine saplamaktan çekinmeyişimden etkilendi ve benim gibi birini kullanabileceğine karar verdi. Şiddetten çekinmeyen biri. Sonraki bir yıl boyunca Muhafızlarla birlikteydim ve kısa bir süre sonra Şövalyeler beni aralarına aldı."

"Yaptığından pişman mısınız?" Kiara eldivenlerinden birinin eteğiyle oynayarak sordu.

Tanrım, ne gizlediklerini bilmek istiyordum ama hazır olduğunda bana söyleyecekti. Tabii hazır olursa.

"Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim," diye cevap verdim duraksamadan.

"Babam kötü bir adamdı. Yumruklarını kullanmaktan ve tek çocuğunu kendi çıkarları için sömürmekten büyük keyif alan bir adamdı. İçinde bir damla bile sevgi yoktu. En azından benim için."

"Ama o hala senin babandı-"

"O benim babam değildi," diye araya girdim. "Akrabalarına böyle davranan bir adam, adam bile değildir. O gittikten sonra dünya daha iyi bir yer oldu. Yine de anlamadığın için seni suçlayamam," diye homurdandım, sanki onun endişesi de herkesinki gibi yargılamaya kaymış gibi hissediyordum.

"Yaptığın şey için seni kınamıyorum." Bakışlarımı tuttu, ses tonundaki inanç beni şok etti. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Ve günün sonunda, önemli olan tek şey bu."

"Bundan hiç şüphem yok," diye homurdandım, üst dudağım seğiriyordu. "Şövalye arkadaşlarımdan çoğu öz babamı öldürdüğüm için bana tiksintiyle bakıyor. Sizin de nasıl tiksinti duymadığınızı anlayamıyorum."

Elimi bir kez daha kavradı, bu kez amansızca tutuyordu. "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum," diyerek diğer elini yüzümün yan tarafına götürdü.

Temas karşısında kaskatı kesildim.

"Seni uzun zamandır tanımıyorum, bu doğru, ama aynı zamanda iyi bir adamı gördüğümde tanırım. Ve bu dünyada çok fazla yok. Ama"-durakladı, parmakları çenemin çizgilerinde gezindi, dokunuşu tüy gibi hafifti-"geçmişinde ne yapmış olursan ol, sen düzgün bir adamsın. Ve sana güveniyorum."

Yüzünün detaylarını taradım, bir yalana dair ipucu aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Belki de bu yüzden birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarıma götürüp elinin arkasına sıcak bir öpücük kondurduğumda kendime engel olamadım. Dudakları aralandı, gözleri bir kez daha bulutlandı.

"Keşke beni buraya kadar takip etmeseydin Kiara." Ellerimiz kucağıma düştü, ancak bu sefer onu bırakmadım.

"Keşke hiç gelmeseydin... çünkü şimdi senin ölümünü izlemek zorunda kalabilirdim. Ve bunun için ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyardım. Kaç günüm kaldıysa artık."

...

Kiara altımda usulca horladı, yüzündeki kaslar gevşemiş ve rahatlamıştı.

Dün gece, sonunda bana yaslanarak uykuya dalmıştı ve ben de onu kucağıma alıp başını kalbimin hemen üzerinde durduğu yere geri götürmüştüm. Parmaklarım, ipek gibi pürüzsüz yanaklarında gezinirken titremişti.

İğrenç geçmişimin en karanlık hikâyesini dinledikten sonra bana bir canavarmışım, bir katılmışım gibi bakmamıştı. Altın gözlerindeki anlayış her nasılsa daha da kötüydü. Onu kollarıma alıp diğerlerinin yanına götürmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Yeni gün yaklaşırken onu göğsüme yaslanmış olarak görmeleri işlerine gelmezdi. Çantasını başının altına yerleştirdim ve yırtık pırtık bir battaniyeyi çenesine kadar çektim. Üzerinde gereğinden fazla oyalandım.

Şimdi, saatler sonra, bir kez daha ona bakıyordum,
kaşınıyordum
onu elimde hissetmek ve getirdiği hissi yeniden yaratmak

bir gece önce.

Adanmışlık Tanrısı'nın beni lanetlediğine yemin edebilirdim, çünkü uzanıp gözüne düşen ipeksi bakır saç telini kenara itmek için aptalca bir dürtü duydum. Elimin tersini yanağında gezdirmek, yumuşak bir dokunuşla onu nazikçe uyandırmak istedim. Alnına bir öpücük kondurmak.

Hayır.

Bu düşüncelerin sona ermesi gerekiyordu.

Onu asla saflara katmamalıydım. O bariz bir seçim olsa da, kararım bundan çok daha derindi.

Yukarıdaki Tanrılar, eğer teslim olur ve kendime bencilce bir an için izin verirsem, bunun kesinlikle beni mahvedeceğini biliyordum.

Ve muhtemelen ruhunun lanetlenmesini.

"Kalkma zamanı Kiara," diye fısıldadım, dizlerimin üzerine çökerek. Kıpırdamayınca omzunu hafifçe salladım, bunu yaparken dişlerim birbirine çarpıyordu. Ona dokunmak kararlılığımı zayıflattı ve tanrılar biliyordu ki, bu zaten çürük bir yalandı.

"Beş dakika daha alabilir miyim?" diye homurdandı.

Neredeyse gülecektim. "Bugünü iple çekmiyoruz, değil mi?"

Kiara gözlerini araladı, hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Bize ne aradığınızı bile söylemediniz. Bunu neden yaptığımı bile bilmezken hayatımı riske atmaktan nasıl heyecan duyabilirim?"

Sözlerini düşündüm, görev hakkında ne kadar belirsiz konuştuğumu gayet iyi biliyordum. Bu bilerek yapılmıştı. Kral akılsız homurtular istiyordu, kendi fikirleri olan askerler değil.

"Ah, söyle bana," diye homurdanarak kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı. Her zaman örgülü olan saçları çözülmüş ve gevşemişti, bir omzunun üzerinden savurdu. "İlişkimizde o noktayı çoktan geçtik."

Tanrım, çok yüzsüzdü. "Bu ağzın ne kadar arsız olduğunu unutmuş gibiyim." Ardından gelen bakışları beni bir iç çekmeye itti. "Peki. Ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Şövalyelere katıldığımdan beri ne zaman bir şeyden hoşlandım ki? Ve

Katılmaktan kastım, hayatımı güce aç bir krala ve çözülemeyen bir lanete vermek zorunda kalmak. Hatırladığım kadarıyla, bu aslında senin hatandı-"

"Yeterince makul," diye aceleyle sözünü kestim ve botlarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Bize neye benzediği söylenmedi ama-" İtiraz etmek için ağzını açtığı anda ona kaşlarımı çattım. O da kapattı. "Üç parça olduğunu biliyoruz. Cirian'ın bir zamanlar Güneş Tanrıçası'na ait olduğuna inandığı üç nesne. Üçünü de birleştirirsek laneti bozmuş oluruz. En azından Cirian'ın vazgeçeceği tek şey bu."

"Harika," diye tersledi. "Çözülecek heyecan verici bir gizem daha."

Kardeşinin bazı sabahlar onu kahveyle uyandırdığını söylediğini hatırladım ve o zaman barış teklifimi uygulamaya karar verdim. Anlayabiliyordum. Ben de sabah insanı değildim.

"Sana bir fincan yetecek kadar kahve bıraktığımı duysan mutlu olur muydun?"

Ayağa fırladı. Artık ilgisini çekiyordum.

"Benimle oyun oynamasanız iyi edersiniz, komutan," diye tehdit etti, saçları her yöne savrulmuştu.

Bakışlarım dökülen saçlarına kaydı, sonra tekrar onun umut dolu gözlerine döndü. "Ben olsaydım ne yapardın?"

"Komik olma çabanız buysa, kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz demektir."

Sırıtmama engel olamadım, gerçekten de olmalıydım. "Bunu hayal etmeye bile cesaret edemem Kiara." Elimini arkama uzatıp teneke bir kupa çıkardım.

Gözleri, dumanı tüten ikramı görünce komik bir şekilde büyüdü.

"Ver bana," dedi küstah bir çocuk gibi.

Parmakları kulpun etrafına dolanırken kıkırdadım ve fikrimi değiştiremeden fincanı benden uzaklaştırdım. Hemen birkaç yudum aldı ve memnun bir şekilde iç çekti.

"Her sabah böyle uyanmak istiyorum."

"Diğerleri görmeden önce bu son fincanı sana kaçırdığıma göre, yolculuğumuzun geri kalanında onsuz idare etmek zorunda kalabilirsin."

Yudumun ortasında durdu ve "Son fincanını bana vermen aslında bana olan aşkını ilan etmen gibi bir şey" dedi.

Bunun üzerine vücudumdaki tüm kaslar sertleşti. Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve aramıza biraz mesafe koydum. Odaklanmam gerekiyordu.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedim rahatsız bir şekilde. "Ve geçen akşam hakkında..."

Kiara kupayı sertçe kavradı, nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi.

Geçen akşam, onu kollarıma alıp en karanlık sırrımı söylediğimde.

Bir çizgiyi daha geçtiğimde.

"Ne söyleyeceğini biliyorum, o yüzden seni zahmete sokmayacağım," dedi ben daha tek kelime edemedi. "Sorun değil, gerçekten. İşleri... profesyonel tutmalıyız."

"Haklısın," diye zorladım. "Sadece ikimizin de odağını kaybetmesini istemiyorum." Öldürüldüğünü görmek istemiyorum.

Kiara yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi, bunu görmek sol gözümün seğirmesine neden oldu. "Bu iyi bir fikir. Diğerleri muhtemelen kıskanmaya başlamışlardır."

Kaşlarımı kaldırdım ve o da elini sallayarak devam etti. "Bilirsin, senin bariz favorin olduğum için."

"Çok ukala." Başımı salladım, gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan ayrıldı. "Bu şişirilmiş egonla yürüyebilmen bir mucize."

"Omzundaki o dev çiple yürüyebilmen bile bir mucize."

Ağzım açık kaldı. Bu kız benim ölümüm olacaktı.

Boğazımı temizleyerek, "Son fincanla yakalanırsan ikimiz de yürüyemeyiz. Diğerleri muhtemelen bunun için seni öldürür." Homurdanarak yerden kalktım.

"Emredersiniz efendim." Selam verdi, bana son bir kez daha baktığında kalbim küt küt atmaya başladı. O gizemli gözlerinin içinde o kadar çok şey vardı ki, barındırdıkları duyguyu adlandıramasam da hissediyordum.

Kampın karşısındaki Isiah'a yaklaştığımda, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşmuş olsa da beni onaylayan bir baş selamı verdi. "Gitme zamanı," dedi meşalelerin etrafına yayılmış, hâlâ uyumakta olan bedenlere doğru ilerlemeden önce.

"Uyanın çocuklar!" diye bağırdı ve çocukların inlemesine neden oldu. Alec ona pis bir bakış fırlattı. "Zaman çok önemli." Nic'in hareketsiz bedenini hafifçe tekmeledi. Belli ki çocuk her şeye rağmen uyuyabiliyordu.

Kiara bardağını çantasına saklamadan önce bir dikişte bitirdi. Başını bana doğru çevirdiği anda başka tarafa baktım.

Bir süre sonra, hepimiz toparlanıp atlarımıza binmeye hazırlandığımızda, Patrick'i Kiara'ya yaklaşıırken buldum, omuzları endişeyle çökmüştü.

Ondan hoşlanıyordu, bu çok açıktı ve Tanrılar aşkına, bundan nefret ediyordum.

"İyi uyudun mu?" Patrick sordu.

Kıkırdadı, sesi çan sesine benziyordu. "Kayaların üzerinde uyuduğumuz düşünülürse, beklenebileceği kadar iyi. Şu anda saraydaki o zavallı karyola bahanesini özlüyorum."

"Aynı." Patrick'in gözleri temkinli bir şekilde gölgeli ağaç hattını taradı.

Heybelerimi yerine sabitlemekle meşgulmüşüm gibi davrandım.

Atım nasıl bir aptala dönüştüğümü biliyormuş gibi kişnedi.

"Gergin misin?" Kiara sesini alçaltarak usulca sordu.

"Belli ki," diye homurdandı. "Çok korkuyorum." "Ben de korkuyorum. Ama ben senin arkadayım."

O da yapardı. En başta buraya gelmek için kutsal alandan gizlice kaçmasının nedeni de buydu. Onları korumak için.

Ya öyle, ya da ölmek istiyordu.

"Sen de benimkini alsan iyi edersin!" Jake kızın omzuna doğru hamle yaparken seslendi ve kızın birkaç adım yana sendelemesine neden oldu.

"Sabahları çok enerjik oluyorsun," diye homurdandı ama

Jake sadece gülümsedi.

"Huysuz olmaktan iyidir. Ama dediğim gibi, orada hepimiz birbirimizin arkasını kollarız. Özellikle de Ki'nin," diye açıklayarak onun omzuna tutundu. "Hepimizi korusan iyi edersin." Jake onun zaten dağınık olan saçlarını karıştırırken Patrick kıkırdamayı başardı. "Ohhh, ve bu görünüşünü sevdim. Saçlarını daha sık açmalısın."

Yapmalı. Kiara baktı-

Hayır. Hiçbiri.

"Ama gözümün önünde olmasaydı seni öldürmek daha kolay olurdu," diye cevap verdi, gülümsemesi hastalıklı bir tatlılığa dönüştü.

"Şuradaki" -Jake başparmağını Kiara'ya doğru salladı -"Her zaman şakacıdır." Bir kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu sırik gibi bedenine çekti.

Hırıltımı bastırdım ve araya girmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim.

"Acemiler!" diye gürledim, kolu hâlâ Kiara'nın omuzlarında rahatça sallanan Jake'e bakarken yüzümdeki çatık kaşları silemedim.

"Orada birbirimize yakın duruyoruz. Kimse tek başına dolaşmaz. Eğer tuvaletinizi yapmanız gerekiyorsa, yanınızda birini getirin," dedim, sesim sert ve acımasızdı. "Eğer geride kalırsan, hepimiz geride kalırız. Bu yerde benim bile bilmediğim şeyler var. Birbirimizin yanında savaşıcağız. Buradan canlı çıkabilmemizin tek yolu bu."

Jake'e bir bakış daha fırlattığımda Kiara ters ters baktı ama kolu vücudundan çekildi ve delikanlı cömert bir adım geri çekildi. "Şimdi atına bin. Ve unutmayın, dışarıda asla yalnız kalmamalısınız. Sis, zihin üzerinde oyunlar oynamayı sever,

ve sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var." Onlara daha önce halüsinasyonlardan bahsetmiştim, orada olmayan şeyler görebileceklerini söylemiştim. Uzun zaman önce ölmüş insanlar ya da rüyalara musallat olan canavarlar.

Acemiler atlarına binip mağaranın ağzına geldiklerinde ayıldılar. Kendimi en önde konumlandırımdı, Isiah da yanımdaydı. Carter hakkında konuşmamıştık, henüz değil. Kural olarak, ölümler hakkında ancak kendimiz ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımız zaman konuşurduk.

Kendime engel olamayarak arkama bir göz attım.

Çocukların hepsinin gözleri korku doluydu ama kısırağının üzerinde savaşçı bir kraliçe gibi tünemiş olan Kiara'ya baktığımda bakışlarında hiçbir şey yoktu. Heyecanlı görünüyordu.

Bu ifade çok yakında yüzünden silinecekti.

Dilimin bir tıslamasıyla atım mağaranın ağzından dışarı fırladı, diğer acemiler de arkamda sıraya girdi.

Ve kayalık tavan yerini açık kömür gökyüzüne bırakıp bizi lanetli sise maruz bıraktığında, vücudumda hafif bir titreme hissettim.

Ve bu sefer farklı olacağını, öncekinden daha kötü olacağını biliyordum.

Bu sefer kaybedecek bir şeyim varmış gibi hissettim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kiara

Sis'ten sağ kurtulan birkaç kişi, lanetli topraklarda meşale kullanımına ihtiyaç duyulmadığını iddia ediyor. Ay, yolunuzu aydınlatacak kadar parlaktır. Yine de, izlendiklerini hissettiklerini, gölgeler üzerlerine geldiğinde gökyüzünün parlaklığının onlara saklanacak yer vermediğini de iddia ediyorlar.

CAMILLE ASHTON, ASIDIAN TARİHÇİ, LANETİN

45. YILI

Ay burada daha büyüktü; krallığın sınırları içinde görüldüğünden neredeyse iki kat daha büyüktü.

Bunun bir açıklaması yoktu ve umursayacak enerjim de yoktu. Hele ki bulutlu gökyüzünde külden bir tahtta oturan bir kral gibi süzülürken. Yine de, hayatımda ilk kez, görmek için yanan bir meşaleye ihtiyacım yoktu. Bu benim için bir artıydı.

Buz mavisi sis tanecikleri zemini kalın bir yığın taze kar gibi kaplarken, sadece Starlight'ın alt kısmına değecek kadar yükseliyordu. Her güzel şeyde olduğu gibi, bunun da yakında değişeceğine dair içimde bir kuşku vardı.

Ama bu şimdi takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Ürkütücü bir şekilde etkileyiciydi. İskelet ağaçlarla ve elektrik mavisiyle dolu bir mezarlık gibi. Şimdiye kadar, Sis bir rüya aleminin kalitesine sahipti - tüm tonları

Ruhani beyaz ve mavi, içinden geçen koyu renk giysili endişeli ölümlüler grubuyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Yine de izlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Yarı yarıya bir gölge canavarın ortaya çıkmasını, dallardan kendini açmasını ve bir avmışız gibi etrafımızı sarmasını, kemiklerimizdeki eti emmesini ve çığlıklarımızı yutmasını bekliyordum. Bu düşünceyle ürperdim.

İlk defa gecenin kulağıma fısıldamasını istedim. Güvence vermek için... ya da tatlı bir yalan. İkisi de olabilirdi. Her şey, çökmüş olan ürkütücü sessizlikten daha iyiydi.

Patrick solumda sessizce ilerliyor, şüpheli gözleriyle sazlık ağaçları ve ince dallarını tehlike işaretleri için tarıyordu. Bu kâbuslar ve ürpertici gerçekler diyarında henüz yaşayan başka bir ruh görmemiştik.

Tek bir kuş bile ötmüyor, tek bir orman yarattığı bile bir sonraki öğününü yakalamak için çalılar arasında koşuşturmuyordu. Tanrıların casusları olan meşhur yıldız kanatlılar bile uzak durmuş, sürekli ötüşlerinin yokluğu havayı çok sessiz bırakmıştı. Belki tanrılar da sınırların ötesinde neler olduğunu görmek istemiyorlardı ya da belki de bulacakları şeyden onlar da korkuyorlardı.

Önümüzde Alec vardı, Isiah ve Jude'dan sonra ilk sıradaydı.

Baştan aşağı bir asker, eli kılıcının kabzasında, ağaçları tarıyordu.

Jake ve Nic her zamanki gibi diğerlerinin gerisinde kalmış, atlarının üzerine eğilerek birbirlerine gizli gizli fısıldaşmışlardı.

Jake, Nic'e her konuda sataşmaktan büyük bir zevk alıyordu, özellikle de konu Nic'le ilgiliyse

ipeksi saçlarına, kendimi kıskandığım saç tellerine. İtiraf etmeliydim ki, uzun boylu şakacı beni etkilemeye başlamıştı.

Arkadaşlarımın şu anki çevremizden uzaklaşmak için çalıştıklarını anlıyordum ve onları suçlayamazdım; lanetli topraklar beklediğim gibi değildi. Bir masal diyarına girmişiz gibi bir his vardı ama Asidia'nın çoğu efsanesinde olduğu gibi, canavarlar her zaman kahramanın en beklemediği anda ortaya çıkıyordu. Ve kazandı.

Asidia'nın irfanı üzerinde çalışması gerekiyordu. Biz cidden acımasız insanlardık.

"Bir saatten fazladır yoldayız ve henüz tek bir hayvan bile görmedim. Bu normal değil," diye uyardı Patrick alçak sesle. Boynunun arkasını ovuşturdu, şüphe omuzlarının gözle görülür şekilde gerilmesine neden oldu.

Homurdandım. "Bu konuda hiçbir şey normal değil, sevgili Patrick. Eğer Fark etmediyseniz, çoktan sisin içine girdik. Her birkaç saatte bir yükseliyor." Gerçekten de sis şimdi Starlight'ın karnının hemen üzerinde duruyordu.

Patrick anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak dikkatini aya çevirdi. Gözlerini yüzeyine dikmiş, yutkunuyordu.

"Otlar ve zehirler hakkında bu kadar çok şey bildiğini bana hiç söylememiştin." Ona meraklı bir bakış attım. Belki de Jake ve Nic haklıydı ve biraz dikkat dağıtmanın zararı olmazdı. "Burada seninle birlikte olduğum için şanslı olduğunu söyleyebilirsin ama tünellerde gördüklerimden sonra tam tersi gibi görünüyor."

Yüzü kızardı ve iltifat karşısında omuzları kalktı, gözleri karanlıkta parladı. "Ben öyle demezdim. Sadece okumaktan hoşlanıyorum." Dudakları seğirdi. "Özellikle de tüm

Dünyanın sırları herkesin görebilmesi için sayfalara serpiştirilmiş. İnsanlara asla güvenemezdin ama kitaplar... yalan söylemezler ya da size ihanet etmezler."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "En sevdiğin-"

Her yönden gök gürültüsünü andıran ulumalar yükseliyor, sesler kırılğan mavi yaprakların arasından süzülürken orman titriyordu.

Bu seslerin kurtlara ait olduğunu düşünebilirdim ama çok daha derindiler ve kemiklerimi titretiyorlardı. Ya da belki de dişlerim korkudan takırdıyordu.

"O da neydi?" Patrick eyerinde sarsıldı, parmakları hançerine doğru seğiriyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum hiçbir kurda benzemiyordu."

Aklımdan geçenleri okudu. "Hayır, kulağa daha büyük geliyor." Çok daha büyük.

Ağaçları inceledim, herhangi bir hareket ya da sarı gözlerin parıltısını aradım.

Hiçbir şey yoktu. Dallar bile sallanmadı ya da rüzgar uğuldamadı.

"Dur!" Jude'un emri kulaklarıma ulaşırken yankılanıyor gibiydi. Ses bozulmuş, birden fazla parçaya ayrılmıştı.

Dizginleri çektiğimde Starlight telaşla kişnedi, uzun bacakları yerinde çılgınca tırıs gidiyordu. Hareketsiz dururken huzursuzdu, tedirgindi. Bana karşı her zaman tedirgin olmadığından değil, ama bu farklıydı. Sanki göremediğim bir tehdide karşı beni uyarmaya çalışıyordu.

"Dikkatli ol!" Jude gürledi, sesi hâlâ farklı tenorlarda dalgalar halinde üzerime geliyordu. "İsiah, arkayı kolla!"

Isiah sıranın arkasına doğru koşarken dönerek yanımdan geçti, formu rüzgârda bir mum gibi titreşiyordu. Sanki hiç katı değildi. Parlak bir gümüş renginde parladığına yemin edebilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak kırıştırdım. Belki de içlerinde toz ya da kir vardı ve görüşüm etkileniyordu? Siyah noktalar görüşümü bozana kadar onları ovuşturdum.

Bir çığlık daha havayı ikiye böldü, titreşimler tüylerim diken diken oldu.

O şey her neyse, çok büyüktü. Ve gürültülüydü.

Kabzamin soğuk metali elimi ısırdı, bilinmeyene hazırlanırken adrenalini içimi yaktı. Bir parçam hastalıklı, sapkın bir heyecanla titreşiyor, yapışkan bulanıklıktan hangi yabancı yaratığın çıkacağını merak ediyordu.

"Ki," diye tısladı Patrick dişlerinin arasından. Artık yumuşak ve dingin olmayan gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Yabani bir hal almışlardı. "Sanırım onu görüyorum." Tek parmağını ağaçlara doğru kaldırdı.

Gösterdiği yeri takip ettiğimde nefesim kesildi ve gümüş benekli beyaz bir ağacın altındaki canlı kobalt çalılık yığınının indim. Etrafını çevreleyen ağaçların tam bir kopyasıydı, bulunduğumuz yer göz önüne alındığında sıra dışı bir şey değildi.

Her bir dalı ve buruşuk yaprağı inceliyordum - umutsuzca neyi işaret ettiğini anlamaya çalışıyordum - o sırada bakırımsı bir tat, düşen bir kar tanesi gibi dilimin ucuna geldi. Dudaklarımı yalamam metalin sarsıcı tadını daha da yoğunlaştırdı. Bana kanı hatırlattı.

"Tadını aldın mı?" Patrick'e sesim titreyerek sordum.

"Metal."

Ona bir kez daha seslendim ama Patrick cevap vermedi. Ağaçların arasında göremediğim şey her neyse ona kendini kaptırmıştı.

"Patrick?" Tekrar denedim, arkadaşımın çiftini gördüğümde hızla göz kırptım. İki Patrick ortada buluşmadan önce ileri geri sallanıyor, biri diğerine asla tam olarak kavuşamıyordu. Panik kanımda kaynıyor, tenimi buz gibi yapıyordu.

"Patrick!"

Hiçbir şey duymadı. Beni hiç duymuyor gibiydi.

Taştan yapılmıştı ve yalvarışlarımdan etkilenmemişti. Eyerimde geriye yaslanarak dikkatimi Patrick'in gördüğünü iddia ettiği şey karşısında büyülenmiş olan Jake ve Nic'e yönelttim. Onlar da aynı lanet ağaca bakıyorlardı, diğerleriyle eşleşen ağaca.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Jake! Nic!" Ellerimi ileri geri sallayarak umutsuzca dikkatlerini çekmeye çalıştım. Sakinliğimden eser kalmamıştı ve uzuvlarım karıncalanıyordu.

Eldivenli ellerimin nasıl kaşındığını, ensemdeki tüylerin nasıl diken diken olduğunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Starlight'ı, yüzü diğerleri kadar cansız olan donmuş Alec'e doğru ittim.

Benim görmediğim neyi görüyorlardı? Orada hiçbir şey yoktu. Kesinlikle o ürpertici çığlıkları atacak kadar büyük bir yaratık değildi.

Herkes gerçeklik kavramını kaybetmişti.

Başını kucağına doğru eğmiş olan Jude'un yanına gelene kadar Starlight'ı ileri doğru itmeye devam ettim.

nefesler göğsünü parçalıyordu. Parmak eklemlerinin akları ayın ürkütücü ışıltısında parlıyordu, parmakları dizginlere sıkıca sarılmıştı.

Mavi-siyah saçları kapalı gözlerinin önünde gevşekçe sarkıyor, nefes alış veriş hızlandıkça boynu keskin bir şekilde bükülüyordu. Her titreyen nefesinde soluduğu korkuyu, çenesini sıkarken kendi üzerindeki zayıflayan kontrolünü, yanaklarının kızaran kırmızı tonlarını neredeyse tadabiliyordum.

"Jude," diye fısıldadım, bozulan görüşüm onu daha da bozarken komutanın şekli iki katına çıktı. "Neler oluyor?" Görünüşe bakılırsa ben de etkileniyordum ama diğerleri kadar kötü değil.

"Jude!" Bu sefer fısıldamaya zahmet etmedim, dev kurtlar ve canavarlar lanetlensin.

Yine de gözlerini açıp beni aramadı, ancak dudakları titreyerek sessizce nefesinin altından mırıldandı. Bu bir dua mıydı? Yoksa bir lanet mi?

Starlight'ı daha da yaklaştırmaya elini cesurca kavradım ve eldivenli elimi onun eline doladım. "Jude, bana bak," diye yalvardım, sesim çaresizlik notasına bürünmüştü. Bunu tek başıma yapamazdım.

Jude yutkunurken boğazı zorlandı, eli benimkinin durduğu yerde seğirdi. "Lütfen gözlerinizi açın. Herkes donmuş durumda. Bir ağaca bakıyorlar." Omzumun üzerinden baktığımda hepsini bıraktığım pozisyonda buldum ama bu sefer söz konusu ağaç derin bir kobalt mavisine bürünmüştü, kaba odununda küçük siyah damarlar uzanıyordu.

Kahretsin.

Gözlerimi ovuşturdum ama renk daha da canlandı, daha da davetkârlaştı, damarlar ritmik bir şekilde atmaya başladı. Ellerim titremeye başladı ve kaşıntı daha da kötüleşti.

Parmaklarım saf buz gibiydi, soğuk acı veriyordu. Onları esneterek kaybettiğim hissi yeniden kazanmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Kendimi sürekli değişen ağaçtan kopararak Jude'un elini sıkıca tuttum, zedeleyici güç göz kapaklarının ihtiyatla açılmasına neden oldu. Şimdi nazik olmanın zamanı değildi.

"Kiara?" diye fısıldadı, kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşmişti.

"Evet! Şimdi lütfen bana bak." Artık ona düpedüz yalvarıyordum.

"Yapamam," diye başladı, tutuşu kemiklerimi eziyordu. "Gözlerimi açarsam, ben de göreceğim."

"Neyi gördün?" Yalvardım. "Burada hiçbir şey yok!"

Jude hızla başını salladı, gözleri öncekinden daha da sıkılmıştı. "Geçen sefer de böyle olmuştu. Hepsi bir şeyler görmeye başladı. Canavarlar. İnsanlar. Orada olmayan şeyler. Ve sonra..." Sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak devam etti. "Birbirlerini öldürdüler. Sonra da kendilerini. Ve ben"-sözleri boğazında düğümlendi-"geri kalanını ben bitirdim."

Görüş alanımın kenarlarında siyah dumanlar dönüyordu. Yaptığı şey yüzünden Jude'dan korkmuyordum. Bu suçu taşıdığı için kızgındım. Eğer söyledikleri doğruysa, o zaman bizim için gelen her neyse zihinlerimizi bize karşı kullanmayı planlıyordu.

O lanet olası bakırımsı tat dilimi kapladı, yoğunluğuyla ezici bir hal aldı. Her seferinde daha da kötüleşiyordu.

bir saniye geçti. Diğer çocukların konuşmaya başladığını duydum, hepsi çılgınca işaret ediyordu.

"Jude." Eğildim ve onu sarstım. "Sen ve adamların daha önce bununla karşılaştığınızda bir şey tattınız mı? Metal ya da kan, belki?"

Gözlerini açmayı reddeden Jude sorduğum soruyu düşündü ya da ben öyle umdum.

Çok fazla kalp atışından sonra nihayet bana cevap verdi, sesi alçak ve periliydi. "Garip bir aroma, bir koku hatırlıyorum. Bakır kokuyordu ama ağzıma gelmiyordu. Bunun sadece Sis olduğunu düşündüm, başka bir garip etki. Sonra anarşi başladı ve..." Kabus gibi bir geçmişin içinde kaybolmuş bir halde ayrıldı.

Kendini böyle kaybettiğini hiç görmemiştim.

"Her şey yolunda," diye yatıştırdım, elini ovuşturarak. Görüşüm odaklanmamış halde kalırken ve ellerim buzdan yanarken, kontrolüm dışında bir şey yapmak için karşı konulmaz bir dürtü duymuyordum.

"Jude," diye tekrar denedim, bu kez sesimi yumuşatarak. Bugün güçlü olan ben olabilirdim, ikimiz için de. "Gözlerini kapatsan daha mı iyi olur?" Başını salladı, hareketi o kadar inceydi ki fark edip etmediğimden emin değildim. "Pekâlâ, o zaman bunu yapmaya devam etmeni istiyorum. Söylediğine göre, havada kokladığın o koku, o aroma sonunda kayboldu. Belki de sadece beklememiz gerekiyordur." Burada sonsuza kadar kalacağını ya da halüsinasyonların kötü esintinin bir yan etkisi olmadığını biliyordum. Ama sahip olduğum tek umut buydu.

"Diğerlerini de almam gerek-"

"İşte!" Nic'in çığlığı kulaklarımı tırmaladı, sesi keskin ve

tanınmaz haldeydi. Yeni yeni tanımaya başladığım o alaycı ve şakacı çocuk gitmişti. Arkadaş olmak için. "Tam orada, görmüyor musun! Dört kurdun bir araya gelmesi kadar büyük!"

Kurt yoktu, sadece metal ve kemik ağaçlarının kokusu vardı. "Gözlerini kapalı tut, Jude," diye bağırdım, Starlight'ı metanetli acemilerin sırasına geri döndürmeden hemen önce. Nic'e.

"İşte orada! Görmüyor musun?" diye bağırdı, elini hayal kırıklığı içinde göğsüne vurarak. "O bizi öldürmeden önce bizim onu öldürmemiz gerek! Neden burada öylece oturuyoruz?"

"Nic, sakinleşmen gerek, lütfen! Gözlerini kapat!" diye bağırdım, endişeli kısırağımın üzerine eğildim ve Nic'in çırpınan ellerinden birine uzandım. Bana direndi.

Iskaladığımda bulanık görüşüme lanet ettim ve Nic bir yumruk savurdu - göğüs kafesime şaşırtıcı bir güçle inen bir yumruk. Bir çığlık atarak eyerimden fırladım ve morartıcı bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüm. Soluk mavi sis beni sarmadan önce titreyen uzuvlarımı toparlamaya çalıştım.

"Ben de görüyorum!" Jake çığlık attı, sesi camdaki çiviler gibiydi.

Ayaklarım yumuşak toprağa bastı ve her yüz canlanıp görünmez bir düşmana karşı harekete geçmek için bağıırken yüz hatlarını panikle buruştururken dehşet içinde baktım. Hareketleri sanki büyük bir kuklacı tarafından kontrol ediliyormuş gibi sarsıntılı ve beceriksizdi.

Atından ilk atlayan Jake olmuş, cilalı kılıcını savaşa girecekmiş gibi havaya kaldırmıştı. "Neyi bekliyoruz? Gidin!" diye ısrar etti ve ölümcül kılıcının ucuyla ileriye doğru işaret etti. "Şimdi!"

Jude dışında herkes atlarından inerek o lanet ağaca doğru yola koyuldu.

"Bekle!" Ellerimi sallayarak ılık attım. "Gözlerini kapatmalısın! Orada hiçbir şey yok!"

Dinlemediler.

"Havada, görüşünüzle oynuyor. Gerçeklik hissinizle! Gececek, ama bunu atlatmamız gerek. Gözlerini kapat!" Nefes nefese yalvardım. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim, arkadaşlarımla silahlarını çekmiş ve dudaklarında savaş ılıklarıyla koşuşturmalarını güçsüzce izliyordum.

Patrick öfkeli Nic'in yanında kükrüyordu. Tanıdığım iyi kalpli çocuk, silahını havaya kaldırıp ilerlerken görünürde yoktu.

"Kiara!" Jude atından seslendi. Uyumsuz gözleri açıldı ama buğuluydu, yine de sisin hastalıklı etkisini yenmeye kararlı bir şekilde onları yarıklar halinde nasıl daralttığını yanlış anlamadım.

Atının üzerinden bir bacağını savurup anında bulanık bir koşuyla kaçmaya başlayınca ağızım açık kaldı. "Hayır!" Bağırıldığını duydum, uzun bacakları korumaya yemin ettiği çocuklara yetişmek için mücadele ediyordu. "Gözlerinizi kapatın! Savaş onunla!"

Jude'un arkasından hızla koşarken lanet ettim, bacaklarım onunkiler kadar hızlı değildi. Ama ona ulaşmalıydım. Hepsinin Sis'in onları ikna ettiği iğrenç eylemleri gerçekleştirmesini engellemeliydim.

Ağaca doğru koşarken, diğerleri kıvrımlı dallarının altına henüz varmışken, onları durdurmak için ne yapabileceğimi hızla düşündüm. Eğer bir şey yapabilseydim

Bu noktada. Belki de artık çok geçti.

Yaklaştığımda Nic bağıırıyordu, sözleri alışılmadık bir zehirle doluydu. "Sen!" Alec'i işaret etti, gözbebeklerinin siyahı parlıyordu. "Onu korkuttun!"

Alec dudaklarını dişlerine doğru kıvrarak hırladı. "Sen neden bahsediyorsun, seni ağır ayaklı sersem? Ergenlik öncesi bir çocuk gibi çığlık atan sendin ve şimdi geri gelip bizi uykumuzda öldürecek!" Bir elini havada sallayarak ölmüş ormanı işaret etti.

Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Karartılmış bulutlar, genişlemiş gözbebeklerini sınırlıyor, bakışlarındaki yanlışlık hem uhrevi hem de ürpertici oluyordu.

"Harika. Şimdi de siz ikiniz kavga ediyorsunuz. Hepiniz didişecek bir şeyler bulmaya bayılıyorsunuz. Siz sadece aşağılık, küçük çocuklarsınız. Bu zavallılara maruz kaldığıma inanamıyorum." Patrick de kavgaya katılınca ağzım açık kaldı.

Bu iş kontrolden çıkacaktı. Çabuk.

Annemi bayıltacak bir küfür savurarak Jude'un yanına atıldım ve kaslı pazularını kavradım. Bakışları bana kaydı, kahverengi gözleri küçümsemeyeyle parıldıyordu. Ama beni tedirgin eden, geri adım atmaya heveslendiren diğer gözüydü, kar ve buzla dönen gözüydü.

Bana bir yabancıymışım gibi baktı ve parmaklarım onun etrafında sıkılaştığında Jude tepki verdi. Anlayamayacağım kadar hızlı bir hareketle eldivenli sağ elimi sertçe kavradı.

"Uzak dur benden," diye homurdandı. Homurdanarak tekmeledi

çizmesiyle karnıma vurarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Dengemi kaybetmişim ama eldivenimi tutuşu hiç sarsılmadı.

Kaydı.

Yara izlerimin mavisi beyazın yoğun örtüsü içinde parılıyordu, yanardöner oniks iplikler damar benzeri yaralardan ışıldıyordu. On yılı aşkın bir süredir dünyadan sakladığım şeyi gizlemeye çalışarak onu göğsüme bastırdım.

Jude saldırısını durdurmadı. Sağ gözü alev alev parlıyordu ve hareket etti-tanrım, o kadar hızlı hareket etti ki. Gözümü kırpmam için gereken süre zarfında iri cüssesi üzerimdeydi ve içgüdüsel olarak, beni öldürmesini engellemek için onu itmeye çalışarak eldivensiz elimi göğsüne götürdüm.

"Sen zehirlisin," diye mırıldandı, beni tutmak için mücadele ediyordu. Güçlü durdum ve diğer elimi beni ezmesini engellemek için hareket ettirdim. "Aşağılık, aşağılık karanlık. Zehir."

Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü, sıcak ve öfkeli yaşlar.

Cila'nın köylülerinin fısıltılarını kaç kez duymazdan gelmişim? Annemle babamın ellerinden tutmuş küçük ellerime bakıp, göğüslerinin üzerinde Güneş Tanrıçası'nın işaretini yaparak tereddüt ederlerdi. Lanetli toprakların dokunduğu bir şeytan olduğumu düşünüyorlardı.

"Benim!" Bağırdım, yaralı elim Jude'un boynuna, yanağına doğru uçtu. Elimini görmek midemi bulandırdı, kazayı hatırlatan siyah gölgeler görüş alanımı kapladı. Jude hareketsiz kaldı, öyle aniden dondu ki sarsıldım, sırtım kayalık zemine gömüldü.

Elimi yanağına koyduğumda saldırısını durdurdu, gözleri açıldı, keskinleşti. Bir an için eğildi

sanki bir cankurtaran simidiymiş gibi avucumun içine aldı, ama sonra yüz hatlarını korku kapladı.

"K-Kiara?" Geriye çekildi, ağzı bir karış açık kaldı, o geniş gözleriyle bende kendisinin sebep olabileceği bir yara olup olmadığını araştırdı.

Sis onu serbest bırakmıştı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım, ayağa kalkarken. Şok omurgamdan aşağı dalgalandı, beni titreyen dizler ve titreyen nefeslerden oluşan bir karmaşaya dönüştürdü. Eldivenim olmasa da bilirdi, görürdü.

Bakışları elime kaydı.

Hasta olacaktım, olacaktım-

Bir gümbürtü duyuldu; saçları kararlı yüzünün etrafında bir tür şeytani hale gibi çılgınca dalgalanan öfkeli Nic tarafından itilen bir beden yere düştü. "Sana benden uzak durmanı söylemiştim!" Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. "Geri çekil!" diye uyardı Alec, acemi arkadaşı yaklaşırken, bıçağı hazırды.

"Kahretsin!" Tereddüt edecek vakit bulamadan Jude'un elini tuttum ve onu Alec'in pusuda beklediği, Nic'e saldırmaya ve ölümcül bir darbe indirmeye hazır olduğu yere doğru sürükledim. Çıplak parmaklarım onunkilerle iç içe geçti ve aramızda bir elektrik çarpması olduğuna yemin edebilirim.

Alec'in kirli düşünceleri arasında dönen iğrenç niyetleri harekete geçmeden önce Jude'u serbest bıraktım ve Alec'in kolunu tuttum, onu yüzüme doğru döndürmek için azalan gücümün tamamını kullandım.

Alec'in geniş yeşil gözleri Nic'inkilerle aynı şiddetli düşmanlığı taşıyordu. Hepsinde olduğu gibi.

"Alec. Bu Sis!" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım. Elimin altındaki koldaki kasların gerginliği azaldı. "Sana bunları dűşündüren Sis."

Beni içine çekerken karanlık gözleri parladı, pürüzlü yüz hatlarında bir tanıma belirdi. Yaralı elimin göğsünün açıkta kalan derisine dokunmak için nasıl hareket ettiğini fark etmedim bile.

Kaslarının yavaş yavaş gevşediğini, vücudunun ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde sallandığını hissedene kadar tekrar tekrar "Benimle kal" diye yalvardım.

"Ki?"

Başımı salladım. Tıpkı Jude'da olduğu gibi gözleri yumuşuyor, göz bebekleri normal boyutlarına dönüyordu. "Ben- ben ne olduğunu bilmiyorum
-"

"Sorun yok," demek için acele ettim, Patrick ve Jake'in karşı karşıya geldiği yere baktım, düello yapan yırtıcılar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Jake soldan fırladı ve Patrick'e çarptı. Isiah bir kenarda hareketsiz, gözleri kapalı, sakın bir heykel gibi duruyordu. Gerçi bu bir yalan olmalıydı, çünkü dudakları çılgınca hareket ediyordu, muhtemelen nefesinin altında yanlış bir dua ediyordu. Bir tehdit gibi görünmüyordu.

Sersemlemiş Jude ve Alec'i bırakarak bir ok gibi fırladım ve gözümü Patrick'e diktim. Onu kolaylıkla katledebilecek olan Jake'ten uzaklaştırmalıyım.

İnci gibi uçuruma dalarak dövüşen ikiliyle birlikte yuvarlandım, Patrick bir şekilde Jake'in göğsünün üzerine tırmandı, parlayan kılıcı arkadaşının atan kalbinin tam üzerinde duruyordu. Eğitimde hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti ve

yetenekli hareketler beni şaşırttı.

"HAYIR!" Hançeri tutan elini yakaladım. Ben konuşurken elini sabit tutmak büyük çaba gerektirdi. "Bırakmalısın Patrick. Bu Sis'in sana oynadığı bir tür oyun."

Kardeşleri birbirine düşürmek. Onları öldürmek.

Açıktaki kalan parmaklarımla çenesini çimdikledim, yaralarımıdaki siyahlık loş ışıktaki parlıyor gibiydi. Patrick'in solgun gözleri parladı, parmakları gevşerken eli titriyordu. Hançer toprağa yuvarlandı, beyaz havuzun içinde kayboldu.

Jake saldıramadan önce ona doğru döndüm, elini kavradım ve sıkıca tuttum.

"Ne- Ne yaptım ben?" Jake tökezleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine çökerken benden uzaklaştı. "Ben- ben öldürmek istedim-"

"Sen değildin," diye araya girdim, çoktan kendimi kaldırmış, gerçeğimin kanıtını saklamak umuduyla elimi cebimin derinliklerine sokmuştum. Neyse ki, kendi hareketleri yüzünden fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Tek bir kişi kalana kadar birbirlerini öldüreceklerine hiç şüphe yoktu. Jude haklıydı; Sis'in kendisi bizim düşmanımızdı.

"Hepiniz görmüyor musunuz? O bizim içimizde! Dışarı çıkmasına izin vermemizi istiyor.

Ancak o zaman hastalıktan kurtulabiliriz!"

Nic. Onu unutmuştum.

"Buna bir son vermeliyiz!" Nic çılgınca bağırıyordu, kafası sersemlemiş acemilerin arasında bir ileri bir geri dönüyordu.

"Tek yol bu!"

Nic bıçağını boğazına dayadı.

Hiç tereddüt etmeden, sadece on beş adım ötedeki yeni arkadaşım Nic'e doğru fırladım. Tüm kan kulaklarıma hücum etti, protesto çığlıklarını bastırdı, diğerleri bıçağı bırakması için bağıırıyordu.

"Nic!" Jake sesi kısık bir şekilde bağıırdı. "Dur!"

Artık neredeyse ona ulaşmıştım. Tek yapmam gereken uzanmak ve

-

Nic hızlı bir hareketle boğazının ince derisini kesti, kan anında yüzeye fışkırdı.

"HAYIR!" Dizlerinin üzerine çökerken kollarını kavrayarak haykırdım, ölümcül yarasından taze kan fışkırırken genç gözleri dehşetle doluydu. Kanda boğuldu, kırmızı dudaklarından mide bulandırıcı bir guruldama sesi çıktı.

Saniyeler içinde gürültü kesildi ve Nic artık kanında boğulmuyordu.

Ölmüştü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jude

Zihin kişinin sahip olduğu en keskin silah olabilir, ama aynı zamanda ölümcül darbeyi vuran bıçak da olabilir.

ASIDIAN ATASÖZÜ

Nic kendi boğazını kestikten sonra uzun bir süre sessizlik oldu.

Rüzgârlar değişiyor, lanetli zehri de beraberinde götürüyordu - böylesi bir kaosun ortaya çıkmasına neden olan her neyse. Genç bir çocuğu kendini en korkunç şekilde öldürmeye zorlayan bir zehir.

İlk tepki veren Jake oldu ve ölü arkadaşını kucağına almak için acele etti. Gözyaşları altın sarısı yanaklarından aşağı süzülüyor, hıçkırıklar kıvrak bedenini sarsarak feryat ediyordu. Arkadaşı için yas tutarken.

Nefes almayı bıraktım, az önce tanık olduğum şeyin farkındalığıyla uzuvlarım ağırlaştı. Durdurmayı başaramadığım şey. Tekrar.

Kiara hızla hareket ederek atılmış eldivenine uzandı ve diğerlerinin dikkati dağılmışken onu giydi. Tüm vücudu titriyordu ve ben uzanıp onu kollarıma almak istedim.

Ama yaraları...

Sonunda onun ne sakladığını görmüştüm ve...

kelimeler. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve tanrılar biliyordu ki yıllar boyunca her türlü yaralanmayı görmüştüm. Siyah, damarlı, parıldayan akik taşının arasında fısıldayan mavi tonlar vardı. Gözlerimi ondan ayırdığımda boğazım düğümlendi.

Kiara vereceğim tepkiden korktuğı için kendini benden saklamıştı, ama bu ifşaat karşısında şoka uğramış olsam da tiksınmedim, sadece merak ettim.

Jake Nic'i kollarında sallamaya devam ederken gözyaşları arkadaşının açık yarasına sıçradı. Kiara gruptan hızla uzaklaştı ve eğilerek midesindeki yetersiz içeriğı kustu.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun yanındaydım, parmaklarımı saçlarından geçirip tellerini yüzünden uzak tutuyordum, bulabildiğim yatıştırıcı sözcükleri bir araya getirip kulağına fısıldıyordum. Elimde değildi ve mesafemi koruma düşüncem tamamen yok oldu. Birisi gözlerimizin önünde kendini öldürmüştü ve onu uzaklaştırmak sadece zalimlik olurdu.

Her şeyi içinden attıktan sonra, Starlight ve diğer atların dinlendiğı yere doğru yürümeye başladı. Matarasını eline aldı, kapağını açtı ve soğuk suyu içti.

Starlight onun yanında itiraz etti, ön ayaklarını tekmelerken başını ileri geri salladı.

"Şşşt, kızım. Her şey yolunda," diye fısıldadı ve başını kısırağın boynuna yasladı.

Kiara'nın dokunuşuyla sakinleşti ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken Kiara'nın onu tutmasına izin verdi.

Starlight'ın kadifemsi
paltosu. "Kiara."

Adını duyunca sarsıldı.

Tekrar söyledim ve kollarımı ona doladıgımda vücudu gerildi, göğsüm sırtına bastırırken beline tutundu. "İşte bu yüzden gelmeni istemedim."

Hiç kimse buna tanıklık etmemelidir.

Çenemi saçlarının üzerine koyarak sırtına yumuşak daireler çizdim. Kucaklanma hissine teslim olmadan önce yumuşak bir inleme sesi çıkardı.

Dokunmanın onun için de yeni bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Diğerlerine neredeyse hiç dokunmadığı düşünülürse -eğitim sırasında şakacı bir yumruk ya da suratına bir yumruk olmadığı sürece- başka kimseyle yakınlık göstermemiştir. Benimle olduğu gibi değil.

İkimizin de buna, kucaklaşmaya alışık olmadığımızı bilmek beni rahatlattı.

Sadece korkularını hafifletmek, sırrını gördüğümü ve bunun beni rahatsız etmediğini sessizce ona bildirmek istedim. Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Dakikalar geçtikten sonra başımı eğerek yanağımı onun kızıl saçlarına bastırdım. "Yaptığı şey bu. Lanet. Ama senin nasıl etkilenmediğini anlayamıyorum. Tek bildiğim, daha kötüye gitmesini engellemiş gibi görüldüğün. Hepimiz birbirimizi öldürmeden önce. Bizi kurtardın."

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu, ama ben sadece belini sıkıca kavradım.

"Kardeşlerini öldürdün," dedi yumuşak bir sesle.

Nefesim kesildi. Karanlık gerçeğimi itiraf ettiğimi neredeyse tamamen unutmuştum. "Ve her gün yaptığım şeyden pişmanlık duyuyorum. Varlığımın her anında."

"Ama sen değildin. Patrick bile Jake'i öldürmek istedi. Patrick bile

Neredeyse yapıyordum." Kollarımda kıvrılarak çenesini bana doğru eğdi ve yüz hatları sertleşti. Aramızdaki on santimlik mesafeden nefret ediyordum. "Buraya hiç gelmemiş olmayı dilediğini söylüyorsun ama eğer inandığın şey doğruysa, yani bir şekilde Sis'in hakimiyetini kırdıysam, o zaman tam da olmam gereken yerdeyim demektir."

Çenesini kaldırarak, serbest bırakılmak için can atan gözyaşlarını geri çekti. Yumruklarını iki yanında sıkıttığını, eldivenlerinin derisinin gerildiğini fark ettim. Bundan bahsetmeyecektim, ne şimdi ne de diğerlerinin yanında. O karmaşada fark etmemiş olabilirlerdi ve ben de onu zorlamayı reddettim.

Elim yanağına doğru ilerlerken titredi, onu uzaklaştırmak için koyduğum kuralları unuttum. Neredeyse ölüyorduk ve şimdi çok önemsiz görünüyorlardı.

"Harikasın Kiara," diye mırıldandım. "Hepiniz." Yumruklarına, sağ eline baktım. Hareketi takip etti.

"Bana bu kadar duygusal davranmayın komutan." Burnunu çekti, elini cebine sokarken bile yarım bir gülümseme denedi.

Yine de kabullenmiş gibi hissettirdi, ne gördüğümü biliyormuş ve yüz çevirmemişim gibi.

Daha da yaklaştım ve bu noktada neredeyse onunla aynı hizaya gelmiştim. Kiara'nın elleri içgüdüsel olarak kalçalarımına gitti.

"Seni incittiysem özür dilerim," dedim, onu nasıl tekmelediğimi hatırladıkça utancım içimi kemiriyordu.

Nefesini dışarı üfledi. "Bana zarar vermedin. Amcam beni hiçbir yumruğun, tekmenin ya da silahın beni yaralayamayacağından emin olmak için eğitti, önemli bir yerimden değil."

Gözleri parladı, içlerindeki bulutlar dağıldı. Ne demek istediğini tam olarak anlamıştım. "Her iki durumda da üzgünüm." Tanrım, ipleri görünmez bir efendi tarafından çekilen bir kukla olsam bile üzgündüm.

"Sana söylemiştim Jude," dedi, arkadaşlarının Nic'in cesedinin etrafını sardığı, Patrick'in Jake'e sıkıca sarıldığı yere kederli bir bakış fırlatarak. "Suçlu olan burası; havadaki zehir. Sen bana asla zarar vermezsin."

Yapmazdım. Ama başkalarını incittim.

"Saymak istemediğim kadar çok can aldım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Tek umursadığım şimdi ne yapacağın," dedi omurgasını çelikleştirerek.

Kucağımda eriyen, titreyen kızın ham kırılganlığı gitmişti. Yine de alt dudağının titremesine engel olamadı ve kolumu kaldırıp başparmağımı ağzının dolgunluğunda gezdirdim. Düzgün düşünemiyordum, gözlerim okşadığım yumuşak tene sabitlenmişti.

Kiara boğuk bir nefes çekerek Nic'in cansız bedeninin arkadaşlarıyla çevrili olduğu yere döndü. Bu beni tekrar kendime getirdi ve elimi bırakıp onu tamamen serbest bıraktım. Nic ölmüştü ve ben burada ona nasıl sarılmak istediğimi düşünüyordum.

Sapkın bir piç olduğumu biliyordum ama bu beni bile şok etti.

"Diğerlerini kontrol etmeli, sonra kamp kurmalı ve

Göm Nic," diye zorla söyledim, kendimden ve ses tonumun soğukluğundan nefret ederek.

Yüzü kederle buruşmuştu. "Bunu hak etmemişti," diye mırıldandı. "Nic'in önünde koca bir hayat vardı ve o kadar esprili, zeki ve komik olmayan biriydi ki aslında komikti."

Kiara gözyaşlarını yutarken boğazı düğümlendi. "O benim arkadaşım." Son kısmı fısıltıyla söyledi, gözleri kapalı olduğu için göremedim.

"O bunu hak etmedi." Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Isiah ve ben o kadar çok kardeşimizi kaybetmiştik ki bu artık normal hale gelmişti. Kapalı kapılar ardında yas tutuyor ve acılarımızdan kimseye bahsetmiyorduk. Kiara henüz bizim ilgisizliğimizden etkilenmemişti. Olmasını istemedim.

Tam da bu dünyanın acımasız olduğunu düşündüğüm anda, daha da kötüye gidebileceğini kanıtladı. Ve şimdi, geri getirmek için savaştığımız güneşi asla göremeyecek bir çocuk için bir çukur kazmak zorundaydım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kiara

Günler ilerledikçe o inatçı yüzünü daha çok özlüyorum. İronik buluyorum ki sen beni terk ettikten sonra sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sanırım her zaman sevilmesi zor biri olduğunu iddia ettin ama aslında herkesin en iyisini, kendinin ise en kötüsünü görüyordun.

LIAM FREY'DEN KIZ KARDEŞİ KIARA FREY'E POSTALANMAMIŞ MEKTUP,
LANETİN 50. YILI

Nic'i canını aldığı ağacın kırılğan mavi ve beyaz dallarının altına gömdük.

Hepimiz izlerken Jude dizlerinin üzerine çöktü, komutanın başı gri toprağa eğilmişti ve elleri toprağı tırmalamaya başlamıştı. Çamur ve kan uzun parmaklarını boyamış, toprak tırnaklarının altında sıkışmıştı. Ama metodik hareketlerini durdurmadı ve diğerleri de birer birer onu takip etti. Ben de kazmaya başladım.

Jake çiyli zeminde donup kalmış, zayıf kolları Nic'e sarılmış, mavi gözleri çelik ve umutsuzluğun gölgesinde kalmıştı.

Çukurun yeterince derinleşmesi bir saat sürmüş, her acemi toprağın tozuyla kaplanmıştı. Jake'in arkadaşını bırakma zamanı geldiğinde, onu Nic'in cansız bedeninden ayırmak için hem Jude hem de Isiah uğraştı.

Nic'in gözleri Jude'un elinin tersiyle kapanırken, arkadaşımın teni kışın en soğuk günündeki kar rengindeyken devam eden mide bulantısına engel oldum.

Jake ağlamadı. Kolumu omzuna dolayıp onu diğerlerinin mezarın etrafında döndüğü yere götürdüğümde şok halindeydi, sırtları dimdik, elleri arkalarında bir saygı göstergesi olarak kenetlenmişti.

Jude ve Isiah, Nic'i sığ mezarın dibine indirmeden önce yırtık ketenle kundakladılar, toprak ve düşen yapraklar fildişi kumaşı kirletti. Ben Jake'i kollarımın arasına alıp sıkıca kavrarken acemi askerler çukuru hüznle doldurdular.

Sadece son tane düştüğünde Jake tek bir damla gözyaşı döktü - sonra bir daha ağlamadı.

Komutan miğferini kolunun altına sıkıştırdı ve dikkatini obsidyen metale verdi. Diğerleri izlerken, Jude yeni doldurulmuş toprağa doğru adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini kapatarak konuştu, sesi benim duyamayacağım kadar kısıktı. Son sessiz kelime döküldüğünde gözlerini açtı ve kötü şöhretli çivili miğferini - ölüm rolünü her oynadığında taktığı maske -Yeryüzünde.

Jude ayağa kalktı, sert bir şekilde geri çekildi, ancak dikkati teklifinden hiç ayrılmadı.

Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama hızla topuklarının üzerinde döndü ve atlara doğru yürüdü. Hepimizden uzaklaştı.

O anın ağırlığı üzerimde kaybolmamıştı.

Jake günün geri kalan saatleri boyunca cam gibi gözlerle ve uyuşmuş bir halde boşluğa bakmaya devam etti. Hatta biz

Daha sonra kamp ateşinin etrafına yerleşmiş, saraydan paketlenmiş kurutulmuş et ve meyveleri paylaşırken, o sadece yanımda oturdu, bir hayalet, boş bir kabuk.

Nic'in yokluğu ağır bir şekilde hissedildi.

Zekice yorumlar ya da şakacı iğnelemeler yoktu. Coşkulu kahkahalar ya da kurnaz gülümsemeler yoktu. Yakışıklı ve alaycı arkadaşımı her düşündüğümde göğsüm ağrıyordu - çünkü o böyle biri olmuştu, acı sona kadar yanımda kalacak bir arkadaş.

Nic, Jake ve Patrick beni mabette kanatlarının altına almışlardı ve yalnızlık beni yutmakla tehdit ettiğinde, gerçeğe dönüşmüş bir dilek gibi ortaya çıkar, saçlarımı karıştırır ve kalbimdeki boşluk dolana kadar durmadan benimle alay ederlerdi.

Nic'i hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi en büyük başarısızlık gibi hissettim.

O akşam Patrick'in yanına kıvrılmak yerine Jake'in bedenini kendi bedenimle sardım ve titreyen bedenini göğsüme doğru çektim. Söyleyebileceğim hiçbir söz onun acısını dindiremezdi, hiçbir özür Nic'i geri getiremezdi. Ama bunu yapabiliyordum. Ona sarılabiliyordum.

Geçmişte, dokunmaktan hiç hoşlanmadığıma inanırdım çünkü bu bana çok samimi gelirdi, insanlara beni zayıflatacak kadar yaklaşma fırsatı verirdi. Beni kırmak için. Ama gerçek şu ki, ben uzun zaman önce kırılmıştım. Başkalarına güvenmediğim, kırılmış parçalarımdı. Şimdiye kadar.

Ta ki hepimiz Sis'e adım atana ve korkudan daha büyük bir şey tarafından birleştirilene kadar.

Jude bir kez yanımdan geçti, bakışları bedenimin olduğu yerde kaldı.

Jake'inkiyle tanıştı.

Birbirimize bağlandığımızda gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirdi, çenesindeki bir kas gerildi. Elimi mi hayal ediyordu? Tenimi lekeleyen korkunç yara izlerini mi? O anda böyle şeyler düşünmek bencillikti ama elimde değildi.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim ve göz temasını kesip ağır adımlarla uzaklaştığında kalbim birkaç kez çarptı. O gece kampımızın diğer tarafında, benden olabildiğince uzakta uyudu.

Huzursuz bir uykudan sonra gözlerim açıldığında tenim soğuktu ve kollarım boştu.

Kampın geri kalanı henüz uyanırken sönmekte olan ateşin yanındaki yerimden kalkarak Nic'in sonsuza dek kalacağı ağaca doğru ilerledim.

Onu buraya, Sis'e ve onun iradesine yenik düştüğü yere gömmek beni hasta ediyordu ama başka seçeneğimiz yoktu.

"Jake." Onu ağacın önünde bulduğumda eldivenli elimi omzuna koydum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini çakılların ve sisin düşen acemi askerimizin cesedini sakladığı yere dikmişti. Dizim onunkine degecek şekilde yanında yerimi aldığım da Jake irkildi.

"Onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum." Jake'in çiğ sesi kırıldı. "Beş yaşımızdan beri birbirimizden ayrılmadık. Arkadaştık. Kardeştik."

Sessiz kaldım ve onu mahvetmekle tehdit eden kederini serbest bırakmasına izin verdim.

"Ailem hiçbir zaman hayatımın büyük bir parçası olmadı. Babam ne zaman tüm paramızı biraya harcasa ya da

Nic bana gizlice biraz ekmek ya da evinden kalan akşam yemeğini getirirdi. Beni hayatta tutmasının ilk yolu buydu." Jake gözünden kaçan bir damla yaşı sildi, burnunu çekti.

"Peki ya ikinci yol?" Ağlarken Jake'in omuzlarına masaj yaparak sordum. Göğsümdeki fiziksel ağrı zonkluyordu.

Jake saygılı bir elini yere indirerek cevap verdi, "Beni hayatta tutmasının ikinci yolu bana yalnız olmadığımı göstermesiydi. Çok fazla şeye sahip olmasam da beni önemseyen biri vardı. Eğer ölürsem benim için yas tutacak biri." Jake alay etti. "Tam bir ahmak gibi konuşuyorum."

Şiddetle başımı salladım.

"Onu istediğim kadar iyi tanımamış olabilirim," diye tereddütle başladım, başını hafifçe çevirerek bana bakmasını sağladım. "Ama seni çok sevmişe benziyor. Ve pek çoğumuz böyle kopmaz bir bağa sahip olma şansına sahip değiliz." Liam'ı düşündüğümde her zaman ortaya çıkan yumruyu yuttum. "Nic hayatına devam etmeni isterdi. Hayatını yaşamanı ve sadece onun iyi yönlerini hatırlayarak onu onurlandırmanı isterdi."

Ve o iyiydi. Komik, alaycı ve her türlü sıcak. Sanki biri bir uzvumu kesmiş gibi hissettim, sanki küçük dağınık grubumuz hayati bir şeyini kaybetmişti - birleşmiş kalbimizin bir parçasını. Asla aynı şekilde atmayacaktı.

Jake gözlerini sıkarak başını avuçlarımdan çekti. "Yas tutmak da normaldir, Jake. Bu acıyı hissetmek için." Eğildim Çenemi tuttum ve omzum göğsüne yaslanacak şekilde ona sokuldum. "Sen, Nic ve Patrick kimse yanımda değilken benim yanımdaydınız.

başka biri yoluma baktı. Siz benim arkadaşım oldunuz." Boğazımdaki yumru büyüdü. "Ama yalnız değilsin. Artık değilsin. Aynı olmadığımı biliyorum. Nic'in senin için olduğu şeyin yakınında bile değilim. Ama sana söz veriyorum... Şu andan itibaren sen benim arkadaşım, kardeşimsin. Benim ailemsin."

Kelimelerin bu kadar kolay çıkması beni hayrete düşürdü. Ve onları gerçekten ne kadar kastettiğimi.

Jake'te bir kardeşim vardı. Patrick ve Alec'te iki tane daha. Artık bir tanrıçanın lanetine karşı bizdik. Krallığımızın yok oluşuna karşı biz. Ya birlikte zafer kazanacaktık ya da birlikte ölecektik ve bu bizi birbirimize bağlıyordu.

Şişmiş gözlerinden yeni bir gözyaşı dalgası süzüldü ve ay bir bulut örtüsünün ardında kaybolurken girdap gibi dönen sisin içinde birer birer kayboldu.

Tam Jake'i kederiyle baş başa bırakmak, huzur içinde yas tutmasına izin vermek üzereydim ki, bir el ağır bir şekilde üzerime düşerek beni durdurdu.

"Ve sen, Kiara Frey, benim arkadaşımsın. Kız kardeşimsin. Ailemsin." Jake'in parmakları benimkileri ezdi, aramızda söylenmemiş bir söz geçti. Kısa bir süre tuttuğu ele baktı ve başını salladı. Altında ne yattığını bilip bilmediğini, yaralarımı görüp görmediğini sormadım. Bunun gerçekten önemli olmadığını fark ettim.

Ben de orada, tam yanında, ellerimiz birbirine dolanmış bir şekilde oturdum.

Bunun son cenazemiz olacağı gibi bir hayale kapılmadım.

Daha çok arkadaş kaybedecektik ama o zaman henüz geçmemişti. Ve şu anda, kendimi kardeşim demekten onur duyduğum birinin yanında bulduğum için minnettardım.

...

Ertesi gün de aynı ilk gün gibi geçti.

Sisin içinde yürüdük, maviye çalan sis artık baldırlarımın ortasına kadar geliyordu. Çok gerekli olmadıkça kimse konuşmadı. Akşam yemeği hazır olduğunda ve ateş kükrediğinde sessizce yedik ve gece için yerleştik. Ateşin yanında hikâye anlatılmadı.

Yine Jake'in etrafına bir battaniye gibi sarıldım, Patrick de diğer tarafıma kıvrıldı. Bu sefer Jude bana bakmaya tenezzül etmedi. Benden uzak durmaya özen gösteriyordu.

Yeni gün geldiğinde hiçbirimiz dinlenmiş hissetmiyorduk ama Jude kralın ona hediye ettiği harita parçasıyla bize rehberlik ederek yolumuza devam ettik.

Bir parçam Jude'a onu görüp göremeyeceğimi sormak, nereye gittiğimizi daha iyi anlamak istiyordu ama diğerleri gibi ben de ruhumu kaybetmiş ve kararlılığımı yitirmiştım.

Nic öldürüldükten sonraki üçüncü gün, dönüşü olmayan topraklara iyice girdiğimizde, derin bir huzursuzluk hissetmeye başladım. Milyonlarca küçük böcek gibi tenimde geziniyor, etimi sokuyordu.

Gün ilerledikçe bu tedirginlik hissi daha da kötüleşti, ayın etrafındaki bir zamanlar kırmızı olan halka giderek hastalıklı sarı bir renge dönüştü. Bu durum kaygımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Bir şeylerin yaklaştığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

O şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama yeni bir olay olmadan günler geçirmiştik ve bu da şansımızın tükenmesinin an meselesi olduğunu haykırıyordu.

Starlight da en az benim kadar tedirgin ve huzursuzdu, yaşı kısırağın kulakları uyarırcasına titriyordu. Onu susturdum ve elimden geldiğince rahatlattım ama bir türlü sakinleşmiyordu.

Daha derine indikçe, kırılğan çalılar yerini jilet gibi keskin, kül ve kül rengine sazlara bıraktı. Her rüzgârda beyaz gövdeleri kesiyor, havada bilenmiş bıçaklar gibi sallanıyorlardı.

Değişen manzarada o kadar kaybolmuştum ki, bir okun vınlamasını zar zor duydum.

"Ki!" Patrick çığlık attı ve sivri uç kafatasımı delmeden hemen önce başımı döndürmeye zorladı.

Dizginlerine asıldığımda Starlight arka ayakları üzerinde şaha kalktı, kısarak perişan bir kişneme çıkardı.

"Saldırın!" Jude sıranın önünden gürledi.

Kılıcını kınından çıkarırken bir çelik parıltısı gördüm ve ardından atının toynaklarının gümbürtüsü duyuldu. Beni neredeyse öldüren ok kadar hızlı olan Jude yanımda belirdi, komutan saldırının kaynağını bulmak için ağaç hattını çılgınca tarıyordu.

Kalbim kaburgalarımın arkasına çarpıyordu ve nefes alıp almadığımdan emin değildim. Eğer bir santim sağa kaymış olsaydım, ölmüş olacaktım. Sis ve bu lanetli toprakları kaplayan gri toprağın altına gömülürdüm.

Hepimiz belirsizliği ararken zaman yavaşladı, endişeyle bir sonraki okun fırlamasını bekliyorduk. Kargaşanın ortaya çıkmasını bekliyorduk.

Çok beklememiz gerekmedi.

İkinci ok hedefi vurmadan önce bir vınlama sesi daha yankılandı.

Isiah.

Omzunu delen bir okla atının üzerine yığıldı. Onun at whinnied altında Onu, ve panikledi Hayvan dörtmala ağaçların arasına dalmadan önce binicisinden kurtuldu.

Oklar bir gümüş dalgası gibi üzerimize düşüyor, ayın ışıltısı parıldayan metal uçlarda parlıyordu. Aptalca başımı ellerimle kapatarak yukarı baktım, kalkanım olmadan çaresiz olduğumu biliyordum.

"Solumuzdan geliyor!" Jude atından indi, sis onu yutarken zayıf gövdesi gözden kayboldu.

Onu takip ederek Starlight'tan indim, Patrick de peşimden geliyordu. Atlarımızın üzerinde bir başparmak gibi göze batıyorduk ve Sis'i ve onun doğal olmayan örtüsünü kendi avantajımıza kullanırsak hayatta kalma şansımız daha yüksekti.

Jude'un ağır adımlarını hevesle takip ederek koşarken, daha fazla botun yere vurduğunu duydum.

Bize kim saldırıyor olabilir?

Burada kimse hayatta kalamazdı - kral, şansını krallığın sınırlarının ötesinde denemeyi düşünen herkese bunu açıkça belirtmişti. Buranın sadece canavarlar ve yaratıklar tarafından işgal edilmiş bir diyar olduğuna inandırılmıştık.

Başımıza nişan alınan oklara bakılırsa, durum pek de öyle görünmüyordu. Oklar takıldı ve serbest bırakıldı; karanlığın içinde ürkek bir kışneme sesi duyulduğunda nefesim kesildi. Olduğum yerde kalakaldım.

Starlight.

Lanet oklardan biri karnına isabet etmişti, taze yaradan kan damlamaya başlamıştı bile. Boğazıma bir öfke çığlığı düğümlenerek geri geri gitmeye başladım ki bir el

benimkini çevreledi.

"Kiara!" Jude'un sesi puslu havayı delip geçti, dudaklarından dökülen adım bir hırıltıya dönüştü. "Gitmek zorundayız. Hemen!"

Starlight yere yığıldığında, kızıla boyanmış saçlarından başka bir şey kalmamıştı. Acı çığlıkları içimi parçaladı, tüylerim diken diken oldu ve görüşümü karanlıklar kapladı. Onu burada öylece bırakamazdım, yapmalıydım-

"Kiara!" Jude beni öyle sert çekti ki göğsünün sert kaslarına doğru uçtum. "Onu kurtaramazsın," diye fısıldadı, kesici sözcüklerin arasında anlayış vardı.

Öfkemi yuttum, siyah noktalar ona odaklanabilmem için yeterince azaldı. Kaçmamak için kendimi zor tuttum.

"Bize kim saldırıyor? Hiçbir insanın hayatta kalamayacağını sanıyordum?" Jude'un eli kollarımı kavrarken sordum, uyumsuz gözleri geniş ve kafa karışıklığıyla doluydu.

"Kimse olmamalı. Buraya son geldiğimde başka bir canlıya rastlamamıştık."

Bu beni daha iyi hissettirmede. "Yapmamız gereken-"

Bir kılıcın titreşimi önümü kesti, parıldayan metal hiçbir yerden çıkmıyordu. Ben Jude'u uyarma fırsatı bulamadan o çoktan topuklarının üzerinde dönmeye başlamıştı bile-

Bıçağını doğrudan saldırganın kafasına indirdi.

Adamın kafatasından siyah bir sıvı sızıyordu, yüzü kabaca sarılmış bir bezle maskelenmişti. Çığlık boğazımda düğümlendi, Jude'un bıçağını kemikten kurtarışını izlerken adrenalinim yükseliyordu.

Her şey çok çabuk oldu, Jude intikamcı bir şimşek çaktı.

"Hazır olun! Daha fazlası var." Adamın cansız gri gözlerinin etrafından akan siyah kana ağızım açık bir şekilde bakarken, bıçağını önünde tuttu ve koruyucu bir şekilde önümde döndü.

"Kiara, odaklan!" Jude böğürerek beni sersemliğimden uyandırdı. Dengemi yeniden kazandım ve boğucu öfkemi yuttum,

Hançerimi önüme aldım ve bir sonraki saldırıyı beklerken sırtımı Jude'unkine yasladım.

Bir an için içgüdülerim devreye girdi ve aklım Micah'nın bana evde yaptırdığı egzersizlere gitti.

Bu şekilde dur. Hayır, öyle değil. Gardını düşürme! Komutları kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben de kaçınılmaz saldırıya hazırlanmak için formumu düzelttim.

Bu kez, üç maskeli adam bize doğru hücum etti, kapüşonlu formları Sis'in kendisinden tezahür etmiş gibi görünüyordu.

Bir kükremeyele vücudumu eğdim ve bana en yakın olanın kabaca şekillendirilmiş bir bıçağı kaldırdığı anda yönümü değiştirdim. Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak döndüm ve hançerimi kaldırıp adamın etli sırtına sapladım, ezilen etin sesi kulaklarıma kadar geldi.

Bıçağı çekerek serbest bıraktım ve kaburgalarının arasından tekrar vurmakta tereddüt etmedim.

Saldırganım feryat ederek dizlerinin üzerine çöktü, yaralarından siyah kan damlıyordu. Güvende olmak için onu üçüncü kez bıçakladım ve tekmeleyerek yere düşürdüm.

Kimse asla çok güvende olamaz.

Jude arkamda homurdanıyor, aynı anda iki adamla dövüşüyordu. Her saldırıdan sıyrılıyor, dans eden bir hayalet gibi hareket ediyordu.

kâbus. Bacağı fırladı ve içlerinden birini birkaç metre geriye uçurarak Jude'a kılıcını ikinci adamın karnına saplamak için çok kısa bir kalp atışı süresi tanıdı.

İlk saldırgan kendini toparladığında, açıkta kalan çatlamış dudaklarından bir savaş çığlığı yükseliyordu, Jude onun için hazırды, kılıcını savurdu ve adamın boynunu temiz bir şekilde kesti-

Adamın kafası bir an sonra güçlü omuzlarından yuvarlandı, ağzı açık kaldı ve yapışkan siyah sızıntı serbest kaldı.

Jude'un nefes alış verışı düzgün ve sakindi, kılıcı havadaydı ve bir sonraki yarışmacı için istekliydi. Akıcı hareketleri insanlık dışıydı, benim ancak hayal edebileceğim kadar yetenekliydi. Kılıcını kolaylıkla savurması ve düşmanlarının hareketlerini sezmesi olağanüstüydü.

Jude muhteşemdi.

Gri bir silüet bize doğru hamle yaptığında karşılık verme şansım bile olmadı ama Jude kılıcının ucunu zahmetsizce maskeli düşmanımızın kalbine sapladı. Adamın hiç şansı yoktu.

İki silüet daha yaklaştı ve iki adam daha yere düştü, bedenleri neredeyse aynı anda yere çarpıyordu. Jude alnını silerek bana döndü, keskin yüz hatlarını sert bir ifade kaplamıştı; duygusuz ve düşüncesiz bir bakış. Ruhsuz.

"Diğerlerini bulmamız gerek!" Zavallı hançerimi havaya kaldırarak homurdandım. Bu karmaşadan kurtulduğumuzda Jude'a daha iyi bir silah için ricada bulunmam gerekecekti.

Başını sallayan Jude'un parmakları elimi kavradı ve yoğun mavi sisin içinde ilerlerken sıkıca tuttu. Sadece biz

Kavga homurtularını duyunca yavaşladık, yaralı bir Isiah ve bir çift maskeli saldırganla karşılaşana kadar gırtlaktan gelen sesleri takip ettik.

Görünüşe bakılırsa Isiah omzuna bir ok yemekle kalmamış, göğsünden de bıçaklanmıştı ve yaralarından kıpkırmızı kan akıyordu. Ama yaraları onu yavaşlatmaya yetmemişti. Bir kükremeyle kılıcını indiren Isiah, düşmanının etli bedenini parçaladı.

Diğer saldırgan, ikisinden daha tıknaz olanı, ham bıçağını Isiah'ın kalbine saplamak için hamle yaptı. Ama o kadar uzağa gidemedi. Jude, benim nefes vermem için geçen sürede adamın kafasını omuzlarından ayırdı.

Isiah'ı tutan Jude, Isiah inlerken arkadaşının yaralarını hızlıca taradı, buz grisi gözleri bilincini kaybetmemek için çırpınıyordu.

"Onu kaldırmama yardım et!" Jude elini Isiah'ın saçlarında gezdirdi, siyah kan ve kir saç tellerini kaplamıştı. Isiah'ın kollarından birini omzuma attım, Jude da aynısını yaptı, boğucu beyazın içinde mücadele ettik, kulaklarımız arkadaşlarımızın sesini duymak için zorlanıyordu. Herhangi bir şey için.

Hiçbir şey duymadık.

Jude dişlerinin arasından, "Onu güvenli bir yere götürmeliyiz," diye mırıldandı ve ben taşımak zorunda kalmayayım diye ağırlığın çoğunu omzuna yükledi. "Kanamayı durdurmam gerek."

Kan kaybından ölmeden önce. Bu intihar görevinde bir ruh daha kaybetmeden önce.

Sisin ve ağaçların arasında tökezleyerek ilerlerken başka ses yoktu. Ölenlerin ya da yaralıların çığlıkları bile yoktu.

Ve beni en çok korkutan da buydu.

Hayatta kalanların sadece biz olmamamız için dua ettim. Alec, Patrick ve Jake bir sığınak bulabilecek kadar şanslıydılar.

Ama şimdilik tek başımızaydık ve kayıp Güneş Tanrıçası'na sessizce dua edip yeni arkadaşlarımı bağışlaması için yalvarırken kendimi şok ettim.

Aptalca.

Raina uzun zaman önce dinlemeyi bırakmıştı. Hepimiz yalnızdık.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jude

"Gözlerinize güvenmeyin. Hiçbir şeye güvenme."
Bunlar Komutan Maddox'un lanetli topraklardan döndükten
sonraki ilk sözleriydi.

MUHAFIZLARDAN RANDALL THORNE'DAN
TEĞMEN HARLOW, LANETİN 49. YILI

Yaralarıyla ilgilenmezsek Isiah daha fazla dayanamaz. Sonsuz gecenin ormanına doğru atılan her adımda kızıl damlıyor, Şövalye değerli dakikalarını kaybediyordu.

O ölemezdi. Bu şekilde değil.

Tek düşünebildiğim, yıllar boyunca yüzlerce kez yaralarım ile ilgilendiği, özellikle korkunç bir görevden sonra gizlice mabede geri döndüğüm zamanlardı. Şimdi onun iyi olduğundan emin olma sırası bendeydi ve-

"Durmamız gerek, hemen," diye ısrar etti Kiara, Isiah'ın ağırlığını omzundan hafifçe silkerek. Onu fildişi bir sandığın altına indirdik, Isiah'ın boğazından vahşi sesler yükselirken ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. Kalbimin durmasına ve gözlerimin yanmasına neden oldular.

"Dayan kardeşim." Şövalye arkadaşımın alnını kaplayan teri sildim. Arkadaşımın alnını. "Bakalım burada neyle çalışıyoruz." Gömleğini ikiye ayırarak

Isiah'ın göğsündeki delikten kırmızı bir çağlayan akıyordu. "İkimiz de daha kötülerini atlattık, ihtiyar."

Cirian'ın bizi bastırmamız için gönderdiği ayaklanmalar sırasında paramparça olmuş ve neredeyse lime lime edilmiştik. Kahretsin, ikimiz de daha önce bıçaklanmış, oklarla vurulmuştuk. Vücutlarımıza bir bakış bile korkunç bir tablo çizirdi. Bu bir şey değil, dedim kendi kendime. Sadece bir ok. Sadece bir bıçak yarası.

Kiara'nın ağır bakışlarını üzerimde hissettim ve başımı kaldırdığımda beni acıma ve belirsizlik karşıladı. Isiah'ın başaramayacağını düşünüyordu. Silahlarımı ve kirlenmiş deri ceketimi silkerek aniden ayağa kalktım.

Uzun kollu gömleğimi çıkarmaya başladığımda "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Basınç uygulamalıyız." Kalın keten gömleğimi çıkarıp attım, üzerimde ince pamuklu bir faniladan başka bir şey kalmamıştı, dizlerimin üzerine çöktüm ve malzemeyi fıskıran yaraya doğru ittim.

Kiara'nın gözleri tekrar benimkilere kaydı, vahşi ve çaresizlik doluydu. Isiah'ın kanı gömleğimi çoktan ıslatmıştı.

"Kanamayı durdurduktan sonra yarayı dağlamamız gerekiyor." Ben konuşmaya devam ettim ama Kiara bırakın konuşmayı, kıpırdamadı bile.

"Jude." Elini omzuma koydu. Onu görmezden geldim, ellerim umutsuzca en eski arkadaşımın göğsüne doğru ilerliyordu.

"Sadece bunu durdurmamız gerekiyor..." Çok fazla kan var. Piçler hayati bir şeye çarpmışlardı.

"Jude," diye tekrar denedi ve beni sıkıca kavradı.

Çalışmaya devam ettim, nefesim sert ve düzensizdi.

Isiah sabahları görevden sonra bana kahve getiriyor.

Saçımı karıştırdı ve ben ona vuramadan yolumdan çekildi.

Bana "kara kara düşünmeyi bırakıp bir kez olsun gülümsememi" söyledi.

Zihnimde anılar canlandı ve göğsüm sıkıştı. Boğuluyormuşum gibi hissettim, ayak bileklerime ağırlıklar bağlanmıştı, yüzey çok uzaktaydı.

Kiara adımı tekrarlayıp durdu, beni sarsmaya devam etti ama ben sadece Isiah'ın kıpırdamayan göğsünü ittim ve öfkeyle adını tısladım.

Beni terk edemezdi. Babam gibi değil. Annem gibi değil.

Geriye kalan tek ailem oydu.

Soğuk bir rüzgâr esti, sanki beni sarıp sarmaladı ve sıkıca tuttu. Alnımdaki teri yatıştırdı ve görüşümü kaplayan kırmızı öfke yerine, sakinleştirici gölgeler kaybın rengini yıkadı.

Yukarı baktım.

"Jude, o gitti," diye fısıldadı Kiara ve o yumuşatıcı esinti çıplak tenimi okşadı. "Çok ama çok üzgünüm." Parmakları bileğime dolandı, eldivenleri Isiah'ın kanıyla lekelenmişti.

"Bundan daha kötülerini de yaşadı!" Dişlerimi göstererek hırladım. "O iyi olacak!"

Şimdi bana yaslanmıştı, diğer eli belime dolanmıştı. "Jude, lütfen," diye yalvardı ve sesindeki o lanet çatlak beni benden aldı.

Sonunda gözlerimi arkadaşşımdan geriye kalanlardan kaldırdım, sert bir farkındalık üzerime çarpan bir dalga gibi çöktü

bir fırtına sırasında.

Isiah gitmişti ve onun yerine göğsümde boş bir sızı yerleşmişti.

Arkadaşım. Kardeşim.

Daha çok gülümsemeli, onunla daha çok gülmeli, inatçılığımı bir kenara bırakmalı ve beni ikna etmeye çalıştığı her maceraya atılmalıydım.

Adam beni akrabası gibi sevmiştir ve ben böyle bir hediye kucaklamak yerine, onu içeri alırsam olabileceklerden korkarak yanağımı çevirmiştim. Tanrım, onu içeri alacak kadar cesur olmalıydım.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Kiara tekrar tekrar, sanki başka ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi.

Beyaz girdaplar beni sararken kollarımı arkamdan uzatarak geriye doğru yuvarlandım.

Salladığım boğuk küfür karanlıkta yankılandı ve Isiah'ın kanıyla ıslandığını bildiğim paketlenmiş toprağı parmaklarımın arasında sıktım.

Kiara hiç vakit kaybetmeden mesafeyi kapattı, kollarını boynuma doladı ve beni kabaca göğsüne doğru itti. Mücadele ettim ama o rahat durmadı ve sonunda pes ettim.

Her şeyin gitmesine izin verdim. Düşmekle tehdit eden gözyaşlarını ya da serbest bırakmak istediğim öfke çılgınlıklarını değil. Ama onun sıcaklığıyla kuşatılmışken, tüm kayıplarımı, acılarımı... sevincimi barındıran boşluğa düştüm. Çok canlı, çok yoğun, kapalı bir yer.

Hala sürükleniyordum, aşağı, aşağı, aşağı. Ve o hala beni tutuyordu.

Kulağıma mırıldanarak her şeyin yoluna gireceğini söyledi, elleri saçlarımdaydı, kanlı saçlarımı düzeltiyordu.

teller.

Bir anlığına yeniden çocuk oldum, babam ılık atarken sol gözümden haliya kırmızı damlıyordu. Ama o zamanlar beni tutacak kimsem yoktu.

Sonunda geri çekildim.

Isiah'a baktım, gözlerinin bir daha asla açılmayacak olmasından nefret ediyordum. Dengeleyici varlığının aniden yok olmasından nefret ediyordum.

"Onu gmmeliyiz," dedim, lmn Eli maskesi tekrar yerine oturdu. Onu takmanın bu kadar kolay olması beni korkutmalıydı.

Tehlikeyi ve bize saldıran adamları bulmak için dönen dumanları araştırdım. Ne kadar zamandır burada olduğumuz ya da Kiara'nın yas tutmama ne kadar izin verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Jude," diye başladı usulca. "Burada kalamayız. Devam etmeli ve bir sığınak bulmalıyız."

Günün sonuna yaklaşıyorduk. Saatlerce süren sürüşü de eklediğimizde dinlenmeyi çoktan hak etmiştik.

Bu gece pek bir şey bulacağımı sanmıyordum.

Ağzımı açtım, itiraz etmeye ve kardeşime uygun bir cenaze töreni yapmamız için ısrar etmeye hazırdım ama gözlerim onunkilere kilitlenince durdum.

"Atlarımızı aramaya çalışmalı mıyız? Diğerlerini?" Fısıltıyı zorlukla açan bir sesle konuştu.

Ceketimi attığım yerden alıp ceplerine uzandım ve buruşuk haritayla birlikte eski ama ince işlenmiş gümüş bir pusulayı ortaya çıkardım.

Görünüşü göre pusula anneme aitti, sırtına tek bir pençe kazınmıştı. Yıllar boyunca hiçbir fikrim yoktu.

ama öğrendiğimde anlamını hiç öğrenmemiş olmayı diledim. Isiah pusulaya tiksintiyle bakmış, onu birkaç kuruşa satmam gerektiğini söylemişti ama ben onu bir hatıra olarak saklamıştım. İnsanlar asla sandığınız gibi değildir. Anne babanız bile.

"Kuzeybatıya gidiyoruz." Cevabımdan hoşlanmayacağını bildiğimden Kiara'nın diğerleri hakkındaki sorusunu geçiştirdim. Pusulanın kapağını kapattım, pantolonumun içine soktum ve beyaz atletimin vücuduma yapışmasını görmezden gelmeye çalıştım, kumaş vahşi kırmızı ve siyahın ürkütücü bir sıçramasıydı.

İsteğim dışında bakışlarımı Isiah'a çevirdim. Ne gözleri dalgalandı ne de bir santim bile kıpırdadı. Sayıklıyor olmalıydım, çünkü bir an için göğsünün hafifçe kalktığına yemin edebilirdim.

Ama ne kadar dilersem dileyeyim, gözümü kırptığımda hareketsiz kalıyordu.

Kiara onun yanına çömeldi ve aynı halüsinasyonu paylaşıp paylaşmadığımızı merak ettim. Ama solgun tenine dokunmadan önce elini geri çekti ve yenik bir şekilde yanına bıraktı.

Boğazımda bir yara açıldı. Bir parçam her şeyi lanetlemek ve görevi, acemileri, hatta Kiara'yı bile terk etmek istiyordu. Ama Isiah'ın bunu istemeyeceğini biliyordum.

Kendi kendinin adamı olmak için hâlâ vaktin var, hem de iyi bir adam.

Günler önceki sözleri yankılandı.

O zaten iyi bir adamdı.

Diğer yandan ben mi? Arkadaşımın cesedini bu sefil yerde bırakmak üzereydim.

İyi adamlar bunu yapmaz.

Isiah'a tekrar bakmamak için elimden geleni yaparak deri ceketin içine girdim ve başımı uçuşuma doğru salladım. "Gidelim Kiara." Fiziksel olarak hareket edemeyecek hale gelmeden önce.

Tereddüt etti, benimle Isiah'ın arasına baktı, dilinin ucunda bir soru vardı ama sormasını beklemedim. Burada bir saniye daha kalamazdım.

Kısa bir süre sonra ayak sesleri duyuldu, ben sisin içine doğru koşarken bana yetişmek için acele ediyordu. "Jude, bekle. Diğerlerini nasıl bulacağız?" diye sordu bana ulaştığında.

Ötelerdeki buz mavisine baktım. Tanrılara şükürler olsun ki ay buralarda daha parlak parlıyordu, çünkü artık hazırda meşalemiz yoktu. Bu bir sorun teşkil etmezdi - karanlığın içinde doğmuş olan bizler, ihtiyaç duymamız halinde kendi ışığımızı nasıl üreteceğimizi biliyorduk.

"Biz değiliz. Onları terk ediyoruz."

Kadın olduğu yerde durdu. "Ne demek 'Onları terk ediyoruz'?"

Onunla göz göze gelmedim. Fiziksel olarak bunu yapamazdım. "Bu koşullarda onları bulamayız." Etraftaki sisi işaret ettim. Önümüzü ancak bir metre görebiliyorduk.

"Ama onları öylece bırakamayız!" diye itiraz etti, bunun faydasız bir tartışma olduğunu çok iyi biliyordu. Adımlarımızın izini sürmeye çalışırsak, değerli zamanımızı ve muhtemelen hayatlarımızı kaybedecektik. Özellikle de artık burada yalnız olmadığımız için.

"Yapmak zorundayız," diye iddia ettim, keskin bir nefes alarak. Gözlerinin arasında bir çukur oluştu ve irislerine yemin edebilirdim

bir ton daha koyulaştı. "Başka bir yol olsaydı, onu seçerdim. Tek umabileceğimiz birbirlerini bulmuş olmaları. Tüm bunlar bittiğinde, geri dönüp onları bulabiliriz."

Burun delikleri alevlendi ve gözlerindeki gölgeler fırtınalı bir hal aldı.

"Bir görevimiz var Kiara. Ve eğer başaramazsak, kaybedeceğin şey arkadaşlarından çok daha fazlası olacak."

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Ondan dalga dalga yayılan öfke ve acının tadını alabiliyordum.

"Benimle tartışacak zaman yok," dedim ve ağzını aamadan sözünü kestim. "Eğer acele edip o  parçayı bulmazsak, kendini bile kurtaramayacaksın."

Ona sırtımı döndüm ve konuşmayı bitirdim.

Kiara neyin tehlikede olduğunu anlamamıştı.

Cirian acımasız bir piç olabilirdi ama gizemli X'e ulaşmamız ve tedaviyi ele geçirmemiz konusunda her zaman kararlıydı. O gün konsey odasında bana verdiği not ceketimin cebinde bir delik açmıştı.

zerine iki cümle karalanmıştı, ne zaman aklıma gelse safralarımı kabartan iki cümle.

Kelimeleri okuduktan hemen sonra onu ateşe atmalıydım ama bir şey beni durdurmuştu. Bunun nedeninin şu anda arkamda kaynayan kız olduğuna dair bir his vardı içimde.

Başarılı olsak bile onu kaybederdim. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

...

Arazideki bir çukurun üzerine devrilmiş devasa bir ağaca rastlamadan önce yaklaşık bir saat yürümüş olmalıyız.

İkimizin kaba gövdesinin altında toplanmamıza yetecek kadar yer sağlıyordu, gerçi başım hâlâ tepesini sıyrırıyordu. En azından bir tür barınak sağlıyordu ve uykuya ihtiyacımız vardı.

Kiara'dan olabildiğince uzağa yerleştim. Diğerleri olmadan devam etmesine duyduğu öfke yüzünden yayılmaya devam ediyordu ama şu anda tek düşünebildiğim ölen kardeşimdi. Isiah'ın yüzü ne kadar itersem iteyim düşüncelerimden çıkmıyordu. Vahşice katledilen diğer tüm şövalyelere yaptığım gibi onu da silemezdim. Bunun beni ne tür bir insan yaptığından emin değildim.

"Saygıdeğer bir adamdı," diye fısıldarken buldum kendimi, kelimeler geri alamadan ağzımdan kaçtı. akıllı sesim başımıza gelen sessizliği deldiğinde Kiara canlandı. "O benim ilk arkadaşımdı. Ve bundan çok daha iyi bir ölümü hak ediyordu."

O sessiz kaldığında boğazımı temizledim, yüz hatlarımı taşa sabitledim ve çalılıklara baktım.

Bir an sonra aramıza koyduğum mesafeyi kapattı ve yanağını deri kaplı omzuma bastırdı. Birbirimize kaynaştık, benim sıcaklığım onun pantolonundan ve ceketinden sızıyordu. Başımı onunkinin üzerine bıraktım, bu çok kolay bir hareketti.

Bedenlerimiz bütün kalsa bile parçalanmış ve kırılmıştık. Ölümün gözlerinin içine baktım ve boşluk ile kesici bir kayıptan başka bir şey bulamadım. Beni paramparça olmuş cam gibi delip geçti.

"Uyumaya alış Kiara," diye mırıldandım, kolumu beline doladım. Sırtındaki elim rahatlatıcı daireler çizmeye başladı ve çok geçmeden göğsü eşit bir şekilde yükselip alçaldı, uyku onu kıvrımlarına götürüyordu. Beni neyin ele geçirdiğinden emin değildim ama elini elime aldım ve kalbimin üzerine koydum.

Hatırladığım son şey arkasına bir öpücük kondurduğum, adını ve bir dua fısıldadığımды.

...

Sıcaklık ve yumuşaklık içinde uyandım.

Kiara uykusu sırasında bir ara her iki kolunu da gövdemin etrafına dolamayı başarmış, elleri gömleğimin arkasını yumruklamıştı. Beni yastık olarak kullanarak neredeyse üzerime çıkıyordu.

Ancak pozisyon değıştiren tek kişi o değildi.

Sakallı yanağım pürüzsüz şakağına bastırıyor, burnum saçlarını okşuyor, kollarım beline sımsıkı sarılıyordu.

Tamamen hareketsiz kaldım.

Kiara nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak yerinde kıpırdanmaya başladı.

İçimden küfrettim. Nefes alış verişindeki değışiklik onu uyandırmış olmalıydı, çünkü artık uyanıktı, göğsünün düzensiz yükselişi onu ele veriyordu. Yine de hareket etmedi, ben de etmedim.

Bu şimdiye kadar en yakın olduğumuz andı ve Isiah'ın cansız bedenini düşüncelerimden ıkaramasam da, kucaklamasının baskısı bana temasa ihtiyacı olduğunu söylüyordu. I

Ben de öyle.

Karmakarışık kızıl saçları çenemi gıdıklıyordu, elimi kaldırıp saç tellerini yumuşattım. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken vücudunda bir titreme oldu, bu hareket muhtemelen onu şaşırtmıştı. Bu kadar kolay olması beni de şaşırtmıştı. Ne kadar da normaldi.

Birkaç gevşek parçayı kulağının arkasına sıkıştırdığımda, başı yukarı doğru eğildi. Gözlerimiz birleşti ve göğsüme bir ateş parçası saplandı.

"Sen iyi misin?" Sesim kısık ve uyku yüzünden sertleşmiş bir şekilde sordum. Boğazımı temizleyerek elimi saçlarından çektim.

"Hayattayım," diye mırıldandı. "İyi uyudun mu?"

"Sanırım birkaç saatim var," dedim. Harika. Şimdi garip bir şekilde havadan sudan konuşuyorduk. Ve ben henüz hareket etmemiştim.

"Senden iyi yastık olur," diye şaka yapmaya çalıştı ve dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Gerçi biraz şişkosun ama idare ettim." Demek istediğini kanıtlamak istercesine karnımdaki kasları dürttü.

Alay ettim. "İyi bir ısıtıcı oluyorsun."

Bana ürkek bir gülümseme bahşetti, iyi olmaktan çok uzak olduğumu bildiğini söyleyen bir gülümseme. Kardeşim ölmüştü, sonsuza dek gitmişti. Karnımdaki sıcaklık daha da arttı.

"Gerçekten gitmeliyiz."

"Yapmalıyız," diye kabul etti, kımıldamadan.

"Kiara," diye bastırdım, tek parmağım yanağında geziniyordu. "Teşekkür ederim..." Uygun kelimeyi bulmaya çalışarak durakladım. Kulağa klişe ya da boş gelmeyen bir şey düşünemiyordum. "Benim için orada olmak," diye beceriksizce bitirdim.

"Elbette," dedi, gözleri hâlâ üzerimdeydi, canlı ve sertti. "Ben her zaman buradayım. Bu konuda konuşmak istesen bile. Onun hakkında."

Isiah hakkında konuşmanın bir faydası olmazdı. Belki bir gün, hayatlarımız söz konusu olmadığında, ama şimdi sadece bu görevi tamamlamak için düşüncelerimi açık tutmalıyım. "Bugün olmaz," dedim tek söylediğim, ayağa kalkmaya hazırlanırken vücudum gerildi.

"Bekle!"

Dondum kaldım, bir kolum hâlâ belini sarıyordu.

Pantolonunun cebine uzanarak altın bir iğne çıkardı. Şövalyelerin amblemi.

"Bunu almanı isterdi," diye fısıldadı, deri yakama takabilmek için kendini eğdi. Altın iğne benimkinin hemen altında duruyordu. Elleri amblemlerin üzerinde gezinirken, parmaklarının çalışmasını izlerken göğsüm zar zor hareket ediyordu.

Ondan bir parça isteyeceğimi bildiği için Isiah'ın iğnesini almıştı.

Onu hatırlatacak bir şey. Kalbim sıkıştı.

Teşekkür etmeliydim ya da minnettarlığımı ifade eden başka bir şey söylemeliydim ama ağzım çalışmıyordu. Kiara sanki söyleyemediğim her şeyi anlamış gibi çenesini eğdi ve o basit baş hareketiyle içimdeki duvar çatladı. Hemen harekete geçmezsem, tamamen çatlama riskiyle karşı karşıyaydım.

Son bir bakışla belini çözdüm ve onu nazikçe öne doğru ittim. O da beni takip etti ve beceriksizce de olsa ayağa kalktı.

Birdenbire her tarafım üşüdü ve bunun tek nedeni vücudumun bana yaslanmaması değildi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Raina'nın genellikle dünyanın hiç görmediği bir güzelliğe sahip olduğu söylenir. Onun varlığıyla kutsanacak kadar şanslı olan çok az kişi olmuştur, ancak hepsi

Gözleri parlak bir altın renginde parlıyordu, onları kör eden ve dizlerinin üzerine çökerten yıkıcı bir ışık patlamasıydı.

CAMILLE ASHTON, ASIDIAN TARİHÇİ, LANETİN
40. YILI

Ertesi akşamı açık havada geçirdik.

Alec, Patrick, Jake. Alec, Patrick, Jake. Onları düşünmeden edemiyordum. Güvende miydiler? Bana kızgınlar mıydı?

Yaşıyorlar mıydı?

Her adımımı kafamın içinde zıplayan isimlerinin ritmine uydurdum. Alec, Patrick, Jake.

Sanki daireler çizerek yürüyormuşuz gibi hissediyordum. Eğer bir daha mavi yapraklı beyaz bir ağaç görmezsem huzur içinde ölebilirdim.

Boş midem şiddetli bir protestoyla homurdanırken, sabahın büyük bir bölümünde bu konuda sızlandım.

Bir süre önce bazı siyah meyvelerin yanından geçtik, ancak ikimiz de bir meyveden zehirlenme riskini almak istemedik.

Siyah kan sızdıran vahşî adamlar mı? Elbette. Halüsinasyon üreten bir esinti mi? Anlayabiliyorum.

Ama lanet bir dut? Hayatta öyle bir şey yapmazdım.

Jude açlıktan kaynaklanan sızlanmalarımı hoşgörüyü karşıladı, arada bir "uh-huh" ya da "anlıyorum" diyordu. Dinlediğini sanmıyordum.

Yön bulma yeteneklerini sorguladığımda, kara kaşlarını hakaret edercesine kaldırdı ve beni olduğum yerde durduran buz gibi bir bakış attı. Daha sonra bu alandaki uzmanlığı hakkında beni aydınlatmaya devam etti - nasıl bu kadar yetenekli bir avcı ve iz sürücü olduğunu - ve işte o zaman kendi "uh-huh" ve "görüyorum" larımı ekledim.

Ne demek istediğini anlatmaya her zaman kararlı olan Jude, gümüş pusulasını açtı ve kuzeybatıya gitmemiz gerektiğini anlatırken buruşuk haritayı işaret etti. Görünüşe göre kral, anahtarların Nightshade's Cradle adlı ilginç bir vadide bulunduğu inanıyordu.

İşte o ilk tam gün boyunca fokurdayan bir derenin muhteşem sesini duydum.

"Tanrılara şükürler olsun." Jude keskin bir nefes verdi, rahatlaması benimkiyle eşleşiyordu.

Dün gece mataralarımızın suyu bitmişti. Bu dereye rastlamak tamamen şanstı.

Sadece duyma yetimize güvenerek Jude ve ben çalılıkların arasından ilerledik, önümüzde olduğunu fark etmeden önce neredeyse yüzüstü dereye yuvarlanıyorduk. Çizmelerim akan suya sıçradı ve ben de tökezleyerek geri döndüm.

"Zarif." Jude sırtışını bastırdı ama gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Tıpkı iki yüzü gibi, gözleri de

ruhuna açılan kapılar. Bir yandan düşünceli, nazik ve sıcak olabiliyordu. Diğer yandan, düşmanlarını saniyeler içinde öldürebilirdi, yakışıklı yüz hatlarını süsleyen ölüm maskesi sanki onu takmak için doğmuş gibiydi.

"Beni itme, yoksa seni içeri atarım," diye tehdit ettim ama Jude kadar güçlü değildim, çünkü dudaklarımı bir gülümseme büktü.

"Sözler, sözler," diye alay etti ve bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü. Suyu iki avucunun içine alarak içmek için dudaklarına götürdü. Onaylayan bir hırıltı çıkardı.

Komutanım kadar zarif değildim. Hem asaletten hem de zarafetten yoksun bir şekilde sevinç çığlıkları attım, dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm yüzümü dereye batırmaya başladım.

İlahi bir şeydi.

Tanrım, soğuk suyun altında başımı sallayarak fokurdayan bir çığlık bile attım. Saçlarımı geriye atarken Jude'un bana tuhaf bir bakış atması umurumda değildi, yüzüm nefis bir şekilde ıslanmış ve kavrulmuş dudaklarım kristal damlacıklarla boyanmıştı. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum.

"Ne?" Alay ettim, derinlere daldırmadan önce mataramın vidasını açtım. "Sakın bana aynısını senin de yapmak istemediğini söyleme."

Jude sadece başını salladı ama dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne istersen söylüyor ve yapıyorsun, değil mi?"

"Hayat, bulabildiğin her yerde neşe bulamayacak kadar iç karartıcı. Ben bunu Cila'da zor yoldan öğrendim." Saçlarımı karıştırdım, kalan suyun bakır rengi saç tellerimi geriye çekmesine izin verdim. "Aklımdan geçenleri söylemeye gelince" -kaşlarımı kaldırmak için durakladım- "o kadar zamanımız kalmamışken neden kelime oyunları ile değerli zamanımızı harcayalım ki?"

Jude bakışlarını kaldırdı, kahverengi gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan suya daldı, yüzü ve omuzları tamamen suya gömüldü.

Gülümsedim, hava almak için su yüzüne çıktığında sırtışıım kahkahaya dönüştü, siyah saçlarını ıslak bir köpek gibi sallıyordu.

Yüzünde nadiren görülen içten bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, evet. Bu şaşırtıcı bir şekilde gerekiyordu. Belki de haklısınız. Bazı şeyler hakkında," diye açıkladı.

"Gördün mü? Biraz yaşa, komutan."

O arsız bakışı geri döndü ve yaraları bile parıltıyor gibiydi. Sis'in içinde, kabarık şişliklerin nasıl daha yoğun göründüğünü, soluk kırmızının daha koyu bir bordoya dönüştüğünü fark ettim.

Jude saldırı sırasında yanlışlıkla sol eldiveni çıkardığından beri eldivenlerimi çıkarmamıştım. Onun yara izlerini ilgi çekici, hatta güzel bulsam da benimkilerle kıyaslanamazdı. Karanlık ve çirkindiler ve bana içinden geçtiğimiz dikenli çalılıkları hatırlatıyorlardı. Bana Sis'i hatırlatıyorlardı.

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan, Jude havada bir su çağlayanı gönderdi ve soğuk su yanaklarıma sıçradı.

Kirpiklerimin ucuna yapışan damlacıkları göz kırparak uzaklaştırdım. Kendi yaralarım ile ilgili düşüncelerim yok oldu ve ona kuşkulu bir bakış fırlattım.

"Az önce bana su mu sıçrattın?"

Şu anda tam bir felakettim ama daha az umursayamazdım. Ağzının her iki yanında en uygunsuz gamzeler belirirken değil. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

"Seni öldüreceğim," diye yemin ettim.

Jude sadece daha fazla gülümsedi. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildim - Jude'un eğlenceli bir yanı olması mı, yoksa bunu benimle paylaşması mı?

Elimi düzleştirip suyun üstünü sıyrarak iyiliğine karşılık verdim ve şeytani yüzünü ıslatırken aptal gibi kıkırdadım. Sırıltışı hiç değişmedi.

Jude homurdandı. "Bu tam burnuma girdi." Uzun parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek gözlerinden uzaklaştırdı. Tabii ki o daha da yakışıklı görünmeyi başarmıştı, bense muhtemelen boğulmuş bir fareye benziyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi, boğazı titriyordu. Tüm şakacı alaylar silinip gitmiş, yerini karnımda karıncalanma hissi uyandıran yakıcı bir bakış almıştı. Bakışlarım kısa bir süreliğine ağzına kaydı.

"İntikam, sevgili komutan," diye alay ettim, beni tek bir bakışla etkisiz hale getirdiği gerçeğini örtbas ederek. Ben de beni sadece silahların ve yumrukların yok edebileceğini sanıyordum.

Hafif bir rüzgâr esmeye başladı, koyu renk bukleleriyle oynadı, parçalar aynı anda hem bulutlanan hem de alevlenen gözlerine doğru uçuştı. Jude'un üzerime yaptığı büyüü bozmak için başka tarafa bakmam gerekiyordu.

Ben Kiara Frey'dim ve sanki işimmiş gibi kış tekmeleyebilirdim ama burada durmuş, bu esrarengiz komutan tarafından hareketsiz hale getirilmiştim.

"Kiara," diye fısıldadı Jude, ismim dolgun dudaklarında bir şarkı gibiydi. Daha yakına eğildi - nefesinin burnumun ucunu gıdıkladığını hissedebileceğim kadar yakın. Dudaklarım kendiliğinden aralandı ve vücudundan kısa, titrek pantolonlar halinde çıkan havayı içime çektim.

Kalbim gibi zamanın kendisi de durdu. "Sana söylemem gereken bir şey var-"

Ama düşüncesini asla tamamlayamadı.

Uzakta bir dal çtırdadı ve Jude geriye doğru sarsılarak boyunun tamamına kadar yükseldi. İşaret parmağını dudaklarına götürdü, boynundaki kaslar gerildi.

Dengesiz uzuvlarımın üzerinde ayağa kalktım ve kırılgan beyazın her yerinde oldukça büyük bir tavşan olması için dua ettiğim şeyi aradım. Ya da -ne kadar naif bir düşünce olsa da- belki de Alec, Patrick ve Jake sonunda bize yetişiyordu.

Doğal olarak, ikisi de değildi.

Otuzuncu Bölüm

Kiara

Bazı güneş rahibeleri Raina'nın diyarımızı terk etmesine rağmen büyüsünün devam ettiğine inanıyor, çünkü başka türlü ekinler ve ağaçlar nasıl büyüdü? Hâlâ hayat varsa, umut da vardır.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Maskeli bir grup adam, eldivenli ellerinde beyaz ağaçlardan yapılmış sivri mızraklarla dar derenin karşı kıyısından fırladı. Seslerinin yankılanmasını umursamadan ilerlerken kükrüyorlardı.

Başka bir saldırı.

Jude küfür etti, gözleri benim genişlemiş bakışlarımla buluştu. "Hazırlan!"

Ayağa kalktığı anda hançerim elimdeydi.

Ama henüz saldırıya geçmedim. Hayır, iri yarı piçlerden biri bana doğru hamle yapıp gri, çatlamış dudaklarından bir savaş çığlığı çıkarana kadar bekledim. Vahşi ses kemiklerimi titretti ama beni yavaşlatmadı.

Son saniyede yanından sıyrıldım, boş havayı savurmayı beklemediği için ayaklarının üzerinde tökezlemesini hastalıklı bir neşeye izledim. Bir dahaki sefere şaşırmayacaktı.

Rakibimin etkisiz hale geldiği kısa bir an boyunca Jude'u aramak için döndüm. Onu zar zor seçebilsem de, üç maskeli adamın bir araya geldiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

onu indirmek için.

Küfrettim ve savrulan kolun altından eğildim, bıçağımı saldırganımın kalın paltosuna sapladım ve doğrudan kaburgalarının arasına girdim.

Bir feryatla, yan tarafını tutarak düştü. Ama uzun süre yerde kalmadı.

Ayağa fırlayan maskeli adam, yan tarafı o tuhaf siyah sızıntıyla kaplanmış halde mızrağını kaldırdı ve tam kalbime nişan aldı. Yıllardır aldığım zorlu eğitimi kullanarak sağa doğru kaydım ve mızrağı sadece bir santimle ıskaladım.

Topuklarımın üzerinde dönerek sırtına gelene kadar kendimi eğdim, keskin bıçağım boğazının ince derisini keserken kollarım boynuna dolandı. Micah boşuna rüzgârdan daha hızlı olduğumu söylememiştii.

Bu sefer adam ayağa kalkmadı.

Nefes almak için hiç şansım olmadı.

Bir gümüş parıltısı ve gırtlaktan gelen bir kükreme oldu ve ardından kolumun üst kısmına yakıcı bir acı yayıldı. Etrafımda döndüm. Adam tıpkı şu anda yarasından kan akan ve cansız gözleri açık olan ölen kardeşine benziyordu. Ama bu yeni düşman, bana tekrar vurmak için silahını kaldırırken arkadaşına bir bakış bile atmadı.

Sığ kesikten yayılan acıyı görmezden gelerek atıldım ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kafasına vurmaya başlamadan önce yüzünün yanlarından tuttum. Beklenmedik saldırım karşısında ne yapacağını şaşırarak sendelediğinde kükreyerek kanlı hançerimi çenesine sapladım. Ağzından anında kan fışkırdı, fokurdayan siyah bir akıntı.

Başım şiddetli bir şekilde zonkluyordu ama mücadele henüz bitmemişti. Bir elimi terli alnımda gezdirerek etrafımda döndüm ve Jude'u buldum.

Hâlâ hayatta olduğunu, üç adamdan ikisinin ayaklarının dibinde ölü yattığını gördüğümde kendime bir an bile sevinç izni vermedim. Daha fazlası da gelecekti ve parmaklarım kılıcımın kabzasında sıkılaştı.

Üç gölge daha yoktan var olmuş gibi görünürken sertçe yutkundum, çelik hayaletler Jude'un etrafında akbabalar gibi dans etmeye başladılar.

Kaç tane var?

Tam yardımına koşmak üzereydim ki, sert bir kaya kütlesi beni birkaç metre havaya savurdu. Uçarken nefesim kesildi, nabzım hızla yükselirken rüzgâr yüzümü kamçılıyordu.

Bir iniltiyle yan tarafıma düştüm, kaburgalarım ağrıyor ve morarıyordu. Ellerim toprağı yumrukladı, dişlerim gövdeyi kavuran acıya karşı gıcırdadı. Bir tıslamayla ayağa kalktım, hazırdım-

Bir yumruk çeneme çarptı, çarpmanın etkisiyle yıldızlar görmeye başladım.

Bu her kimse, yumruklarını kullanmaktan hoşlanıyordu. Ve kaçınılmaz olarak cildimi bozacak morlukların bedelini ödeyecekti. Kibirli değildim ama taze bir ölü gibi görünmekten de hoşlanmıyordum.

Bir adım geri çekilip son düşmanımla arama mesafe koyarken boğazımdan bir hırıltı koptu. Diğerlerinden daha çevik olmasına rağmen onu da arkadaşlarını öldürdüğüm gibi öldürecektim. Kimse benim ve... arkadaşımın peşinden gelip de tüm vücut parçaları sağlam bir şekilde ayrılmayı bekleyemezdi.

Jude acı içinde bağırırken solumdan gelen bir ılık dikkatimi dağıttı. İçgüdüsel olarak başımı ona doğru çevirdim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Eğer biri ona zarar verirse, lanet boğazlarını parçalayacaktım. Yavaşça. Ama gözümü kaçırdığım anda saldırgan boğazıma sarılmış, bıçağını boynuma dayamıştı. I

Metal daha derine inerken kendime lanet ettim.

Midem düştü, elik bir bant göğsümün etrafına acımasızca dolandı, her nefesim çekildi ve zorlandı.

İşte bu kadar. Ölecektim.

Daha düşük bir kadın gözlerini kapatabilir ve ölümünü yatıştırıcı karanlıkta karşılayabilirdi. Ama ben öyle yapmadım. Maskeli adama baktım, gözleri buz gibi bir mavi-gri tonundaydı. Geniş ve kararlıydılar, gözbebeklerinin unutulmaz siyahlığı neredeyse irislerini gölgede bırakıyordu.

Jude tekrar bağırdı, ruhumun en karanlık kısımlarına nüfuz eden derin bir inilti. Eğer hiçbir şey yapmazsam, kesinlikle ölecekti. Haince akan gözyaşları serbest kalmak için savaşıyordu.

Tüm bunlar boşunaydı. Jude bunun bir intihar görevi olduğunu söylerken haklıydı. Şimdi ikimiz de ölecektik ve ben asla... Hayatımda yapmak istediğim şeyleri asla yapamayacaktım.

Ölüm yaklaşırken, aniden bu şeylerden birkaçının Jude ile ilgili olduğunu fark ettim.

Asla sahip olamayacağım bir hayatın görüntüleri açık gözlerimin önünden geçti.

Macera ve özgürlük dolu bir hayat, gizli gülümsemeler ve ateşin yanında samimi akşamlar. En karanlık anlarımda beni kucaklayan ve benim şeytanlarımla savaştığım gibi onlarınkiyle de savaşan bir eş hayal ettim. O kadar derin, o kadar alemi sarsan bir aşk arzuluyordum ki evim

Kollarındaki ve kulaklarımdaki m z k onların kalp atışlarına aitti.

Nedense Jude tüm g lgelerime sesleniyordu; ben farkına bile varmadan ona gösterdiğim ruhumun parçalarına. Ve ben daha fazlasını istedim. Başka neler hissedebileceğimi görmek için daha fazla zaman.

Zaman yavaşladı, kan kulaklarıma hücum ederken kılıçların çarpışması durdu. Tiz ve ürkütücü bir çınlama sesi vardı ve dişleri olan öfkeli bir yaratık gibi içimi tırmalarken derimi deliyordu.

Sonra, havada evin kokusunu aldım.

Bölüm Otuz Bir

Kiara

Cesaret, kafesinizin kapısını açıp uçmaktır.
Gerçek cesaret kafesi yerle bir etmektir.

ASIDYA ATASÖZÜ

Cila.

Baharat ve dumanın ince kokusu.

Jude adımı haykırdı, kan kulaklarıma hücum ederken sesi boğuklaştı, soğuk bir rüzgâr yanaklarımı kamçıladi.

Bana saldıran adam boğuk bir homurtu çıkardı. Çığlık atarken gözleri sulandı ve irin sızdı, yapışkan sıvı yüzünü kaplayan bezi ıslattı. Memleketin izlerini taşıyan o acı rüzgâr kulaklarımda uğuldamaya devam ediyordu ama canımı yakmıyordu, sanki onu diri diri yakmış gibi vahşi bir kükreme çıkaran rakibime acımasızca vurduğu gibi değil.

Etrafımdan akik girdapları akıyor, çalılıklar arasında sürünerek rakibime ulaşıyordu. Onu yakalamadan hemen önce bıçağını bıraktı, etrafımda yükselen karanlığı görünce bakışları genişledi.

O uzaklaştığında sendeleyerek geri çekildim, nefeslerim hırıltılı ve düzensiz çıkıyordu. Jude aniden yanımda belirdiğinde neredeyse onu bıçaklayacaktım.

Beni korumak için kolunu arkasına götürdü.

Saldırgan tökezledi, dudaklarından gırtlaktan gelen sesler çıkıyordu. Tanımadığım boğuk ve kalın bir dildi - eğer bir dilse tabii. Boğazını tutarak, gözlerinde parlayan korkuyla, temkinli bir şekilde birkaç adım uzaklaştı.

Nefes nefese kaldığımda ağzım açıldı, parmaklarım bıçağımı kavradı ve saldırmasını bekledim. Ama öyle bir şey yapmadı.

Arkasına bile bakmadan ağaçların arasına doğru kaçtı. Fısıldayan gölgeler, geriye sadece yoğun bir beyaz tabaka kalana kadar peşinden gitti.

"Sen iyi misin?" Jude sordu.

Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla yüz yüze geldim, nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürdüyordu. Sol gözü karanlıkta parlıyordu, öfke dolu bir fenerdi ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Bu da neydi böyle?"

Cevap vermedim. Cevap veremedim.

Parmakları derimi kazıyor, çenesi kemik titreten bir öfkeyle geriliyordu. Onu tanıyamadım.

"İlk günkü esintiye benzer bir şey olmalı," dedi Jude. "Olmayan şeyleri görmemizi sağlıyor. Ama her halükarda, daha önce buradan çıkmamız gerek-"

Daha fazla maskeli adam bize doğru koşarken botlar yere vuruyordu.

Jude beni iterek yolundan çekti ve kılıcını önüne kaldırdı. Sırt üstü yuvarlandım, gözlerini ölüm bürümüş adamların ulaşamayacağı bir yere düştüm.

Jude kılıcını mide bulandırıcı bir kolaylıkla geniş bir göğse sapladıktan sonra başka bir rakiple yüzleşmek için döndü. Sekizinin onu dört bir yandan kuşatmasını izledim.

Açgözlü yırtıcılar, öldürücü bir darbe indirmeye çalışırken ham silahları beyaz ışıktaki parlıyordu.

Ne kadar yetenekli bir savaşçı olursa olsun, Jude'un sekiz adamla, özellikle de bu canavarlarla başa çıkmasına imkân yoktu. Üstünlüğü ele geçirmişlerdi ve bıçakları kırmızıya bulanıncaya kadar durmayacaklarına dair içimi kemiren bir şüphe vardı.

Ayağa fırladım ve Jude'un adını acı içinde bir dua gibi haykırdım. Çağırma cevap verdi, başını kaldırıp bakışlarını bana kilitledi, yüzünün kenarlarından ter damlıyordu, yanağında yüzeysel bir kesik vardı.

Dikkati benim üzerimdeyken, başka bir figür gözümün köşesinden pervasız bir esinti gibi döndü, bir hançer yükseldi-

Bıçak Jude'un deri ceketini keserken kulakları yırtan bir çığlık perdeyi deldi.

Çılgının benden geldiğini fark ettim.

Vahşiler yavaşça daireler çiziyor, Jude bütün bir günü yiyeceksiz ve doğru düzgün dinlenmeden geçirdiği için yorgun düşüp dengesizleştikçe hırılıyorlardı. Daha fazla dayanamayacaktı.

Öfkeli bir kalp atışıyla tüm akıl sağlığımı kaybettim.

Kül ve soğuk mavi bulutlar vardı. Ve sonra intikamcı bir karanlık vardı.

Yabancı bir rüzgâr bedenimi sarsarak vücudumun doğal olmayan bir açıyla geriye doğru eğilmesine neden oldu. Buzun içimde parçalandığını hissettim, varlığımın çekirdeğinden bir elektrik akımı fışkırıyordu.

Gecenin içinde boğuluyordum, içim dışım parçalanmıştı.

Kül ağzımı kapladı ve çürümüş deri kokusu

burun deliklerimi tıkadı. Göz kapaklarım düşüp kapandı ve elektrik bir anda her yerden ve hiçbir yerden patlayarak beni bir çığlıkla dizlerimin üzerine çöktürdü.

Acı dolu feryatlar havayı kapladı, unutulmazdı ve hiçbir insanın -dost ya da düşman- yaşamayı hak etmediği türden bir acıyla doluydu. Beni sakat bıraktılar, çığlıklar dinsiz ve ahlaksızdı ve bedenim aniden öne doğru eğildi, kendi üzerine kıvrıldı.

Dişlerimi sıkarak ağırlaşmış gözlerimi zorla açtım ve gözlerimi yerden, bulmayı beklediğim ölüm sahnesine doğru kaldırdım. Ama daha önce beni kurtarmış olan o sapkın esinti kulaklarımın dibinden geçerek sisi dağıttı. Ağaçlar sallandı ve çatladı, çürümüş odunlar ortadan ikiye ayrıldı ve cam gibi kırıldı, kırıklar her yöne savruldu.

Ancak rahatsız edici tek manzara bu değildi.

Adamlar -saldırganlarımız- yüzlerine, gözlerine pençe attılar. Bağırsakları parçalayan çığlıklar yankılandı ve ormanı sarstı, sadece büyüleyici rüzgâr tarafından boğuldu.

Yavaş yavaş ölüyorlardı. Çok yavaşça.

Gergin bedenim gevşedi, üzerimdeki açıklanamayan tutuş kutsal olmayan kavrayışını gevşetti. Ve acı dolu haykırıışların, kara gölgelerin ve ateşli elektrik patlamalarının arasında, komutanın küllerin arasından yükseldiğini gördüm.

Neredeyse zarar görmemiş.

Kömürleşmiş kalıntıların arasından yürüdü, Sis yavaş yavaş ormanı kaplayarak dünyayı bir kez daha beyaza bürüdü.

Jude tepemde intikamcı bir melek gibi duruyordu, sol gözü

parlıyordu. Başımı yana eğdim ve çok geçmeden tüm düşüncelerim ölenlerin çığlıkları arasında kayboldu.

Otuz İkinci Bölüm

Kiara

Gelip oğlunuzu almanız için size yalvarıyorum. Gözlerine baktığımda soğukluktan başka bir şey hissetmiyorum. Bu beni tedirgin ediyor.

Bu çocukta bir terslik var.

JACK MADDUX'TAN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN

38. YILI

Rüyalarım sihirli bir masal anlatıyordu.

Evdeki odamdaydım, başımın üzerine kalın beyaz bir örtü örtülmüştü, ayak parmaklarım annemin geçen kış ördüğü en sevdiğim tüylü çoraplarımla sarılmıştı. Şu anda kemik yerine pamuktan yapılmış gibi hissettiren bedenimi ağırlaştıran hiçbir ağrı ya da morluk yoktu.

Bir esinti fısıltısı beni koruyan yumuşak keteni sıyırdı, hava taze pişmiş turta ve nostalji tadındaydı. Rüzgâr, umudu ve yeniden doğuşu ima eden melankolik bir melodiyi ıslıkla çalarken göz kapaklarım aralandı.

Acı tatlı çağrısına sırtarak cevap vererek, kaynağını keşfetmeye hevesli bir şekilde yorganı yüzümden attım.

Işık.

Yatak odamın her santimetrekaresinde dolaşan zengin, göz kamaştırıcı ışık huzmeleri karnıma bir yumruk gibi çarptı. Gözlerimin bana oyun oynadığına ikna olarak ışığın sertliğine gözlerimi kırptım.

Ancak duvarlarda hiçbir uhrevi gölge oluşmuyordu ve tek bir meşale ya da eriyen mum yanmıyordu. Sadece odayı binlerce altın fırça darbesi gibi boyayan o muhteşem ışık vardı. Tenime dokundu ve onu saf bir sıcaklıkla kapladı, yüzümü çevreleyen saçlar, ışınlar her bir teli öperken parlıyordu.

Burası öbür dünya olmalıydı ve ben ölmüştüm ya da en harika rüyayı görüyordum.

Şansıma, bu bir rüya değildi.

Muhtemelen gerçek dünyada bir yerlerde kan kaybediyor olduğumu bile bile ayaklarımı yere vurdum ve seyrek odamdan sokağa bakan açık pencereye doğru koştum. Aynı şekerli esinti örgüsüz saçlarımı dalgalandırdı, saç telleri bu gerçek dışı parlıtıda canlı bir şekilde yüzüme doğru savruldu.

İnce cam bölmenin hemen ötesinde, canlı renklerle dolu bir dünya gördüm. Nefes almayı tamamen bırakabilirdim.

Şimdiye kadar gördüğüm en cennet gibi yerdı. Ve on sekiz yıl boyunca tanıdığım köydü. Aynı kül rengi taşlar ve soluk tuğla binalar düzgünce döşenmiş bir caddeyi kaplıyordu, ama şimdi, ezilmiş elmaslar gibi parlıyorlardı.

Penceremin önünden köylüler geçti, yüzlerini gülümsemeler süslüyordu, inci gibi dişleri neredeyse fazla beyaz ve parlaktı. Işık saçlarına dokunduğunda ağzım açık kaldı; parlak kuzguni saçlar parıldadı ve sarı saçlar altına dönüştü. Ve gözleri... farklı tonlarda ve yoğunluklarda mücevherlerle parıldıyordu.

Sihir.

Tek mantıklı açıklama buydu. Bu, ve ben

kendime kesinlikle ölü olduğumu hatırlattım.

Gerçekçi olmak gerekirse, şansımın bir noktada tükenmesi gerekiyordu.

Gözlerimi en berrak mavi gökyüzüne kaldırdım, tüm bu renklerin arasında tek bir yıldız bile görünmüyordu. Birkaç kabarık bulut tuvali kirletiyor, uzayın büyük genişliği boyunca yavaşça hareket ediyordu.

Ve sonra onu gördüm; bulutlar ilerlerken, şimdiye kadarki en enfes manzarayı ortaya çıkardılar.

Göz kamaştırıcı. Çarpıcı. Gerçek dışı.

Gökyüzündeki her şeyi tüketen küre kafamı tüm düşüncelerden boşalttı. Sadece imkansız küreden yayılan ve beni aynı anda hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren ışıltılı ışınları görüyor, düşünüyor ve nefes alıyordum.

Güneş. Güneş olmalıydı.

"Muhteşem, değil mi?"

Etrafımda döndüm, bunu yaparken tökezledim. Bu melodik sesi her yerde tanıyabilirdim.

"Büyükanne?" Fısıldadım, sesim havadar ve nefessiz çıkıyordu.

Tıpkı hatırladığım gibiydi; uzun kızıl saçları griye boyanmış, parlak kehribar gözleri ve sadece onun bildiği bir şakayı ima eden kıvrımlı bir ağzı vardı.

"Seni özledim çocuğum." Çenesini eğdi, beni tepeden tırnağa dikkatle değerlendirdi. Vefatının üzerinden sadece bir yıl geçmişti ama bana trajik bir sonsuzluk gibi gelmişti.

Bacaklarım beni onun zayıf kollarına sarıncaya kadar taşıdı, yanağım omzuna yaslandı. Benimkiyle aynı renkte olan ince telli düz saçlarının bir kısmı burnumu gıdıklıyordu.

"Tanrım, keşke hâlâ burada olsaydın." Gece Yarısı Çiçekleri ve tatlı şeker kokusunu içime çektim. Taze pişmiş turtaların.

O uhrevi esintide kokusunu aldığım şey buydu.

Büyükanmem.

Aklıma endişe verici bir düşünce geldi. "Gerçekten öldüm mü?" Gözlerini okumak için uzaklaşırken homurdandım. Ulaşabileceğimden şüphe ettiğim türden bir bilgelikle dolu gözleri.

"Hayır, sen ölmedin, aptal kız." Büyükanne başını sallayarak homurdandı. Elleri sırtıma yerleşti ve orada rahatlatıcı daireler çizdi.

"O zaman ben neden buradayım?" Pencereyi işaret ettim. Kayıp güneşten başka ne olabilirdi ki? Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Hatırladığım son şey.

Jude. Sis. Bize saldıran maskeli adamlar.

Gölgeler ve havadaki yakıcı elektrik.

Büyükanne bana gözlerine ulaşmayan gergin bir gülümseme verdi. "Sen akıllı bir kızsın." Yıpranmış eli yanağımı kavradı. "Sebebini sana öylece söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bunun neresi eğlenceli?"

Tanıdığım ve sevdiğim büyükanmem vardı. "Burada biraz zamanım kısıtlı." Özellikle de bu bir rüyaysa. "En sevdiğin torununa yardım edemez misin?" Gözlerimi büyütürken ağzımı hafifçe büzdüm. Bu onu her zaman kazanan bir bakıştı. Denenmiş ve doğru olanla hiç uğraşmadım. Ama değil. Hatta benim doe gözler yaptı ve numara. Bunun yerine, Büyükanne bulaşıcı bir kahkaha attı. Ona katılmak ve sakinliğine lanet etmek istedim. aynı anda.

"Büyükanne! Bu değil komik!" I horozlu benim yüzünü, iyi yaşanmış bir hayatın her kırıksıklığını ezberliyordu.

"Hayır, Bu değil." O iç çekti, onu Özellikler kaybetmek onların

yumuşaklık. "Sanırım seni özledim, benim korkusuz kızım. Gözlerindeki o kıvılcımı özledim." Kırısan burnuma dokundu. "Ama haklısın. Bu neşeli bir an olmaktan çok uzak."

Onu sıkıca kavradım. Uçup gitmesinden korkuyordum.

"Söyle bana," dedim, çenemi dışarı çıkararak. "Neyi bilmem gerekiyor? Bizi kurtaracak olan anahtarlar burada mı?" Yoksa bu da bir başka söylenti, bir yalan mıydı? Aklıma yüzlerce soru geldi, ama ilk kez onları bir kenara itip büyükannemin yüzünü inceledim, yüz hatlarına ağır bir ifade çökmüştü.

"Sana söyleyebileceğim tek şey şu" -yüzünü pencereye, ulaşabileceğimiz yerin hemen ötesindeki güneşe doğru eğdi- "eğer başarırısan seni bekleyen şey bu olabilir."

"Anahtarları bulma konusunda," diye homurdandım, çenem gerilmişti. Görünüşe göre işimize geri dönmüştük. "Demek buradalar."

"Bizi kurtaracak araç lanetli topraklarda yatıyor." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama keskin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı.

Bir şeyler sakladığı belliydi ve ben uzun zaman önce belirsiz cevaplardan bıkmıştım. "En azından bana bunların ne anlama geldiğini söyleyebilir misin? Raina neden gitti? Kralın neden _"

Büyükanne tek parmağını kaldırarak beni susturdu. "Sabır hiçbir zaman senin erdemlerinden biri olmadı."

"Ve bu da beni sevmenin birçok nedeninden biri," diye karşılık verdim, her saniye daha da sinirlenerek. Kahretsin, eğer rüya gibi bir dünyada olsaydım, ölü büyükannemle konuşuyor olsaydım, ondan çıkacağımı düşünürdün

Daha önce bildiğimden daha fazlasını biliyorum.

"Peki," dedi alamet-i farikası olan oflamasıyla. "Bunu söyleyebilirim-" Derin bir gümbürtü evi sarstı, altımızdaki döşeme tahtaları ayaklar inleme ve Titriyor. Büyükanneimin bakışlar hareketleri çılgınlığa dönüşürken genişledi.

Uzaklardan bir yerden ismimin seslenildiğini duyduğuma yemin edebilirim.

"Kiara, beni dinle." Omuzlarımı kavradı, onun yaşındaki bir kadın için şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Kitabı okumayı bitirmelisin. Aradığın cevapları içinde bulacaksın."

Kitap mı? Ne kitabı?

Okuduğum tek kitap... Farkına vardım. Jude'un bana verdiği kitap.

"Ve lütfen komutanın etrafında dikkatli olun. Hikayeyi yeniden yazmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, tarih her zaman kendini tekrar eder."

"Jude?" Neden onun yanında dikkatli olmalıyım?

Görüşüm tozlu güneş ışığı ve akik külü parçacıklarıyla doldu, büyükanneimin nazik yüzü bulanıklaştı.

"Neler oluyor?" Bu anın biraz daha uzun sürmesi için çaresizce bağırdım. Onunla bir dakika daha geçirmek için.

"Uyanıyorsun Kiara," diye cevap verdi, sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. Sesi sonlara doğru uyumsuzluk içinde titriyordu. "Tanrım, sana yıllar önce söylemeliydim. Başka bir yol bulmayı umuyordum ama zamanım tükendi."

Bana ne söyledi? Sormak istedim ama sesim işe yaramadı.

Ağzı hareket etmeye devam etti ama ne olduğunu anlayamadım.

Kelimeler, bu hayal dünyasını sarsan bir yıkım gök gürültüsü. Yavaş yavaş yerle bir oluyordu.

Pencerenin hemen ötesinde, köyüm paramparça oldu ve ufalandı, insanlar gözden kaybolurken gökten tuğlalar düştü ve durdukları yerde siyah duman bulutlarından başka bir şey bırakmadılar.

Rüya ve büyükannem kaybolup gitti.

...

"Kiara."

Siyah ve gri beni kör etti, rüyalarımıdaki güneş uzak bir anı oldu.

"Kiara." Yukarıdan gelen bir ses giderek daha acil bir hal alıyordu.

Çaresiz.

"Uyan, lanet olası!"

"Kiara, eğer şu anda uyanırsan, sana yaralarımı anlatacağım. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım! Sana tüm sırlarımı veririm."

Jude.

"Bilmek istediğini biliyorum. Gözlerindeki soruları her zaman görebiliyorum." Göğsünden boğuk bir hırıltı yükseldi. "Sadece uyan ve o arsız ağzını aç. Hakaret et bana! Bir şey söyle," diye ekledi alışılmadık bir sızlanmayla.

Belki o son yalvarışından ya da onun somut ıstırabı karşısında kalbimin nasıl sızladığından, ama ağır göz kapaklarım çırpınarak açıldı.

Bulanık bir yüz üzerimde geziniyordu, soluk teni gece siyahı saç telleriyle çerçevelenmişti. O kadar yakındı ki sıcak nefesi dudaklarımı gıcıkıyor, burnum duman ve çam kokusunu içine çekiyordu.

O tanıdık sıcaklık karnıma yayıldı, onun varlığında giderek daha da yaygınlaşan aynı sıcaklık.

"Bana cevap vermen için neredeyse ölmem mi gerekiyordu?" Sonunda boğazım kısık ve çiğ bir şekilde hırıldadım. Sanki bir meşale yutmuş gibiydim.

"Tanrılara şükürler olsun!" Jude'un kolları güçlü bir şekilde bedenime dolandı, nasırlı elleri başımı kucaklamak için hareket etti. Alışılmadık derecede sıcak dokunuşu temas ettiği anda tenimi yaktı ve ben hafif bir tıslama çıkarınca yüzünü buruşturdu. Neredeyse belli belirsiz bir kaş çatmayla ellerini çekti ama tepkisini yeterince iyi gördüm.

"İki dakika boyunca nefes almadın!" Ses tonunda ani bir sertlik vardı ve bu sertliğin altında sadece korkunun acısı yatıyordu.

"Merak etme," diye mırıldandım, doğrulmaya çalışarak. Başım dönüyordu. "Beni öldürmek o kadar kolay değil."

Jude beni hiç de eğlenceli bulmadı. Alnından damlayan ter, dağınık saçlarını ıslatıyordu. Yaralı gözlerinin üzerinden sarkan ter, içinde hapsolmuş uğursuz bulutların bir kısmını maskeliyordu.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın." Çenesi titredi, yaydığı tüm endişe aniden kızgınlığa dönüştü.

"O zaman çok fazla insanla tanışmamış olmalısın," diye karşılık verdim dirseklerime doğru ilerleyerek.

Etrafımızda fildişi tüyleri uçuşuyordu, görüşüm giderek daha az bulanıklaşıyordu. Hayal dünyası ve büyükannem çok gerilerde kalmıştı ve şimdi ay ve onun açgözlü gölgeleri bir kez daha hüküm sürüyordu.

Maskeli adamların cesetlerini görmeyi umarak açıklığın etrafına baktım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece kül yığınları.

Ani bir mide bulantısı dalgası neredeyse iki büklüm olmama neden oluyordu ve yapmak istediğim son şey yakışıklı komutanın üzerine kusmaktı.

"Bana bir söz vermiştin," diye mırıldandım, yükselen safrayı yutarak.

Jude başını eğdi, fırtınalı gözleri ruhumu delip geçerken uğursuzdu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Az önce olanlarla -saldırı ve güneş ışığıyla dolu rüyam arasında- daha çok meşgul olmam gerekirken, ağzımın kendi aklı vardı.

"Ciddi misin? İstediğin cevap bu mu?" Jude dişlerini göstererek öfkelenildi. "Neredeyse ölüyordun. Tam o gölgeler onları yutarken yere düştün. Her ne haltsa artık." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve bu senin ilk önceliğin mi?"

"Evet." "Yine de bana bu katil gölgelerden biraz daha bahset. Kulağa oldukça heyecan verici geliyor." Her şey puslu ve kenarları bulanık olsa da, olanların bir kısmını hatırlıyordum. Ama bu bile daha çok bir duyguydu, kenarları kaygandı. Bırakın konuşmayı, saldırı sırasında olanları sindirmeye bile hazır değildim.

Jude dizlerinin üzerine çökerek, "Şakanın sırası değil," diye azarladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve sen..." Bakışları kırılmış ağaçlara kaydı. "Donmuştun ve çok solgundun. Kiara, nefes almıyordun."

Biraz mantıklı bir insan buna ne der? Ekle

gözle görülür kızgınlığı tenini kırmızıya boyuyordu ve ben tutarlı tek bir kelime bile söyleyemiyordum. Ama öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum.

Bunun yerine, Jude'un uzattığı eli görmezden gelerek kendimi topraktan kaldırdım. Jude beni hatırı sayılır bir mesafeden izlerken bacaklarımı hâlâ dengesiz bir şekilde uzatıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak istediğini hissedebiliyordum, elleri huzursuzca yumruk olurken gözleri çılgına dönmüştü.

Jude.

Büyükannemin sözleri bir anda aklıma geldi.

"Ve lütfen komutanın etrafında dikkatli olun. Hikayeyi yeniden yazmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, tarih her zaman kendini tekrar eder."

Her ne demekse.

Ama Jude... Jude'du. Şimdiye kadar ona güvenmiştim ve hâlâ hayattaydım. Neden bana ona karşı dikkatli olmamı söylemişti?

"Sorun nedir?"

İrkildim, Jude yanımda cisimlenmiş gibi görünüyordu. "Bir şey yok." Bariz bir yalandı. "Sadece bunaldım," diye ekledim, şüpheli bir kaş kaldırdığında, ay yüzünde cömert bir parıltı yaratmıştı. Hayal mi görüyordum, yoksa yaraları eskisinden daha da mı koyuydu?

"Söyle bana," diye bastırdı. "Benden bir şey sakladığını biliyorum."

"Sana hiçbir sorun olmadığını söyledim. Ben iyiyim. Yaşıyorum, değil mi?

Önemli olan tek şey bu."

Çok fazla yanlış vardı. Açıklayamadığım çok şey.

"Solgunsun." Jude şefkatle elini alnıma koydu.

Sanki ateşim varmış gibi. Dokunuşu sıcak kalsa da

eskisi kadar kötü yanmadı.

Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "Buradan çıkmamız gerek. Daha fazlası gelecek." Dişlerini sıkarak ormanı taradı. "Ve sonra dinlenmeye ihtiyacın var..."

Ben sözde öldükten sonra mı? Evet, devam etme zamanının geldiğine kolayca katılabilirim.

Jude tereddütle bana sırtını döndü, adımları telaşsızdı ve benim de onu takip etmemi bekliyordu. Bunun konuşmamızın sonu olmadığını biliyordum ama o karmaşaya dalmadan önce bir sığınak bulmamız gerekiyordu.

İlk temkinli adımımı attığımda, kaburgalarımın baskı yapan hissedilir bir ağırlık hissettim.

Rüyamdan -ya da daha önce gördüklerimden- kaynaklanan derin bir huzursuzluk değil, fiziksel bir şeydi. Ağır bir şey.

Ceketimin cebine uzandım, parmaklarımı eskimiş deri ve yıpranmış sayfaların etrafında dolaştırdım. Tam olarak ne olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Sanki derimi yakmış gibi kitabı bıraktım.

Jude'un kitabı.

Onu en son çantama koyup Starlight'la birlikte saraydan ayrıldığımda görmüştüm. Onun yerde kanlar içinde yattığını, acı dolu kişnemesinin yankılandığını hatırlayınca boğazım düğümlendi. Gözlerimi kırpıştırarak onun görüntüsünü uzaklaştırdım ve şu anda ceketimin altında duran kitaba odaklandım.

"Kitabı okumayı bitirmelisin. Bulacaksın Aradığınız cevaplar içeride."

Ve şimdi, gizemli bir şekilde bana geri dönmenin yolunu bulmuştu. Bu sadece sihir olabilir.

Böyle bir şeyde gerçeği nasıl bulabileceğimi merak ettim.

sözde güvenemediğim adama aitti. Yani, onu bana o vermişti.

Bacaklarım, temposunu düşürmek için gergin bir çaba sarf eden Jude'a yetişmek için çok çalıştı. Göz ucuyla saçlarının altından bakışlarını yakaladım ama yine de konuşmadı. Nedense bu bakışlarda farklı bir korku vardı; maskeli adamlardan ve tanrısal olmayan sisten kaynaklanmayan bir korku.

Onları öğrenmek istemesem bile, aradığım cevaplar bu sayfalarda olmalıydı. Ve Jude bu akşam uykuya dalar dalmaz, onları bulacaktım.

Neler olup bittiğini anlamamanın zamanı gelmişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Jude

Onun için neden endişelendiğinizi anlamaya başlıyorum.
Çocuk büyüdükçe insanlığını daha fazla kaybediyor.
her gün. Hasarın giderilmesi için dua ediyorum.

AURORA ADAIR'E BİLİNMEYEN ALICIDAN MEKTUP, LANETİN
44. YILI

Piçlerden biri omzumu kesmişti. Derin ama çok derin değil. Sadece başımı ağrıtabilecek kadar derin. Ama önemsiz bir yaradan çok daha önemli şeyler vardı.

Neredeyse kontrolü kaybediyordum. Neredeyse öfkenin tamamen kontrolü ele geçirmesine izin verecektim. Ve Kiara kilit altında tuttuğum canavara tanıklık edecekti. Muhtemelen çok fazla şey görmüştü. İleride kaçabilirdi ama şimdilik onun hayranlığının tadını bir süre daha çıkarmak istiyordum. Beni her kabul ettiğinde gözlerinde parlayan sıcaklığın tadını çıkarmak.

Ama zamanım tükeniyordu.

Önceden, ölüm düşüncesi beni korkutmazdı. Yeminimi ettiğim ilk andan beri ölümün beni kucaklamasına hazırdım. Hayat hiçbir zaman nazik olmamıştı; orada oturup sızlanacağımdan değil, ama zalimliğin ruhunuza girip yuva yapmanın bir yolu vardı. Böyle insanlar için

ölüm beni rahatlatırdı.

Ama şimdi?

Her şey değişmişti.

Onun yüzünden.

Saldırının üzerinden bir saatten az zaman geçmişti. Orada, açıklıkta olanları nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. O karanlık nehir ağaçların arasından taşarak düşmanlarımızı yutmuş, onları küle çevirmiş ve buz gibi bir esintiyle süpürüp götürmüştü.

Tüm bunlar beni gerginleştirdi, elim hançerimin üzerindeydi, neredeyse onu kınından çıkarmak için can atıyordum. Her zaman bir sonraki ölüm, bir sonraki düşman olacaktı. Kiara için aynı geleceği dilemiyordum.

Düşünmeden edemediğim kız yanımda şok edici bir sessizlik içindeydi.

Kendimi onun sürekli konuşmasının rahatsız edici olduğuna ikna etmişken, bunu özlediğimi fark ettim.

Birdenbire, genellikle arzuladığım sessizlik midemi bulandırdı. Sağlam gözümün ucuyla gizlice ona baktığımda, dudaklarının kenarlarında da benzer bir şaşkınlık ifadesi gördüm. Kalkık burnu hafifçe kırışmış, gözleri yanlardan kırışmıştı. Derin düşüncelere dalmıştı. Bunun tehlikeli bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Zengin kızıl saçları ayın ışıltısında parıltıyor, her bir teli mistik büyüünden bir parça yakalıyordu ve o kehribar gözleri geceyi esir alıyordu, altın benekler tepedeki uzak yıldızlar gibi parıltıyordu. Aydınlık ve karanlığın eşit parçalarıydı.

Işık.

Onu güneşe benzettiğimde yalan söylemiştim. Güneşe bir an bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğimi söylediğimde. Her yıl aynı gün -bir zamanlar yılın en uzun günüydü- uykuya dalar ve gökyüzünde paramparça bir ışık küresi görürdüm.

Güzelliğini görmek ve sıcaklığını hiç hissetmemek tatlı bir işkenceydi. Bazen bir çayır hayal ederdim, turuncu ve sarı çiçekler uzun yeşil çimenlerin üzerinde süzülürdü. Bazen de güneş, karlı dağların zirveleri arasından bir anka kuşu gibi doğarak bana kendini gösterirdi. En çok gördüğüm görüntü ise bembeyaz mermer bir tapınaktı, altın ışınlar kaygan yüzeyinden dökülen su gibi akıyordu, ayaklarının dibinde çorak bir tarla vardı.

Ama yarattığım sahte dünya uyandığım anda yok olacaktı.

Sonraki günler kabuslarla dolu olurdu - Sis, kesilmiş boğazlar ve feryat eden çığlıklar. Ama yılda bir kez, o tatlı huzuru bulacaktım.

İstesem de istemesem de Kiara yavaş yavaş benim için o huzura dönüşmüştü. O ışık rüyası.

Botum devrilmiş bir kökün altına takılınca bir iniltiyi bastırdım ve toprak yemeden önce dengemi zar zor sağladım. Bu kadar sakar olmak bana göre değildi. Ünlü şöhretimi düşen dallara takılarak kazanmadım.

Ne yazık ki benim için Kiara anlayışlıydı.

Küfrederek aniden durdu ve beni de aynısını yapmaya zorladı.

"Omzun!" diye haykırdı, farkındalık gözlerini açmıştı. "Onlardan birinin seni kestiğini gördüm."

Ve bacağımla kolumu da sessizce ekledim. Ama onlar sadece basit et yaralarıydı. Kiara'nın gözleri endişeyle parladı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"İyi olacağım," diye söz verdim ve arkamı döndüm.

"Derin değil." Kiara bunların hiçbirini kabul etmiyordu.

"Sert adam olmayı bırak da bir bakayım." İki elini de kalçalarına koydu ve muhtemelen kışkırtıcı olması gerekmeyen ama öyle olan bir şekilde kaldırdı. Dişlerimi sıktım.

"Sert bir adam, ha?" Azarladım. "Kim olduğumu bilmiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Seni yeterince iyi tanıyorum. İnatçı ve gururlusun," diye tersledi, ısıran sesi beni şok etti. Ellerimi kaplayan masum kanı bilseydi, benimle hiçbir şey yapmak istemezdi.

"Al." Kiara gömleğimin yakasından tutup çekti. "Bırak bakayım, seni koca hayvan."

Dudaklarım kıvrıldı. "Komutanınla böyle mi konuşuyorsun?" Bu gülünçtü çünkü biz hiçbir zaman sadece komutan ve acemi olmadık. Bu benim için yüzümdeki yaralar kadar aşikârdı.

Harika. Ona bunların arkasındaki hikâyeyi anlatacağıma söz verdiğimi hatırladım. Yeniden anlatmaya hevesli olmadığım bir hikâyeye.

Uyanmadığında -nefes almadığında- tüm soğukkanlılığımı kaybetmiş ve düzensiz bir şekilde bağırarak vaatlerde bulunmaya başlamıştım. Sayıklama halimde, olmayan tanrılara bile dua etmiştim.

"Evet, evet, evet." Gözlerini devirdi, sol yanağında bir gamze belirdi. Çok dikkat dağıtıcı bir sırtışı vardı.

Büyük bir özenle, yırtık deri ceketimi çıkarmama yardım etti ve onu bir kenara atarak, hâlâ kardeşimin kanıyla kaplı olan atletimin kolunu nazikçe yukarı çekti.

Isiah hakkında düşünmek istemedim. Ölümü beni söylediğimden daha çok yaraladı.

"Kanaması durdu," diye fısıldadı, dikkati açıkta kalan derinin üzerinde geziniyordu. "Düşündüğüm kadar derin değilmiş demek ki" diye düşündü, dalgınca alt dudağını emerken. Bu manzara karşısında bir inilti tuttum.

Bu lanet kadın.

"Ama enfeksiyon kapmadığından emin olmak için temizlenmesi ve düzgün bir şekilde bakılması gerekiyor. Bacağındaki kesik de öyle," diye ekledi ve gözleri pantolonuma kaydı.

Ceketimi aceleyle kaptım ve beni böyle güçsüz bir halde görmesinden nefret ederek tekrar giydim. Yaptığım işte son derece etkiliydim ama az yemek ve dinlenmeyle ben bile aynı anda sekiz adamla savaşıyordum.

Parmakları gömleğimin yakasında oynadı, parlak gözleriyle tenimi izlerken başı yana eğikti. Eldivenli dokunuşu sertleşmiş kalbime doğru bir akım gönderdi ve onu hayata döndürdü.

Boğazımı temizledim, onun yakınlığı çok fazlaydı. "Devam etmeli ve bir sığınak bulmalıyız," diye ısırdım, içimi alışılmadık bir korku sardı. Kiara ve bana her ne oluyorsa, değişiyordu. Daha fazla bir şeye dönüşüyordu. Onu her zaman görmüştüm ve o da beni görmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Her şeyimi.

O da hissetti, bu çekimi.

Nefret ettim. Savaştım. Savaşmayı başaramadım.

Tıpkı beni sadece rüyalarımnda ziyaret eden güneş gibi Kiara da bağımlılık yapıyordu.

İlerlemeye devam ederek, adımlarım kurşuni, Sis'in içinde bir saat daha ilerledik - umarım doğru yönde. Bu lanet harita büyük büyükbabamdan bile eskiydi, her kimse artık.

Ailem hakkında pek bir şey bilmiyordum ve babama annemi sorduğumda bana onun, ben iki aylıkken beni kapısının önüne bırakan köy genelevinden bir kız olduğunu söylemişti.

Annemin anlattığı hikâyenin bir yalan olduğunu ancak büyüyünce fark ettim.

"Sanırım bir şey görüyorum!" Kiara'nın yüzü en parlak şekilde aydınlandı, dolgun dudakları hafifçe ayrıldı, yanaklarında pembe bir renk oluştu. Sıra dışı gözleri bile içten içe parlıyor gibiydi. Aslında normalden bir ton daha açık renkteydiler.

Odaklan.

Bu lanet olası mavi sisin içinde nasıl bir şey görebiliyordu ki?

Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Kontrolün bende olmamasından, bir saldırganı neredeyse üzerime gelene kadar fark edememekten nefret ediyordum. İki kez hazırlıksız yakalanmak gurur duyulacak bir şey değildi.

Kiara belirsizliğin içine doğru fırladı, beni bir küfür savurmaya ve peşinden tökezlemeye zorladı.

"Buraya!" diye bağırdı, saçları karmakarışık kızıl bir bulanıklık içinde arkasından akıyordu. Bir peri, bir orman perisi gibiydi ve ben onu yakalamak istiyordum. O mucizeden, o ruhtan biraz çalmak. Sonsuza kadar saklamak için değil, belki sadece birazını ödünç almak için.

Sihir.

Kiara soluk soluğa bir nefes verdi, o kadar ani durdu ki bir gümbürtüyle sırtına çarptım. Çarpmanın etkisiyle ayakları öne doğru savruldu ama düşmeden önce kollarımı beline dolayarak onu sabit tuttum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ağzım kulağındaydı. Yumuşak saçları çenemi gıdıklıyor, her bir teli yanan bir alev gibi parlıyordu.

Kiara kucağımda sarsıldı, nefes alıp vermesi ağırlaştı, yavaşladı. "Teşekkürler," diye mırıldandı, elleri kollarımda dinlenmek üzere alçaldı. Derinin içinden bile okşamasının şokunu hissettim.

Bir dakika geçti ve ikimiz de hareket etmedik.

Aksine, ellerim daha da sıkılaştı. Kısıtlamalarım gevşiyordu.

Hızlı.

"Jude," diye nefes aldı, sesi bir fısıltı gibiydi.

Saçlarına sinen kokuyu içime çekebilmek için başımı eğdim, burnum kulağının kabuğunda gezindi. Kiara saf orman yangını ve açık orman gibi kokuyordu ve ben bunu açgözlülükle hafızama işledim. Zar zor duyulabilen bir tıslama çıkardı.

Ama yine de hareket etmedi.

Şu anda, olmak için şekillendirildiğim mantıklı, duygusuz komutan değildim. Kendimi sorgulamadan önce onu kollarımın arasında çevirdim, dudaklarından irkilmiş bir nefes çıktı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bakmaktan kendimi alamadığım dudakları.

Gözlerimin nereye düştüğünü fark etti, dili onları ıslatmak için dışarı çıktı. Onu tekrar tatmayı her şeyden çok istiyordum. Pastoria Ormanı'ndaki o öpücük yeterli değildi. Daha fazlasını istedim, çok daha fazlasını. Hayatım boyunca hiç

bir kadın beni bu kadar yoğun bir şekilde etkilemişti. Kiara güçlü, zeki, korkusuz ve inanılmaz derecede inatçıydı.

O bir muammaydı.

Bir santim daha yaklaştım. O kadar kısaydı ki boynumu eğmek zorunda kaldım, ben yaklaştıkça minyon bedeni titriyordu. Açtım. Bana hatırlattığı o ateşli güneş ışığının tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum. Gecenin dünyasında bir aydınlık.

Ama sonra bakışlarım yukarıya, o nefis dudaklardan uzağa kaydı-

Kiara bana geniş, masum gözlerle baktı. Güven dolu gözlerle.

Hak etmediğim bir güven.

Ellerim düştü, onu serbest bıraktım.

Yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirdiğine yemin edebilirdim ama bunu görmezden geldim. Görmezden gelmek zorundaydım.

Geçmişte yaptıklarımı bir kez bile sorgulamamıştım ama o hayatıma girdiğinden beri utanç ve vicdan azabını tadıyordum. Onun gibi bir kadının hak ettiği kişi ben değildim. Yaralı, kalpsiz bir canavarı değil.

O anın tamamen bozulmasıyla Kiara bir adım geriye sendeledi. "Sen bana çarpmadan hemen önce bir şey gördüm." Başını arkaya doğru salladı, kelimelerinde alışılmadık bir gerginlik vardı. "Sana göstereceğim."

Başımı salladım, çenem acıyla gerildi. "Hadi gidelim."

Kiara arkasını dönerek girdaplı sisin içinde temkinli adımlar attı, bakışlarını benden başka her yere çevirerek ileriye baktı. Nasıl yalpaladığını gördüm. Ellerinin yanlarında nasıl gevşek yumruklar oluşturduğunu.

Belki onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiledim. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti. Tam ağzımı açıp ne gördüğünü sandığını soracaktım ki bütün hava ciğerlerimi terk etti.

Kiara küfretti. İnançsızlık beni dilsiz bırakmasaydı dudaklarıma bir gülümseme getirecek olan iğrenç bir küfür.

Bir açıklık.

Ama sıradan bir açıklık değildi. Sis yoktu, kırılğan mavi yapraklı kemik ağaçları da yoktu.

Hayır. Orası bir cennetti.

"Bu da ne..." Kiara dudaklarını araladı ve ağzı geniş bir O şeklinde kıvrıldı.

Gördüğüm en parlak renkler - gür yeşiller, canlı kırmızılar, eğlenceli sarılar - boyalı bir şaheser gibi yeryüzüne yayılıyordu. Ondan daha iyiydi. Çünkü gerçektir.

Böyle bir ışığı sadece güneşli rüyalarımda görmüştüm.

O rüyalar kadar parlak değildi, ama çeşitli renklerde bitki ve çiçeklerle dolu açıklık parlıyordu.

"Çok güzel," dedi Kiara, tüm bu yabancı ihtişamı seyrederken.

İçgüdüsel olarak katlanmış haritaya uzandım ve onu gözlerimin önüne getirdim. Üzerinde açıklığın olması gereken yerde daha fazla ağaçtan başka bir şey yoktu.

"Burası haritada yok," dedim, sesim midemin çırpınışlarına rağmen taştan daha sertti.

"Haritanın canı cehenneme." Kiara neşeli bir kıkırdamayla korkusuzca açıklığa doğru ilerlerken parmakları çiçeklerin üzerinde geziniyordu. Oadaki bu pervasız cesarete hayranlık duyuyordum.

"Bekle!" Bağırdım, paranoyak yanım diken üstündeydi. Bir bit yeniği olmalıydı.

Ama Kiara dinlemedi, çiçekler ve yeşillikler arasında bir çocuk gibi dönüyor, ısıltı ısıltı gülümsemesi bizi kucaklayan ışığa katkıda bulunuyordu.

Onun peşinden fırladım - benim arsız sprite'ım - doğrudan imkansızdan başka bir şey olmayan bir açıklığa girdim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kiara

Adanmışlık Tanrısı Cerys, genellikle zihninin en yumuşak olduğu bir zamanda ortaya çıkan, gecenin içindeki tatlı bir fısıltıdan başka bir şey olarak tanımlanmaz. Saf, tarifsiz bir güzelliğe ve sıcaklığa sahip muhteşem bir varlık olan Cerys, kutsamalarını en şanslı ölümlülere bahşeder. Utanç verici, Çünkü Cerys'in ziyaret ettiği kişilerin çoğu kendilerine insanlığın bildiği en büyük hediyenin verildiğinin farkında bile değil.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Yüce Tanrım. Jude beni öpmek üzere miydi?

Sihir ve umut dolu hayallerle yaratılmış bir çayırda koşarken beni tüketen tek düşünce buydu. Her yemyeşil bitkiyi, elmas kaplı kırmızı gülü ya da mor ve parıldayan sarı tomurcuğu not etmek yerine, son dakikayı sonsuz bir döngüde tekrar oynattım.

Hâlâ onun dikkatini dağıtmaya ve üstünlüğü ele geçirmeye çalıştığım sırada paylaştığımız o çok kısa öpücüğü düşünüyordum. Dudakların tek bir dokunuşunda böylesi bir ateşi, böylesi bir yoğunluğu daha önce hiç yaşamamıştım. Kendimizi tamamen bıraktığımızda bunun nasıl bir his olacağını merak ettim.

Bunun dışında düşünecek o kadar çok şey vardı ki Jude'un beni öpmek üzere olup olmadığını merak ediyordum. Esas olarak ormandan beri beni terk etmeyen kaçınılmaz panik

Saldırı. Bilincimi kaybettiğimden beri.

Kendine gel Ki, lanet bir peri masalının fantastik bahçesinde.

Yine de kâbuslar dünyasında böyle bir yerin var olduğunu düşünmek zordu. Taşlar bile hapsolmuş küçük yağmur damlaları gibi parlıyordu.

Gerçek

dışı.

Her

şeyiyle.

Rengârenk çiçeklerin ve zümrüt yaprakların oluşturduğu deniz, yerini sık dalları açıklığın dörtte birini kaplayan ulu bir meşeye bıraktı. İçinden fokurdayan küçük bir dere akıyordu, suları berrak ve davetkârdı. Beyaz ya da mavi bir sis de yoktu ama yine de istenmeyen bir kucaklama gibi koruluğu çevreliyordu. Kendimi Cila'nın pazarında satılan kar kürelerinden birinin içindeymişim gibi hissettim, annemin almama asla izin vermediği kar kürelerinden.

"Bu inanılmaz." Jude yanımda durmak için hareket etti, omzu omzuma yaslandı, parlaklığa alışırken gözleri kısıldı.

Nefes almayı bıraktığımdan beri komutan bana tutkal gibi yapışmıştı. Kötü bir şey olduğundan değil.

Aslında beni daha önce öpmesini istemiştim. Ve bir öpücük olarak değil.

hile.

"Kiara?"

"Ha?" Çenemi Jude'a doğru kaldırdım, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. Belirsizlik bile ona yakışıyordu. Lanet olsun ona.

"Adını üç kez söyledim."

Oh.

"Özür dilerim, biraz dikkatim dağılmıştı." Elimi salladım

çevremizdeki her şey. "Eğer fark etmediysen, bu biraz akıl almaz bir durum." Ben de seni ve güzel dudaklarını düşünüyordum.

"O zaman neden kızarıyorsun?" Jude'un dudakları büküldü, sanki hain düşüncelerimi okumuş gibiydi. Yüzümde gördüğü her neyse onu memnun etmişti.

"Yüzüm kızarmıyor," diye itiraz ettim. Kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. "Sadece hava soğuk ve cildim çok hassas." Yalan değil.

"Uh-huh." Sırtışı arsızlaştı.

Kimdi bu adam ve istifa eden komutanıma ne yapmıştı?

Belki de yine Sis suçluydu.

"Akşamı burada geçirmememiz mümkün değil." Kudretli meşeye doğru atıldım, parmak uçlarımda yükseldim ve alçak bir daldan bir yaprak kopardım. Küçük damarlar ince zarı buruşturarak gövdeden dışarı fırladı. Rengi çok yeşildi. Çok canlı ve zengindi.

"Merak ediyorum..." Jude mırıldanarak büyüyen saçlarını ovuşturdu. "Bu burada olmamalı. Burada olmamalı."

Ve haklıydı.

Sis'in içinde bir cennetin neden yeşerdiğinin bir açıklaması olmalıydı. Damarlarıma buz damlarken paranoya göğsümü sızlattı. Mantıklı olan, güzelliği görmezden gelmek ve gerçekliğe odaklanmak olurdu. Micah Amca bana sık sık hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylerdi. Bazen en güzel şeyler bile zehirli olabilirdi. Sanırım bu insanlar için de geçerliydi.

"Haklısın," diye iddia ettim. Jude'un kaşları kalktı. Belli ki

kolay kabullenişim karşısında hayrete düştü. "Biraz daha araştırılım."

Jude bir ısıklık çaldı. "Ben de fazla alaycı olduğum için azarlanacağımı sanıyordum. Şikayet ettiğimden değil," diye ekledi fısıltıyla yumuşak bir kıkırdamayla. Bu ses doğrudan içime işledi.

Boğazımı temizledim. "Pekâlâ, ayrılalım ve ne bulabileceğimize bakalım. Sıra dışı bir şeyler olmalı." Adımlarımın ortasında durakladım. "Buradaki her şey bir yana, yani."

Jude başını salladı, arkasını dönüp sola doğru ilerledi ve açıklığın sağ tarafını keşfetmem için beni bıraktı. Geniş bir alan değildi, belki iki yüz metreden biraz fazlaydı. Cennet gibi bir ışıkla dolu bir alan.

Sanki bir ressam fırçasını soluk sarı ve altın rengi saksılara daldırmış ve her yaprağı, çiçeği ve otu kaplamıştı. Ve burası gerçek olduğu için -ya da sınırların ötesindeki herhangi bir şey kadar gerçek olduğu için- kendimi başımı gökyüzüne doğru eğmiş ve kendi etrafımda dönerken buldum.

Tepemdeki yoğun bulutlar sanki burası en ölümcül lanetlerin bile dokunamayacağı bir yermiş gibi uzak duruyordu. Yerleştiğimde, kendimi aptalca döndürdükten sonra, başım dönerek en parlak mavi çiçeklerden oluşan bir parçaya doğru sendeledim.

Geniş, tereyağlı merkezlerinden kalp şeklinde beş taç yaprağı fışkırdı, gümüş benekler mavinin arasına parıltı gibi dağıldı. Başımı çiçek kokusunu içime çekmek için eğdiğimde, arkamda belirgin bir çıtırtı duyuldu ve elim hançerime gitti.

Etrafımda dönerken kızıl saçlarım bir girdap gibiydi, hançerim havada ustaca süzülüyordu-

Sadece gri bir kürk topunu delmek için.

Bir tavşan.

"Sanırım az önce akşam yemeğini yakaladım!" Omzumun üzerinden Jude'a bağırdım, midem çabalarımı bir hırıltıyla alkışladı.

Botlar vurdu ve komutan bir anda yanımda belirdi, yanaklarında telaşlı bir pembe ton vardı.

"Neyin var senin?" Onu botlarından dağınık saçlarının tepesine kadar inceledim, alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"Hiçbir şey." Sağ gözü seğirdi. "Sadece çılgılık attığını duydum."

Bir anda gülümsemem hınzırca bir şeye dönüştü. "Aww." Burnuna vurdum, çok üzüldü. Kaşlarını çattı. "Benim için endişeleniyordun, şimdi de telaşlandın."

"Sessiz ol." Jude yanağını ısırdı. "Ben acemilerin güvenliğinden sorumluyum, hepsi bu."

Jude'un acemilerden bahsettiğini duyunca içimi bir suçluluk ve üzüntü dalgası kapladı. Alec, Patrick, Jake. Buna bayılırlardı. Burada, Sis'in ortasındaki bu görkemli, yemyeşil harikanın ortasındaydım ve arkadaşlarım-

Hayır. Böyle düşünme. Onlar iyi. Olmak zorundalar.

Düşüncelerimi Jude'a söyleyemez ve kısa da olsa bu büyüüyü bozamazdım. Yaşadığı onca şeyden sonra bu eğlenceli ve mutlu anı hak ediyordu.

Arkadaşlarım iyiydi ve muhtemelen bizimle buluşmak için daha önceki yolumuzu takip etmeye çalışıyorlardı. Aksine inanmayı reddettim.

Jude'a ve onun sert ifadesine odaklandım. "Eminim hepsi bu kadardır." Ellerimi arkamda kavuşturdum ve en masum ifadelerimi takındım. Geyik gözleri dışarıdaydı

tam güç.

Jude nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak elini mavi-siyah saçlarında gezdirdi. Saç telleri yağ ve kirle kaplanmış, garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu.

"Dostum, banyoya ihtiyacın var," dedim ve elimi kaldırıp hiç düşünmeden parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kirli de olsa ipeksi saçlarına dokunduğum anda elimi çekip yanıma ittim. Jude gülümsemesini engellemek için yanağını daha da sert ısırdı ama kahverengi gözlerinde çapkın bir parıltı belirdi.

"İğrenç," diye homurdandım, elimi pantolonuma silerken, lanet parmaklarımı onun saçlarında gezdirdiğim gerçeğini örtbas ettim. Neyse ki beni bu ıstıraptan kurtardı.

"Aynı şey senin için de söylenebilir." Kirli kıyafetlerimi ve lekeli yanaklarımı incelerken gözleri alaycı yarıklara dönüştü. Haksız değildi.

Cevap olarak göz kırptım ve "Bizim için yakaladığım tavşanı pişirmeye ne dersin, sonra da sırayla şu dereden yararlanırsınız?" dedim.

Kristal berraklığındaki suya bakmak bile beni sığ derinliklerine doğru koşmaya teşvik ediyordu. Dondurucu olması bile umurumda değildi. Vücut kokusu ve kurumuş kan gibi kokmak özellikle hoşlandığım bir şey değildi.

Jude sözlerimi duyunca gözle görülür bir şekilde gerildi, ama konuşmak istemediği zamanlarda yaptığı gibi başıyla işaret etti. Sık sık bu tür hareketlere başvurduğunda ne düşündüğünü merak ederdim.

"Tamam." Jude eğildi ve gevşek yarattığı yakaladı, hançerimi çıkarıp elinde ustalıkla çevirdi

ve uzattı. "Ateş yakacağım, madem bu kadar nazıksınız bu zavallı hayvanı öldürdü."

"Eh, hiç şansı yoktu." Tarlalar çorakken ailemin sofrasının hiç boş kalmamasının sebebi bendim. Ormanda bulduğum birkaç yaratığı yakaladım, nişancılığım bir güzellikti.

"Oh, ve eğer omzuna bakıp bandajlamazsan, gazabıma uğrarsın," diye uyardım.

Homurdandı. "İyi. Ama 'gazabın' sandığın kadar korkunç değil."

Ben karşılık veremedim, Jude muhtemelen yarasını temizlemek ve yakacak odun aramak için gözden kayboldu. Onun yokluğuyla içime bir merak yerleşti.

Kitap.

Hâlâ göğsümde ağırlığını hissettiriyor, varlığı beni yiyip bitiriyordu. Şimdi Jude yemek pişirirken birkaç sayfa da olsa kitabın içine dalmak için ideal bir fırsat olabilirdi. Başta planladığım gibi bu akşam fırsat bulup bulamayacağımı kim bilebilirdi? Yorgunluk zaten beni çağırıyordu, bu yüzden zaman şimdi olmalıydı.

Ve tanrım, büyükannemle olan rüyamdaki gibi mükemmel bir ışıklandırma vardı ama sessizdi.

Omzumun üzerinden bakıp Jude'u çıra toplamakla meşgul bulduktan sonra, vadinin ortasındaki ulu meşenin gövdesinin etrafında dolaştım ve sırtımı kaba kabuğa yasladım. Ceketimin içine uzanarak kitabı çıkardım ve bükülmüş dizlerime dayadım.

İşte hiçbir şey, Büyükanne. Sanki gökyüzüne baktım bana bakıyor, tüm hatalarımı izliyordu.

Cevapların burada olduğunu söylemişti.

Birden göğsüm daraldı. Nedense gerçeği bilmek isteyip istemediğimi merak ettim. Bilginin insanın dünyasını değiştiren bir yanı vardı ve bu bazen iyi bir şekilde olmayabiliyordu.

Evet. Hala bilmek istiyorum.

Titreyen bir nefesle başımı sallayarak aceleyle sayfaları çevirdim.

Okuduğum son bölüm Raina'nın ölümsüzlük bahsettiği ölümlü bir adama aşık olmasıyla ilgiliydi. Ancak tanrıça, insanların onun ışığına ihtiyaç duyduğu gün boyunca onunla kalamayınca, sevgilisi açgözlü biri haline gelmişti.

Kaldığım yere dönerek okumaya devam ettim...

Sonsuza dek genç kalacak olan Raina'nın bir zamanlar ölümlü olan sevgilisi gençlik ve masumiyetle parlıyordu ama kalbi hiç de öyle değildi. Güneşe aşık olan adam artık sadece gece çöktüğünde ona sahip olmakla yetinmiyordu. Yeni keşfettiği nüfuzunu ve Raina'yı arzuluyordu ama kıskançlık onun iğrenç kalbine sızmıştı.

Kendisi de güç sahibi olmayı diledi.

Eğer Toprak Tanrısı Arlo'nun ona bahsettiği özü çalabilirse, adam aşkını prangalarından kurtarabilir ve sonra da pek değer vermediği tanrısallığı tüketebilirdi.

Böylece, tanrıça görevleriyle meşgulken, Arlo'nun başkent yakınlarındaki tapınağına gitti ve tanrıdan yardım istedi. Yıllardır acı çeken ve halkın ışık saçan Güneş Tanrıçası'na olan sevgisini kıskanan Arlo ortaya çıktı

Önünde, planı için yararlı olabilecek bilgiler sunuyordu.

Raina'nın aşığı onun hediyesini, yani ruhundaki sonsuza dek yanan ışığı çıkarmak zorundaydı. Bunun için, herhangi bir insanın bulması neredeyse imkânsız olan bir çayırın ortasında bulunan, saf ay ışığından yapılmış bir hançer gerekiyordu.

Arlo avucunu keserek açtı ve kanının geçici renk çayırındaki tek bir siyah çiçeğin üzerine düşmesine izin verdi. Bir ölümsüzün etini kesebilecek oniks bir hançer köklerinden yükseldi ve tanrı hediyesini Raina'nın sevgilisine verdi. Tek yapması gereken onun kalbini delmekti ve gücü onun olacaktı. Ölmeyecekti ama ölümlü olacaktı.

Ancak her şeye sahip olmak için çok hevesli olan adam ölümcül bir hata yaptı.

Fark etmediği şey, sevgilisinin gücünü çözdüğünde, onun özünün nereye gittiği üzerinde hiçbir kontrolü olmayacağıydı.

Böylece, ertesi akşam Raina ipekten bir bulutun üzerinde göklerden inerken, sevgilisi hançeri arkasında bekledi. Tanrıça, onun ne planladığına dair hiçbir fikri olmadan kollarına atıldı. Tam vücutları birleştğinde, göğsünde bir acı şimşeği çaktı; aşkı ay ışığı hançerini kalbine saplamıştı.

Geniş gözlerle soluk soluğa kalmış, adamın kendisine neden böyle ihanet ettiğine dair bir cevap bekliyordu. Ama ölümlü sadece bıçağı daha derine sapladı ve kehribar rengi gözlerinin gümüşle kaplanmasını, kutsal ruhunun parçalarının üçe bölünmesini izledi.

Sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi, adam hızla

Gecenin içine sürüklenmeden önce ışık patlamalarından birini yakaladı. Eli küreyi çevrelediğinde, saf güneş ışını tenine sızdığında, kara kalbi sevdiğini iddia ettiği kadının bir parçasını içine çekti.

İkinci parça, o yakalayamadan diyar boyunca fırladı. Işın, kendine ait bir konukçu bulana kadar diyar boyunca seyahat edecekti - yılın en uzun gününde doğacak olan masum bir ölümlü.

Ama son parça, gücünün en büyük parçası, Güneş Tanrıçası'nı terk etmeyi reddetti. Ve kalan son ışığına tutunurken, kalbi ihanetle kırıldı. Büyüsünün bir damlası kalmış olsa bile, hançer onu ölümlü hale getirmişti.

Adam ona olan hislerini ilan etti ve umutsuzca düşmüş tanrıçayı bunun daha iyi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Onu ruhunun içinde hissedebileceğini ve bu şekilde asla ayrı kalmayacaklarını söyledi.

Ama artık çok geçti.

Raina, hediyelerinin son damlasıyla birlikte, kısa süre sonra krallığı saran karanlığın içinde kayboldu.

O andan itibaren güneş bir daha hiç doğmadı ve Asidia krallığı ve halkları, zehirli bir sisle çevrili sonsuz bir ayın altında yaşamakla lanetlendi.

Ağaçlar karardı, çiçekler soldu ve toprak buruştu, Arlo kırılmasına yardım ettiği şeyi onaramadı. İlk günler en zor günlerdi, ancak insanlar sevgili tanrıçaları onları izlemeden hayatta kalmaya zorlandılar.

Ne yaparsa yapsın, Raina'nın hain aşığı, paramparça ettiği kadını, tanrıçayı ortaya çıkaramadı. Günlerinin geri kalanını Raina'yla yeniden bir araya gelebilmek ve onu sevgisine ikna edebilmek için bir gece yarısı krallığı arayarak takıntılı bir şekilde geçirdi, çünkü yaptığı hatayı çok geç fark etmişti.

Yıllar geçti ve tanrıçadan hiçbir iz yoktu.

Ancak aldatmacası yüzünden adam ölümsüz bir yalnızlık ve karasevda hayatına mahkum oldu. Güneş Tanrıçası'nı bir daha asla göremeyecek olsa da, uzun günlerini kırdığı şeyi bulmak için krallığı araştırarak geçirecekti.

Bir yerlerde, sonsuz gecenin dünyasında, bir zamanlar göklerde hüküm süren bir kadın, gücünü çalan ve atan kalbini paramparça eden adamdan uzakta, kendine ait bir insan hayatı kurmuştu.

Ancak yıllar sonra, kendi ailesini kurduğu ve Raina'nın sakladığı bir çocuğun doğduğu söylentileri yayıldı; bu çocuk onun değerli hediyesi ve melankolik kalbinden geriye kalanların sahibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

Kitabı kapattım.

"Okuyorum," diye mırıldandım, Jude'un beni dikkatle izlediğini fark ettim.

Kalın yeşil kapağa baktı, tanıma duygusu kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sana verdiğim bu, ha? Üzerinde fazladan bir hançer yerine bunun olmasına şaşırdım."

Raina ve hain sevgilisiyle ilgili düşünceler yok oldu.

"Sıkılacağımı düşündüm," diye yalan söyledim. Kitabı tekrar nasıl ele geçirdiğimi bilmesine gerek yoktu. "Oldukça ciddi olabiliyorsun, biliyorsun, bu yüzden havayı hafifletmek için eğlenceli bir kitap getirdim." Yüzümü buruşturarak onunkini taklit ettim.

yüzünü buruşturdu. Jude cevap olarak kaşlarını kaldırdı ama dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerinin arasındaki kırıksıklık düzeldi.

Açıklık ve doğaüstü ışıklandırma Jude'un kaymaktaşı tenine altın rengi bir parıltı verirken, yara izleri soluk bir kırmızıya dönüşüyordu. Alt göz kapaklarında gölge yoktu ve... mutlu görünüyordu?

Yüzündeki gerçek duyguyu daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden emin olamıyordum, ama şimdi bana bakışı, gözlerinin yumuşaması ve bir sırtışın şekillenmesi, sadece sevinç olabilirdi.

"Geldiğimi duymadığına şaşırdım. Yemeğimiz o kadar şanslı değildi." Jude aramızdaki mesafeyi kapattı ve aramıza bir santim bile sokmaya çalışmadan hemen yanıma oturdu.

Dizini ileri geri sallarken kalçam onunkiyile aynı hizaya geldi. "Keşke burada kalabilseydik," diye itiraf etti bir dakikalık huzurlu sessizliğin ardından.

"Sen ve ben." Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şey bu vadide vardı. Sis yoktu, kalpsiz kral yoktu ve ışık vardı.

Jude bir sonraki sözleriyle beni şaşırttı. "Şimdilik öyleymişiz gibi davranabilir miyiz? Buradan ayrılmıyormuşuz ve dünyanın sonunun geldiğine dair bir zaman çizelgesi ya da tehdit yokmuş gibi?" Son kısmı alaycı bir edayla söylemişti ama bu şakacılığın altında acımasız bir gerçek yatıyordu. Jude lanetli topraklardan asla canlı çıkamayacağımıza inanıyordu.

Hiç düşünmeden elini tuttum, parmaklarım onunkilerin arasında dolaştı. "Sanırım bir konuda hemfikiriz komutan." Onu içime çekerken başımı yana eğdim. O da aynısını yaptı,

Uzun saçları şakaklarına dökölüyordu.

Mantık ve düşünce açıkça pencereden dışarı atıldığı için, onunkine sarılmamış olan serbest elimi kaldırdım ve yara izlerinin kabarık çizgilerini sıyırdım. Eldivenimin derisinin altında parmaklarım karıncalandı.

Jude irkildi ama geri çekilmedi. Bunu bir davet olarak kabul ederek cesaretimi topladım, parmak uçlarımla yara izlerini takip ettim ve hikâyelerini öğrendim, göğsümde ham bir keder hissi akıyordu.

"Olay olduğunda altı yaşındaydım."

Parmaklarım yatıştırıcı hareketlerine son verdi.

"Öz babamın beni kör ettiği günü asla unutmayacağım."

Bölüm Otuz Beş

Jude

Gölge yaratıklar, Raina onları ışııyla yok etmeden önce yüzyıllar boyunca dünyada dolaştı. Onlar bir iğrençlik, Ay Tanrısı adına yapılan başarısız bir deney. Güya Raina hepsini öldürdükten sonra Ay Tanrısı'nın öfkesi dünyayı sarstı ve üç ay boyunca gökyüzünden saklandı. Geri döndüğünde, ışığı hiç bu kadar parlak ve davetkâr olmamış.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Kiara sersemlemiş bir halde tıslayarak nefes verdi.

Mağarada anlattığım hikâyeye dayanarak babamın iyi bir adam olduğunu düşünmediğini tahmin ediyordum ama muhtemelen yaralanmamın sebebinin o olduğunu tahmin etmemişti.

Elini ancak kendi elimi yüzüme götürmek ve tam yaralarımın üzerinde duran parmaklarını örtmek için bıraktım. Dokunuşuna doğru eğildim ve gözlerimi kapattım.

"Babam beni zar zor büyüttü. Beni birlikte olduğu kadının yanına atar, sonra da gidip zenginlerden çalardı. Ama büyüdüğümde, kucağa alınıp kontrol edilebilecek bir bebekten öteye geçtiğimde, artık beni istemediğine karar verdi."

Sarhoşken öfkelenildiği anları, incittiği kadınları hatırladım. O zamanlar onu durdurmak için çok gençtim. Yeterince güçlü olamadığım için pişmanlık duydum.

"Bir gün, babam ve ekibi bir işi berbat etmişti. Kralın altınlarını taşıyan bir nakliyeyi soymaya kalkıştıklarında neredeyse muhafızlar tarafından yakalanıyorlardı. Yanına gelip iyi olup olmadığını sormaya çalıştığımı hatırlıyorum, ama beni yere itti ve bir şişe işi kaptı. Aptalca, ayağa kalktım ve onu mutlu etmek için, ona sarılmama izin vermesi için tekrar denedim."

Boğazım inanılmaz derecede sıkıldı. Bunu hiç paylaşmamıştım, Isiah ile bile. "Ama ona ikinci kez uzandığımda, cam şişeyi yüzüme çarptı. Çığlık attım, kendime ve sol gözüme saplanan cam parçasına doğru tırmandım."

Beni tam o anda kör etmişti, kırık şişe gözümde iki sivri yara izi bırakmıştı. Kiara parmaklarını yanağıma daha da bastırdı, göz kapaklarım hâlâ kapalıydı. Bir sonraki bölümden bahsederken ona bakamadım. Körlük en kötüsü değildi.

"Daha sonra, yerde kanlar içinde, titreyerek ve korkmuş bir halde yatarken, saçlarımdan tutup beni evimizin küflenmiş tahtalarına doğru çekti ve soğuşa fırlattı. Pek bir şey hatırlamıyorum ama ellerim ve dizlerim üzerinde toprak ve yağın karda sürünmeyi başarmıştım. Bayılmış olmalıyım, çünkü bir sonraki uyanışımda yabancı bir yataktaydım, komşularımızdan biri bana acımişti. Bana çamur ve kir içinde yüzüstü bulunduğumu, dondurucu kış havasında saatlerce dışarıda bırakıldığımı söyledi.

"Sadece cam beni kör etmekle kalmadı, aynı zamanda yara enfeksiyon kapmıştım. Komşumuz bir şifacı değildi, ama beni bulmasaydı ümitsiz vaka olacağımı iddia etti.

Zamanında. Büyük ihtimalle önce hipotermiden ölecek."

Kiara'nın bana yaklaştığını ve vücudunu benimkine bastırıldığını hissettim. Göz kapaklarımı daha da sıktım.

"Beni daha fazla besleyemeyeceği için, bir hafta sonra beni babama geri vermek zorunda kaldı. Bana şöyle bir baktı, tükürdü ve 'Şimdi sakat ve aptal oldu' dedi, sonra da beni içeri götürüp kapıyı komşumuzun suratına çarptı. Asla özür dilemedi ve bir daha bu konudan hiç bahsetmedi."

"Tanrılar, Jude," diye fısıldadı Kiara, sesini derinleştiren bir öfkeyle. Durakladım, ayaklarımızın dibindeki cenneti taramak için dokunuşundan uzaklaştım. Eli dizime düştü, orada Beni nazikçe kavradı.

"Banyoda saklanana kadar yüzümdeki çarşafları açtım ve dönüştüğüm canavarı gördüm."

Eli dizimde sıkılaştı. "Bunu bir daha asla söyleme," diye azarladı, sesi sertleşmişti. "Onlar sadece yara izi. Seni bir canavara dönüştürmezler. Canavar olan babandı."

Bakışlarım ellerine, kendi yaralarını gizleyen eldivenlerine kaydı.

"Eğer bunlar sadece yara iziyse, o zaman neden-"

"Neden benimkini saklıyorum?" diye sordu, tüm vücudu gerilmişti. "Soracağınızı biliyordum."

"Seni bir kez bile zorlamadım." İstemiş olsam bile.

Şimdi uzaklara bakma sırası ondaydı. Dakikalarca sessiz kaldı, sanki kafasını milyonlarca düşünce doldurmuş gibi kaşları çatıktı. Elini dizimden çektiğinde konuşmanın bittiğini düşünmüştüm ama

sonra...sonra deriyi parmak parmak çekmeye başladı.

Bunu yavaşça yaptı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Neler yaşadığını, açığa çıkmaktan duyduğu korkuyu ancak hayal edebiliyordum. Dilimi ısırarak, ilk eldiven yumuşak toprağa düşene kadar kendi hızında ilerlemesini bekledim.

Kutsal tanrılar.

Sis'teki o ilk günden yara izlerini hatırladığımı sanıyordum ama ne kadar derin ve sıra dışı olduklarını unutmuşum. Ürkütücü mavi-siyah rengi, bileklerini sıyrıp geçen küçük damarlar gibi yaraların şekli.

"Biliyorum. Çok iğrençler," dedi diğer eldiveni çekip çıkarırken. Başını utançla eğdi ve ben buna izin veremezdim.

Çenesini parmaklarımın arasında kavradım ve başını çevirdim. Bakışlarında gördüğüm şey herhangi bir hançerden daha fazla acı veriyordu.

"O gün hamamda yüzümü gördüğünde," diye başladım, daha da yaklaşarak. "Daha önce hiç kimse bana öyle bakmamıştı, sanki benden büyülenmiş, çirkinliğim karşısında büyülenmiş gibiydin."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben başımı salladım.

"Daha önce hiç görüldüğümü hissetmemiştim Kiara, böyle değil. Başkalarının alay ettiği, korktuğu şeylerin ötesine baktın ve gülümsedin."

"Bu farklı, anlamıyorsun." İçini çekti, gözlerinde ıslaklık vardı. "Beni dışlanmış biri olarak gösteren bu yaraları nasıl aldığımı. İnsanlar bana sanki şeytanmışım gibi baktı. Lekeli bir yaratıkmişim gibi..." Burnunu çekerek elimden kurtulmaya çalıştı.

O tuhaf yara izlerini nasıl aldığı, nasıl geri dönölmez bir şekilde damgalandığı umurumda değildi.

"Yara izlerini iyi taşıyorsun," dedim, bir zamanlar bana söylediği sözleri tekrarlayarak. "Eğer bir şey varsa, beni sana çekiyorlar."

Başını yavaş yavaş kaldırdı, güzel bir merak onun çarpıcı yüz hatlarını boyadı. Dikkatle ellerinden birini ağızıma götürdüm ve her parmağına, her kıvrımına bir öpücük kondurdum. Elimi tutarken titredi ama ben devam ettim, dudaklarım kelimelerin ifade edemediğini ifade ediyordu.

Bileğinin iç kısmına doğru ilerleyemeden Kiara parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve beni kendine çekti, burunlarımız birbirine değdi. O benim her nefes verişimi içine çekti, ben de onun güvenini, korkularını ve şüphelerini içime çektim.

Sonra ağızımı onunkine doğru indirdim ve dudaklarını yakaladım.

Otuz Altıncı Bölüm

Kiara

Kalp hayvanların en kötüsüdür, çünkü
asla ehlileştirilemez.

ASIDYA ATASÖZÜ

Jude'un beni öpüşünde nazik olan hiçbir şey yoktu. Nefesime hükmetmesi ve akıl sağlığımı içine çekip yerine kötü ve harika bir şey üflemesi.

Olasılıkların, umudun ve bağımlısı olabileceğimi hiç bilmediğim her şeyin tadına bakıyordu; beni yutarken, dudakları çılgınca ve kontrolsüzce hareket ederken, etimin her santiminde lezzetli adrenalini yükselten sarhoş edici bir kombinasyon.

Ellerimi nazikçe ağzına götürüp yıllarca süren aşağılanma ve utancı öpüp yok ettiği zaman hâlâ titriyordum. Bana -yara izlerime ve her şeyime- sanki seyredecek harika bir şeymişim gibi davranıyordu. Değerli bir şeymişim gibi.

Jude alt dudağımı ısırp dişlerinin arasında emdi ve içimde vahşi bir şey uyandı. Çıplak parmaklarım saçlarındaydı, siyah tellerin arasında geziniyor ve çekiştiriyordum, onu daha da yakınlaştırırken tam istediğim gibi tutuyordum. Komutayı ele almaya çalışmama şaşırmamalıydım.

Jude bir hırıltı çıkardı ve bir elini ensesine sardı.

Parmakları saçlarımın arasında dolanırken o da kontrol için savaşıyordu. Elbette savaşacaktık, öpüşürken bile. Elleri her yerdeydi, benimkiler onun sıcaklığını arıyor, gömleğinin altından kayıyor ve karnının sert düzlemlerinde geziniyordu.

İkimiz de savaşmak için can atıyorduk ve birbirimizde mükemmel bir ortak bulduk.

Eldivenlerim ve zırhım olmadan ona dokunmak, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Ellerimi saçlarına götürüp tellerini avuçladığımda parmaklarım karıncalandı ve aniden içim çiğ bir özgürlükle doldu.

Dudaklarının kenarını dürttüğümde Jude boğuk bir inilti çıkardı, dilim keşfetmek için içeri kaydı. Ondan çıkan sesler en sevdiğim sesler haline geldi. Hayvani, ilkel ve muhtaç seslerdi.

Dili benimkiyle dans etti, dudaklarıma daha fazla ilgi göstermeden önce lezzetli bir şekilde döndü. Alt dudağımı dişlerinin arasında emerken, içimde bir şimşek çaktı ve Jude bile aynı elektrik şokuna maruz kalmış gibi gerildi.

Kapalı göz kapaklarımın ardındaki ışık göz kamaştırıyor, kendi yarattığım bir güneş dünyamı tutuşturuyordu. Karıncalanmalar omurgamda hızla ilerlerken ve kalbim çılgınca çarparken, Komutan Jude Maddox'u öpmek olan tüketen kaosa teslim oldum.

Sonunda isteksizce de olsa geri çekildiğinde, nefes nefese kalmıştım.

"Kiara," diye saygıyla nefes aldı, burnunun ucunu benimkine yaklaştırdı, alınlarımız birbirine değdi. "I

- Bu..."

"Bunu bunca zamandır yapıyor olmalıydık," diye kestim sözünü, göğsüm dengesiz bir şekilde inip kalkıyordu. Yüzümde sırtışların en geniş vardı herhalde.

Jude'un işiymiş gibi öpülebildiğini bilseydim, çok daha erken davranırdım. Şimdi üzerine atlamamak ve her şeye yeniden başlamamak için her şeyimi vermem gerekiyordu.

Sırlarımızı paylaşmıştık ve beni ömür boyu sakat bırakan kazanın ardındaki hikâyeyi ona anlatmamış olsam bile, bir gün anlatacağıma yemin etmişim.

Jude kıkırdadı, bir kolunu belime dolayarak vücudunu benimkine bastırdı. Hızlı bir çekişle kucağına düştüm, burnunu saçlarıma gömerken kollarıyla beni göğsüne sardı. Her santimi sert ve kaslıydı; ölümcül bir katil.

Ve kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. "Bunu tekrar yapmalıyız."

Jude'un göğsü kahkahalarla sarsıldı ve sakallı çenesini kızgın yanaklarıma sürttü. Tırnak izleri tenimi olabilecek en iyi şekilde gıdıkladı.

"Sanırım üzerinde anlayabileceğimiz bir şey daha bulduk." Kolları sıkılaştı. "Belki önce sana düzgün bir yemek yedirdikten sonra."

Ruh halimi bozduğu için midem gürültülü bir homurtu çıkardı. "Peki," diye yumuşadım, tam olarak memnun olmasam da uzlaşmayı kabul etmeye hazırdım. Muhtemelen kendimi sakinleştirmeye ihtiyacım vardı. Vücudum hâlâ karıncalanıyordu ve dudaklarım tamamen şişmişti.

"Jude?"

"Evet, acemi?" Tenime karşı gülümsediğini hissettim.

"Hikâyeti benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedim usulca. "Ve teşekkür ederim..." Kelimeleri söyleyemedim ama söylememe de gerek yoktu.

Jude bir an durdu ve sonra elime uzandı. Elini kalbinin üzerine koydu. "Bunun için bana asla teşekkür etme Kiara," diye mırıldandı. Sağ gözünde muzip bir parıltı belirdi. "Bana teşekkür etmeni tercih edeceğim başka şeyler varken olmaz."

Kaburgalarına hafifçe vurdum. "Komutanım!" Alaycı bir güvensizlikle söyledim. "Ben de egonuzun zaten yeterince büyük olduğunu sanıyordum."

Dudakları kalktı ve kalçalarını müstehcen bir şekilde oynattı. Anında boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yükseldi. "Egomdan bahsettiğine emin misin, acemi?"

Ona bir bakış attım. "Sen kimsin ve benim düşünceli komutanıma ne yaptın?" Gülümsemesi yakın zamana kadar gözlerine hiç ulaşmamış bir adam.

"Onu tamamen mahvettin."

"Güzel," dedim, birden nefesim kesildi. "Benim için mahvolman hoşuma gitti."

Onun da bana aynısını yaptığını söylememe gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Jude beni dikkatlice kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tutuyordu. Sanki endişelenmesi gereken lanet olası bir omzu yokmuş gibi.

İçgüdüsel olarak ellerimi boynuna doladım, beni tavşanın ateşte piştiği yere götürürken gözlerim ona kilitlendi. Ama karnım gurulduyor ve yemek için yalvarıyordu.

Yemek yerken, bakışlarıma karşılık verme şekli beni büyüledi.

Bu bakış kalbimin yeniden çarpmasını tetikledi. Bu adamla ilgili bir şey beni hayata döndürdü, yıldırım çarpmış ve alevlere batmış gibi hissettirdi.

Teması hiç kesmeyen Jude beni nazikçe ayağa kaldırdı, geniş elleri hâlâ belimi tutuyordu. "Tahtın." Titreşen turuncu ve sarı alevlerin hemen önündeki cilalı kayaya doğru başıyla işaret etti. Gözlerimi devirdim ama dizlerim titreyerek koltuğuma doğru ilerledim.

Jude tereddütle başını çevirdi ama dudaklarında beliren utangaç gülümsemeyi görmeden önce değil.

Sen ve ben, diye düşündüm, yıllardır hissetmediğim kadar mutluydum. O kadar mutluydum ki bu beni korkutuyordu.

Jude beni anlıyordu. Birisi sorarsa bunu tarif edemezdim ama bunun bir önemi yoktu. Bunu hissettim. Çarpan kalplerimizin birbirleriyle sadece bizim bildiğimiz bir dilde nasıl konuşabildiğini.

Bana her baktığında, köyümdeki o kader gününde bile, savaşmak, herkesin hayal edebileceğinden daha büyük bir şey olmak isteyen bir kadın gördü. Tüm pürüzlü parçalarımız birbirine mükemmel bir şekilde uymayabilirdi, ama ne kadar güzel, feci bir mozaik yaptık.

Onu çalışırken, tavşanı doğrarken ve yemeğimizi hazırlarken izledim, bir yandan da yaşadığı çocukluk yüzünden kalbim kırılmıştı.

Jude bana içini açmış, pek çok kişinin gördüğünden bile şüphe duyduğum bir yönünü ortaya çıkarmıştı. İşte bu yüzden ona güvenebileceğime hiç şüphe duymuyordum.

Büyükannemin uyarılarına aldırmadan kendi sırlarımı sakladım.

Bazen insanlar yanılıyordu.

"Biraz fazla pişmiş olabilir ama hiçbir zaman aşçı olduğumu iddia etmedim." Burnumun dibinde bir çubuk üzerinde bir parça et sallandı ve düşüncelere dalmış olduğum için irkildim.

"Bu kadar uzun süre yemek yemedikten sonra, bu yediğim en iyi yemek olacak." Çubuğu kaptığım gibi tavşanı ağzıma attım, hem de hiç incelik göstermeden. Jude benim kötü davranışlarımla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Tek yaptığı kıkırdamak ve yemeğine gömülmek oldu, ancak yemeğini rafine bir insan gibi yedi. Tavşan birkaç dakika içinde bitmişti ve yemek karnımda ağırlaşırken midem bana teşekkür etti.

Jude tek kelime etmeden, bir noktada dereden doldurmuş olması gereken matarasını bana uzattı. "Teşekkürler." Sırıttım, içindekilerin yarısını içmek için kapağı açtım.

Susuzluk ve açlık artık bir endişe kaynağı olmadığından, bedenimdeki kiri temizlemenin zamanının geldiğine karar verdim.

"Elimi yüzümü yıkayacağım."

Jude'un gözleri tavşanından fırladı ve bir kalp atışı sonra tekrar alevlere kaydı. "Hemen geliyorum." Bakışlarını yere indirdi, korkunç Şövalye'nin yanaklarında hafif bir pembelik vardı. Kendimi cömert hissediyordum, muhtemelen ben de kızarıyordum, bu yüzden görmezden geldim.

Dereye doğru ilerlediğimde, kirli giysilerimi bir iniltiyle çıkardım. Eldivenlerimin koruması olmadan kendimi zaten çıplak hissediyordum. Onları ateşin yanında bırakmıştım,

Jude'un yanında, akan mavi-siyah çizgileri incelerken parmaklarım kıvrıldı.

Jude'un saygıyla öptüğü sol elimin bileğini büktüm.

Daha önce hiç kimse yaralarımın bakmak için zaman ayırmamıştı ama Jude onları sevgiyle incelediğinde, sonunda ben de aynısını yapmak için kendime izin vermiştim. Derin tonlar parıldadı ve bir an için içlerindeki unutulmaz güzelliği gördüm.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve omzumun üzerinden meraklı bir bakış attım, Jude'u onu bıraktığım pozisyonda, gözlerini ateşe dikmiş bir halde buldum.

Başımı sallayarak ılık akıntıya atladım, dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Çıplak ayaklarım dibe değdi, cilalı taşlar ayak parmaklarımı gıdıkladı, suyu kaplayan cennet şekeri gibi kokan şeyle karışık bir çiçek kokusu.

Başımı yüzeyin altına daldırarak görevime devam ettim, cildimi kurumuş kandan ve çamurlu çizgilerden titizlikle temizledim, su günahlarımı yıkıyor gibiydi. Belki de Su Tanrısı bunu kendi sihriyle yapmıştı.

"Bir dalış yapmalısın," diye ısrar ettim.

Jude ve ateş. Sıcaklık tenimin her santimetresine yayılıyordu ve önüne çökmeden önce dramatik bir şekilde iç çektim. Çıplak ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, henüz tam olarak ortaya çıkmaya hazır değildim. "Orada her ne varsa, büyüyle aşılınmış olmalı."

Gerçekten de kirli kıyafetlerimin içinde bile kendimi tertemiz hissediyordum. "Devam et," diye ısrar ettim, başımı eğerek, "keyfine bak."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve başka bir şey söylemeden

Jude ayağa fırladı ve beni yalnız bırakarak hızla uzaklaştı.

Çok cazip gelmesine rağmen gözlerimi indirmedim, onun yerine Jude'un buruşuk haritasını kaptım. Yıpranmış sayfa yaş ve kullanımdan dolayı yıpranmıştı ama neyse ki hâlâ okunabiliyordu. Alt köşeyi ovuşturdum, başparmağım mürekkebi bulaşmış ve solmuş, sekiz köşeli tek bir yıldız gibi görünen şeyin üzerinde gezindi. Başka hiçbir süsleme deseni yoktu, arazi basitçe ve aşırı detay olmadan çizilmişti. Dikkatlice inceledikten sonra yerimizi tahmin etmeye çalıştım - hepsi bana aynı görünüyordu - ancak yerleştığımız vadi haritada yoktu.

Yaklaşık on mil kuzeyde kabaca biçimlendirilmiş bir X işareti vardı.

Gideceğimiz yer orası olmalıydı. Bir heyecan şimşeği moralimi yükseltti ve bu görevi gerçekten yerine getirme ve ölmeme fikri kulağa harika geliyordu.

"Neredeyse geldik." Jude'un sesiyle irkildim.

Başımı yıpranmış parşömenden kaldırarak, kan sıçramış gömleğini kuruması için ateşin yanına koyan komutanı içime çektim.

Görölmeye değer bir manzaraydı, ölümle ilgili her türlü düşünceyi uzaklaştıracak kadar çarpıcıydı.

Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru kaymışken, parmaklarımı parlayan bukleler arasında gezdirmek için can atıyordum. Jude'un geniş omuzları ve karnının dalgalanan kasları tam teşhir halindeydi, su damlacıkları her çıkıntı ve çukurda parlıyordu. Bu ilahi manzarayı açgözlülükle içime çektim.

"X'te ne varsa en geç ona ulaşmalıyız.

öğleden sonra. Ya da harita doğruysa daha erken."

"İyi yüzdün mü?" "İyi yüzdün mü?" diye sordum.

Lanet olası görev. Gözlerimin kaydığı yönden habersiz olması için dua ettim. En azından söylediklerimi yapmıştı. Omzu taze ketenle dikkatlice sarılmıştı. Enfeksiyona karşı gözümü üzerinden ayırmamam gerekecekti.

Jude başını salladı. "Ben bir et parçası değilim, acemi," diye şakacı bir şekilde azarladı.

Beni yakaladı. Artık saklamaya gerek duymadan, kaşlarımı kaldırıp ısıık çalarak onu tepeden tırnağa inceledim.

"Sen iflah olmazsın." İçini çekti, hâlâ gülümsüyordu.

Tam ona "mükemmel" ya da "büyüleyici" demek istediğini söyleyecektim ki, onunla hamamda karşılaştığım zamanı hatırladım.

"Dövmen," diye ağzımdan kaçırdım ve Jude'un yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne anlama geliyor? İç içe geçmiş üç daire mi?"

Jude bana güçlü sırtını verdi, istismar edilmiş ve işaretlenmiş derisine işlenmiş üç mükemmel yuvarlak daireyi gösteriyordu. Her halkanın içini minik kıvrımlar süslüyor, karmaşık tasarımlar bana akan sarmaşıkları hatırlatıyordu.

Ya da yaralarımı.

Ama bu doğru olamaz.

Bir süre sonra geniş omuzlarını silkti ve ateşe yaklaştı. "Küçükken almıştım," diye itiraf etti, dans eden alevlerden büyülenmiş gibi görünüyordu. "Çocukken sürekli bu sembolü çizerdim. Defterlerim onunla doluydu."

"Bu... garip." Bunların daha büyük bir anlamı olmasını bekliyordum.

"Evet, aslında hiçbir anlamı yok. Birkaç Şövalye ve ben yeminlerimizden sonra dövme yaptırdık. Ben bunu seçtim." Tekrar omuz silkti, birçok gümüşü yara izi yumuşak alevde parlıyordu. Kollarını ve gövdesini kaplıyorlardı, bazıları kabarık, bazıları silikti. Her birinin ardındaki hikâyeyi bilmek istiyordum.

"Sence tüm anahtarları tek bir yerde bulacak kadar şanslı olabilir miyiz?" Konuyu değiştirerek düşündüm. Jude dövmeden bahsedilince kendi düşüncelerine dalmış, benim ulaşamayacağım bir yerlere dalmıştı. Haritayı taradım, başka karmaşık işaretler aradım.

Jude kayanın üzerinde yanıma oturdu, bacağını benimkine dayadı. "Sadece bir tane X var ama üç anahtarın da aynı yerde olduğunu varsayarsam umutlu bir aptal olurum. Bu çok kolay olurdu ve ben bizi pek şanslı saymıyorum. Başta maskeli sakinler olmak üzere beklediğimden daha fazla tehlikeyle karşılaştık."

Burnu kırıştı. "Acaba kral onların varlığından haberdar mı? Neyle karşılaşacağımızı bilerek bizi bu yöne gönderdiyse. Tanrı aşkına, kanları siyahtı ve kesinlikle tamamen... insan gibi görünmüyorlardı."

Ne hareketlerinde ne de tenlerinin gri parıltısında. Jude haklıydı. Onlarda farklı, rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Eğer biliyorsa, onları sır olarak saklamasının bir nedeni vardır," diye düşündüm. Eğer Asidia onların varlığını öğrenirse, insanların belki de hayatta kalmak için bir şansları olduğuna inanarak kendi başlarına topraklara girmeye çalışabileceklerini hayal ettim. Ve krallığımızdan bir çıkış yolu.

"Bu adamın gerçeklerden çok sırları var," diye homurdandı Jude.

Elimi onunkinin üzerinde gezdirdim, kavramadım ama ağırlığının yerleşmesine izin verdim. "Artık Cirian'dan bahsetmek yok," diye ısrar ettim, öfkesini hissederek. "Ben hâlâ burada yaşıyormuşuz ve ortada bir intihar görevi ya da lanet yokmuş gibi davranıyorum. Bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu?"

"Ahh, evet. Muhtemelen asla yapmamam gereken korkunç bir anlaşma." Yüreğim burkuldu ama sonra ekledi: "Ve pişman olmadığım bir anlaşma."

Jude yakınıma sokuldu, geçici olarak elini belime doladı. Dokunmak yeniydi ama öpüştüğümüzden beri Jude artık karşı koyamıyor gibiydi. Başımı onun yaralanmamış omzuna yasladım, bir esneme serbest kaldı.

Hayallerden oluşan bu uhrevi yerde, sadece... olabilirdik.

Jude bir elini nemli saçlarımda gezdirdi, dalgın dalgın saç tellerimle oynadı. "Ne kadar nadir bulunan bir renk," dedi neredeyse kendi kendine.

Bir süre sessizlik oldu, ama sonra nihayet dedi ki, "Çok güzel. Senin gibi eşsiz."

Homurdandım. "Ne şair ama komutan."

Jude gözlerini devirdi. "Haydi kafir, fikrimi değiştirmeden ve seni uyanık tutmak istediğim tüm yolları göstermeden önce biraz dinlenelim." Sözleri şehvetli bir vaat gibiydi ve nefes almayı bırakmış olabilirdim. Sadece ima ettiği şeyin düşüncesi bile kalbimin en lezzetli şekilde çarpmasına neden oldu.

Jude ayağa kalktı ve bana elini uzattı, sanki beni ne kadar etkilediğini biliyormuş gibi sinsi bir sırıtış yüz hatlarını aydınlatıyordu. Elimini onun eline koyduğumda o lanet karıncalanmalar avucumun içinde hızla ilerledi.

"Ama uyumadan önce..."

Jude'un eli enseme kavradı ve beni dudaklarına çekti.

Beni bir daha hiç öpmeyecekmiş gibi öptü, sanki yarın uyanacakmışız ve her şey normale dönecekmiş gibi; o benim can sıkıcı derecede sorumlu amirim, ben de onun asi acemisi olacaktım.

Parmaklarımı çıplak tenine batırdım, tırnaklarım muhtemelen iz bırakıyordu ama hevesim onu daha da heyecanlandırmış gibiydi ve dili ağzımın içine daldı, beni tattı.

Ellerimi göğsüne götürdüğümde, parmak uçlarım karnının dalgalanan çizgilerinde gezinirken ateş alevlendi. Her bir çukuru ve girintiyi hissedebiliyordum, vücudu öğrenmek istediğim bir haritaydı.

"Tanrılar, dokunuşun bile üzerimde böyle bir güce sahip," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Beni nasıl mahvettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi Kiara?"

Boynumun arkasındaki kavrama sıkılaştığında cevap verme şansım olmadı, beni yutarken parmakları beni yerimde tutuyordu. Serbest eli belime, sırtıma gitti ve sonra göğsümü avuçladı.

Bizi ayıran kumaşa lanet ettim.

Dudaklarına gülümseyerek dokunuşuna doğru eğildim, onu fiziksel olarak acı verecek şekilde arzuluyordum. İkimiz de diri diri yanıyorduk, ellerimiz aynı anda her yerde dolaşıyordu. Ama yine de yeterli değildi. Onun her yerini istiyordum, her yerine dokunmak istiyordum.

"Kahretsin, Kiara." Geri çekildiğinde inledi ve ikimize de nefes alma şansı verdi. "Tadın

hayal ettiğimden daha iyi. Ben de seni çok hayal etmiştim."

Yanaklarımı boyayan allık tüm şiddetiyle yanıyordu.

"Saatlerce seni tadabilirim. Seni öperek." Dudakları benimkilere dokundu, yumuşak ve tatlıydı. "Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum ama-"

"Kapa çeneni Jude," diye kestim sözünü. "Şu inatçı kafandan bir saniyeliğine çıkar mısın?"

"Bana inatçı mı diyorsun?"

"Benden daha çok," diye cevap verdim, başımı göğsüne yaslamadan önce bir iç geçirdim. Kalp atışları kulağımın dibinde hızlandı.

"Yapmamamız gereken bir şey yapmadan önce gerçekten uyumamız gerekiyor."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Sandığınız kadar saf değilim sevgili komutanım." Sonraki kelimeleri söylemek için epey çaba sarf etmem gerekti. "Yine de, istemeyerek de olsa katılıyorum. Muhtemelen biraz uyumalıyız."

Ama tanrılar, vücudum aynı fikirde değildi.

"Hadi, acemi." Jude beni ateşe doğru yönlendirdi, gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Erimiş ateş gibiydiler, yakıcı çaresizlik havuzları. "En azından sana sarılmama izin ver."

Sesinin alçak tınısından ürperdim. Evet, buna kesinlikle izin verebilirim.

Yan yana kıvrıldığımızda, alevler önümüzde dans ederken, hissettiğim tüm adrenalin dağıldı ve yerini baş döndürücü bir yorgunluğa bıraktı. Jude bedenlerimiz arasında bir santim boşluk bırakırken, geniş eli kalçamın açıkta kalan derisinde duruyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu geri ittim.

Göğsüne sokularak.

Jude irkildi ama bana sarılan kolu sıkılaştı.

Sonunda derin bir uykuya daldım, çıtırdayan ateş ve Jude'un düzgün nefes alışları beni uyutuyordu.

O akşam her ne rüya görürsem göreyim, gerçekliğimle kıyaslanamazdı. Ve beni en çok korkutan da buydu.

Küçük bir kızken büyükanneme güneşi sorduğumda bana söylediği tek şey, "Bilmediğin şeye göz dikemezsin," olmuştu. Ve şimdi mutluluğun bir nebze de olsa tadına baktığım için, kaçınılmaz olarak benden alındığında onu özlemekten korkuyordum.

Otuz Yedinci Bölüm

Jude

İntikam ve Kefaret Tanrıçası Maliah vefasız bir efendidir. Sık sık kinle hareket eder, sadece ortaya çıkan kargaşayı izlemek için kaos ve savaşa neden olur. Maliah hakkında fazla bir şey bilinmemektedir, ancak hem erkek hem de kadın birçok sevgilisi olduğu ve onlar adına intikam eylemleriyle hediye ettiği bildirilmiştir. Belki de bu yüzden birçok kişi Onun gözüne girmeyi ve karşılığında ödüllendirilmeyi umuyorlardı.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Son birkaç gün içinde ikinci kez, Kiara'nın bedenini kendime bastırarak uyandım.

Uykusu sırasında bir ara yuvarlanmış, küçük bedeni sıcak bir battaniye gibi gövdemin üzerine örtülmüştü. Başı göğsüme yaslanmıştı, canlanan kalbimin hemen üzerindeydi ve zayıf bir bacağı dikkatsizce her iki bacağımın üzerine atılmıştı. Minik eli ince atletimi avuçlayarak beni yerimde sabitledi.

Bu kesinlikle güne başlamak için hoş bir yoldu.

Yine onun kişisel yastığıydım. Ve hiç umursamadım.

Dinlenmesini bozmamaya dikkat ederek burnumun dibine baktım, onu gördüm - uzun kirpiklerini

Pembeleşmiş yanakları ve hafifçe aralanmış dudakları göğsümde orman yangını gibi yayılan farklı bir ısı gönderdi.

Savaş tanrıçam uykusunda çok uysaldı.

Güneşi ya da sonunda onu benden çalan karanlık gölgeleri hayal etmediğim bir zamanı hatırlayamıyordum. Huzurlu uykumun sebebinin kollarımdaki büyüleyici yaratık olduğunu biliyordum; hem güç hem de ruhani bir hafiflikle yaratılmıştı. O benim şeytanlarımı kovaladı.

"Mmmm." Kiara kollarımda kıpırdandı ve içgüdüsel olarak kollarım sıkılaştı.

Çıplak parmakları kıvrıldı ve beni göğsüne doğru çekti, sanki uykusunda bile beni inanılmaz derecede yakınında tutmak için savaşıyordu.

Ellerine baktım, bana sırrını gösterdiğinde gözlerini dolduran dehşeti hatırladım. Bana güvendiği için onur duymuştum - "onur duymak" çok küçük bir kelime-. Sanki aramızdaki o çekim sonunda kopmuştu ve artık geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Şimdi onu nasıl uzaklaştırabilirim? Eğer yapsaydım piç olurum. Isiah kaşlarını çatar ve bana aptal derdi ama... ama Isiah burada değildi. En son ne zaman üzerime huzur çökmüş ve güven duygusu göğsümü ısıtmıştı? Hiçbir zaman. İşin soğuk gerçeği buydu.

Kiara seğirdi, yanaklarında soğuk bir rüzgâr eserken kirpikleri titriyordu. Uyku etkisini kaybetmişti.

"Günaydın," diye mırıldandım bakır saçlarına, burnum onun farklı kokusunu soludu - açık ormanların ve yabancı bir çiçeğin enfes aroması. Kiara başını eğdi,

O çarpıcı kehribar gözleriyle bana bakıyordu. Tarif edemediğim bir Şekilde bana tanıdık gelen gözler.

"Günaydın komutanım." Gerindi, sırtını kamburlaştırdı ve kollarını bir kedi yavrusu gibi kaldırdı. "Hâlâ güzel bir yastık yapıyorsun," dedi.

"Ve hâlâ mükemmel bir ısıtıcı oluyorsun." Dudaklarım kıvrıldı. "Yine de ayı gibi horluyorsun." Yalandı ama hedeflediğim tepkiyi aldı.

Bir an kollarımın arasında uysal ve mutlu bir Şekilde yatarken, bir an sonra bana sarılmış, elleri başımın iki yanında, yumrukları yumuşak toprakta duruyordu.

"Bunu bir daha söylersen uykunda boğazını keserim," diye tehdit etti, sesi muziplikle doluydu. Benim dövüşmeyi sevdiğim kadar o da meydan okumayı seviyordu.

"Ben sadece doğruyu söylüyorum," diyerek onu daha da kışkırttım.

Canavarını dürtmek yeni favori hobim olmaya başlamıştı.

"Şey, ben-"

Kiara'nın dolgun dudakları dondu. Tehdit etmeyi planladığı her neyse dilinin ucuna kadar geldi ve ormanı tararken gözleri keskinleşti.

Onun bakışlarını takip ederek ben de irkildim. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

Görünüşe göre, gece boyunca değişen tek Şey uyku pozisyonlarımız değildi. Uykuya daldığımız büyülü vadi mi? Evet, hiçbir yerde görünmüyordu.

Sisin içine, mavi yapraklarla kaplı gümüşi beyaz ormanın içine geri dönmüştük. Sis tanecikleri sürükleniyordu.

 zerimden sıyrılan Kiara, eli hançerine uzanarak etrafı inceledi, tetikte ve saldırıya hazırđı. Ben

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki değişimi fark etmemiştim bile. Sadece bu bile tehlikede olduğuma dair bir uyarı olmalıydı.

"Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu biliyordum." İçimi çektim, kendimi ayağa kaldırdım ve atılmış gömleğimi aldım. Neyse ki kuruydu ve ceketimi giymeden önce omuz silktim.

Bir yerde uyuyup başka bir yerde uyanmamız şaşırtıcı değildi. Bu lanetli yerde değil. Yine de yazık oldu, çünkü vadinin kendine has bir büyüğü vardı ve bir parça... hatıra. Üzerinde çok düşündüğümde kenarları bulanıklaşan bir anı gibi.

Kiara hançerini kınına sokarken, "Çok hoş," diye homurdandı. Dikkati ağaçlardan hiç ayrılmadı. "Nerede olduğumuzu sanıyorsun?"

"Muhtemelen aynı yerde, parlayan cennet hariç." Kiara pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Hareket eden biz değil bahçeydi," diye ekledim. En azından ben öyle olduğunu varsayıyordum ama varsayımların tehlikeli olabileceğini biliyordum. "Hadi dışarı çıkalım ve ne bulabileceğimize bakalım."

Zaten gitme vakti gelmişti. Glen, bir rüya gibi hoş bir erteleme olsa da, gerçeklik göz ardı edilemezdi.

Kiara başını salladı, parmak eklemlerini kırdı, burnu bir dövüşten önce sık sık yaptığı gibi kırıştı. Yüz hatlarını kaplayan vahşet, onu benzettiğim savaşçı tanrıçaya benzetiyordu.

Ölümcül güzellikten oluşan uhrevi bir yaratık.

Ufak tefek bir şey olabilirdi ama yanımdayken kendime oldukça güveniyordum. Son birkaç haftadır onun dövüşüne şahit olmuşum ve eğitimli Şövalyelerimin çoğunu yere serebilirdi.

Utanç. Eğer buradan canlı çıkabilirsek, onlara iyi bir katkı sağlayacaktır.

Anında göğsüm daraldı. Eğer buradan canlı çıkarsak ve her şey eski haline dönerse-

Şövalyeler krallığa yemin ederdi. Birbirlerine değil.

Aramızdaki bu tomurcuklanan şey durmak zorundaydı. Ben artık istemesem bile.

Büyük bir parçam bu fikre öfke duyuyordu ama bu yapılmak zorundaydı - bir Şövalye için ölüm tek kaçıştı. Eğer kral bizi yakalarsa, onun benim için ne anlama geldiğini öğrenirse...

Cirian en değerli suikastçısından vazgeçmezdi ve ona ne kadar değer verdiğimi öğrenirse, beni daha fazla kontrol etmek için onu kullanırdı. Kralın onu tehdit ettiği düşüncesi beni öldürücü hale getirdi ve boğazının kılıcımın altında açıldığını hayal ettim. Bu imgenin tuhaf bir şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı. Belki de bunu gerçeğe dönüştürmeliydim.

Dün çok kolay olmuştu. Yaralarım ile ilgili gerçeği daha önce kimseye söylememiştim, Isiah'a bile. Parmaklarım ceketimdeki altın iğnenin izini sürdü. Kiara'nın onu vücudundan çıkarmış olmasına minnettardım. O sırada bunu kendim düşünemeyecek kadar kızgındım.

Göğsümün etrafındaki bant acı verici bir şekilde gerildi, havamı ve dikkatimi çaldı.

"Hazır mısın?" Kiara buradan çıkmak için sabırsızlanarak sordu. İşe geri dönmüştü, gözlerindeki ışıltı sönmüş, kor haline gelmişti.

Başımı salladım, o önden giderken arkasından takip ettim, adımları uykudan ağırlaşmıştı.

Mavi sis hâlâ bol olsa da, eskisi kadar yoğun değildi. Bu ya iyiye işaretti ya da çok çok

Kötü olan.

Geçen yıl Sis'ten sadece eğitimli bir katil değil, aynı zamanda kardeşlerime ihanet eden bir hain olarak çıktığımdan beri, düşüncelerim sürekli bu yere geri dönüyordu.

Isiah sık sık sol gözümü sise benzetirdi ve bir bakıma haklıydı. Bir insana baktığımda, onun biri katı, diğeri gölge olmak üzere iki yüzünü görürdüm. Her iki gözüm de açıkken, etrafları beyaz ve en açık maviyle çevrili olmasına rağmen onları yeterince net görebiliyordum.

Görüşüme alışmam yıllarımı almıştı ama bir süre sonra mavimsi pus savaşta bana gerçekten yardımcı oldu. Rakiplerimin hamlelerini, bir saldırıya geçmeden hemen önce havanın nasıl değiştiğini ve aktığını hissedebiliyordum. Bu şekilde, sakatlığım bana yardımcı oldu.

Ama bunu başka kimse bilmiyordu. Güçlü yanlarınızı ortaya çıkarmak rakibinize üstünlük sağlamak demektir. Yaralı bir canavar, işe yaramaz bir gözü olan sessiz bir katil olduğuma inanmalarına izin vermek daha iyiydi.

Kendime ya da görünüşüme acıdığımdan değil - en azından şimdi değil - ama insanlar sizi hayatınız boyunca tek bir şey olarak ilan ettiklerinde, onlara inanmaya başlıyorsunuz. Yine de karşımdaki vahşi kız bana sadece şaşkınlıkla bakıyordu.

Yaralarımızın da birbirimizle konuştuğunu düşünmeden edemedim. Bizi birbirimize bağlıyordu. Ona geçirdiği kazayı sormamak için kendimi zor tuttum ama sonunda eldivenlerini çıkarıp bana her şeyini göstermiş olmasından memnun olarak buna direndim.

Bana göre, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve yaraları onu daha da çekici kılıyordu.

İki saat boyunca aralıksız yürümüş olmalıydık, aramızdaki sessizlik her zaman olduğu gibi kolay ve rahattı.

Sis azalmaya devam ediyordu ve ben de hançerimi kan dökmeye hazır bir şekilde elimin altında tutuyordum. Dün açıklığa yerleşmeden önce sis o kadar yoğundu ki önümü ancak beş altı metre görebiliyordum. Şimdi ise on beş metre ya da daha fazla, hatta belki daha da uzağa bakabiliyordum.

Derinlere indikçe daha da kalınlaşacağı düşünülebilirdi, bu yüzden içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. Gözle görülür bir tehlike olmasa da, hızlı kalp atışlarım bana aksini söylüyordu.

Ay ışığı korkularımı hafifletmeye yardımcı oldu ve başımı gökyüzüne doğru eğdim. Ayın öncekinden daha büyük görüldüğünü fark ettim ki bu zaten doğal olmayan bir şekilde büyük olduğu için başlı başına akıl almaz bir şeydi. Bugün parıltısı mavi renkteydi, bana güney topraklarındaki gölleri hatırlatan yumuşak bir ton.

Beş dakika sonra Kiara durdu, ani duruşu şaşkınlıkla geri çekilmeme neden oldu.

"Ne oldu?" Bir adım geri çekilirken omzunun üzerinden bakarak fısıldadım.

Cevap vermesine gerek yoktu.

Kiara neredeyse bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu, kayalık kenar sadece birkaç metre ilerideydi. Ve o uçurumun dibinde köhne bir köy uzanıyordu. Beyaz ve griden oluşan opak sarmallar çadırların ve gezinen köylülerin etrafını sarmış, ayakları tamamen sisle örtülmüştü. İçinden geçtiğimiz mavi pustan daha kalındı, sanki hiçbir renk köyün ve sakinlerinin pisliğine dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Onlar," diye tısladı dişlerinin arasından.

Kimden bahsettiğini biliyordum, maskeli adamlardan. Eğilip çömelerek meşalelerle aydınlatılmış köyü ve içindeki yırtık pırtık bez çadırları inceledi. Her şey arduvaz ve fildişi tonlarındaydı, tek bir renk izine bile rastlanmıyordu. Görünüşe bakılırsa orada yaşayanların sayısı kırkı geçmezdi.

"Ne yapacağız?" Kiara'nın nefesleri kesik kesik geliyordu. Hançeri yanındaydı.

Bunu düşündüm. Gerçekten tek bir seçeneğimiz vardı. "Etraflarından dolaşacağız."

İkimizin toplamı maskeli savaşçılardan oluşan bir sürüyü alt etmek için yeterli olmazdı. Şövalyeler kadar iyi eğitilmiş değillerdi ama yine de yetenekliydi. Burada yaşamak için yeterince iyi bir savaşçı olmanız gerektiğini tahmin ettim.

Kiara başını iki yana salladı. "Peki, ama devam etmeden önce bir saniye beklemek istiyorum."

"Neden?" Burada parmaklarımızı oynatarak ne kadar uzun süre oturursak, açığa çıkma şansımız da o kadar artacaktı.

"Sadece... Bilmiyorum," diye ofladı. "İçimde bir his var." Harika.

Bir his. Bunlar hiç iyi değildi.

"Zamanımız yok Kiara," diye homurdandım, içimdeki komutan başını kaldırmıştı. Yaptıklarına birçok kez göz yummuştum ve güvenliğimiz -onun güvenliği- söz konusuken sertleşmem gerekiyordu.

"Gidebilirsin. Ben burada kalıyorum." Kiara delici bakışlarımla yüz yüze geldi, buz gibi bakışlarım karşısında asla irkilmedi.

Tanrım, bu kadın.

"Ben hâlâ senin komutanınım," diye çıktım, sabrım tükeniyordu. "Sırf senin duygularını tatmin etmek için koca bir krallığın hayatını riske atmamalıyız."

"O zaman sanırım doğrudan bir emre itaatsizlik ediyorum." Bir eli kalçasına gitti, kararlı gözlerini vahşi bir parıltı aydınlattı.

Bana meydan okuyordu.

"Kiara..." Ses tonum alçalırken uyardım. "Aramızdaki şeyler bulanık olsa da" -bunun benim hatam olduğunu çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturdum- "hâlâ bir görevimiz var." Haftalardır etrafında dans ediyor olsak da, o çizgiyi asla aşmamalıydım.

"Bulanık mı?" diye alay etti, boştaki elini yumruk yaptı. "Bulanık mı?" diye yineledi ve bu hiç hoşuma gitmedi. Botlarının uçları benimkilere çarparak ileriye doğru güçlü bir adım attı ve başını kaldırdı. "Dün dilini boğazıma soktuğunda çizgiler bu kadar bulanık görünmüyordu."

"Bu değil-"

"Ayrıca" diye araya girdi, elini göğsüme bastırarak "neden beni dinleyesin ki? Gözlerini bile açamadığın o ilk gün kışını kurtaran kişiyi mi? Hmmm?" Sesi, kabaran öfkesiyle birlikte yükseldi. Kiara'nın öfkesi parlaktı ve bir kez kıvılcımlandığında kolayca alev alabilirdi.

Her iki kolunu da kavradım. "Beş dakika kalacağız. Bu benim tek tavizim. Ve buna bile izin verdiğim için kendini şanslı saymalısın."

Kiara beni s i l k e l e d i , kafatasıma hançerler sapladı.

Kalın siyah sazlıkların arkasında çömelme pozisyonuna geçmeden önce gözleriyle bana baktı. Bir süre daha başının arkasını izledim, taleplerine boyun eğdiğimi çok iyi biliyordum. Yumuşuyordum ve bu göze alamayacağım bir zayıflıktı.

Ama şimdi onun tadına baktığım için daha fazlasını arzuluyordum. Kiara'nın dudakları yıllardır tam nefes alamayan ciğerlerime yeniden hava getirdi.

Homurdanarak ben de benzer bir pozisyon aldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun kömür kamışlarının arkasına çömeldim. Askerlerimden biri beni bir acemiye teslim olurken görürse, kardeşliğin alay konusu olurum.

Kiara bana dönüp bakmadı, yüzünü bile ekşitmedi. Gözlerini aşağıdaki köye dikmiş, bir şahin gibi her hareketi izliyordu.

Birkaç ateş çukuruyla birlikte yaklaşık yirmi çadır vardı ve buradaki her şeyin gerektiğinde kolayca toplanıp taşınabileceğinden şüpheleniyordum. Hem erkekleri hem de kadınları gördüm ama çocuk izine rastlamadım.

Kiara omzunun üzerinden bakmaya tenezzül ederek, "Öfkelendiğini buradan hissedebiliyorum," diye tısladı. Saçları kötü bir esintiyle yüzüne doğru savruluyordu. Aşağıdaki yanan ateşlerden geliyor olması ve halüsinasyona neden olan başka bir rüzgâr olmaması için dua ettim.

"Ben güvendeyim ve bunu sen de biliyorsun. Sen sadece zorluk çıkarıyorsun," diye eklemeye cüret ettim. "İster inan ister inanma, seni canlı seviyorum."

Cevap olarak sert bir şey söyleyemeyeceğini bildiğim için son kısmı ekledim. O hırlarken gülümsememi gizledim,

Başını köye doğru çevirdi. "Bir dakika daha, söz veriyorum gideceğiz," dedi tek söylediği, o kadar alçak sesle söylüyordu ki zorlukla seçebildim.

En azından bir raunt kazanmıştım.

Beş dakika geçti ve sonra, "Bekle." Tek parmağını kaldırdı. Gözlerim keskinleşti. "İşte."

Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğuna bakamadan bir çığlık mütevazı köyü sarstı, tiz sesi kulak zarımı deldi.

Kiara'yı çalılığın içine iterek, oniks sazların onu koruduğundan emin olduktan sonra, vücudunu sert toprağa bastırdım. Gövdesine doğru koruyucu bir şekilde kıvrılmış olan kolumun altında nefes alış verişinin kesildiğini hissedebiliyordum.

"Şşşt," diye yatıştırdım ya da yatıştırmaya çalıştım. Muhtemelen sert bir hırıltı olarak çıktı ama şu anda pek de umurumda değildi. Yanımda Kiara dondu kaldı, göğsü korkutucu bir şekilde hareketsizleşti.

Dikkatimi başka yöne çekerek gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve ellerinde meşaleler tutan bir grup maskeli adamı fark ettim. Yaklaşık on kişiydiler, beşi de bir şeye benzeyen şeyin her iki yanında...

Hayır.

Olamaz. Sisin içinde onları bir araya getirmeyi nasıl başarmışlardı? Saldırıdan sonra bir şekilde birbirlerini bulmamışlarsa tabii.

Patrick ve Jake'in ardından Alec de görününce Kiara'nın nefesi kesildi.

Kiara'nın dişlerinin arasından yumuşak bir tıslama çıktı, sırtındaki kaslar tutuldu.

Kolumu vücuduna doladım, kısmen onu rahatlatmak kısmen de kurtarmaya gitmediğinden emin olmak için

aptal gibi.

O da bu önemsiz uçurumdan aşağı koşar ve kendini tehlikeye atardı. Tüm bunlar arkadaşlarının işkence görüp öldürülmesine dayanamadığı içindi. Yine de, daha sonra benden nefret etse bile, hayatını bir kenara atmasına izin vermezdim.

Bütün çocukların elleri önlerinde bağlıydı, zigzaglar çizen çadırların arasından tekmelenerek ve dürtülerek ilerletiliyorlardı, köylüler homurdanıyor ve geçerken anlamsız sesler çıkarıyorlardı. Bu insanların konuştuğu dil her ne ise, benim bildiğim bir dil değildi.

Jake arkadaşları kadar derli toplu değildi, uzun bacakları taşlara ve molozlara takılıyordu, parlak mavi gözleri karanlıkta kayalık tepenin üzerinde saklandığımız yeri aydınlatacak kadar genişti.

"Onları yakalamalıyız."

İşte oradaydı.

"Bekle," diye mırıldandım, sağlam durarak. Kiara'nın uzuvlarının hareket etmek için kaşındığını hissedebiliyordum. Böyle bir şey olmayacaktı. Bu insanlarda anlam veremediğim bir şeyler vardı.

Köylüler zevkle uludukça çürümüş hava daha da güçlendi, bazıları çenelerini kırıp acemilere doğru pençelerini savurdu. Hareketleri hayvani bir nitelik taşıyordu, sanki uzuvlarını kontrol edemiyorlardı.

Keşke şu lanet maskeleri çıkarsalardı.

Kiara sert bir ısırıkla, "Öylece durup Tanrı bilir onlara ne yapmalarını bekleyemeyiz," diye tersledi.

Yeterli.

Ona doğru döndüğümde yüz hatlarım keskin ve ölümcüldü,

Kendimden aşağı olanlara karşı takındığım boyun eğmez cephe sağlam bir şekilde yerinde duruyordu.

"Tek bir hamle bile yapmayacağız. Henüz değil. Ve ben söyleyene kadar da." Her kelimeyi telaffuz ettim, bir kovma saldırısı.

Yılmayan Kiara burnunu kırıştırdı, gözleri karardı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Artık değil." Esinti buz gibi oldu ve benim ani soğuktan karıncalandı.

İrkildim. "Bunu daha yeni konuştuk Kiara. 'Ölmeni istemiyorum'un hangi kısmını anlamıyorsun? Eğer oraya hazırlıksız gidersen öleceksin. Arkadaşların da senin dikkatsizliğin ve doğuştan gelen önce davranıp sonra düşünme ihtiyacın yüzünden ölecek. Cesetlerinizi gömmek için yanınızda olamayacağım."

Kiara dişlerini sıktı, harekete geçme ihtiyacıyla savaştı ve sonunda mantığıma boyun eğdi. Dakikalar geçip de pozisyonunu koruduğunda neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Eğer sert olmasaydım, beni dinlemezdi. Sağlıklı bir korku dozu gerekiyordu, yoksa kendini öldürtecekti. Ve onun öldüğü düşünce, cansız ve soğuk bedeni, göğsüme yepyeni bir duygu dalgası getirdi.

Bundan nefret ederdim. Birini önemsemek kendini öldürtmek demekti.

Acemi grubu birçok terk edilmiş barınağın etrafından dolaştırıldı ve ardından taş ve çatlak beyazdan inşa edilmiş dairesel bir alana itildi.

Bones.

Belki de plan yapmak için düşünöğüğüm kadar çok z a m a n ı m olmayacaktı.

Kalın siyah bir palto giyen bir adam arkasından

O ringe girdi ve acemilerin hepsi muhafızlar tarafından dizlerinin üzerine çökertildi. Patrick başını kaldırdı ve cesaretle her şeyin merkezindeki maskeli adamın gözlerinin içine baktı. Cesareti yine şaşırtıcıydı.

"Kimsin sen?!"

Bu Jake'ti, bağıırıyordu ve çaresizdi. Dengesini kaybedip yan tarafına yuvarlandı ama muhafızlardan biri tarafından tekrar yerine çekildi.

Siyahlara bürünmüş adam, bu vahşi insanların açık lideri, eldivenli ellerini gökyüzüne, yukarıda parlayan aya doğru kaldırdı. Bir sonraki hamlesini beklerken nefesimi tuttum, bu günün nasıl biteceğine dair herhangi bir işaret aradım.

Onları kurtarmak için yeterli zaman yoksa, Kiara'yı buradan tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemem gerekecekti.

Ellerim onun sırtında kıpırdandı, kendilerini harekete hazırladılar.

Adam yavaşça kumaş maskesini çıkarmaya başladı, keten ayaklarının dibinde yere düştü. O anda, bugün kesinlikle kan döküleceğini anladım.

Derisi arkasına çömeldiğimiz sazlar kadar griydi, etinin bir kısmı yoktu ve diğer kısımları çürümekten kararmıştı. Ama kılıcıma uzanmamı sağlayan şey bu değildi.

Hayır. Dudaklardan yoksun, aralık bir ağızdan çıkan uzun, keskin dişlerdi.

Çenesini açarak, kesinlikle insani olmayan, tüyler ürpertici bir uluma çıkardı. Diğerleri de ona katıldı, bir canavar ve ölüm korusu.

Ne olacağını biliyordum-

Ve bu acemiler için iyi bitmez.

Otuz Sekizinci Bölüm

Kiara

Lanetli toprakların ne insan ne de hayvan olan yaratıklar tarafından korunduğu söylenir. Çok azı onları görmüş ve hikayeyi anlatmak için yaşamıştır, ancak Asidia'nın kötü durumuna çare bulmak için orada olup olmadıkları genellikle merak edilir. Ya da sadece Sis'in zehrinin bir sonucu mu oldukları.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Uzaktan bile dişlerini görebiliyordum.

Elebaşı grotesk yüz hatlarını maskeleyen örtüyü çıkarırken Patrick neredeyse yana yuvarlanıyordu. İnsana ait olmayan özellikler. Dişleri diş etlerinden yüzlerce fildişi hançer gibi fırlamış, uçları çenesinin dibine düşmüştü. Dudakları olsaydı, onlar da kesilmiş ve kanlı olurdu.

Çenesi çözölüp büküldüğünde, imkansız olması gereken bir dereceye kadar genişlediğinde, acemi arkadaşlarımı neyin beklediğini biliyordum.

Bir kolun gövde mi sıkıca sardığını hissettim. Jude.

Panik içinde onu neredeyse tamamen unutmuştum. Omzumun üzerinden baktığımda, onun da gözlerinin kocaman açıldığını ve sağlıklı bir korkuyla dolu olduğunu fark ettim ve genellikle çok iyi sakladığı duyguları şimdi açıkça sergileniyordu.

Bunu ondan duymak iyiye işaret değildi.

Bedenim hareket etmek, bir korkak gibi saklanmak dışında bir şey yapmak için yanıp tutuşurken, uzuvlarım çalışmıyordu.

Köyün kadınları ve erkekleri daha da yaklaşarak çemberin ve ölümsüz liderlerinin etrafında bir sıra oluşturdular. Köylüler teker teker yüzlerini örten bezleri çıkardılar, tozlu paçavralar yere düştü ve iğrenç rüzgâr tarafından süpürüldü. Çürümüş et ve küf kokuyordu - Ölüm'ün kendisinin nasıl koktuğunu hayal etmiştim.

Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Şimdi.

"Jude," diye tısladım, alarm sesimi bozuyordu. "Ne yapacağız?"

Bu şeyleri nasıl durduracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. İnsan değillerdi ya da en azından artık değillerdi. Etleri çürümüştü ve bazı yerleri eksikti. Adamlardan birinin yüzünün yarısı yok gibiydi, eskiden deri olan bir parçanın altından fildişi kemiği çıkıyordu.

Jude henüz konuşmamıştı. Onu salladım, sağlam gövdesi bir milim bile kıpırdamadı. "Jude!" Fısıldadım, kalbim hızla çarpıyordu, kanım buz gibiydi. "Konuş benimle!"

Komutanın yüzü donuk, kayıtsız ve hesapçıydı.

"Jude-"

"Bekleyeceğiz," diye sözümü kesti. "Bizim de onların yanında olmamızla sonuçlanmayacak başka bir seçenek göremiyorum."

Başımı tekrar arkadaşlarıma çevirdim, tırnaklarım toprağı kazıyordu. Çığlık atmak, birilerinin boğazını kesmek, bir şeyler yapmak istedim. Ama Jude haklıydı ve bundan bile nefret ediyordum.

Daha fazla.

Hırıltı ve tıslama kesildi. Kalp atışlarım da öyle.

Cılız ellerini gökyüzüne kaldırıp çelik gözlerini aşırı parlak aya diken lider, arkadaşlarıma doğru bir adım attı. Düz bir sıra halinde dizilmişlerdi ve canavarın bakışları altında titriyorlardı. Jake aklını tamamen yitirmek üzereydi, ağzı gevşemiş ve boncuk boncuk ter alnını kaplamıştı. Tepenin üstünden onun titrediğini görebiliyordum.

Lider, başını eğmeyi reddeden Patrick'e doğru ilerledi. O anda onunla gurur duydum, benzer bir durumda olsaydım ne kadar korkacağımı çok iyi biliyordum. Ama Patrick hiç korkmadı, tıknaz vücudu kıpırdamadı ve kıvırcık başını kaldırdı.

Lider eldivenli elini Patrick'in başının üzerine koyarken nefesimi tuttum.

Hepsini yakardım eğer-

Lider, onu bir itiş kakışla bırakıp yoluna devam etmeden önce tiksintiye benzer bir sesle hırladı. Rahatlayarak iç çektim ama bu kısa sürdü.

Sıradaki Jake'ti ve canavar başını kavrarken şiddetle titriyordu. Uzaktan gelen iniltiye duydum, yeni arkadaşımın en derin yerlerinden geldiğini bildiğim iniltilerdi bunlar. Onu kollarımla sarma arzusu beni tüketti. Yine de, tıpkı Patrick'e yaptığı gibi, lider Jake'i serbest bıraktı -her ne kadar o kadar zehirli olmasa da- ve Alec'e döndü.

O da Patrick kadar meydan okuyucu ve metanetliydi. Alec canavarın alnına dokunmasına izin verdi ve hiç irkilmedi.

O zayıf parmaklar sarışın saç tellerini kavradığında.

Kuzeyin acımasız insanları tarafından yetiştirilmiş olsa da, Alec onların katı yüreklerine sahip değildi. Canavarların var olduğunu biliyordu ve Rine savaşçıları arasında yaşarken nelere katlandığını tanrılar biliyordu.

Ve şimdi, gördüğüm en korkunç canavarlardan birinin bakışlarıyla karşılaştığında boğazı düğümlendi. Başını kaldırdı, adeta canavara saldırması için meydan okuyordu, yeşil gözleri meydan okurcasına kısılmıştı.

Midem bulandı. Lider duraklıyordu, Alec'i diğerlerinden çok daha uzun süre tutuyordu...

Yaratığın keskin ağzından bir uluma daha çıkarken nefes almayı tamamen bıraktım, üst üste binmiş yüzlerce dişi ay ışığında parlıyordu.

Hayır.

Diğer canavarlar uluyup çığlık atarken tepki vermek için bir saniyem bile yoktu. Lider çenesini daha da açıp sivri dişlerini Alec'in etine geçirirken de. Boynundan kan fışkırırken kıpırdamadım, sessiz bir çığlık dudaklarında hapsolmuştu.

Parçalanırken yeşil gözleri gümüş renginde parladı, kasları ve derisi kurdeleler gibi parçalandı. Yine de o çığlığı asla atmadı, canavara bu zevki tattırmadı. Sıkılı yumrukları çektiği acının tek işaretiydi, parmak eklemleri o kadar beyazdı ki saklandığımız yerden onları görebiliyordum.

Jude beni olduğu yerde tutarken amansızca kavırıyordu. Oraya koşacağımı ve bunu durdurmaya çalışacağımı sanıyordu ama bilmediği şey, istesem bile fiziksel olarak hareket edemeyeceğimdi. Tanrım, ne kadar da istemiştim.

Alec'in bana arkadaşım demesini istedim. Onu ve hayatını öğrenmek için o zamanı istedim ve yalnız olmadığını bilmesini istedim. Artık yalnız değil.

Ama artık bu şansı asla elde edemezdim. O da asla kendi yolunu çizemeyecekti.

Canavarın Alec'in boynunu kavrayışına, karnını doyuruşuna ve vücudunu boşaltışına tanık olurken çaresizdim. Diğer maskeli adamlar homurdanarak ve bağırarak onayladılar ve liderlerine doğru küçük adımlarla yaklaştılar.

Alec zar zor dayanıyordu, yakışıklı yüzü hayal edilemez bir acıyla buruşuyordu. Ellerim karıncalandı ve onları sıkı yumruklar haline getirdim, çenem o kadar sert sıkılmıştı ki kırılmasından korktum. Yaratık arkadaşımın boğazını bırakıp başını aya doğru kaldırdığında içimi bir bulantı dalgası kapladı.

Lider, o şey, Alec'in ses tellerini iki elinin arasında tutuyordu. Dişler.

Alec'in cansız bedeni toprağa yuvarlandı, görmeyen gözleri gökyüzüne, ölümünü izleyen yıldızlara dikildi.

Orada boğazım parçalanmış, kalbim sonsuza dek durmuş bir halde yatan ben de olabilirdim. Yine başarısız olmuşum ve daha önce hiç bu kadar işe yaramaz ve değersiz hissetmemiştim. Buz içimi doldurdu, soğuk beni eziyordu. Tek gördüğüm Alec'ti, bir çöp gibi yere atılmıştı.

Canavarların geri kalanı düşmüş çocuğun üzerine çullanırken, lider geri adım atarak kardeşlerinin kalıntılarıyla ziyafet çekmesine izin verdi. Bir sürü Alec'in üzerine atıldı, dişleri parlıyordu, çelik gözleri açlıkla doluydu.

Arkadaşımın izini tamamen kaybettim, vücudu

Dönen uzuvlar ve parıldayan dişler. Boğazımda yükselen safra yaktı, damarlarıma dolan buz gibi soğuğa karşı acı veren bir sıcaklık.

Jude ve ben her şeyi izledik. Diğer acemiler götürülürken, Tanrı bilir nereye götürülürken bile yerimizden kıpırdamadık. Ama Alec'in öldürölüşünün tüyler ürpertici görüntüsünden uzaklaşamadık. Onun kurban edilişini.

Var olduğunu bilmediğim yerlerim ağrıyordu.

Bu şeyler Sis'in yaratıklarıydı. Lanetli ve hayal edebileceğim her şeyden çok daha canavarca. Alec'in son parçası minyon bir kadının ağzında kaybolurken kanım kaynadı, gözlerinden biri burnu olmayan bir adamın dudaklarından sarkıyordu.

Burada oturup diğerlerinin yenmesini ve işkence görmesini izlemeyi reddettim. Bir korkak gibi yukarıdan izlemektense, onları kurtarmaya çalışırken kendim ölmeyi tercih ederdim.

Micah Amca bana kaçmamı, onları kurtarmanın anlamsız ve zaman kaybı olduğunu söylerdi. Nadiren nezaket gösteren sert bir adamdı, en azından bana. Ama bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmişti, sırf bu dünyada hayatta kalma şansım olsun diye.

"Bir savaş kaybedilmiş gibi göründüğünde Kiara, geri çekilirsin," demişti bana bir gün antrenman yaparken, kalın yağmur taneleri tenime, gözlerime, saçlarıma çarpıyordu. Micah ileri atılmış, kaburgalarıma bir darbe indirmeye hazırlanırken son anda yer değiştirip sağa dönmüştüm. "Sana ne kadar acı verse de, bazen bir kavgadan çekilmek savaşı kazanmana yardımcı olur."

Ona hırlamıştım, nefes nefese kalmıştım ve

Çöküş. Son birkaç aydır beni çok zorlamıştı, sanki yılların eğitimini sadece birkaç kısa haftaya sığdırmaya çalışıyordu. "Asla geri çekilmeyeceğim," diye hırladım, rüzgâr saçlarımı kamçılıyordu. "Kimse beni yıldıramaz." Çünkü geri çekilmek böyle bir şeydi; olduğum her şeyden vazgeçmek.

Amcam sustu ve ben de isteksizce yumruklarımı indirdim. "O zaman anlamsız bir şekilde öleceksin Kiara," demişti, soğuk gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla kaplanmıştı. "Ve tüm bunların hiçbir anlamı olmayacak."

Alec'in parçalara ayrıldığı köye bakarken, işe alınmamdan aylar önce yaşadığım o anıyı düşündüm.

Micah daha sonra küstahlığım yüzünden beni cezalandırmıştı ve ben de kollarımda ve bacaklarımda morluklar ve vücuduma aldığım darbeler yüzünden ağrılar içinde sürünerek eve dönmüştüm. Amcamın merhametli bir adam olduğunu asla iddia etmemiştim ama ona saygı duyuyordum.

Geri çekilmemi isteyebilirdi ama Micah'nın tüm sert eğitimi, tüm acımasız dersleri, asla pes etmeme konusundaki kararlılığını güçlendirmişti.

Jude'un gözleriyle karşılaştım ve aramızda bilmiş bir bakış geçti. "Umarım bir planınız vardır, komutan," dedim. Adrenalin damarlarımda dolaşıp kararmış kalbimin etrafında dönerken, öfkem dişlerimin arasından fışkırıyordu.

Jude'un sol kaşı seğirdi. "Sanırım biliyorsun?"

"Hepsini öldüreceğiz."

Ya da denerken öl.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Jude

Yardıminızı beklerken Cael adında genç bir kadınla karşılaştım. Kolumu tuttu ve bana komşularını kaçıran yaratıklar. Kalın pelerinler giydiklerini ve yüzlerini kapatan maskeler taktıklarını iddia etti. Ama aynı zamanda bana, maskesi düştüğünde vahşilerden birini gördüğünü de söyledi. Ve kesin bir dille söyledi ki
Bu şeyler insan değildi. Onlar saf kötülüktü.

MUHAFİZ RANDALL THORNE'DAN BİLİNMEYEN ALICIYA

MEKTUP, LANETİN 49. YILI

Bu büyüklükte bir planı gerçekleştirmek hiç de kolay değildi. Kiara da ben de çok az uyuyabildiğimiz için bütün akşamı ve ertesi sabahı hazırlamak gerekti.

Mantık, arkadaşlarını kurtarma planıyla bir kez daha ona karşı çıktı.

Ona hayır demeye çok yaklaştım, adımı lanetlemesine hazırdım. Her hakareti, her darbeyi kabul edebilirdim çünkü benden nefret etmesi, Kiara'nın bu canavarların elinde ölmesinden daha iyi olurdu.

Sonra gözlerinin içine baktım. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi ve eğer arkadaşlarının peşinden gitmesine engel olursam, sadece benden nefret etmekle kalmaz, ben de

Sonuç olarak kendimden nefret ediyorum.

Kralın hizmetinde geçirdiğim yıllar boyunca onun acımasız taleplerini sorgulamamıştım, sorguladığım takdirde ölümden daha kötü bir kaderle karşılaşacağı mı biliyordum. Yine de Kiara bunu sorgulayabilirdi. Cirian ondan ne talep ederse etsin, ruhuna işlemiş olduğunu bildiğim ahlak kurallarını inatla takip ederdi.

Ayrıca, eğer aşağıda Isiah olsaydı, bunu düşünmezdim bile. Bu yüzden ona ertesi gün saldıracağımızı ve kalan acemileri kurtarmaya çalışacağımızı söyledim. Ona şansın bizden yana olmadığını söylememe gerek yoktu.

Ertesi sabah Kiara kollarımda uyandı, yumruklarıyla gömleğimi sıkıca kavramıştı. Uyanık olduğumu bildiğinden şüpheleniyordum ama bu son anların tadını çıkararak birbirimize dolanmaya devam ettik.

Hayatım boyunca yalnız uyanmıştım ama üç gün boyunca yanımda uyuduktan sonra, saçları yanaklarımı gıdıklarken başı göğsümde huzurla dinlenirken, başka türlü uyanmayı hayal bile edemezdim. Şimdilik, geleceği ya da bunun sadece geçici olacağını düşünmeme izin vermedim. Tıpkı vadide yaptığım gibi, rol yaptım.

Bir süre sonra kollarımı gevşetmeye zorladım ve onun gür kıvrımlarından uzaklaştım. Başını bana doğru eğerek yumuşak bir iç geçirdi. Çok geçmeden gözlerini kararlılığın dolduracağını biliyordum, ama şimdi, altın rengi gözlerinde sadece merak dans ediyordu, irisleri umutla ve daha önce hiç bilmediğim bir tür sessiz şefkatle parlıyordu.

Kalbim kabardı. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

ve onu şişeleyip sonsuza dek çalmak istedim.

"Hazır mısın?" Ceketimin altında, Isiah ve benim iğnelerimizin hemen altında nabzım gümbür gümbür atarken sordum. Dün gece planın üzerinden beş kez geçmiştik ama yine de onun sözlerini duymaya ihtiyacım vardı.

"Binlerce dişi olan bir grup yarı ölü canavarla yüzleşmeye hazır olduğum kadar hazırım," dedi ve oturup ayağa kalktı. Gözlerimi kaçırarak pantolonundaki kiri temizledi.

"Kiara," diye homurdandım, alaycılığı beni eğlendirmemişti. Aradaki mesafeyi kapattım ve çenesini parmaklarımın arasında kavradım. "Eğer bir şeyler ters giderse, eğer onları kurtaramazsak-"

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," diyerek sözümü kesti ve eldivenli parmağını dudaklarıma dayadı. Dün gece eldivenlerini tekrar giymişti ve ben de itiraz etmedim; eldivenler onun zırhıydı. "Bunun üzerinden yüzlerce kez geçtik ve sana güveniyorum."

Bakışlarında bir yalan, bir tereddüt zerresi aradım. Hiçbiri yoktu. Sadece inanç vardı.

Ağır bir iç çekiş içimi ürpertti ama ben daha fazla düşünemedim, yani göğsümde dönüp duran yabancı duyguyu hissedemeden Kiara ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve yüzümün sol tarafını damgalayan ikiz yara izlerine nazik bir öpücük kondurdu. İrkildim, kalbim küt küt atıyor ve korkum damarlarımda dolaşıyordu.

Kiara fark ettiyse de durmadı. Yavaşça keşfetmeye devam etti, hafifçe yukarı doğru hareket ederek alnımın üzerine son bir öpücük kondurdu.

"Senden oldukça hoşlanmaya başladım komutan," dedi tenime karşı. "Sakın ölmeye kalkma." Kiara başladı

Ama bileğinden tutup onu kendime doğru savurdum, dudaklarım sanki hep orada olmaları gerekiyormuş gibi onunkileri buldu.

Yüzümün iki yanını kavrayan Kiara, dudaklarımla eşit bir açlıkla buluştu. Dünyadan sakladığı her şeyin tadına baktım, her solukta onun gerçeklerini yuttum. Pek çok yönden farklıydık ama birbirimize bağlandığımızda, gerçekten bağlandığımızda, bizi ayıran her şey güzelliği bulmak için sadece bir şey daha oluyordu.

Kiara sonunda ellerini yanaklarımda bırakmaktan nefret ediyormuş gibi tutarak çekip gittiğinde görevimizi unutmuştum bile.

Bana öyle sert bir bakış fırlattı ki, içime ateş düştü. Onun bu yönünü seviyordum. Kollarımda uyanan yumuşak bir kızıdan, şu anda karşımda duran güçlü bir savaşçıya dönüşmesini izlemek, hızlanan nabzımı kesinlikle yatıştırmaya yardımcı olmadı.

"Gidip arkadaşlarını kurtaralım," dedim kısık bir sesle, hâlâ onun büyüüne kapılmıştım.

Kiara yanımdan geçerken kolumu okşadı ve omzunun üzerinden ekledi, "Onlar senin de arkadaşın olabilirler, Jude. Eğer onlara izin verirsen."

Cevap vermedim ama içimdeki görünmez taşların yerinden oynadığını, uzun zaman önce ördüğüm duvarların Kiara'nın umut silahı karşısında zayıfladığını hissettim.

Hepsinin parçalanması an meselesiydi.

...

Maskeli adamlar -maskeli yaratıklar- gözcülerini değiştirmek üzereydiler.

Her üç saatte bir, iki hayvan sahada yürümeye gönderiliyordu.

kampın çevresine. Kamp sakinleşene ve çoğu kişi uyuyana kadar bekledik. Tıpkı dün bu saatte olduğu gibi, her zamanki muhafızların yarısını gönderdiler, görünüşe göre böyle sessiz bir saatte bir saldırıdan korkmuyorlardı.

Bu bizim şansımızdı.

Lekeli tuniğimi ve pantolonumu giymiş, sırtımı bir ağacın gövdesine dayamış, kılıcımı hazırlamıştım. Parmaklarım kabzasında kıpırdadı, tırtıklı hançer göğsüme doğru kalkmış, kullanılmak için yalvarıyordu. Sadece bu hançerle kaç kişinin hayatına son vermiştim? Rine Dağları'nın insanları -Alec'in halkı- tarafından yapılmıştı; çıkardıkları metalin İntikam ve Kefaret Tanrıçası Maliah tarafından kutsanmış olduğu söylenirdi.

Kiara'yı hiçbir yerde seçemiyordum ama yakınlarda olduğunu hissediyordum. Uzaklaşıp görev yerine gittiğinde gecenin içinde kaybolup gitmişti. Sinsi, ölümcül ve muhteşem. Kombinasyonların en tehlikelisi.

Uzakta yapraklar çıtırdıyordu.

Devriye yaklaştı.

Nefesim kesildi ve vücudum gerilerek Candor Gölleri kadar hareketsiz kaldı. Sapkın tarafım en çok bu kısımdan hoşlanıyordu; öldürmeden önceki saniyeler, beklentinin kanımı ısıttığı ve omurgamdan aşağı adrenalin heyecanı gönderdiği zaman.

Hayvansı bir homurtu eşliğinde bir dal gürültüyle kırıldı. Maskeli adamlar kendilerini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadılar ve neden bulunsunlar ki? Onlar buradaki en üst düzey yırtıcıları... ya da en azından ben öyle umuyordum. Parmaklarım sapın etrafında sıkıştı.

Her an olabilir.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde, tam da çürümüş et kokusu burun deliklerimi tıkarken, harekete geçtim.

İlerleyen muhafızlar geldiğimi hiç görmediler.

O bir alarm sesi çıkaramadan bıçağımı boğazına dayadım, hançerim boynunun ince, grimsi derisini kesti. Açılan yarasından kan fışkırdı, rengi doğal olmayan, mürekkep gibi bir siyahtı ve ayaklarımızın etrafında dönen sisin içine damlıyordu.

Yaratık boğazını tutarak hırıldadı, derinliksiz gözleri kocaman açılmıştı. Dizleri bükülüp toprağa yuvarlanmadan önce sol tarafımdan bir gıcırtı sesi geldi.

Kiara. Gardını indirmiş olmalı.

Katlettiğim adam, çürümüş yüzü öne doğru yığıldığı anda ölmüştü ve bedeni Sis'in kucağına kabul edilmişti.

Onun bir erkek olmadığını kendime hatırlatmak zordu, gerçekten değil. Giysilerinin altında neler sakladıklarını görmüştüm ve eğer bir canavar varsa, o da onlardı. Bıçağımı pantolonuma silerek, pis kokudan burnum kırışarak, Kiara'yı bulmak için belirsizliği araştırdım.

Sadece bir dakika beklemek zorunda kaldım.

"Çok eğlenceliydi." Gözlerimin önünde cisimleşti, hançerini artık siyahla kayganlaşmış kirli atletinde temizliyordu.

"Eğlence tanımınız beni endişelendiriyor," dedim, kendi nabzım hınzır bir zevkle atarken bile. Ama bu planımızın kolay kısmıydı. Bundan sonrası zor olacaktı.

Ayaklarımın dibine düşmüş cesede başımla işaret ettim.
Bilerek

Kiara bir sonraki adımın gerekli olduğunu düşünerek yüzünü buruşturdu ve eğilerek maskeli adamın giysilerini ve yüzündeki sargıları çıkardı. Uzakta öldürdüğü muhafızın bacağını gördüm ve aynısını yaptım, onun adamı benim indirdiğim kadar iyi korunmuş değildi.

Koku o kadar ağırlaştı ki midem uyarı verircesine kalktı ama yutkundum.

Neredeyse Cirian'ın bana bir hafta boyunca bir adama işkence ettirdiği, darbe yapmayı planlayan bir grup lordun isimlerini açıklayana kadar vücudunun çeşitli yerlerini kestiği zamanki kadar kötüydü. Onunla işim bittiğinde o kadar çok kusmuk, dışkı ve sidikle kaplanmıştı ki, kalbi atmaya bırakmadan çok önce ölüm gibi kokuyordu.

Bazen içimde yaşayan anılar beni korkutuyordu.

Cesedi yana kaydırarak pelerinini dikkatlice çıkardım, kurumuş et parçaları parmak uçlarıma yapıştığında ürperdim. Birkaç dakika içinde giysileri çıkarılmış ve maskesi başarıyla çıkarılmıştı. Korkunç giyinme işine başladım.

Kiara'yı görmeden önce kokusunu almıştım. Çürüme kokan yosun yeşili bir pelerin küçük bedenini sarıyordu, etekleri kir ya da kan gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Kendi yırtık pırtık giysilerimi giymeyi henüz bitirmiştım ki avucunun içinde karmakarışık bir yığın halinde duran yüz bezini fark ettim. Giymekte tereddüt etti.

"Bana bırak." Yanına yanaştım ve iğrenç kumaşı elime aldım. Bezi üzerinden kaydırırken göğsüm sırtına bastırdı.

dudaklarına ve burnunun ve alnının etrafına sardı. Nefes alabilmesi için yeterince inceydi ama sinirleri onu yenmiş olmalı ki kumaşı çılgınca emdi.

"Buna alışacaksın. Sadece yavaş ve eşit nefes almaya çalış." Arkadan bağladım, başının arkasında düğümledim.

Kiara arkasını döndü, sadece gözleri görünüyordu, bu bana şunu hatırlattı-

"Eğer köşeye sıkışırsan, gözlerini görmelerine izin verme." Başını salladı. Tüm o griliğin arasında, parlak kehribar rengi gözleri onu öldürtebilirdi. Kendi tuhaf gözlerim beni öldürtebilirdi.

İşte buydu.

Onun alanına girdim ve kapüşonu başına geçirerek tüm o parlak kırmızıyı gizlemeye başladım. "Ellerimde kardeşimin kanıyla yaşadım," diye fısıldadım, gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. "Senin de aynı şeyi yapmana izin vermeyeceğim."

Kiara eldivenli elini nazikçe yanağıma koyarken bile bakışları sertleşti.

"Ama işler kötüye giderse kaçman gerek," dedim ses tonumu sertleştirerek. "Onları dışarı çıkarmasak da umurumda değil. Kaçacaksın, duydun mu beni?"

İsteksizce başını salladı ama yalan söylediğini biliyordum. Kiara kaçmazdı, özellikle de arkadaşlarından. Ya da benden, midemin düğüm düğüm olduğunu fark ettim. Elini bıraktı ama uzun süre sonra hâlâ sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kiara ağaçların arasına karışırken bir hayalet gibiydi. Bir an yanımdaydı -bana dokunuyor, gözlerimin içine derin derin bakıyordu- ve sonra bir esintiyle taşınan bir yanılsama gibi kayboldu. Gölgelemin onu takip ettiğine yemin edebilirdim.

Sadık tazılar gibi topuklu ayakkabılar, bedenini yutuyor ve onu gecenin kendisine dönüştürüyor.

Ayaklarım hızlı ve emin bir şekilde ağaç çizgisi boyunca ilerlemeden önce bir saniye daha bekledim. Bu anlarda, bir görev sırasında beynim kapanır ve ürkütücü bir huzur, gerçekliğin ezici ağırlığını ortadan kaldırır. Sadece şimdi ve burada ve nihai hedef vardı.

Her zaman olduğu gibi, nihai hedefim bıçağımın bir boğazda kayması olacaktı.

Köyün kuzey tarafının hemen eteklerinde yerimi aldığım da derin bir nefes aldım ve başımı eğip kapüşonumu gözlerime siper ederek ormanın güvenli bölgesinin ötesine geçtim.

Üst baldırlarına kadar yırtılmış bir elbise giyen bir kadın, dişlerini havaya fırlatarak ve hiçbir şeye hırlayarak yanımdan geçip gitti. Belki de kanımın tazeliğinin kokusunu almıştı. Bu bizi ormanda nasıl bulabildiklerini açıklayabilirdi. Neyse ki kıyafetlerim çürüme kokuyordu ve bunun gerçeği gizlemeye yeteceğini umuyordum. Hızımı yavaşlatarak maskeli insanların yürüyüşünü, sert ve doğal olmayan hareketlerini benimsemeye çalıştım.

Kan ve kasla besleniyorlardı ve Alec'i katlettiklerinde, onun sıcak, taze kanı gözlerini doldururken gözlerinin ne kadar genişlediğini fark ettim. Hem canlı hem de ölüydüler, lanetli topraklar tarafından zehirlenmiş, susuzluklarını gidermek için çaresiz yaratıklardı.

Yine de, aynı zamanda, sadece akılsız hayvanlar değillerdi; avlarını köşeye sıkıştırdıklarında dövüşüyor ve ustalıklı hareket ediyorlardı. Bu da onları tehlikenin ötesinde yapıyordu.

Bir çadıra ulaştıım, köydeki en büyük adırdı, kanatlarına bağlanmış insan parmak kemikleri gibi görünen şeylere baktım. Rzgrda şıngırdıyor, neredeyse misafirperver bir ses ıkartıyorlardı. Girişinin önünde iki muhafız duruyordu, konuşmadan boşluğa bakıyorlardı. Lidere ait olmalıydı.

Arkadan dolanırken diğer tarafta bir meşale olduğunu fark ettim. Tek yapmam gereken onu devirmek, ateş yakmak ve Kiara çocukları dışarı çıkarırken dikkat dağıtmaktı.

Ama tahta sapı yerinden alıp adırdı yaktığımda, bir düzine maskeli adamın bir anda üzerime doğru gelmesini beklemiyordum.

İlki kılıcını gğşme sapladığında alev daha yeni tutuşmuştu.

Kırkınıc Bölüm

Kiara

Raina göklerden sonsuza dek düştüğünde, Ay Tanrısı sevindi. Raina bir zamanlar sevgili yaratıklarını, gölge canavarlarını elinden almıştı ve belki de ölümlülerin kalplerine hükmetme sırasının kendisine geldiğine inanarak onun yıkımına gülümsedi.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Parmak eklemlerimi kırarak ve konsantre olarak hiperventilasyon, gölgelere doğru szldm.

Bir kez olsun tepemdeki parlak aya lanet ettim, kılık değiştirmiş olsam bile kendimi açıkta hissediyordum. Çalılıkların arasından sıyrılarak kampın güneybatı tarafına doğru ilerledim ve Jude'un işaretini beklerken açıklığı kaplayan ince sazlıklara çömeldim.

Her rüzgârda dikenli dallar sırtımı ve kollarımı gıdıklıyordu, orman canlı ve huzursuzdu. Sanki ağaçların gözleri varmış gibi izlendiğimi hissediyordum. Bildiğim kadarıyla, pekâlâ izliyorlardı.

Dakikalar dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda geçti, köyün erkekleri ve kadınları işlerine devam ederken savunmalarını ihlal etmek üzere olan iki yabancının farkında değildi.

Hadi Jude, diye yalvardım, boğazım düğümlendi. Nerede yle misin?

Sinyali dakikalar önce göndermeliydi.

Karanlıkta tek bir bağırış duyulduğunda yeniden nefes nefese kalmaya başlamıştım.

Jude olmalıydı.

Başımı eğerek bedenimi donmuş zeminden kaldırdım ve açıklıktaki buz mavisi sisin ötesine baktım. Kuzey tarafında, çadırların kenarından kıl payı ötede yanan turuncu ışık titriyordu.

Sinyal.

İlk çığlığa tiz çığlıklardan oluşan bir koro katıldığında kaçtım.

Acemiler, yerleşim yerinin ortasındaki kül rengi bir çadıra getirilmiş, kapağına beyaz bir kumaş parçası bağlanmıştı. Dün Jude ve ben dışarıda her zaman bir avuç muhafız olduğunu fark etmiştik ama ateşin onları uzaklaştırmaya yetmesi için dua etmiştik. Bunun böyle olacağından şüpheliydim.

Yırtık ve uyumsuz çarşafklar ve tozlu kemiklerden oluşan köye doğru hızla ilerledim, başımı eğdim ve koşuşturan ceset sürüsünden kaçtım. Maskeli yaratıklar, ellerinde mızraklar ve diğer kaba silahlarla Jude'un ateş yaktığı yere doğru koşuşturuyordu.

Bir saldırı olmadığını, yangının sadece dikkat dağıtmak için çıkarıldığını anladıklarında fazla zamanım olmayacaktı. İlerlerken bacak kaslarım yanıyordu, beyaz çadır otuz adımdan daha az uzaktaydı.

Yaratıklardan ikisi çadırın girişinde durmuş, muhtemelen yerlerini terk edip etmemeyi tartışıyorlardı. Homurdandılar ve başlarını yayılan

alevler, karar vermek için geçici.

Tahmin ettiğim gibi, yerlerinde kaldılar.

Jude alevler yükseldiğinde benimle buluşacağına söz vermişti ama ne benim ne de arkadaşlarımın kaybedecek zamanı vardı.

Hançerim avuçlarımın arasına kayarken intikam dolu bir fırtınaydım, kül ve çelikten oluşan bir bulanıklıkla ilk muhafızın üzerine atıldım, bilenmiş bıçağımı çenesine sapladım. Sivri dişleri ağzının etrafındaki ince keteni yardı, uçları loş ııkta parlıyordu.

Diğer muhafız saldırmak için dönerken bıçağı çektim.

Micah'la yıllarca çalıştıktan sonra, onun bir sonraki dalışını bekliyordum, içgüdüsel olarak kendini üzerime nasıl atacağını tahmin ediyordum, bu yüzden yere yuvarlandım ve zarif bir takla attım. Tekrar ayağa kalktım ve o dönmeden önce dönmeye başladım, bir eli kaba kılıcına uzanıyordu.

Boğuk bir hırıltıyla hançerimi kaldırdım ve gözümü çürümekte olan rakibime diktim. Kolumu kaldırdım ve o daha gözünü kırpmadan silahı havada süzölmeye gönderdim.

Bıçak kafatasını delip geçti, kulaklarımda mide bulandırıcı bir çıtırtı yankılandı.

Sis'in derinliklerine indikçe öldürmek korkutucu derecede kolaylaşmıştı.

Dev gibi adam dizlerinin üzerine yuvarlandı ve yüzüstü düşerek bıçağı kendi beyninin derinliklerine sapladı. Nefes nefese, çalkalanan sisin içine uzandım ve yaratığın kafasını bükerek hançerimin kabzasını şiddetle çektim. Kolayca serbest kalmayınca, çizmelerimi kafatasına geçirdim ve

silahımı kurtarmak için kaldıraç olarak.

Acele edin!

Ter alnımı örten kumaşı ıslattı, sert rüzgâr nemli tenimde karıncalanmalar yarattı. Parmaklarımı bıçağın üzerinde sıkarken homurdandım, arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım.

Son bir hamleyle kafatası yarıldı ve bıçağım sonunda serbest kaldı.

Tanrılara şükürler olsun. Şimdi çocuklara geçelim.

Çadırın kapağını açarak -daha fazla muhafız varsa silahım hazır- saldırmaya hazırlandım. Daha fazla düşman yerine, elleri bağlı, dizlerinin üzerine çökmüş iki beden gördüm. Beni görünce ürperdiler, ben ona yaklaşırken Jake ileri geri sallanıyordu, kılıcımı kaldırmıştım.

"Sadece benim!" Jake kaçmaya çalışırken ellerimi kaldırarak bağırdım. Sesim boğuk çıkıyordu ama tanınabilirdi.

Anlayışı yerleşirken kaşları çatıldı. "K-Kiara?" "Evet, seni aptal." Bağlarını kestim. "Sen mi sizi geride bırakacağımı mı sandınız?"

"Geleceğini biliyordum!" Patrick gülümsedi, gözlerindeki her zamanki ışık hüznle sönmüştü. "Ona bizi bırakmayacağını söylemiştim." Jake'e ters ters bakarak onu şüpheleri yüzünden azarladı.

Sırada Patrick'in iplerini keserken kalbim ısındı. "Tabii ki hayır, Pat." Saçlarını karıştırdım ve gözlerini kıstı.

"Fazla zamanımız yok, bu yüzden bana ayak uydurup beni takip etmene ihtiyacım var. Eğer geride kalırsanız, sizin için geri dönemem." Zayıf ve bitkin olduklarını biliyordum.

Korkmuşlardı ama kaçmaları ve hızlı koşmaları gerekiyordu.

Birlikte başlarını salladılar, Jake hâlâ titriyordu. "O zaman buradan defolup gidelim!"

Döndüğümde Patrick elimi tuttu ve çadırın kapağını geçip kış karanlığına daldığımda elimi sıkıca tuttu. Jake peşimden geldi, bu akşamın bir sonraki yemeği olmamak için sabırsızlanıyordu.

"Acele edin!" Omzumun üzerinden bağırarak onları ağaçların arasına doğru yönlendirdim. Güvenli bir yere. Jude'un bekliyor olması daha iyi. Bir şekilde pusuya düşürülseydi onu öldürürdüm. Eğer yaralanırsa ya da-

Adımlarımı durdurdum, çocuklar tökezleyerek sırtıma çarptı.

İlk başta sisin zihnime oyun oynadığını, önümüzdeki gölgelerin ağaç olduğunu düşündüm-

Ama yanılmışım.

Ağaçların hizasında -doğrudan bizim gittiğimiz yerde- on ya da daha fazla silüet şekilleniyordu.

Ve doğrudan bize doğru geliyorlardı. "Boku yedik."

"Yardımcı olmuyorsun Jake," diye tersledim, bu karmaşadan kurtulmanın dahice bir yolunu bulmak için beynimi çılgınca zorluyordum.

"Dikkatlerini dağıtmak için Jake'i üzerlerine atabiliriz. Cesedini tüketmeleri daha uzun sürer," diye şaka yaptı Patrick, her ne kadar gönülsüzce olsa da.

"Kapa çeneni Pat," diye homurdandı Jake. "Yoksa bu planı senin üzerinde kullanabilirim."

"Çocuklar!" Tersledim. "Şimdi sırası değil."

Yaratıklar durmuyordu. Bizi tamamen ele geçirmeden önce bir dakikadan az zamanımız vardı.

"Hepsiyle savaşılamayız!" Patrick nefes nefese kalmıştı.

eli benimkinin etrafında sıkılaşırken.

Maskemi indirerek etrafımda döndüm ve onlarla yüzleştim. "Hepinizin kuzeye koşması gerekiyor. Ayrılırsak Jude ve ben orada buluşmayı planlamıştık. Dallarında sadece kemik beyazı yapraklar olan bir aēacı işaretledik. Çok büyük, gözden kaıramazsınız." Kaırabilirdiniz ama hepimiz yok olmadan önce acele etmelerini istiyordum.

"Sen de geliyorsun, deēil mi?" Jake tereddüt etti ve bana şüpheyle baktı.

"Evet! şimdi, gidin!" Havladım, onları korkutarak boyun eēdirdim. "O zaman neyi bekliyoruz?" Patrick beni çekiştirdi.

el. Jake maskeli yaratıklardan arınmış yol boyunca kuzeye doēru ilerlemeye başladı.

Kolumu ekiştirerek Patrick'i arkamdan ittim. "Dinle. lmek istemiyorsan kaacaksın. Ben onları oyalar ve takip ederim. Söz veriyorum."

"Hayır! Gidemem-"

"Eēer şimdi gitmezsen, seni savunmaya çalışırken leceēim!" Acımasızdı ama doēruydı.

Muhtemelen yine de ölebilirdim ama çocuklara biraz zaman kazandırabilirdim. "Git!" Ciēerlerindeki havayı boşaltacak kadar sert bir şekilde gēsn iterek ıēlık attım. Patrick'in gözlerinde bir öfke ve adı konmamış bir duygu parıldıadı.

"Senin yanından ayrılmayacaēım." Yerinde durdu, sanki tüm dünyası benmişim gibi bana baktı. "Sana ihtiyacım var, Ki. Benim için ne hale geldiēini anlamıyor musun?"

Dişlerimi sıktım. Bakışları sert ve duygu doluydu ve bana asla karşılık veremeyeceēim bir şekilde deēer verdiēini ima ettiēine dair içimi kemiren bir şüphe vardı.

"Eğer hemen şimdi gitmezsen, seni asla affetmeyeceğim, duydun mu beni? Canlı çıkmayı başarsak bile, beni riske attığın için sana yine de kızacağım."

Acısı somut bir alarma dönüştü, ayakları kararsızca kayıyordu.

"Git, Patrick! Lütfen. Başka kimseyi kaybedemem."

Tanrılar. Şu anda Patrick'in yerine kardeşimin karşımda olduğunu ve onu bırakmamam için bana yalvardığını hayal ettim. Belki de Patrick'i Liam'la kıyaslayarak bu yükü ona yüklemiştim ama ne olursa olsun, bu yaratıkların onu öldürmesine seyirci kalamazdım.

Çenesindeki kaslar gerildi. "Tamam. Ama hayatta kalsan iyi edersin." Geri çekilmeye başladı, demek istediğini daha iyi anlatmak için bana ters ters baktı; güvende olmak için attığı her adımdan nefret ediyordu ama başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi biliyordu.

Topuklarının üzerinde dönerek Jake'in peşinden fırladı ve çadırların arasında gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bir kez baktı. O son bakış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Artık bana güvenen başkaları varken kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Benimle ilgilenen.

Rahat bir nefes aldım. En azından güvende olacaktı. Bundan emin olurdum.

Jude, Patrick ve Jake'le ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek, "Haydi, şimdi," diye alay ettim loşluğa doğru. Artık bana yardım edemezlerdi. "Bakalım benden bir ısırık almaya çalışacak mısınız!"

Kulaklarımda hırıltılar ve feryatlardan oluşan bir koro çınliyordu, bu gürültü ölümün siren çağrısı gibiydi. Micah Amca kafamın içinde bir hayalet gibi dolaşıyordu, varlığı her zaman benimleydi, tıpkı başımın üzerindeki ay gibi.

"Geri çekil Kiara," derdi o saçma sapan üslubuyla.

"Ne zaman kazanamayacağını bil."

Muhtemelen kazanamazdım. Ama aynı anda bana doğru savrulan on yaratık çok yakınımıdaydı ve ben çoktan yerimi almıştım.

İşte bu kadar. Son bir kez gökyüzüne baktım, kayıp tanrıçaya değil ama büyükanneme dua ettim, başarısız olduğum için beni affetmesini istedim. Öldüğüm için.

Onu yakında göreceğimi sanıyordum.

Bölüm Kırk Bir

Jude

Oğlumuzu kör ettiğini duydum. Bir daha ona dokunmaya cüret edersen, belki de bir gözünü kaybedeceksin.

GÖNDERENİ BİLİNMEYEN MEKTUP JACK MADDUX'A,
LANETİN 37. YILI

Piçlerden birkaçı kaçtı ve diğerlerine haber verdi.

Maskeli yaratık sürüleri uğursuz bir örtü gibi etrafımı sardı. Kılıcım hazırды ama yeterli olmayacaktı, hepsi de boğazımı parçalayıp benden bir yemek yapmaya hevesli on beş kadar canavar varken.

Bir bıçak karnıma saplanmadan önce son saniyede yolumdan dönerek yemin ettim. Beş tanesini yere serdiğim için zaten küçük kesikler ve sıyrıklarla kaplıydım. Şimdi onlar beni öldürmeden önce diğer gözümü de kaybetmezsem şanslı sayılırdım.

Sağımdan bir şey kaydı ve ben de dönerek bıçağımı bir çift kaburganın arasına soktum. Kabzayı çekerek soluma döndüm ve silahımı bir boğazın üzerinde temiz bir şekilde kestim.

İkisi gitti. On üçü kaldı.

Hep birlikte, beni kaçma umudundan mahrum bırakarak ilerlediler. Eğer hepsi birden saldırırsa-

Bir çığlık havayı doldurdu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kiara. Bir çığlık daha attı, bir doz daha gönderdi

Kanıma beyaz bir öfke karıştı. Eğer ona zarar verirlerse.

Kör olan gözümdeki hava dalgalanmasını fark ettiğim anda ileri doğru hamle yaptım ve arkamdan sinsice yaklaşabileceğini düşünen bir canavarı yere serdim. Bıçağı çevirip son hırıltılı nefesini verene kadar bağırsaklarını deştiğimde eti gıcırdadı.

Kiara tekrar çığlık attı ve bu sefer göğsüm ısınmaktan daha fazlasını yaptı; tüm vücudum yaşayan ve nefes alan bir öfke feneri haline geldi, etimin her santimi öfkeyle karıncalandı.

Başka bir meçhul düşmanın boğazını kestim. Savaşmadan yere serildi.

Burada kalamazdım, kan kaybından ölme ihtimali varken ya da... kahretsin, onun öldüğünü zar zor düşünebiliyordum. Bu düşünce bile içimdeki alevleri körüklüyordu, ta ki tutunduğum tek şey savaştaki katliam olana kadar. Şimdiye kadar mantıklı olan tek şey.

Düzgün düşünemiyordum, zorlukla hareket edebiliyordum; gecede sadece onun yüzü vardı, gözleri şefkatle parlıyordu. Bunun, sadece benim için olduğunu bildiğim o sıcaklığın ölmesine izin vermeyi reddettim.

Buna bencillik diyebilirsiniz -belki de öyleydi- ama bunun olmasına izin veremezdim, çünkü onu kaybedersem bir daha toparlanma şansım yoktu. Kiara benim dünyaya olan bağlılığımı, nelerin mümkün olabileceğine dair güzel, korkusuz, feci bir hatırlatıcıydı.

Çığlık attım ama sesim bana ait değildi.

Sonra patladım.

Boğazımdan fokurdayarak çıkan ses gırtlaktan geliyordu ve ilkeldi. Her santimim uğuldadı ve beyaz bir ışık titreşerek beni diğer her şeye karşı kör etti.

Saniyeler ya da saatler olabilirdi, ama sonunda söndüğünde, damarlarıma dolan yoğun sıcaklık da söndü.

Gözlerimi açana kadar kapandığını fark etmemiştim.

Etrafımı cesetler sardı. Yanık turuncu ve kırmızı alevler giysilerini, tenlerini, soğuk gözlerini yalayıp geçerken insanlar acı içinde kıvranıyordu. Tökezleyerek geri çekildim, kendi bedenim aşırı ısınmış, bitkin ve adrenalin doluydu.

Az önce ne oldu? Ya da daha önemlisi, ne olmuştu?

Beni kurtardı mı? Beni zarar görmeden bıraktığına göre, o ışık kaynağı kötü hissettirmiyordu.

Sersemlemiş bir halde Kiara'nın çığlıklarına doğru bir adım attım, vücudumun her yeri ağrıyordu, o kavurucu sıcaklık her nefeste boğazımı yakıyordu. Bir kez daha onu düşünerek savaştım, ateşle yanan bedenleri kenara ittim.

Bir çadır kümesinin etrafından dolanırken onu gördüm... düşmanın kollarında.

Bir adım attım, içimdeki canavarı serbest bırakmak üzereydim ki sert ve sivri bir şey kafatasıma çarptı. Görüşümü siyah noktalar kapladı ama gözlerimi ondan ayırmadım, arkamdan gelen ayak seslerini ve kınından çıkarılan bir bıçağın vınlamasını duyduğumda bile.

Kiara, göz kapaklarım kapanmadan hemen önce son bir kez çığlık attı.

Bıçağın soğuk kenarını bekledim, ama hiç gelmedi. Onun yerine bir ses duydum ama gerçekliğimin nasıl kâbus gibi bir kaosa dönüştüğünü anlayamadım.

"Kahretsin. Diğeri o," dedi ses, usulca küfrederek.

Ayak seslerinin toprağı dövdüğünü duydum ve sonra karanlık beni yuttu.

Bölüm Kırk İki

Kiara

O çok vahşi ve evcilleşmemiş. Korkarım ki saldırıdan sonra onun için yapabileceğim pek bir şey kalmadı. Çok fazla karanlığın etkisi altında ve siz güneş rahiplerinin fısıldadığı kehanete inancım yok. Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen ümitsiz bir vaka. Tıpkı dünyamız gibi.

MIKA'DAN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN
46. YILI

İlk yaratık saldırdı; yüzünü saran yıpranmış kumaş, sivri dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Sola doğru daldım ve canavardan vahşi bir hırlama sesi çıkardım. Tekrar üzerime atladı ve yeterince yaklaştığında arkama yaslanıp bacağımı iterek onu bir tıslamayla toprağa yuvarladım.

Ona odaklanacak zaman yoktu, piçlerden bir diğeri elinde tırtıklı bir bıçakla bana sağdan saldırdığında değil. Boynuma ve yüzüme doğru hamle yaptı, yanağımı sadece bir santimle ıskaladı. Bir yumruk daha savurup ıskalayınca, bu açıklıktan yararlanarak omzumu göğsüne sapladım ve dengesini bozmayı hedefledim. Ne yazık ki cüssem bu devî yere sermeye yetmedi.

Bıçağı bu kez sol gözümün yanından hızla geçerken geri çekildim, nişan alma yeteneği gelişmişti. Kana susamış bir yaratık için

Ölü olabilir de olmayabilir de, can sıkıcı bir kolaylıkla hareket etti. Küfrederek yere düştüm ve yuvarlanarak yoldan çekildim. Ayağı kalkmıştı ve saldırmak için dönüyordum ki kolumda yakıcı bir sancı hissettim. Beni yaralamıştı.

Bakmadan yaranın çok derin olmadığını biliyordum ama yine de fena halde acıyordu.

İyi bir darbe almış olabilir ama şimdi beni iyice kızdırmıştı. Sola dönmüş gibi yaparak son saniyede döndüm ve hançerimi hantal ceketine saplayıp kaburgalarını deldim. Yere düşerken ağzından bir uluma çıktı.

Tam bıçağımlı çekip kurtarmıştı ki arkamdan bir saldırı daha geldi.

Daha onun bir adım attığını bile görmeden acıyı hissettim, omzumdaki kaslara saplanan bıçak nefesimi keserken beyaz bir sızı duydum. Bıçağı çekip çıkarırken çığlık attım, siyah tuniğıme kan bulaştı. Daha önce hiç bıçaklanmamıştı ve şimdi resmi olarak bu deneyimi yeniden yaşamaya hevesli olmadığımı söyleyebilirdim.

Yabancı bir şey uyanmaya başladı, uzun zaman önce Pastoria Ormanı'nın eteklerine gömdüğüm bir şey. Çevik canavara saldırırken göğsüm karıncalandı, uzuvlarım buz gibi adrenalinle doldu.

Havaya sıçradım, hançerimi başımın üzerine yerleştirdim, bir hırıltıyla bıçağı indirdim ve yaratığın kafatasını deldim. Derim ürperdi ve karıncalandı, ciğerlerimdeki hava o tanıdık kıvılcımla doldu ve vücudumdan aşağıya bir soğukluk süzüldü, hayatımda ikinci kez ayaklarımın dibinde dans eden siyahın bilinçli tutamları.

İlki sadece birkaç gün önce köşeye sıkıştırıldığımda ve boğazımın kesilip açılmasının eşiğindeyken gerçekleşti. Her zaman içimde büyüyen karanlık yüzeye fırlamış ve tepki vermişti. Gölgeler hayatımı kurtarmıştı.

Sonra Jude'a yalan söyledim, gerçeği ortaya çıkarmaktan çok korktum.

Maskeli yaratıklar küle dönüştüğünde tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Başıma geldi.

...

Gece yarısının kolları, bana uzanıyor, beni ziyafet için tutuyor. Gözlerden yoksun bir yüze yapışmış sivri dişler, onların yerinde sadece siyah çukurlar vardı. Ve sonra o -bana saldıran yaratık- yüzümü ve boğazımı koruyucu bir şekilde kapatan minik ellerimi pençeledi.

O acıyı asla unutmayacağım. Gölge canavarın pençelerini derime nasıl sapladığını. Çocukken, zayıfken ve kendimi savunmakta güçlük çekerken, savaşmayı, tutunmayı ve çığlık atan canavarın darbelerine dayanmayı başardım.

İşte o zaman ışık gelmişti.

Göğsümden bir işaret fişeği gibi yayılan altın, yaratığın telaşla büzülmesine ve bir tıslamayla ağaçların arasına kaçmasına neden oldu. Ayak sesleri yaklaştığında ışık sönmüştü, babam çığlıklarımı köyden duymuştu. Bana şöyle bir baktı ve geri çekildi, ağzı açık kalmış, korkudan alnı çatlamıştı.

Hasar çoktan verilmişti, ellerim yırtılmış ve parçalanmıştı. Gölge canavarın izleri sonsuza dek

Cilt.

On yıl geçse de babamın yüzünü asla unutmazdım.

...

Bir sonraki canavar saldırdığında şimdiki zamana geri döndüm, uzuvlarım yabancı bir içgüdüyle kendiliğinden hareket ediyordu. Etrafımda döndüm, yaratığın boğazını kesip açarken kızıl saçlarım rüzgârda savruldu. Nefes almaya fırsat bulamadan kanı döküldü.

Ben hareket ettikçe oniks bulutlar etrafımı sardı, karanlık serbest kaldı.

Dnştğm şeyden, kim olduğmdan ne kadar nefret etsem de, bastırdığım gölgeler benim kurtuluşum olacaktı ve eldivenlerimi şiddetli bir hırıltıyla yırttım.

Sadece canavarlar canavarları yenebilirdi.

Bir sonraki düşmana hazırlanmak için kolumu salladım. Kollarımdan yukarı ve gövdemin etrafına doğru kayan karıncalanma hissi dağılmadı ve ayaklarımın dibindeki gölgeler asla dalgalanmadı. Bir i çekiş içimi ürpertti, rahatlama kaslarımı gevşetti.

Yaralarımı görmüş ve kaçmamış olsa da, Jude'un düşmanlarımızı toza eviren gölgeleri kontrol ettiğimi bilmesi çok fazlaydı. Bu son bariyerin de yıkılması demekti ve eğer gördükleri hoşuna gitmezse, benden hoşlanmazsa, kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

şimdi, kutsal olmayan gücüm içimde sürünüp kıvranırken, beni tutacak ne Jude ne de diğerleri vardı. Onlar benim ne kadar şeytani olduğma tanıklık edemezlerdi.

Kendimi zgr hissettim.

Ben de içime attığım karanlığın her zerresini serbest bıraktım,

On yıl önceki o meşum günün görüntüleri zihnimde canlandı.

En yakın düşmanı ölçmek için gözlerimi kısarken, kalan yaratıkların ne kadar yavaş hareket ettiklerini fark ettim. Sanki pekmezin içinden geçiyormuşçasına yaklaşıyorlardı, ağızlarından sessiz çığlıklar yükseliyordu. Ya zaman yavaşlamıştı ya da ben hızlanmıştım.

Sis'te güçlerimi en son kullandığım, kaotik duygularımın hüküm sürdüğü zamandan farklı hissediyordum. O zaman güçlerim kontrolüm dışında ortaya çıkarak beni ele geçirmişti.

Bu sefer onları memnuniyetle karşıladım.

Onları bir parçam olarak kabul ettim.

Hırladım, sadık gölgelerim parmak uçlarımı sıyırmak için yükseldi. Sağımdaki bir yaratığa doğru koşarak, boğazının çürümüş derisini temiz bir şekilde kestim ve bir önceki gibi onu da katlettim. Bir sonraki kurbanımı seçip aynı darbeyi indirdiğimde hâlâ düşüyordu, elleri açık yarayı kavramaya çalışıyordu. Bu sırada soğuk bir esinti ayaklarımı ileriye, savaşın içine ve sevdiklerimi tehdit eden yaratıklara doğru taşıyor gibiydi.

Acımadan öldürürken ve katlederken her gözeneğimden ter sızıyordu. Beş saniye geçmeden üç kişiyi daha yere sermiştim, hançerimden düşenlerin kanı damlıyordu.

Siyah ve gürültüsüz çığlıklardan başka bir şey yoktu, dans partnerlerimi değiştirir gibi bedenler arasında zarifçe hareket ederken uzuvlarım durmak bilmiyordu.

İki tane kaldı.

Tanrım, soğuk. Dişlerimin takırdamasına neden oldu ve

Dizlerim titriyordu ama durup acıya teslim olamayacak ve parçalanamayacak kadar yaklaştım.

O donmuş intikam rüzgârının etkisiyle, sondan ikinci canavarın bacaklarını altından çekip aldım. Düşmeye başladığında, uyuşuk gözleri genişlerken, göğsünü deldim ve bacağımı tekmeleyerek onu yere yapıştırdım. Yaratığın bedeni toprağı delip geçerken, doğaüstü tekmemin gücü, bir gölge dalgasının da yardımıyla onu kanlı toprağa gömdü.

Çok fazla güç... ve hepsi aynı anda.

Böylesine kaba bir gücün hissi kabarmıştı, göğsümün içindeki soğukluk bu noktada neredeyse dayanılmazdı. Ağrımaya, sızlamaya başlamıştı. Bir feryatla, çarpan kalbimi tuttum, tüm vücudum düşmanlarımin kanıyla sıırıslıklam olmuştu.

Dehşet içinde zamanın yeniden hızlanmaya, doğal akışına dönmeye başladığını fark ettim.

Beni ele geçiren güç her neyse azalıyordu.

Görüşüm bulanıklaşırken dizlerimin üzerine yuvarlandım, siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu. Daha fazla gücümü koruyamadım ve insan bedenim baskının altında paramparça oluyordu.

Bir figür yaklaştı, son yaratık sadece birkaç adım ötedeydi... Yine de hareket edemiyordum. Çok güçsüzdüm, uygulamaya asla cesaret edemediğim kötü bir büyüün etkisindeydim.

Micah bundan emin olmuştu.

Ormandaki saldırıdan günler sonra köyümüze geldikten sonra bana, "Onun sapkın fısıltılarına boyun eğme çocuğum," demişti. Annem ve babam sadece birbirlerine

Büyükannem boğazını tutmuş, yaralı başparmağı endişeli daireler çizerken endişeli bakışlar atıyordu. Adamla daha önce hiç tanışmamıştım ama annem onun ağabeyi olduğunu ve bana yardım etmek için burada olduğunu söylemişti. "Güneşi ellerinde tutabilecekken karanlığa sığınma."

Yanılmıştı. Buraya kadar gelebilmemin tek sebebi karanlıktı, arkadaşlarıma kaçmak için zaman kazandırdı. Jude'a kaçması için bir şans verdi... ve laneti sonsuza dek sona erdirecek anahtarı bulması için.

Yaratığın aşınmış botları görüş alanımı doldurdu. Aysız bir gökyüzü kadar siyahtılar, yanlarını insan kemikleri süslüyordu. Kirpiklerimin altından yukarı bakıp ölümümün yüzünü selamlarken ellerim toprağı yumrukladı. Gözlerim, gözümün önünde Alec'i yutan maskeli liderin çelik gözleriyle buluştuğunda irkildim.

Tabii ki onunla yüzleşmek zorundaydım.

Yaratık tüyler ürpertici bir kıkırdama çıkarırken omuzlarım çöktü; ses gözeneklerime işliyor, et ve kemiğimi delip geçiyordu. Bir iskelet eli tuniğimi kaptı, beni yerden çekip aldı ve ben gevşerken bedenimi havada tuttu. Yutkunamadan önce acınası bir çığlık attım.

Tüm dişleri sergileniyordu, görünürde bez yoktu. Bu kadar yakından bakınca, sivri uçlarında kurumuş kan lekeleri görebiliyordum; ölen kardeşimin kalıntıları.

Bacaklarım havada güçsüzce tekmelenirken, kendimi onun göz kamaştırıcı pençesinden kurtarmak için mücadele ettim. Ama çok zayıf düşmüştüm, liderin anormal gücüne karşı koyamazdım.

Cansız gözlerini tuttum, tıpkı Alec'in yaptığı gibi eğilmeyi reddettim.

Sonuyla karşılaşmadan önce sinmeyi reddetti. Meydan okumam canavarı heyecanlandırmışa benziyordu, çenesini açtı, keskin dişleri derimden birkaç santim uzaktaydı. Kukuletalı başını eğerek, dişlerini boğazımın derinliklerine batırmadan hemen önce aya doğru son bir uluma sesi çıkardı.

ığlık atmış olabilirdim -muhtemelen atmıştım- ama tek duyabildiğim kulaklarıma hücum eden kan ve kafatasıma çarpan kalp atışlarımdı.

Acele etmeden, keyfine bakarak, lider benden içti, sıcaklık boynumdan aşağı yayıldı ve kurumuş toprağı lekeledi. Siyahın enginliğine doğru yükselirken dünyam dönüyor, gözlerim ayın huzur veren ışıltısını tüketiyordu. Greceğim son şeydi bu.

Tam gözlerim kapanırken, bedenim tüm yaşam hissini kaybetmeye başlarken, donmuş rüzgârın tanıdık telaşı kulaklarımdın dibinden vınlayarak geçti.

Dşyordum.

Siyah girdapların içine düşüyor.

Beni bu dünyaya bağlayacak bir şey bulmak için havayı tırmaladım. Bedenim acıyla toprağa çarptı, tüm ağırlığım koluma binerken kemiklerim inledi.

Lider bana doğru döndü, açık ağzından kanım damlıyordu. ksrmeye ve kekelemeye başladı, midesi benden çaldığı kanı kusuyordu.

şiddetli bir kasılma yaratığın güçlü gövdesini sarstı, acı dolu bir çığlık atarken göğsü spazm geçirdi.

Duman pençeleri vücudunun etrafında kıvrıldı, boğazını kavrayıp çığlığını boğana kadar yukarı ve etrafına dolandı.

Benim yara izlerime benzeyen oniks damarları yayılmaya başladı, önce göğsünden boynuna tırmandı, sonra boğazının sütunundan kulaklarına, yanaklarına ve burnunun düz olmayan köprüsüne doğru yılan gibi kıvrıldı.

Mürekkep yayıldıkça lider çırpınıyor, taze yaralardan buhar yükseliyor ve havayı çürümenin keskin kokusuyla dolduruyordu. Ayağa kalkıp kaçmam gerekirdi ama önümde uzanan sahne beni hareketsiz bıraktı. Ve tüm bunların en garip yanı neydi? Korku hissetmiyordum, hissetmem gerektiği gibi.

Kanıma karışan ve kalbimin çarpmasına neden olan şey zevke benziyordu.

"Kiara!"

Adım çok uzaklardan geliyordu.

"Kiara! Geliyorum!" Ses uzun zamandır unutulmuş bir anı gibi kulaklarımda yankılandı.

Kaslı ön kollar beni topraksı bir aromayla sardı, beni yukarı kaldırırken bedenimin etrafında daraldı. Açgözlülükle onu içime çektim, beni ele geçiren sakinliğin tadını çıkardım. Aşinalık. Bu kokuyu tanıyordum. Bu sesi.

"Buradayım Kiara," diye saçlarımı okşadı. Bir titreme beni tutan bedeni sarstı. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Yanaklarımda ıslaklık vardı ama zar zor hissediyordum. Ağlıyor olmalıydım. Halüsinasyon görüyor olabilirdim ama yalanı hoş karşıladım.

Gözlerim liderin silüetine döndü, şimdi yerde hareketsiz bir yığın vardı.

Adrenalinin beni terk etmesi ve gerçekliğin mide bulandırıcı bir hızla geri dönmesiyle, hissettiğim öfke uyuşukluğa dönüştü. Canavarların Isiah'a yaptıkları için ölmelerini istiyordum.

Ama karşılığında yaptığım şey beni sadece boş ve kof hissettirdi.

Az önce kendimden ne kaybettim?

Bir gözyaşı daha düştü, sıcaklığı yanağımın soğukluğuyla çelişiyordu. Yavaşça çeneme doğru süzüldü ve kendimi daha karanlık bir doğaya teslim ettiğimden beri ilk gerçek nefesimi içime çektim.

Belki de Cila'nın köylüleri haklıydı; ben bir canavardım.

Yine de damlacık -utanç ve pişmanlığımın kanıtı- yere düştüğü anda, maskeli adamın kalbinin olması gereken yerde tek bir gümüş kıvılcım tutuşup çiçek açtı ve ardından kadife sarısı ve yanık turuncudan oluşan yakıcı bir ışık patladı. Etrafımdaki kollar sıkılaşıırken gözlerimi kapattım.

Rüzgâr çiğ tenime şiddetle çarpıyor, açıklıkta bir enerji patlaması yaşanıyordu. Gölgelerimin soğukluğundan çok farklıydı ama yine de aynı derecede tanıdık geliyordu.

Rüzgâr dindiğinde ve kör edici ışık hafifçe karardığında, ağırlaşmış bir gözümü açtım, önümdeki manzara karşısında dudaklarımdan hafif bir soluk çıktı.

Gece alev alev yanıyordu.

Maskeli yaratıkların lideri de öyleydi.

Sakin karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, dünya tutkulu altın renginde patlarken yanan yaratıktı.

Bölüm Kırk Üç

Jude

Oğlumuz için gelmeyeceğim. O tam olarak olması gereken yerde. Bu konuda bana güvenin ve bana bir daha yazmayın.

GÖNDERENİ BİLİNMEYEN MEKTUP JACK MADDUX'A,
LANETİN 38. YILI

Kendime geldim ve Kiara'nın çığlığını duyduğum açıklığa doğru tökezleyerek ilerledim. Çok geç kalmış olmam sürpriz değildi.

Yanmış cesetler tarlayı doldurdu, koku bir elimi burnuma götürmeme neden oldu, ayırık parmaklarımdan öksürükler kaçtı.

Baktığım her yerde cansız yığınlar cızırdıyor ve yanıyordu, birkaçı hâlâ çaresizce hırıliyordu. Belki de daha önce bana yardım eden öteki dünya varlığı Kiara'ya da yardım etmişti.

Onu düşünürken az ileride bir hareket gördüm, ayın ışığında parlayan kızıl saçlı bir baş. Ama yalnız değildi -kızım şu anda gördüğüm tüm insanlardan daha uzun boylu, kapüşonlu bir adam tarafından götürülüyordu.

Net göremiyor olabilirdim ama bunun pek önemi yoktu. Hemen harekete geçtim, tarlada sendeleyerek ilerledim ve onu kollarında taşıyan kapüşonlu adamın peşine düştüm. Ayın etrafındaki halka bir kez daha değişti, mavi soluk sarıya dönüştü, ama görmek için yeterli ışık sağladı ve ateş ettim

bembeyaz ağaçların arasından geçerek onu takip etti.

Tek düşünebildiğim o adamın onu bir yere götürüp canını yakmasıydı. Acemi değildi ve kesinlikle maskeli yaratıklardan biri gibi hareket etmiyordu.

Dikenli çalıların arasında ilerlerken bocaladım, başım zonkluyordu. Greyfurt büyüklüğünde bir şişlik olacağından emindim ve yanağımı kaplayan yapışkanlığa bakılırsa, bana saldıran her kimse derisi çatlamıştı.

Beni bayıltan omurgasız herife lanet okuyarak koşmaya başladım, Kiara'nın güvenliği yorgun uzuvlarımı harekete geçiriyordu. Güvende olduğunu anladıktan sonra uyuyabilirdim. Benimle güvende.

Sadece beyaz ve gümüş yaprakları olan devasa ağaç hızla yükseliyordu. Her an buluşma noktamızda olabilirdim ve eğer o orada olmazsa, dünyayı yakar ve-

Sarsılarak durdum, önümde duran şeye inanamıyordum.

Ağacın sığınağının altında Kiara yatıyordu, temiz battaniyelere sarılmıştı, yüzünde inanılmaz derecede kesik ve çürük yoktu. Patrick ve Jake başında bekliyorlardı, ilki sevgiyle saçlarını yüzünden geriye doğru topluyordu. Gözleri kapalıydı.

Panik göğsümde kabardı ve içimi bir ateş sardı. Her santimim titriyordu, her adım beni onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmeye daha da yaklaştırıyordu. Nefes aldığımı bile sanmıyordum.

"Kiara," diye seslendim sonunda, Patrick ve Jake'in şaşkın yüzlerini görmezden gelerek. Onları bir kenara iterek küçük bedenini kollarımın arasına aldım. Çocuklar Kiara'ya diğerleri gibi davranmadığını zaten biliyorlardı; aramızda bir şey olduğunu anlamışlardı. Bu yüzden alnımı onunkine dayadığımda kimse tek kelime etmedi. Hatta Jake geri çekilerek bana daha fazla yer açtı.

"Ne oldu?" Onun sabit nabzını hissettiğimde dişlerimin arasından çıkardım. Yavaş ama güçlüydü.

Jake yanımdan, "O... O bize gitmemizi söyledi," diye cevap verdi. "Hemen peşimizde olduğunu sanmıştım ama arkamı döndüğümde yalnızdım." Lanet okudu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne kadar korkağım. Takip ettiğinden emin olmalıydım."

"Onu terk ettik." Patrick'in sesi, iliklerine kadar hissettiğini umduğum utancı taşıyordu.

Jake haklıydı; onu terk ettikleri için korkaklardı. Eğer o ölseydi, sonuç olarak onlara ne yapacağımdan korkuyordum.

Boğazımı temizleyen bir ses beni ölümcül düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ne, uh, sana ne oldu?" Jake sordu.

Alnıma, yanağıma bulaşan ılık kandan bahsettiğini anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Şakaklarım zonkluyor, dayanılmaz bir baş ağrısı gözlerime bıçak gibi saplanıyordu ama başa çıkamayacağım bir şey değildi.

"Biri bana saldırdı," diye cevap verdim, nasırlı parmaklarım Kiara'nın pürüzsüz yanaklarına değdi. Onun mükemmelliğine bakacak kadar geri çekildim. O benim olmadığım her şeydi ve onu lekeli ellerimde tuttuğum için neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

Patrick küfretti. "Canavarlardan biri mi?" diye sordu sesi titreyerek. Bütün vücudu şiddetli bir titreme geçirdi.

Başımı salladım, sonunda onlara doğru bakmaya tenezzül ettim. "Sanmıyorum," dedim. "Hemen ardından bir ses duydum ama ne dediklerini hatırlamıyorum." Kaşlarımı çatarak o birkaç kelimeyi hatırlamaya çalıştım ama elimden kayıp gittiler. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştım.

"İyi olmana sevindim." Jake kolumu okşadı, ama ben

ona ters ters bakınca, elini hızla geri çekti. "İyi, dokunmak yok," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Hepimiz şanslıyız. Sana sahip olduğumuz için de şanslıyız," diye ekledi Patrick, saygı işareti olarak çenesini bana doğru eğerek. Hareketlerinin ne kadar sert olduğunu fark ettim.

"Hayır, iyi olduğu için şanslısınız," diye hırladım ve iki çocuk da irkildi. İyi oldu. Karşılarında kimin durduğunu unutmuş gibiydiler.

"Başka bir arkadaşımı hayal kırıklığına uğrattım. O kadar korkmuştum ki bana kaçmamı söylediğinde kaçtım," diye fısıldadı Jake, çamurlu botlarına bakarak. Nic'in başına gelenlerden sonra daha iyi bilmesi gerekirdi ama delikanlıya kızması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Onu buraya kim getirdi?" diye sordum. Parmaklarım Kiara'yı saran battaniyeye gömüldü.

"Onu görmedik," dedi Patrick. "İkinizi de burada bekliyorduk ki mavi bir ışık parladı ve sonra o sadece... oradaydı. Görünürde ne bir kesik ne de bir sıyrık vardı." Elimdeki kızı işaret etti ve kızın dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Başını yana salladı ama sonra göğsüme yaslandı, sanki uykusunda bile beni arıyormuş gibiydi. Tehlikeli bir şey kalbimi sızlattı.

"Bu hiç mantıklı değil," diye düşündü Jake, benim de düşündüğüm şeyi söyleyerek. "Eğer bizden biri değilse, o zaman onu kim kurtardı? Kralın üç farklı grup gönderdiğini biliyorum, belki de..."

Belki de başka bir Şövalye'ydi? Ama bu da mantıklı değildi. Hepsi Sis'e farklı yerlerden girmişti.

"Eğer bir şövalye olsaydı, o zaman kaçmazdı ve

gördüğünü iddia ettiğin ışığı açıklamıyor."

"Yani... yaşasın gizemli kurtarıcı?" Jake omuz silkti, kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum.

"Her halükarda yaşıyor," diye araya girdi Patrick, dikkati sadece Kiara'ya odaklanmıştı. Gözlerinin derinliklerinde dönen yoğunluk beni daha da sıkılaştırdı. Sonra bakışlarını bana doğru kaldırdı, ifadesi hızla öfkeye dönüştü. "Saldırıya uğradığını söylüyorsun ama sen Ölümün Eli'sin. Bu şekilde hazırlıksız yakalandığına inanmakta güçlük çekiyorum." Kesik kesik çıkan sesine şüphe karışmıştı.

Bana güvenmiyordu.

Onun güvenliğini bu kadar önemsiyorsa neden gittiğini sormak istedim ama sinirlerime hâkim olamayarak bundan kaçındım. Patrick yine de düşüncelerimi okumuş gibi devam etti. "Sen de bizim gibi onu hayal kırıklığına uğrattın, bu yüzden belki de yüzündeki o bakışı silersin. Daha iyi değilsin."

Fısıltının üzerinde konuştuğunu hiç duymamıştım. Kiara'nın yanında utangaç olsa da her zaman soğukkanlı görünürdü. Yine de Kiara'ya karşı son derece korumacıydı, tıpkı Kiara'nın ona karşı olduğu gibi.

"Patrick," diye uyardı Jake, arkadaşına doğru kayarak. "Bu bizim hatamız değil. Rahat bırak."

Ama yapmadı.

"Hayır." Patrick ayağa fırladı ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "O sadece görevi önemsiyor. Anahtarları bulmak." Tekrar Kiara'yı işaret etti. "Kiara onun için her zaman ikinci planda kalacak, anlamıyor musun?"

Jake başını eğme nezaketini gösterdi ama cevap vermedi.

"Biz saf değiliz, komutan." Patrick başını iki yana salladı.

tiksinti. "Hepimiz ikinizin nasıl etkileşim içinde olduğunuzu gördük ve ara sıra onunla dalga geçmiş olsak da, müdahale etmeyecek kadar iyi arkadaşlık."

Göğsü kabarmış, yumrukları iki yanında kıvrılmıştı ve daha önce hiç fark etmediğim kaslara göz kırptım.

"Onu incitirsen ve tutamayacağın sözler verirsen artık dilimi tutmayacağım. O benim için önemli Maddox. Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Kiara'yı neredeyse kucağıma düşürüyordum. Sözleri içimden geçerek göğsümdeki hedefi vurdu.

"Asla yeterince iyi olamayacaksın," diye mırıldandı Patrick geri çekilmeden hemen önce, muhtemelen serinlemek için açıklığın diğer tarafına yöneldi. Yüzünü ağaçlara dönmüş, ellerini ceplerine sokmuş, bana sırtını dönüp kovarcasına bakıyordu.

Sessizlik çöktü ve sadece Kiara'nın ayrılmış dudaklarından çıkan yumuşak nefesler duyulabiliyordu.

Bir süre sonra Jake, "Öyle demek istemedi," diye fısıldadı. Göğsünün inip kalkışında kendimi kaybetmişim. "Patrick onu çok önemsiyor ve korumacı biri."

Patrick'in ona karşı hissettiklerinin arkadaşlığın ötesine geçtiğine şüphe yoktu ve onu suçlamıyordum...

Hayır. Böyle düşünemezdim. Onu buradan canlı çıkarırsam belki bu tür düşüncelere dalabilirdim ama şimdi değil. Patrick haklıydı, duvarlarımı indirdiğimde onu hayal kırıklığına uğratmışım.

Şövalyelere yeminim. Daha bir gün önce ben de aynı şeyleri düşünmemiş miydim?

Sciona'dayken Kiara ve ben asla biz olmadık.

Onu tekrar toprağa bıraktığımda gözleri açıldı.

"J-Jude?" diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu. Sanki Sis'te bulunmasının ve neredeyse ölmek üzere olmasının tek sebebi ben değilmişim de onun kurtarıcısıymışım gibi bana baktı.

"Ki!" Jake bir anda onun yanındaydı ve omzu benimkine çarptı. Hırlamamı bastırdım.

"Jake? Başardın." Yumuşak bir gülümseme verdi, umut gözlerinde altın renginin göz kamaştırıcı bir tonuydu.

"Buradayım, Ki," dedi Jake. "Şşşt. Şimdi her şey yolunda. Güvendesiniz."

Patrick surat asmayı bırakıp ona doğru koştu, neredeyse beni kenara itip ona ulaşacaktı. Onun elini tuttu. Temas sırasında çenesinin nasıl sıkıldığını fark ettim.

"Ne oldu?" Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Hatırladığım son şey liderin düştüğü ve... öldüğü." Bakışlarının tereddütle benimkine kaymasından bir şeyler sakladığını anladım.

"Sen, ummm... Biri seni buraya getirdi. Bize," dedi Patrick.

"Jude?" diye mırıldandı, tüm dikkatini bana vererek. "Kollarını hissettim. Güvende hissettim."

Onu kurtardığımı düşündü. İçimi daha fazla tiksinti ve utanç doldurdu.

Jake başını salladı. "Hayır, Jude değil, Ki. Başka biri."

"Kimdi o zaman?" Başını aramızda döndürdü. "Yüzünü hatırlayamıyorum, şu anda her şey çok bulanık."

"Şey, mesele de bu," diye başladı arkadaşı, mavi gözleri kasveti delip geçerek. "Kim olduğundan tam olarak emin değiliz. Bir adamın parıltısı vardı ve sonra sen sadece buradaydın."

Ben tepki verince oturmaya çalıştı. "Kiara." Elimi hafifçe omzuna koydum. "Biraz uzanman gerekiyor. Dinlen."

Bana gülümsedi ve dünyam başıma yıkıldı.

Bu bakışla başa çıkamazdım, bunu hak etmemiştim. Ayağa fırlayarak geri çekildim, ondan, Jake ve Patrick'ten uzaklaştım. Şaşkınlık yüz hatlarını bozmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi boynunu gererek. "Jude!"

Ama cevap vermedim. Hepimizi öldürtmeden önce kendimi toparlamam ve aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Adımı söylemeye devam etti ve her seferinde kalbim biraz daha kırıldı.

O etraftayken sağlıklı düşünemiyordum ve bu beni zayıflatıyor, onu riske atıyordu. Ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bu düşünceyle göğsüm acıyla sıkışsa bile, bu onun iyiliği içindi ve beni ikiye bölse de bölmese de, bu lanetli yerden çıkana kadar mesafemi koruyacaktım.

Onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim, bu arada kendime zarar vermek anlamına gelse bile.

Bölüm Kırk Dört

Kiara

Tanrılar ölümlülerin dualarıyla güçlenirler. Onlara bahşedilen her dilek ve simge onlara güç verir,
Belki de Raina'nın bilinen en güçlü tanrılardan biri olmasının nedeni buydu. Diğer tanrıların onu kıskandığı ve hatta bazılarının düşüşünü kutladığı söylenebilir.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Zayıf kalbim Jude'un yokluğuna daha fazla dayanamadan Patrick görüş alanıma girdi, yeşil gözleri endişeyle kırışmıştı. Ve başka bir şey daha vardı.

"Buradayım Ki," diye mırıldandı, alnımdaki teri sildi ve yüzümdeki saçları düzeltti. "Seni bırakmayacağım. Bir daha asla."

Elinin okşadığı yer tenimi yaktı. Jude'un dokunuşu yatıştırırken, Patrick'inki haşlıyordu.

"Su. Lütfen."

Patrick zayıf isteğimi başıyla onayladı. Ceketinin içine dalarak matarasını çıkardı ve ağzını dudaklarıma götürürken başımın arkasını okşadı. "İç," diye fısıldadı, dudakları kulağımı okşuyordu.

Su içerken boğazım yandı ama sonra ona teşekkür ettim ve çatlamış dudaklarımı yaladım. "Neden hepiniz

Tartışıyor musunuz?" Kendime geldiğimde yüksek sesler duyduğumu sandım. Bir çeşit suçlama. Jake diğer tarafıma geçti, iki arkadaşım beni aralarına aldılar. Soruma cevap veren Jake oldu.

"Patrick sadece senin için endişeleniyordu, hepsi bu." Gözlerini benden başka bir yere dikmiş olan Pat'e baktı. "Hepimiz bunalmış durumdayız."

"Ona bütün o şeyleri söylememeliydim," diye mırıldandı Patrick, daha çok kendi kendine. "Ama seni terk ettiğim için daha çok pişmanım. Seni terk ettim ve bir korkak gibi davrandım."

Kol ve bacaklarımda zonklayan bir ağrıya ayağa fırladım. Eldivenlerimi çıkardığımı çok net hatırlıyordum ama ellerimi ve parmaklarımı kaplayan soğuk deri, kendi hafızamdan şüphe etmeme neden oldu. Her bir parmak ucumdan karıncalanmalar yayılıyordu ve dövüşün ayrıntıları örtülü kalsa da, üzerimi kaplayan yapışkan, siyah kanı neredeyse hissedebiliyordum. Ürperdim. İnsanın kaldırabileceği şeylerin bir sınırı vardı ve içimde yaşayan kötülüğe odaklanmak listemin en başında yer almıyordu.

"Sakın bunu söylemeye cüret etme Pat," diye tersledim, elim çenesini kavramak için uzandı. "İkinizi de" -Jake'e bir bakış attım- "güvenli bir yere götürmeseydim kendimle yaşayamazdım. Ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmazdı."

Ve bu doğrudu. Yol boyunca bir yerlerde, bu çocuklar benim kardeşlerim olmuştu. Ve ben ailem için savaştım. Patrick kasvetli bir şekilde başını salladı, heyecanlı sözlerime tam olarak inanmamıştı.

İçimden bir ses, bu durumu bilselerdi ne düşünürlerdi diye merak ediyordu.

Ben bir canavardım.

Eldivenlerimi çıkarıp sırlarımı sonsuza dek ifşa etmeyi düşünürken ellerim yanımda seğırdi. Cesur olmak yerine onları yumruk haline getirdim.

Ağaçlara, Jude'un gözden kaybolduğu yere baktım. Geri dönecekti; dönmek zorundaydı. Ne de olsa henüz X'e varmamıştık. Yine de yokluğu canımı yaktı.

Jake sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Biri ona saldırmış, Ki. Jude bu yüzden geç kaldı ve bu yüzden sana yardım etmedi. Sanırım seni hayal kırıklığına uğratmayı hazmedemedi ve bu yüzden sakinleşmek için gitti." Çenesini ağaçlara doğru salladı, koyu altın rengi teni bir ton daha solmuştu.

Anında yumuşadım. Gördün mü, dedim kendi kendime, seni terk etmedi.

Asla yapmazdı.

Patrick'e odaklanarak, "Beni buraya kimin bıraktığını hâlâ anlamıyorum?" diye sordum. O kollar, o tanıdık ses-

"Dediğimiz gibi, bir parıltıydı, karanlığın bir numarasıydı ve sonra... sonra burada, yeni bir battaniyeye sarılmış ve temizlenmiştin. Görünürde bir damla bile kan yok." Patrick kirli elini yüzünde gezdirdi, belli ki benim gibi kaybolmuştu.

Elim canavarın beni ısırduğu yere gitti ve sadece pürüzsüz bir deriyle karşılaşınca afalladım. Delinme yarası yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Biz de anlamadık," diye ekledi Patrick. "Yine de minnettar olmadığımı söyleyemem." Gözleri boğazıma kaydı ve rahatlama bir iç geçirdi. Bir an için yarattığın bana nerede saldırdığını nasıl bildiğini merak ederek gerildim ama Alec'in infazında da orada olduğunu hatırlayınca rahatladım. Canavar doğruca

Alec'in boğazına.

Büyük yaralarım sihirli bir şekilde iyileşmiş olsa da, kaslarım ağrıyor ve zonkluyor, kemiklerim her nefeste inliyordu. Yine de, hafızamda kalan kırpıntılardan anladığım kadarıyla...

Yaşayan ve nefes alan bir kâbus olmuştum, bu yüzden bunun bedenime zarar vermesi gerektiğini düşündüm. Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak mataradan bir yudum daha aldım, kül hâlâ dilimi kaplıyordu.

"Biraz dinlen. İyileştikten sonra X'e gideceğiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi." Patrick yanağımda sıcak bir parmak gezdirdi ve ben istemsizce irkildim.

Yeşil gözleri bu hareket karşısında keskinleşti ve ağzını açtı ama hemen kapattı; söylemek istediği her ne ise bekleyebilirdi.

"Bize ihtiyacın olursa hemen burada olacağız Ki," diye söz verdi Jake, bana hayranlıkla dolu şefkatli bir gülümseme bahşederek. Sevgiyle. "Ve söz veriyorum, bu sefer ilk tehlike işaretinde koşmaya başlamayacağım."

Başımı salladım ve ona en iyi gülümseme çabamı gösterdim ama haklıydı, yorgundum. Başımı zar zor kaldırabiliyorsam onlara ne faydam dokunabilirdi ki?

Bir dakika sonra bilinçsizlik beni ele geçirdi, uykunun çekimi karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. Ve tam gerçek dünyayı bırakıp rüyalar alemini selamlamak üzereyken, kapalı gözlerimin önünde ruhani bir yüz titreşti. Ama bu ne Jude'a ne de büyükanneme aitti.

Hayatım boyunca tanıdığım adamın yüzünü gördüm;
beni kurtaran adamın yüzünü.

...

Bakır.

Bakır kokusu aldım. Metal.

Kan.

Gözlerim birden açıldı.

"Jake, Patrick, buraya gelin!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Bulanık bir görüntü düşüncelerimi bulandırırken dünya tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Uçup gitmeden önce yeterince sıkı tutamadığım bir şey.

Başımı salladım. O iğrenç rüzgârın ve bize yaşatabileceği dehşetin vaadiyle, kimin yüzünü görmüş olabileceğime ya da göremeyeceğime odaklanamazdım. Buraya kadar hayatta kalmıştım ve savaş, ayağımı yere basmam için durmayacaktı.

Arkadaşlarım bir anda yanımdaydı, elleri hançerlerinde ve gözleri tehlikeye karşı tetikteydi. "Panik yapmayın ama sanırım halüsinasyonları getiren rüzgâr geri döndü," diye tıslayarak kendi kılıcına uzandım.

Ha. Sanki paniklememek mümkünmüş gibi.

Jake'in mavi gözleri karardı. En iyi arkadaşı o zehirli esinti yüzünden kendini öldürmüştü ve hiç şüphesiz bunun anısı düşüncelerinin ön saflarında yer alıyordu.

"Geçen sefer bizi bundan sen kurtardın, Ki." Patrick diğer elimi tutarak önümde durdu. Gözlerinde alışılmadık bir keskinlik vardı ama dokunuşu nazikti. "Sadece bunu atlatmamız gerekiyor. Sen bağışıklık kazanmış görünüyorsun."

"Onun yanında kalacağız," diye onayladı Jake, sesi duygusallıktan arınmıştı. "Ki'nin etrafını saracağız ve birbirimize tutunacağız."

İçimden yemin ettim. Onları en son kurtardığımda eldivenlerimi çıkarmıştım ve...

Hatırlamıyorlardı. Sadece Jude ellerimi boyayan yaraları hatırlayacak kadar bilinçliydi. Ama eğer onları kurtarmamın nedeni dokunuşumsa-

Yara izlerim. Bir gölge canavar tarafından dokunulmuştum, bir yaratık gecenin. Belki de Sis'in etkisine dayanabilmemin nedeni lekeli tenimdi.

"Sorun nedir?" Jake panik içinde sesinin titremesine neden olarak sordu. "Ki?"

Derin bir nefes aldım, bakır kokusunun giderek yaklaştığını ve güçlendiğini fark ettim. İki seçenek vardı ve ikisi de benim için iyi sonuçlanmayacaktı.

"Eldivenlerimi çıkaracağım ve çıkardığımda hiçbir soru duymak istemiyorum." İkisine de baktım. Jake ağzını açtı ama ben bakışlarımı yarıklara indirdim. "Soru yok. Sadece... bana güvenmenizi istiyorum."

Ve benden korkup lanet tepelere kaçma.

Onlara kendimi göstererek risk alıyordum ama şüphelerimin onların ölümünde rol oynamasına izin veremezdim. Eğer onlar da Nic gibi kendilerine zarar verirlerse, ben asla iyileşemezdim. Micah Amca'nın söylediklerinin, sonuçları ne olursa olsun saklanmamı söylemesinin canı cehenneme. O burada değildi ve bizi kurtarmayacağı da kesindi.

Öyleydim.

Canavar öyleydi.

Deriyi parmaklarımdan sıyrırken onlara bakmadım, serin hava çıplak tenimi öpüyordu. Siyah yara izleri ayın altında parılıyordu.

Kayan yıldızlar gibi parlıyordu. Patrick'in nefesi kesildi. Jake tısladı. Nefesim kesildi.

"Ki..." Patrick mırıldandı ve gözlerinin tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Sesinde korku vardı, gerçek bir korku. Ama bunun için zaman yoktu.

Onları tuttuğum gibi aynı anda başımı da kaldırdım ve parmaklarımı onlarınkine geçirdim. Jake irkildi ama hakkını yemeyelim, geri çekilmedi. Patrick dişlerini gıcırdatarak dokunduğumuz yere baktı, gözbebeklerinde bin bir duygu dönüyordu. Bakışlarındaki tiksintiyi gördüğümde gözyaşlarımı kırıştırdım. Jude'un yüzünden hiç geçmemiş olan iğrenme.

Hışımla çekip gittiği için komutana lanet ettim. Sis'in etkisi altındayken ona bir şey olursa, ben... Artık ne yapacağımı bilmiyordum. Konu ona geldiğinde ne tür dehşetler yaratabileceğimi. Şu anda yapabileceğim tek şey zehirli rüzgârların yolundan yeterince uzaklaşmış olmasını ummaktı.

"Sadece dayan ve geçmesine izin ver," diye fısıldadım, botlarıma bakıyordum, kendimi çıplak bırakmaya istekliydim ama gözlerini tutmak istemiyordum. Sessizce ekledim, "Güven bana."

Tanrılar, dinlemeleri için dua ettim. Daha sonra, o bakır esintisi gittiğinde tiksintiyle geri çekilebilirlerdi.

Nefeslerimiz ses boşluğunu doldururken ürpertici bir sessizlik vardı, baskın koku rüzgârları sürüklüyordu. Dilimin ucunda kanın tadını alabiliyordum.

"İşe yarıyor mu?" Patrick titreyen bir nefesle sordu. "Bu sefer beni öldürmeye çalışmıyorsun," dedi Jake.

mırıldandı. "Yani bu şimdiden bir gelişme." Jake beni sıkıca kavradığında göğsüm sıkışmıştı.

Avuç içleri terden kayganlaşmıştı.

Ucube. Canavar. Cadı.

Bana üçü ve çok daha fazlası denmişti. Saldırıdan sonra eldivenlerimi giymiş olsam da, sözde "kaza", Cila kasabası halkının hepsi gerçeği biliyordu ve hiç kimse kelimenin tam anlamıyla şeytani bir yaratık tarafından dokunulmuş biriyle arkadaş olmak istemiyordu.

"Daha sonra soracağımı biliyorsun Ki, ama şimdilik peşini bırakmayacağımdan emin olabilirsiniz." Jake yanıma sokuldu, kendine özgü alaycılığı bir merhem görevi görüyordu.

"I-" Patrick durakladı ve ben de ona bakmaya cesaret ettim. Korkusunu gizlemeye çalışıyordu ama ben yine de gördüm. İlk arkadaşım. Benden korkuyordu.

"Sorun değil," dedim ona, gülümsüyormuş gibi yaparak. "Çok iğrençler."

Rüzgârlar doğuya kaydı ve metalik tat bir parça azaldı.

Patrick başını salladı. "Öyle değil, sadece bir şok, hepsi bu. Söylentiler duydum ve hikayeler okudum, ama gölge canavarların dokunduğu kişiler asla hikayeyi anlatacak kadar uzun yaşamadılar. Eldivenlerin bir tuhafılık olduğunu düşünmüştüm. Hepimizin bir zırhı var." Patrick omuzlarını silkti. "Ben sadece eldivenlerin sana ait olduğunu düşünmüştüm."

Onlar benim zırhımdı. Sadece onun hayal ettiği şekilde değil. olmaları için.

"Tekrar söylüyorum, sadece... kafam karışık." Kalın kalın yutkunarak bir kez daha ellerimin üzerinde oyalandı. "Yine de lütfen bunun hiçbir şeyi değiştirmediyi bil. Kalbinde yatan şeyin saf ve altın olduğunu biliyorum ve birkaç yara izi bunu değiştiremez."

Neyse ki Jake konuyu değiştirdi. "Düşünceli komutanımızı gören oldu mu?"

"Hepimiz onun gittiğini gördük," dedi Patrick. "Ama ne kadar kızgın olsa da kalmalıydı. Ona ihtiyacımız var." Patrick'in hiç bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım. Sıcaklığın on derece düştüğüne yemin edebilirim.

"Ona tam olarak ne söyledin?" Hala elimde tutarak sordum. İkisinin de elleri. Tehlike henüz bizi terk etmemişti.

İç çekti. "Sen ve o çok yakınsınız. Bir gün, belki de yakında bir gün, sana zarar verecek ve ben bunun olmasını izlemeye dayanamam. Hepimiz onun kime ait olduğunu biliyoruz."

"Ait olmak" kelimesinden hiç hoşlanmadım. Jude kendinden başka kimseye ait olmamalı.

Ya da ben, bencilce düşündüm.

Yine de onun yokluğu beni endişelendiriyordu. Eğer orada yalnızsa, neyle karşılaşacağını Tanrı bilirdi, özellikle de halüsinasyonlar başlarsa. Belki de şansımız mucizevi bir şekilde yaver gider ve Jude kurtulurdu.

Ağzımı açıp adını haykırmaya hazırlandım, ağaçların ötesinden ona ulaşacağını umuyordum ki bir işaret fişegi geceyi aydınlattı.

Ve ateş değildi.

Bölüm Kırk Beş

Jude

Almak istediğim bir çocuk var. Dediklerine göre uyumsuz gözler ve bir yanak boyunca çekik yara izleri. Bugünden bir hafta sonra nerede olacağını öğren. Casuslarım bana onun çok değerli olduğunu söyledi. Onun ne olduğunu görmeyi planlıyorum. yetenekli.

KRAL CIRIAN'DAN TEĞMEN HARLOW'A MEKTUP,
LANETİN 36. YILI

Yürümem gerekenden daha uzağa yürüdüm.

Kamp en az yarım mil uzaktaydı ve Kiara ile askerlerim tek başlarına saldırıya hazır bekliyorlardı. Kendimi durmaya ve geldiğim yöne doğru dönmeye zorladım.

Kardeşlerinizi daima koruyun.

Kurallarımızdaki ilk kural buydu. Kutsal kitabımızdaki diğer tüm emirleri mahvetme konusunda zaten iyi bir iş çıkarmıştım, bu yüzden hızımı artırmaya ve bir koşuya girmeye başladım.

Uzaklarda bir yerde, toprağa vuran toynak seslerini seçebiliyordum.

Yavaşlayarak durdum ve sık bir sazlığın arkasına çömeldim. Hançerimi kaldırarak bekledim, atın dörtnala koşma sesi giderek yükseliyordu.

Sırtımda yapraklar hışırdadı ve ben döndüm-
Kiara'nın kısırağıyla yüz yüze gelmek. Starlight.

Kolumu indirdim ve kılıcımı kınına soktum, rahat bir nefes aldım, ancak onu son gördüğüm zamanı düşününce varlığının imkânsız olması gerekirdi.

Starlight tırısyla yanıma gelirken mırıldandı, karnında ok yarası yoktu, tüyleri sanki hiç yaralanmamış gibi ipeksi ve pürüzsüzdü. İnanamayarak donakaldım, ona ilk kez gerçekten bakarken nabzım hızlandı.

Uzun zamandır kayıp olan bir anının karanlık, kilitli bir kutuya tıklılması gibi bir şey düşüncelerimi çekiştirdi. Kısarak önümde bir heykel gibi hareketsiz duruyordu... Birden bana saraydaki mermer çeşmeyi hatırlattı. Raina'nın efsanevi kısırağı Thea'yı tasvir eden çeşmeyi.

İkimiz de hareket etmedik; ikimiz de nefes almadık. Sanki yaratık ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu. Ben de öyle yaptım, ona yavaşça yaklaştım, ani bir hareket yaparsam hızla uzaklaşmasından korkuyordum.

At sadece gözlerini kıstı, gözlerindeki tanıma çok fazla insani görünüyordu. Parmaklarımı, eskisinden çok daha sağlıklı görünen kalın siyah yelesinde gezdirirken hafifçe titredim. Tanrım, onunla ilgili her şey daha sağlıklı ve daha genç görünüyordu.

Starlight başını eğdi ve tereddüt etmeden yanağıma sokuldu, sıcak nefesi sabırsız nefesler halinde çıkıyordu.

"Nereden geldin sen kızım? Ve nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?" Onu incelemek için uzaklaşarak sordum. Cevap vermek yerine başını hala eyerli olan atına doğru savurdu.

Geri. Davet yeterince açıktı. "Bir gezintiye hayır demem."

Eyere tırmanmadan önce kulpu tuttum ve ayağımı üzengiden geçirdim. Diğerlerini bu şekilde daha çabuk bulacaktım ve-

Gözlerimin arkasında ışık parladı. O kadar ezici bir parlaklıktı ki kısırağın sırtına düştüm ve yelesini sıkıca kavradım. Geceyi bir çığlık kapladı. Muhtemelen benimkiydi.

Saniyeler, hatta belki dakikalar boyunca o ışığın içinde boğuldum, hava almak için çırpınırken ata zar zor tutunabildim. Aynı anda her yerdeydi ve tek bir tutarlı düşünceye bile sahip değildim.

Aksine, bana görüntüler hediye edildi.

Zihnimde koşturdular, çoğu kavranamayacak kadar hızlıydı, ama birkaçını kaptım ve bir kenara koydum.

Güneş, gökyüzünde parlak, dünya altın bir ışıltıya bürünmüş. Bir dağın yamacında aşklarını itiraf eden iki sevgili.

Gece yarısı buluşuyorlar. Ayın altında parlayan bir bıçak.

Işık küreleri gökyüzünde dans ediyor, ardından kalp kırıklığı çığlığı geliyor.

Yıldız Işığı'nı kavradığımda uhrevi ışık etrafımda dalgalandı, parlaklığı dağıldı ve titreyen bir nefes almamı sağladı. Çok geçmeden, dünyanın gölgeleri süzülüp kalan ışınları yuttu ve artık tanıdık gelen sis yükseldi.

Eyerde doğruldum, nabzım hızla atıyordu.

Az önce olanları nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum ama bunun bir halüsinasyon olmadığını biliyordum. Her ne gördüysem

bana tanrılar tarafından verilen bir armağandı; bir uyarı.

Ve eğer o görüntülerin bana gösterdiği şey gerçekse -ki öyle olduğunu biliyordum- o zaman Kiara'yı uyarmalıydım. Şimdi.

Bölüm Kırk Altı

Kiara

Ölümden korkmuyorum. Geride bıraktıklarımın korkuyorum. Kiara'nın henüz bilmediği çok şey var. Ona söylemeliyim, ne olduğunu açıklamalıyım ama cahil mutluluğu içinde bir süre daha yaşamasını istiyorum. Gerçeği öğrendiği an hayatı sona erecek... ve korkarım bunu ben yapıyorum.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN
48. YILI

Dudaklarımdan bir lanet daha döküldü. Jude'un burada, benim yanımda, onu kendisinden koruyabileceğim bir yerde olması gerekiyordu.

"Teması kesmeyi aklından bile geçirme, Ki. Jude yakında bizi bulacak," dedi Jake elimi çekiştirerek. Sesi sert ve kararlıydı, canlı mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu. Nic'in ölümü bir uyarıydı - dikkate alacağı bir uyarı.

Havadaki metal burun deliklerimi tıkadı, koku kamp alanına yayıldı. Çocuklar fark ettiyse de belli etmediler. Lekeli dokunuşumun işe yaradığı anlaşılıyordu.

Micah Amca'nın eğitimine güvenerek bedenimi dengeledim ve zihnimi kapattım.

Micah Amca.

Ayaklarımdan üzerinde sallandım, hafızamın kayıp parçası yüzeye çıktı. Beni kurtaran adam. Şunlar

güvenli, tanıdık kollar. Micah'nın yıpranmış yüzü bir rüya gibi benimkinin üzerinde geziniyordu. Bakır kokusu beni uyandırdığında, yüzü bir bulanıklıktı, gerçek olduğunu kabul etmeyi reddettiğim bir halüsinasyondur. Ama şimdi zihnimde canlanan yüz hatlarının netliğini inkâr etmek mümkün değildi.

Belki de rüzgâr beni etkilemişti. Micah'nın burada, Sisin içinde olması imkânsızdı.

Bir hırıltı havayı yırttı ve Micah'nın düşünceleri toz gibi yok oldu.

Yavaşça başımı çevirdim. "Kahretsin," diye tısladım ve bu küfrü birkaç renkli küfürle daha takip ettim. Zaten titreyen dizlerim neredeyse tamamen çökmüştü.

Nic.

Ya da en azından onun bir versiyonu, açıklıkta önümüzde duruyordu.

Daha önce soluk olan teni şimdi maskeli yaratıklarınkiyle aynı renkteydi. Kendi kılıcını boğazına dayadığı boynundaki açık yara siyahlaşmış ve çürümüştü; yaklaştıkça hareketlerinin sert ve hantal olduğunu fark ettim. Tanıdığım çevik savaşçılarınkine hiç benzemiyordu.

"N-Nic?" Jake hıçkırarak ağladı. Arkadaşının adını ancak söyleyebilmişti. Onu uyarmak için elini sıkıca kavradım. Kimse nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyordu.

Nic'in yüzünü takınan yaratık yine hırladı, alçak sesle ve boğazının derinliklerinde. Bu insanlık dışıydı, yanıltıcı. Bu sırada, onu yerinde tutarken parmaklarımın Jake'in elini morarttığından emindim.

Patrick üzüntüyle, "Kıyafetlerine bak," dedi. Gerçekten de

Jude ve Isiah'ın onu gömdükleri bezlerin kalıntıları olan parçalanmış ketenler uzun boyuna yapışmıştı. Hepimizin tanıdığı çocuğun öldüğünün bir başka kanıtı.

"O değil Jake," diye fısıldadım, dinlemediğinden şüphelensem de. Nic'e, en eski ve en sadık arkadaşına odaklanmıştı. Kardeşine.

Artık kederini kontrol edemeyen Jake'in gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Elimi çekmeye başladı, umutsuzca kurtulmaya ve küçük açıklıkta koşmaya çalışıyordu.

"Jake, hayır!" Ses tonumu ısırmaya zorlayarak tersledim. Havadaki bakır neredeyse yok olmuştu ama kalıcı etkileri konusunda endişeliydim. Sonra tekrar, yaratık saldırabilirdi ve el ele tutuşmak bizi onun dişlerinden kurtaramazdı.

"Bırak beni!" Jake gürledi ve arkadaşımız çırpınırken Patrick kendi tutuşunu sıkılaştırdı. Jake'in altın rengi yanakları ıslaklıktan kayganlaşmış, gözleri umutla dolmuştu. "O sensin. Gerçekten sensin." Sayıklamalarına kendini kaptırmış bir halde bana doğru tekme attı. "Beni tekrar bulacağını biliyordum. Her zaman buldun."

Kalbim kırıldı, paramparça oldu ve kırık bir cam gibi ayaklarımızın dibindeki beyaz bulutlara düştü.

"Bu o değil," diye tekrarlardım ama önemi yoktu. Jake benden ve Patrick'ten kurtulmayı başarmıştı ve ben daha elimi uzatmadan yerde hızla ölümsüz Nic'e doğru ilerliyordu.

Yaratık gülümsedi, dişleri sararmış, araları kana benzeyen bir şeyle kabuk bağlamıştı. Nic cam gibi gözlerini bana çevirdi.

Jake kollarını ona dolayamadan Nic elini uzattı ve onu havada uçurarak

Geri. Jake'in sadece başının üst kısmı görünüyordu. Yattığı yerden kıpırdamadı, muhtemelen inanamayacağı kadar sersemlemişti.

Nic yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru yaklaştı. Ağzının kenarları daha da yukarı kıvrıldı ve keskin, sivri köpek dişleri ortaya çıktı. Kırmızı kaplıydı.

Patrick hâlâ beni kavrarken, "Ki," diye uyardı.

"Pat, görüyorum." Onu değil, onu. Kendime sürekli bu gerçeği hatırlatmak zorundaydım. Bedeni diğer maskeli adamlarınki kadar çürümüş olacak kadar yaşlı değildi ama hayatta olmadığına dair bir şüphe yoktu.

Bıçağım elimdeydi ve göz açıp kapayıncaya kadar havada uçuyordu.

Nic son anda yer değiştirdi, hançerimin ucu onu bir santimden daha az bir farkla ıskaladı.

"Kahretsin." Patrick sonunda beni bıraktı ve geri çekildi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Jake fırlatıldığı yerden kıpırdamamıştı ama ben onun acısını uzaklardan hissediyordum. Arkadaşlarıma o kadar bağlanmışım ki onun kalp acısı benim acım gibi geliyordu. Ve bir bakıma öyleydi de. Nic öldüğünde, sonunda Patrick ve Jake'i sevmek için kendime izin vermişim. Hayatın ne kadar çabuk çalınabileceğini fark etmişim.

Patrick'e uzandım ve onu kendime doğru çektim, itiraz edemedi kılıcını kınından çıkardım. Kendini koruması gerekirse bileğinde fazladan bir bıçağı olduğunu biliyordum ve bir saniye daha kaybetmeyecektim. Jake de kaybetmezdi. Patrick. Jude.

Başka bir günü göreceğ kadar yaşardık.

Silahı havaya kaldırmışım, hamle yapmaya hazırlanıyordum.

Nic'i ikinci kez öldürmek üzereyken, bir tanıma titreşimi gözlerini keskinleştirdi.

İstemediğim halde durakladım.

Ve bu duraklama benim lanetlenmemdi. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, gözlerindeki o kıvılcım kayboldu ve Nic daldı, dişleri ince noktalar halinde uzayarak doğrudan beni hedef aldı. Boğazıma.

Yoldan çekilecek zaman yoktu.

Yere yuvarlandık, Nic'in vücudu tuğladan bir duvar gibi üzerime düştü. Dişlerini sıktı, çenesi çözüldü ve sivri tırnakları acıyla derime battı.

"Nic!" Jake uzaklardan bir yerden çığlık attı. "Savaş bununla!"

Hâlâ arkadaşının o kabuk bedenin içinde bir yerlerde sıkışıp kaldığına dair bir umudu vardı.

Onu suçlayamazdım; muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim. Bazen kırılmamak için sadece istediğimiz şeyi görürüz. İhtiyacımız olanı.

Patrick bağırdı ve küfretti, Nic'i üzerimden çekmek için elinden geleni yaptı ama faydası olmadı. Pat'in hançeri kollarımla birlikte yan tarafıma saplanmıştı. Hâlâ debeleniyor ve tekmeliyordum, ama Nic başını eğmiş, boğazıma nişan almıştı.

Jake üzerimdeki canavara seslenmeye devam etti ama ben pek bir şey fark etmedim ve gölgelerim de ortaya çıkamayacak kadar sersemlemişti.

Bir anlık tereddüt seni öldürtür. Micah'ın eski uyarı kafamın içinde tekrarlandı. Tabii ki onun sesi duyduğum son ses olacaktı.

Nic arkasını döndü ve dişlerini boynuma dayadı, sivri köpek dişleri atardamarımın üzerinde duruyordu-

Sarsıldı, tam o sırada sağ gözünden siyah kan sızdı. Öne doğru yığılırken, boğazından boğuk bir ses çıkarken yüzüme damladı.

Gözlerimi kırptırdım ve bir zamanlar sıcak bir bal rengi olan gözümün içinden bir bıçağın sivri ucunun göründüğünü hayretle fark ettim. Patrick belirdi ve Nic'i yan tarafa, üzerimden itti, tam da son bir hava akımı onun ölümsüz bedenini terk ederken.

Jake üzerimde duruyordu, elleri kanlıydı ve o çürümüş siyahla ıslanmıştı. Bakışlarını kıpırdamayan arkadaşından kaldırdı ve benim gözlerimle buluştu. Gözlerindeki açık mavi renk koyulaştı ve dizlerinin bağı çözülmeden önce omuzları çöktü.

"Jake," diye fısıldadım, hiçbir şey hissedemiyordum. O... benim için öldürdü. Beni seçti.

Ona doğru sürünmeyi ve kollarımı boynuna dolamayı başardım. Ben onu kavrarken o beni kucaklamadı, küreksiz parmaklarım sırtına saplandı. Kendi hıçkırıklarımı serbest bırakırken göğsüm sarsıldı, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, hem keder hem de sevgiyle boğulmuştum.

Jake'in gözyaşları benimkilerle birleşerek yağmur gibi yere döküldü. Beni tutmadı ama göğsüme yaslandı ve başını saçlarımın üzerine koydu.

Patrick'in varlığının yukarıda belirlediğini hissettim ama bize dokunmadı ya da kendi rahatlığını sağlamadı. Belki de bize zaman tanımak için geride kalmıştı. Jake ilk çekildiğinde bakışları eskisi gibi bulanıktı ama yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Aile," dedi. Tek bir kelime. Ama binlerce şey anlatan bir kelime.

Tereddütle, yaralı ellerimi yüzüne doğru kaldırdım. Bu sefer onları görünce irkilmedi. Dokunuşuma doğru eğildi.

"Aile," diye yineledim, keşke onun kalp acısını kendi acım yerine yutabilseydim, günlerinin geri kalanında onu kesinlikle takip edecek olan azabı ortadan kaldırabilseydim.

O zamana kadar, onun benim için yaptığı gibi ben de onun için savaşacağım.

Etrafımıza baktığımda, Patrick'i ararken, ona benim için de ne kadar önemli olduğunu söylemek isterken, gölgeler ve beyaz ağaçlardan başka bir şey görmedim.

Jake küfrederek gözlerini ovuşturdu. O da ormanı taradı.

Patrick gitmişti.

Bölüm Kırk Yedi

Jude

Raina'yı kandıran ölümlü, ona ihanet ettiği gece ortadan kayboldu. Onunla ilgili hiçbir kayıt yok, adı kayıtlardan tamamen silinmiş. Bazıları yakışıklı olduğunu söylüyor, bazılarıysa grotesk ve korkutucu olduğunu söylerler. Söylentilerin tek ortak noktası gözlerinin rengidir.

CAMILLE ASHTON, ASIDIAN TARİHÇİ, LANETİN

40. YILI

Kampta değillerdi, ormana doğru hışımla kaçarken onları bıraktığım yerde değillerdi. Ayak izleri karmaşasını incelemek için Starlight'ın sırtından indim. Bir çeşit itiş kakış olmuştu. Bir kavga.

Çok geç kalmıştım.

Biri ona zarar vermiş olabilirdi ve bu düşünce kanımı ısıttı ve benim öfkeyle yandı.

Starlight arkamda tedirginleşti, toynakları toprağı dövüyor, başı sanki bana acele etmemi söyler gibi ileri geri sallanıyordu. Sanki en kötüsünün henüz gelmediğinden şüphelenmiyormuşum gibi.

Endişeli kısrağa binerek, hepsi de kuzeye giden belli belirsiz izlere baktım. Ayak izleri çok aralıklıydı, bu da aceleleri olduğu, muhtemelen bir düşmandan kaçtıkları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda kaybedecek zamanım olmadığı anlamına da geliyordu.

Starlight'ı botlarımın topuklarıyla ileri ittim ve geceye doğru yola çıktım. Ben geçerken ağaçların parladığına yemin edebilirdim, mavi ve gümüş yapraklar renk değiştirerek sessiz bir yeşile dönüşüyordu. Sis bile benim için dağılıyor gibiydi. İçim dışıma çıkmıştı ve umursamayacak kadar kafamın içinde kaybolmuştum.

Ona ulaşmak zorundaydım. Hepimizi kandıran adam yıllar önce başladığı işi bitirmeden önce Kiara'ya ulaşmalıydım.

Bölüm Kırk Sekiz

Kiara

Eski dostumuz bugün öldü ve kalbim kırıldı. Belki de Juniper'in ölümü kutsal görevimiz için kararlılığımı zayıflattı, ama size başka bir yol aramanız için yalvarıyorum. Bana son sözleri "Fortuna'ya bak" oldu. Kumar ve günah şehrinin bununla ne ilgisi var bilmiyorum ama Yaşlı Şövalyeler, benim erişimim yokken sizin erişiminiz var.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN

46. YILI

Jake ve ben ormana doğru yola çıktık.

Patrick'in adını haykırarak çalılıkların, sivri sazların ve düşen dalların arasından geçerken elbiselerimizi yırttık. Kanlar içinde ve nefes nefese, ellerimizi dudaklarımıza götürüp arkadaşımıza seslenerek ilerlemeye devam ettik.

Kimse cevap vermedi.

Yüzümü nemli bir soğuk dalgası kapladı ve kısa süre içinde alnımın etrafında bir taç gibi bir ter bandı oluştu.

Jake sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi kanlı elini benimkinin içine kaydırды. Eldivenlerimi giymeyi unutmuştum ama o tereddüt etmedi. O bıçağı arkadaşının kafatasına saplarken de tereddüt etmemişti. Ben de onu sıktım.

En azından artık maskeli yaratıkların nasıl ortaya çıktığını biliyorduk; ölümden dirilmişlerdi. Tüm bu olanlar

Lanetli topraklarda can verenler canavara dönüştü.

Isiah'ı düşünerek ürperdim. Jude'a söyleyecek cesareti bulabileceğimi sanmıyordum.

Patrick'in hayatı tehlikedeyken, Jake ve ben ağaçların arasından koştuk, sallanan fildişi dalları bir kenara iterek pençeler gibi uzandık. Göğsümüz kabarana ve nefesimiz hırıltılı bir pantolondan başka bir şey olmayana kadar koştuk.

Şimdiye kadar çok şey kaybetmiştik ve Patrick'i kaybedemezdik. Onu götüren her neyse kan izi bırakmamıştı, yani hâlâ hayatta olabilirdi. Yine, umudum öldürülmeyi reddetti.

"Ki." Jake beni durdurdu. "Daire çiziyoruz." "Jude'un nereye gitmeyi planladığını biliyoruz." Gizemli X'e.

"Belki Patrick o yöne kaçması gerektiğini biliyordu." Ya da bir canavar tarafından kaçırılmış ve kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyordu. Parmak uçlarım vızıldadı ve omurgamdan aşağı buzlar kaymaya başladı. Kendi canavarım serbest bırakılmak için can atıyordu ama yine de bir şey onu geri tuttu.

Jake nefes nefese, "Önce Jude'u bulmalıyız," diye homurdandı. "Birlikte Pat'i arayabiliriz. Jude buraya daha önce geldi ve hayatta kaldı ve kralın ona verdiği harita onda."

Jude kafasını toplamak için ormana gitmiş olabilirdi ama geri döneceğinden şüpheleniyordum. Her şeyden önce bir Şövalye olabilirdi ve kendini görevine adanmıştı ama içten içe, öylece çekip gitmeyeceğini biliyordum.

"Ne yapacağız, Ki?" Jake'in iki eli de kollarımı kavradı, gözyaşlarıyla dolmuş gözlerimi sorgularken başını eğdi.

Ne yapacağız?

"Ki?" Jake beni sarsarak itti.

İçimi çektim. Bunu -bu aramayı yapmayı- istemeyebilirdim ama buna zorlanıyordum.

"Maddox önce kamp yaptığımız yere dönerdi ve orada olmadığımızı fark ederse X'e giderdi." Kendimi onun yerine koymaya çalıştım ve bizi bulamazsa ne yapacağını düşündüm. "Ayrıldığımız takdirde onunla buluşacak zekâyâ sahip olmamızı umardı."

Ve Patrick... Burada yalnızdı. Mabelle kendini zorlukla savunabilmişti. İçten içe, son zamanlarda garip davrandığından şüpheleniyordum ve yavaş yavaş bana sanki onun için sadece bir arkadaştan daha önemliymişim gibi bakmaya başlamıştı. Sonuç olarak farkında olmadan onu kendimden uzaklaştırmış mıydım? Acaba komutana karşı hissettiklerimden dolayı bana kırılmış, kızmış mıydı?

Parçalanmak, toprağa düşmek ve milyonlarca gözyaşı dökmek istedim - şu anda her göz kırpışımda gözlerimi diken diken eden ve serbest bırakılmak için yalvaran gözyaşları. İlk arkadaşım, her zaman koruyacağıma söz verdiğim kişi.

Nefes alamıyordum.

"O zaman acele etmeliyiz." Jake beni bıraktı ve kararlılığa benzer bir şey omuzlarını kaldırdı. Ona arkadaşını öldürmek zorunda kaldığı için çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Artık Nic olmasa bile, yüzünde hâlâ onun yüzü vardı. Ama bunu yapamazdım. Gitmemiz gerekiyordu.

Gece eğildi ve bulanıklaştı, o lanet olası gözyaşları serbest bırakılmak için bastırdı. Ama bir damla daha düşmedi.

"Gidelim o zaman," diye bağırdım, ses tonum çelik gibiydi. "İlerliyoruz."

X'e-

Ve beni kolayca mahvedebilecek diğer tüm bilinmeyenler.

...

Bir saattir yürüyorduk.

Jake mola istemedi, ben de izin vermek için durmadım. Haritadan hatırladığım kadarıyla en parlak yıldızı takip etmemiz gerekiyordu. Şimdiden yaklaştığımız, bu yüzden önümüzdeki yarım saat içinde varacağımızı tahmin ettim.

Jake yanımdan ayrılmıyor, uzun bacaklarıyla bana ayak uyduruyordu. Ay onun kızıl teninde parlıyor, göz kapaklarının altından ürkütücü gölgeler süzülüyordu.

Yürüdükçe maviye çalan sis daha az yoğun hale geldi. Bu şükredilecek bir şeydi - nihayet nereye gittiğimizi görebiliyorduk. Sisin etkisinin azaldığına bir an bile inanmadım. Amcam her zaman tehlikenin göz önünde saklanmayı sevdiğini söylerdi.

Yirmi dakika kadar sonra, ikimiz de yorgunluktan bitap düştüğümüzde, zemin yumuşadı.

Yapraklardaki parıldayan gümüş daha az belirginleşti ve ince bir yeşil renk ağaç kabuğunu boyadı. Elimde olmadan başımı çevirip, Jude'la rastladığımız o büyümlü derenin dışında gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen yeşim tonuna baktım.

Ama dünya değişiyordu, beyaz ve donuk maviden oluşan uçuşuma yavaş yavaş renkler sızıyordu. Jake bir yaprak kopardı ve incelemek için gözüne tuttu. Alçak sesle bir küfür mırıldandı.

Çok uzakta olamaz.

Elimi arkamdan uzattım. "Bekle," diye mırıldandım, gözlerimi kapattım ve içgüdülerime teslim oldum. Orada

bir vızıltı sesi. Her neyse, beni çağırıyordu, karanlığın içinden sesleniyor ve hassas bir anı gibi beni arıyordu.

Jake olduğu yerde kalakaldı. "Ne duyuyorsun-"

Ağaçlar öylesine şiddetli ve güçlü bir şekilde sallanıyordu ki, dallara bağlı kırılğan yapraklar ormanın zeminine doğru uçuşuyordu. Zemin botlarımın altında sarsıldı ve kendimi destekledim, ellerim denge için iki yanımda, bıçağımı sıkıca kavradım.

Topraktan fışkıran fildişi kökler sisli havaya yükselip bize ulaşmak için sürünürken Jake tısladı. Onu tutarak etrafımızda döndüm ve ters yöne doğru kaçmaya hazırlandım.

Bize bu şans tanınmadı.

Daha fazla sarmaşık, kök ve dal canlandı, kırılğan çalılarının arasından örüldü, bazıları birbirine örülerek inatçı bir duvar oluşturdu. Ya da bir kafes.

Kendi içime büzüldüm, ellerim ağrıyordu, buz doğuştan gelen korku dışında her şeyi uyuşturuyordu. Orman bizi tuzağa düşürmek için savaştı, büyüyen kafesimiz havaya yükseldikçe kaçışı neredeyse imkânsız hale getirdi, karmaşık örgü katı ve aşılmazdı.

Tıslamalar havayı doyurdu ve Jake ile ben dönüp kaynağını aradık.

Karanlığın diğer tarafından, ahşap kafesin arkasından puslu siluetler belirdi. İnsansı bir görünüme sahip olmalarına rağmen yüzleri boş ve özelliksizdi. Sadece gözlerinin olması gereken yerden soluk, beyaz-mavi bir ışık yayılıyordu.

Jake hançerini sanki bir işe yarayacakmış gibi kaldırdı. Sırtını benimkine dayadı, teri benimkinin içine sızıyordu.

gömleğim. Gerçekten boku yemiştik.

Yüzen yaratıklar sadece oldukları yerde dinleniyorlardı, çok uzun kolları yanlarında sürükleniyor, yumuşak mavi elbiseleri çıplak ayaklarında hissetmediğim doğaüstü bir esintiyle dalgalanıyordu.

Benim isteğim dışında, karanlık gölgeler parmaklarımda benim uzantılarım gibi kıvrıldı. Dokundukları havanın öpücüğünü hissedebiliyor, etrafımızdaki kutsallığın kokusunu alabiliyordum.

Bu sadece Sis'in bir oyunu değildi.

"Kiara." Adım her yönden geliyor gibiydi. Derin ve tanıdıktı ve kimin konuştuğunu hemen anladım.

Beni kurtaran adam.

...

"Ortaya çık ve kendini göster," diye homurdandım, korkum azalmış, yerini gölgelerim ve onların verdiği adrenalin almıştı.

Kemikleri titreten bir kıkırdama yaprakları salladı ve ardından, "Her zaman çok sabırsız."

Muhtemelen konuşamayacak kadar sersemlemiş olan Jake, boştaki elimi tutmakla yetindi.

"Hayal ettiğimi sanıyordum, biliyorsun," diye başladım sahte bir sakinlikle. "Ama sen gerçektin. Kolların. Sesin. Anlayamadığım şey nasıl olduğuydu. Nasıl burada olduğun."

Hayalet formlar odakta dalgalanıp kayboluyor, mavi ve beyaz ışıkları püskürüyordu. Başka bir silüet belirdi, bu seferki siyahla örtülüydü, ancak bu onun devasa boyutunu gizlemek için çok az şey yaptı. On adım kadar ötede duruyordu, pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Micah'nın her zaman dramatik bir yeteneği vardı.

"Kendimi senden saklamaya hiç çalışmadım," dedi, bir adım daha yaklaşarak. Ay onun yıpranmış ve bilge yüzünü, ağarmış sakalını, safir mavisıyla parlayan çelik gözlerini aydınlatıyordu. "Sadece hiçbir zaman doğru soruları sormadın."

"Onu tanıyor musun?" Jake tısladı. Vücudu titriyordu.

"Öyle sanıyordum," diye fısıldadım, dizlerimin üzerine çökmek mi yoksa kafese koşup onu parçalara ayırmak mı istediğimden emin değildim. "Beni kurtaran oydu." Maskeli lider benden içtikten hemen sonra, zehirli kanımı zehir gibi içerek boğulmuştu.

Her şeyi uydurduğumu sanıyordum ya da belki de hatırlamak istemiyordum. Hayatım zaten bir yalan gibi geliyordu ve Micah büyürken ne kadar acımasız olursa olsun değişmeyen biriydi. Yine de burada duruyordu ya da havada asılı duruyordu.

"Yaptığım her şey sana yardım etmek içindi Kiara. Her şeyi." Kelimeyi hırıldayarak söyledi, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. "İster inan ister inanma, seni bugün olduğun savaşçıya dönüştürdüm. Sen her zaman özeldin ama ormanda saldırıya uğradıktan sonra, sen... olduğun şeye dönüştükten sonra... müdahale etmek zorunda kaldım."

Üst dudağım geri kıvrılmakla tehdit etti. "Kimsin sen, gerçekten?" diye sordum. O kesinlikle benim amcam değildi. Bu lanet olası bir gerçektir.

Micah iç çekti. "Aurora. Benim yardımım için dua etti ve ben de karşılık verdim."

Kaşlarım çatıldı. "Aurora mı? Büyükannemin tüm bunlarla ne ilgisi var?" Elimi Sis'in etrafında, mavi ışığa bürünmüş figürlere doğru salladım. Henüz hareket etmemişlerdi. "Neden amcammışım gibi davranıyorsun? Neden beni

kavga mı?"

Şimdi gözlerim karıncalanıyor ve yanıyordu. Gözyaşlarımı tutacağıma dair kendime verdiğim sözü tutup tutamayacağımdan emin değildim. Yıllarca süren yalanlar çok derinlere işleyen bir ihanetti.

"Aurora hayatını bir amaç uğruna verdi, hayati bir amaç uğruna." Micah başını eğdi, beni o tipik, hesaplı tarzıyla değerlendirdi. Onu çok iyi tanıyordum ama yine de onu hiç tanıımıyordum. "Doğduğundan beri içinde ne olduğundan şüpheleniyordu ve sen gölge canavarın saldırısından kurtulduktan sonra bu doğrulanmış oldu."

Sormamı istedi. Bilgi kırıntıları için yalvarıp yakarmamı. Ben istemedim.

Birkaç dakika geçtikten sonra Micah, "Çok inatçısın," diye azarladı. "Sanırım senin en çok bu yönünü sevmişimdir." Bir el salladı ve parlayan figürler ve ışıkları dağıldı.

Kafese doğru adım attım, tüm sinirlerim elektriklenmişti.

"Bunu sen mi yaptın?" Sarmal ahşapta zayıf bir nokta ararken sordum. Hiç yoktu.

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece sen beni öldürmeye çalışmadan seni uyarabilmek için. Ya da beni öldürmeyi başaramadığın için kendine zarar vermeden."

"Kimsin sen?" Tekrar sordum, dişlerim neredeyse kırılmıştı. "Söyle bana. Artık yalan yok, amca." Tanrım, onlardan bıkmıştım.

Uzun süre duraksamadı.

"Aurora Adair bir güneş rahibesiydi."

O konuşurken kalbim kulaklarımda gümbürdedi.

"Genç yaşta hayatını Raina'ya adadı, ancak tanrıçanın ortadan kaybolmasından yıllar sonra Aurora aşkı seçti ve

dua yerine aile." Micah alay etti. "Ta ki sen yılın en uzun gecesinde doğup, annenin rahminden çıkarken dünyayı sarsana kadar. Aurora seni kucağına aldığı anda, minik elini onunkine koyduğunda, senin dokunuşunun onu damgaladığını iddia etti."

Büyükannemin başparmağındaki yara izi. Nasıl olduğunu bana söylemeyi hep reddetmişti.

"Anlamıyorum." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. "Onu ilahi bir sıcaklıkla yaktın. Öyle bir güç ki sadece bir tanrıçaya ait," diye açıkladı Micah. "O zaman senin neye sahip olduğunu biliyordu. Raina'nın büyüünden bir parça. Ormandaki saldırıya kadar bunu kendine sakladı, korku onu bir hafta sonra tapınağıma gidip yardım dilemeye itti.

"Yukarıdan gelen işareti gördüğüm anda düştüm ve onun önünde cisimlendim. Raina ve ben geçmişte pek iyi geçinememiş olsak da, Aurora'nın yardım isteyebileceği tek tanrı ve yardım etmeye tenezzül edebilecek birkaç tanrıdan biriydim. Bu yüzden benden yardım istedi ve ben de ona yardım ettim." Sakallı çenesini ovuşturdu, kaşları şaşkınlık içindeymiş gibi kırıştı. "Sanırım siz insanlar yaptıklarımın suçluluk duygusundan kaynaklandığını söyleyebilirsiniz."

Dizlerim titriyordu. Düşecektim. Bayılacaktım. Kusacaktım.

Eğer büyükannem yardım için ona gittiyse, bu şu anlama geliyordu.

Kahretsin. Micah Amca basit bir yalancıdan daha fazlasıydı. O bir

Tanrım.

"Neden ailedenmişsiniz gibi davranıyorsunuz? Bu maskaralık niye?" Tüm sırlar arasında kalbimi en çok etkileyen buydu. I

binlerce başka soru sormalıydım.

Jake sırtıma dokundu ve irkildim. Orada olduğunu unutmuştum.

"Elli yıl önce kıskançlığıma yenik düşerek hata yaptım. Raina'nın büyüsunü bozacak olan Tanrı Katili kılıcını sevgilisine veren bendim ve o zamandan beri her an yaptıklarımın pişmanlık duydum."

Utanmaya benzer bir şey -eğer bir tanrı utanç duyabilirse- buz gibi gözlerini bulandırdı. "Seni bizzat eğitmeye ve önümüzdeki savaşa hazır olduğundan emin olmaya karar verdim."

Bakışları açıkta duran ellerime kaydı. "İçindeki karanlığı bilmeni istemedim," dedi düşüncelerimi okuyarak. "Eğer teslim olur ve doğal olmayan güçlerini kullanırsan, eninde sonunda tüm gölge canavarlara olduğu gibi seni de ele geçireceğinden korktum. Ama sen daha büyük şeyler için yaratılmıştın ve saf kaldığından ve onunla tanışacak kadar uzun süre hayatta kaldığından emin olmalıydım." Micah'nın bir sonraki sözlerini beklerken Jake'in parmakları acı içinde omzuma saplandı.

"Kim o?" Jake, sesi titrek bir fısıltıya dönüşerek sordu.

Micah gülümsedi, umutlu olmaktan çok acımasız hissettiren hüznünlü bir gülümsemeydi bu. "Raina'nın gücünün üç parçasını da elinde tutmak ve cennetteki yerini almak için doğan adamla çoktan tanıştın."

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Birazdan burada olur, ama korkarım daha fazla müdahale edemeyeceğim. Yapmam gerekenden fazlasını yaptım, gerisini size bırakıyorum. Bu uzun bir mücadele olacak ve

Başarılı olmanızı engellemekten başka bir şey istemeyen güçlü düşmanlar."

Formu parıldamaya ve titremeye başladı ama Sis'in içinde kaybolmadan önce konuştu.

"Benim gerçek adım Arlo, Toprağın ve Toprağın Tanrısı ve sen, yılın en uzun gecesinde doğan Kiara Frey, kayıp Güneş Tanrıçası'nın üç parçasından birini taşıyorsun."

Gölgelerim parmaklarıma dolandı, kafesi aşp tanrı olduğunu iddia eden bir adama uzandı.

Arlo çenesini eğdi. "Sen anahtarlardan birisin."

Bölüm Kırk Dokuz

Jude

Raina'nın ölümlü hayatı hakkında pek bir şey bilinmiyor. Evlendiği ve bir çocuğu olduğu söyleniyor, ancak hiçbiri resmi olarak kaydedildi. Kendi kimliğini ve soyundan gelenlerin kimliğini gizlemekte başarılı olmuştur. Bir tarihçinin iddiasına göre Raina Saçları gece yarısı renginde ve gözleri bal renginde bir kızı vardı.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Atın nereye gittiği konusunda iyi bir fikri var gibiydi. Daha doğrusu, onu yönlendirmeme izin vermedi.

Starlight yoğun sisin içinden dörtnala geçti, bir kez bile tökezlemedi ya da yavaşlamadı. Gecenin içinde bir ok gibiydi, koyu çikolata rengi paltosu yanından geçtiğimiz soğuk beyaz ağaçlara karşı sıcacıktı, güçlü uzuvları bir bulanıklıktı.

"Yavaşla," diye bağırdım, dizginlerini çekerek, eyerin üzerinde zorlukla dik durabildim. Ama beni dinlemedi. Aksine, hızını artırdı ve sanki beni uyarırcasına kişnemeye başladı.

Yemin ettim, kulpu sıkıca kavradım, uçarken vücudum çılgınca zıplıyordu. İnatçı kısrak hızını tırısra düşürene kadar on dakika geçti ve ben gözümü kısarak karanlığa baktım, maskeli adamların, canavarların ya da bilinmeyen bir düşmanın üzerime atlayıp hayatıma son vermesini bekliyordum.

Hiçbir şey dışarı fırlayıp beni yakalamadı ve ben sadece

rüzgar ağaçların arasından ısılık çalıyordu.

Ama sonra- Bir ses. Her yerde

tanıyabileceğim bir ses.

Starlight'ın yanlarını iterek onu o keskin, güçlü sesin korkutucu bir kararlılıkla yükseldiği yere doğru ittim.

Kiara.

Bu oydu ve konuşuyordu, bu da hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Kısrak durdu. Bir santim bile kıpırdamayınca attan indim ve hiç vakit kaybetmeden Kiara'ya doğru koşmaya başladım. Bulutlar dağılıp da önümü on metreden fazla görebildiğimde hançerimi kaptım.

Kökler, dallar ve ormanın diğer parçaları yükselmiş, birbirine dolanarak bir kafes oluşturmuştu. Kiara ve Jake, ağızları açık ve gözleri kocaman, kafesin içinde sıkışıp kalmışlardı.

"Nereye gitti?" Jake bağırdı, kafası muhafazanın etrafında dönüyordu.

"Kim?" Sadece Kiara'ya bakarak, onun zarar görmediğinden ve bütün olduğundan emin olmak için sordum. Yüzündeki kurumuş kanı fark ettiğimde içimden bir hırıltı yükseldi ve lanet olası tahta parmaklıkları çıplak ellerimle kavrayıp sarmaşıkları ve dalları ayırmaya çalıştım.

Düşüncelere dalmış bir halde önüne bakıyordu, her zamanki keskin yüz hatları yumuşak ve belirsizdi. Burada ne olmuştu? Tanrım, bana bakmadı bile.

Çabaladıkça homurdandım ama sonunda kafeste iyi bir delik açmayı başardım. İçeri uzanıp elini tuttum. Şüphenin onu bu kadar yaraladığını hiç görmemiştim.

"Kiara," diye fısıldadım, yaralı elini nazikçe tutarak

Benimkini. Bir zamanlar mürekkep siyahı tarafından maskelenmiş olan ellerinin mavi tonu, parmaklarımız birbirine dolandıkça parılıyor gibiydi. Beni tuttuğu yerden tenime soğukluk sızdı ama onu açtığım açıklığa doğru çektim.

"Lütfen dışarı çık." Neden tahta bir kafeste olduğunu birazdan konuşabiliriz ama o anda ona sarılmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duydum. Kısa bir süreliğine bile olsa. Bırakmam gerekecekti, biliyordum ama onu bu kadar küçük ve korkmuş görmek kalbime garip bir şey yaptı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi acılı ve vahşi bir şekilde kaburgalarımın çarptı.

Kiara boşluktan geçmesine yardım etmeme izin verdi ve Jake de onu takip etti, mavi gözleri karanlık ve panik doluydu. Jake'in kollarımı ona doladığını ve onu kendime çektiğimi görmesi umurumda bile değildi. Şaşırmış gibi de görünmüyordu.

"Lütfen biri bana ne olduğunu açıklayabilir mi?" Muhafazayı inceleyerek sordum. Jake'in bakışları Kiara'ya kaydı ve o da bedenlerimizin arasına bakmaya başladı. Onu henüz serbest bırakmamıştım. Çenesini kaldırarak, "Bana bak," diye emrettim.

Kiara, hareketini takip edebileceğim kadar sert bir şekilde yutkundu. Parlak, neredeyse sarı gözleri benimkileri bulduğunda, farklı bir kederle dolup taşıyorlardı.

"Amcam," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabildim. "Ya da Amcam değil yani. O buradaydı."

"Amcan mı?"

Kiara başını sallayarak beni başından savdı. Kollarım yanlarıma düştü, ait oldukları yere dönmek için kaşınıyorlardı. O volta atarken ben kendimi tuttum.

"O asla benim amcam olmadı," diye tersledi. "Ve benim

Büyükanne, hayatım boyunca bana yalan söyledi."

Kiara'nın yüzü çarpık bir duygu karmaşasına dönüştü. "Bildiğim her şey acımasız bir yalandı." Yaralı ellerini kaldırarak alaycı bir şekilde güldü. "Ben lanet olası bir anahtarım, Jude." Temkinli bir adım attım ama beni uyarırcasına tısladı. "Kendisinin Arlo olduğunu söyledi, Toprak ve Toprak Tanrısı. Bir tanrı."

Bana sırtını döndü ve volta atmaya devam etti.

Jake'in gözleri aramızda dolaştı, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. Ama sonra sanki beni ilk kez inceliyormuş gibi üzerimde oyalandı.

"Ben üç anahtardan biriyim," diye tekrarladı Kiara, dönmeden önce olduğu yerde durarak. "O-Arlo- öyle olduğumu, ruhumda Raina'dan bir parça olduğunu ve büyükanne'nin lanetlenmiş bir güneş rahibesi olduğunu söyledi. Lanetten önce Raina'ya adanmış eski güneş rahibelerinden biri gibi." Son kısımda sanki söylediği en saçma şey buymuş gibi güldü.

"Ben bir tanrı parçasına sahip bir canavarım," diye kıkırdadı ve ellerini kaldırıp görmemiz için büktü.

Canavar mı? Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer anahtarlardan biriye, o zaman neden buraya gönderilmiştik? Cirian'ın haritası cebimde bir delik açtı. Yanılmıyorsam, işaretli X noktasında ya da yakınında olmalıydık.

"Kiara, bunu çözeceğiz." Sonuçlarını lanetledim ve küstahça bir adım attım. "Konuşmak için sadece bir dakikaya ihtiyacımız var-"

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Bir gölge canavar tarafından saldırıya uğradım. Lanet yaralarım bu yüzden oldu. Ve bunun tüm bunları nasıl etkilediğini bilmiyorum. Eğer büyüü bozuyorsa

Görünüşe göre sahibim. Bana ait bile olmayan bir büyü."

Dondum kaldım. Yara izleri... Bir gölge canavar ona saldırmıştı. En başta hayatta kalmayı nasıl başardığı bile bir mucizeydi.

Omuzlarımı dikleştirdim. On yıl önce ne olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan onu şimdi güvende tutmaktı.

Yakınlarda çakan şimşeğin gücü dizlerimin titremesine neden oldu.

Aynı noktaya, yaklaşık elli metre doğuya bir yıldırım daha isabet etti. Jake ona doğru yaklaştı, kolları koruyucu bir şekilde önünde duruyordu. Kiara'yı kendi bedeniyle nasıl koruduğunun farkında olduğunu sanmıyordum.

"Şimdi ne olacak?" Daha fazla oyun oynayacak havada olmadığım için homurdandım. Kiara'nın açıkladığı şeyi sindirmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Amcası bir tanrı mıydı? Büyükannesi yaşlı bir güneş rahibesi miydi? Ve onun bir anahtar olmasıyla ilgili kısım? Hikâyenin devamı vardı.

Ve sonunda yaralarının ardındaki sırrı öğrenmiştim.

Gideli birkaç saat olmuştu ve kıyamet kopmuştu.

"Ki!"

Uzaktan onun adı seslenildi, tanıdık ses kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Hançerimi kaptım ve kalçamı sıvazladım, ikinci bıçağımın yerine sıkıca bağlandığından emin oldum.

Patrick ona tekrar seslendi ve büyük bir hata yapmasını engellemek için ona uzanamadan kaçtı. Gölgeler peşinden gitti, onu gözden gizledi, mavi

oniks kaosunda mücevherler gibi parılıyor.

Ben onun adını haykırmaya devam ederken Kiara durmadı ve ona arkadaşı hakkındaki gerçeği anlatmaya çalıştı. Ben ne kadar hızlıysam o da o kadar hızlı koşuyor, çağırdığı doğaüstü büyüyle hareket ediyordu. Bir gölge canavarın karanlık gücüyle dokunulduğunda neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Ve içinde bir anahtarla...

Hızla ilerledim, yumuşak leylak ve mavi Gece Yarısı Çiçekleri ile dolu geniş bir açıklığa ulaştığımda yavaşladım.

Patrick tam ortada durmuş, kollarını açmış onu selamlıyordu, çocuksu yüzünde bir gülümseme vardı. Kiara ona doğru koştu, gülümsemesine karşılık verdi, adı dudaklarındaydı. Kollarını Patrick'in boynuna doladı ve onu sıkıca kavradı.

Tekrar koşmaya başladım, ona geri dönmesi, Patrick'ten uzaklaşması için bağırdım ama fark etmedi.

Patrick ceketinin içine uzandı ve kadının göğsüne bir hançer sapladı.

Bölüm Elli

Kiara

Tapınağımızı bir adam ziyaret etti. Genç, yakışıklı ve inkar edilemez derecede kibirliydi. Bana daha önce parlak kızıl saçlara sahip bir kadının bizi ziyaret edip etmediğini sordu. Yalan söyledim elbette, ama

içimde geri döneceğine dair bir his var. O soluk yeşil gözlerinin ardında gizlenen bir şey vardı. "Kötülük" kelimesini kullanmaktan çekiniyorum ama hissettiklerimi tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime bu.

JUNIPER MARCHANT'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU, GÜNEŞ RAHİBESİ,
LANETİN 30. YILI

"P-Patrick?"

Sesim kendime ait değildi. Tiz bir şeydi, boğuk bir tıslamaydı. Acı göğsümden yayılıyordu, yakıcı şimşekler çakıyordu. Nefes alamıyordum ve gözlerimi kaplayan siyahlık zaten karanlık olan dünyamı daha da karartıyordu.

"Oh, Ki," dedi Patrick, sesi aynı değildi. Bu sert ve ısırtıcıydı. Zalimce. "Çok uzun zamandır bu anı bekliyordum."

Bıçağı çevirdi ve nefesim kesildi.

"Neden-" Sendeleyerek geri çekildim ve bedenlerimizin arasından kalbimin birkaç santim altında, göğsüme saplanmış olan hançere baktım. Gözlerim tekrar ona döndü.

Patrick...gülümsedi.

"Bunca zaman ihtiyacım olan tek kişinin sen olduğunu düşünmüştüm ama aslında ona da ihtiyacım vardı. Güneş Tanrıçası'nın gerçek torununa." Alay etti, sesi acı çıkıyordu. "Onlarca yıl boyunca Raina'nın gözdesi olan o yavan güneş rahibesini diyar diyar takip ettim. Görünüşe göre, sevgili aşkım düştüğünde ona yardım eden senin değerli Aurora'nmış. Değersiz bir insana dönüştüğünde."

Patrick kalın kalın yutkundu, pişmanlık içindeymiş gibi kısa bir süre gözlerini sıktı. "Eğer kaçmadan önce sadece bekleseydi, ölümsüz kalmasını ve yanımda hüküm sürmesini sağlardım. Ama bunun yerine bana güvenmemeyi seçti, ben daha açıklama yapmaya fırsat bulamadan en kötüsünü düşünmeyi tercih etti."

Ben acıyı fark edemedim bıçak göğsümden çekilip onun eline geçti. Boğazımda kan fokurdadı ve yere kırmızı tükürerek tükürdüm. Arkamda Jude'un bağırıldığını duydum, acı sesini lekeliyordu.

Ama tek odaklanabildiğim şey önümdeki çocuktü.

Aslında hiç de çocuk olmayan bir çocuk.

"Sen onun aşık olduğu ölümlü adamsın." Bu bir soru değildi. Patrick onu parçalara ayıran adamdı. Hepimizi karanlığa lanetleyen adam.

Yüzündeki keder titreşimleri kayboldu. "Evet, Raina beni sevdi. Ama bu yeterli değildi. İkimiz için de. Benim her zaman onun altında olmamdan, asla onunla eşit olmamamdan memnundu. Bu bizi mahvetti."

Bunca haftadır tanıdığım kişiden eser yoktu. Beni koruyan arkadaşımдан. Beni kanatları altına alan. Bana kendimi nasıl açacağımı ve bir başkasına nasıl izin vereceğimi öğreten çocuk. Onun yalanlarına kanmıştım.

Bana Liam'ı hatırlattığı için çok kavga ettik. Belki de başından beri planı buydu.

Raina'nın hain aşığı. Arlo'nun kendisine hediye ettiği bir bıçakla, onun sihrini çalma umuduyla onu kazığa oturtmuştu. İsteddiği kadar bunu aşk için yaptığını iddia etsin, sözleri boşa çıkacaktı.

Aşk kabullenmekti ve Patrick Raina'yı asla olduğu gibi kabullenmemişti. Hayır, ona göz dikmiş, onu kıskançlığının nesnesi haline getirmişti.

Bir baş dönmesi dalgasıyla sallanmaya başladım ve Patrick ben yere yuvarlanıp nefes nefese kalırken duygusuz bir ifadeyle beni izledi.

Tanrım, üşüdüğümü hissettim ve bu gölgelerimi kullandığımda gelen türden bir soğuk değildi. Hayır, bu ölümün soğukluğuydu.

"Ondan uzak dur!" Jude arkamdan hırladı. Ellerin beni kavradığını, kollarımda aşağı yukarı hareket ettiğini ve yaramı incelediğini hissettim.

Onun sıcaklığı dışında pek bir şey hissedemiyordum. Dokunduğu her yerde sıcaklık tenimi yakıyor, o inatçı soğuğu kovalıyordu. Neden bu kadar sıcaktı? Dokunuşunu memnuniyetle karşılasam bile canımı yakıyordu.

"Jude," diye fısıldadım, ağzıma dolan kan konuşmamı zorlaştırıyordu. Kirpiklerimin arasından bakarken bakışlarını Patrick'in üzerinde buldum, uyumsuz gözleri değişiyor, yeni bir şeye dönüşüyordu. Sertçe nefes aldı, öfkesi vücudunun titremesine neden oldu ve gözlerini bir kez daha açtığında erimişlerdi. Kelimenin tam anlamıyla parlayan ateş ve kavurucu bir öfkeyle doluydu.

Yaklaşan karanlığa göz kırptım, Jude ve onun ateş saçan gözleri bir görünüp bir kayboluyordu. Yakında bilincimi kaybedecektim ve sonra...

O zaman gerçekten ölürdüm.

Göz kapaklarım kapanmadan önce Jude'un başını hafifçe salladığını fark ettim. Başka biri tarafından fark edilmeyebilirdi ama ben onun her hareketinin ve her nefesinin fazlasıyla farkına varmıştım.

Adımlar sessiz davullar gibi gümbürdedi ve sonra Jake konuştu, ses tonundan asit damlıyordu. "Benim arkadaşım olman gerekiyordu," diye homurdandı. Onu göremiyordum ama öfkesinin kabardığını hissediyordum. "Neden bize ihanet ettin?"

Gözlerim artık tamamen kapalıydı ve hiçliğin tatlı çekiciliği beni çağırıyordu. Kaçıp gitmek, teslim olmak ve sonunda huzuru bulmak çok kolay olacaktı.

"Benimle kal," diye tısladı Jude'un sesi kulağımın üzerinde.

Jake hâlâ konuşuyor, Patrick'e bağıırıyordu. Patrick'in cevabını duymadım ama tartışıyorlardı.

O zaman Jake'in onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını anladım.

Parmaklar kanlı etime bastırdı ve hissettiğim o sıcaklık, kumaşı yiyip bitiren alevler gibi açık yaramın üzerinde gezindi. Beni bir anda tüketti, acı çığlık atmama izin vermiyordu.

Jude beni sertçe kavradı, parmakları tenimi ısıırıyordu. Göz kapaklarımı açmayı başararak kararlı bakışlarını gördüm; yaralı gözü sıvı altından parlak bir küre gibiydi, diğer gözü ise koyu sarı renkteydi.

"Beni terk etmeyeceksin Kiara," diye emretti burun delikleri alevlenerek. "Buna izin vermeyeceğim." Yankılanan bir hırıltı çıkardı,

insandan çok hayvan. "Canavar olduğunu söylüyorsun" -yarayı daha da derinleştirdi ve gözyaşları yanaklarımı çizdi- "ama bir canavar beni kurtarmadı, umuda yeniden inanmamı sağlamadı."

Boğazımın derinliklerinden boğuk bir ses geldi. Bana bir şeyler oluyordu, bedenim titriyor, yanıyor ve büyüyle doluyordu.

"Beni kurtardın. Kiara Frey. Sen yemin edeceğim tek ışıksın. korumak için."

O anda paramparça oldum, gözlerimin arkasında altın rengi bir ışık parladı, ayak parmaklarımdan başımın tepesine doğru bir uğultu yayıldı. Ve tüm bu süre boyunca Jude beni tuttu, dayanmamı söyledi, onu burada yalnız bırakmamamı istedi.

Bu sözlerle, onun yalvarışlarına tutundum. Ben diri diri yanarken beni bu uçağa bağladılar.

Sonrasında olanlara dayanacak kadar güçlü değildi.

Bir an Jude'un kollarındaydım ve sonra patladım, bedenimden çıkan güç beni gri toprağın üzerinde sağa sola yuvarlanmaya itti. Ağızma, gözlerime, burnuma kir girdi. Uzuvarım o kadar hırpalanmıştı ki darbeyi neredeyse hiç hissetmedim. Ama göğsüm... mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde acıyordu. Çenemi kararlılıkla sıkarak dirseklerimin üzerine çıktım, başımı kaldırdım ve bana kalbini tamamen veren Şövalye'yi aradım.

"Ne kadar da tahmin edilebilir," diye homurdandı Patrick, kıvrılmış bir-

On adım ötede bir figür. Jude inledi, yan yattı ve güçsüzce hançerine uzandı.

Başımı çevirdim ve Jake'i yere yığılmış buldum.

Patrick'le yüzleştiği yerde, gözleri kapalıydı. Nefes aldığından emin değildim.

"Daha önce de şehit rolünü oynadınız, değil mi komutan? Ama hiç farklı bir rol oynamanın nasıl olacağını merak ettiniz mi? Sonradan akla gelmediğiniz bir rol. Bir yan not."

Patrick Jude'un yan tarafına tekme atıp botu komutanın kaburgalarına saplanınca çığlık attım.

"Benim için gelip bu işi sonsuza dek bitirebilecekken Jake'in sana tanıdığı değerli zamanı ona yardım etmek için kullandın."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dudak büktü. "Şu güneş rahibelerinin hep yakındığı kehanetin işe yaramamasına şaşırdım. İkiniz de Raina'nın ışığının taşıyıcılarısınız, birbirinize çekilmişsiniz. O anlamsız kehaneti gerçekleştirebilecek biri olsaydı, o kişi siz olurdunuz."

İlmi pek bilmiyordum ve ne demek istediğini anlamak için çabaladım.

Ama Patrick Jude'un saçlarından tutup başını kaldırdığında gizemli kehanete dair tüm düşünceler silinip gitti. Elinde bir bıçak vardı ve bıçağı Jude'un yüzünün yaralanmamış tarafına doğru kaydırđı. Jude'un yanağından aşığı kırmızı bir nehir aktı, yeni yarası derindi.

"Hmmm. Şimdi eşleşecek," dedi Patrick karanlık bir sesle.

"Eğer sen

bu yeni yara izinin bir kez olsun kendinizi ön plana koymanız için bir hatırlatma olacağını söyleyebilirim."

Jude'u umursamadan yere bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek toprağa döndü. Elini uzatarak avucunu kesti ve karışma daha fazla kan ekledi. "Bu açıklık,

lanetten önce kutsaldı, Arlo'nun kendisi tarafından kutsanmıştı. Aradığınız gizemli X bu ve biz de anahtarlarıyız." Bana ve Jude'a işaret etti. "Sen, ben ve o." Kelimeyi hırıldayarak söyledi. "Sadece üçünün kanıyla toprağı beslediğimde Tanrı Katili'ni ortaya çıkarabilirim." Sanki aptalca bir hata yapmış gibi gözlerini devirdi. "Ya da bu durumda, bir tanrı yaratmak için kullanacağım silahı."

Dişlerimi sıkarak Jude'un hareketsiz yattığı yere doğru süründüm. Gözümün ucuyla Patrick'in kanlı silahını çiçek açmış Gece Yarısı Çiçekleri'nin yanında yere sapladığını gördüm, planı yavaş yavaş gerçekleşirken yüzü aydınlanıyordu. Bu acı anı için ne kadar beklemiş olmalıydı.

Henüz Jude'un yanına varmış ve Raina'nın eski sevgilisine dönmüştüm ki topraktan siyah kökler filizlendi, oniks bir hançerin kabzasının etrafında üç Gece Yarısı Çiçeğı büyüyordu.

Patrick'in çarpık gülümsemesi büyüdü ve silahı topraktan çıkardı.

Beni bıçaklamak için kullandığı silah değildi, Jude'un yüzünü kesmek için kullandığı silah da değildi. O donuk ve gümüş rengindeydi. Bu ise korkunçtu.

Karmaşık kabzası pırıl pırıl sarmaşıklardan yapılmıştı, yanlardan ve sapın altından sivri dikenler çıkıyordu. Kılıcın kendisi simsiyah bir metaldi ve tanımadığım parlayan beyaz sembollerle süslenmişti.

"Sonunda," diye iç geçirdi Patrick, bir yandan diğer yana çevirirken. "Artık bunu düzgün bir şekilde yapabilirim. Ve bu sefer, uğruna çok çalıştığım şeyi almak için önümde duran kimse yok. Aşk gerçekten

aşırı değerli."

Patrick ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladığında Jude'un omzunu hafifçe dürttüm ama komutan kıpırdamadan durdu. Dudaklarında benim adımla hırıltılı bir inilti çıkardı.

"Kalkman gerek," diye nefes aldım, beceriksizce ayağa kalkarak. Bıçak yarasından kan sızmasını bekleyerek göğsüme baktım ama gömleğimin parçalanmış keteninin arasından sadece kuru, kabarmış bir deri gördüm; yaranın dikişli olduğu ve iyileştiği anlaşılıyordu. Nefes nefese kaldım ve Jude'a döndüm.

Patrick zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

"Jude muhtemelen ne yaptığının farkında bile değildi," diye düşündü, beş adım ötede yavaşlayarak. "Onca yıl boyunca yeteneğini, içindeki sihri hiç kullanmadı."

Patrick başını salladı. "Bunu sadece seninleyken kullandı. Ve sonuçsuz bir şekilde kullandı. Benim hakkım olanı geri almak için buraya gelene kadar hayatta kalmana ihtiyacım vardı. Ne de olsa büyü taze kan gerektiriyor."

Patrick bıçağı kaldırdı. "En azından artık efsanelerdeki aptal kahramanlar gibi birlikte ölebilirsiniz." Tanrı Avcısı elinde, tenini aydınlatan hafif bir parıltıyla ilerledi. "Tuhaf, çünkü sen neredeyse üçüncü parçayı hep yakınlarda hissederdim. Başlangıçta bunun bir acemi olması gerektiğini düşünmüştüm." Bakışları kısa bir süreliğine Jake'e kaydı ve Jake yumuşak bir inilti çıkardı. Yaşadığı için tanrılara şükrettim. "Komutan hakkında şüphelerim olsa da, köy saldırısına kadar emin değildim. O aşağılık canavarları diri diri yaktıktan hemen sonra."

Yani Jude'a saldıran Patrick'ti.

Yüzümü buruşturdum, ona duvarlarımdan ötesinde izin verdiğim ve güvendiğim için kendimden daha çok nefret ettim. Patrick Jude'u incitmişti.

İşe yaradığını anlamadan önce onu öldürmeyi planlamıştı. Dış görünüşünün ötesine bakabilseydim, ipuçlarını görebilirdim - beni komutana karşı nasıl kışkırtmaya çalıştığını. Ses tonunun sertleştiği ve kesildiği anları. "Rosie "nin hikayesi, sözde değer verdiği kadın.

O usta bir manipülatördü ve ben onun amacına ulaşmasını çok kolaylaştırmıştım.

Patrick'in böğrüne çarpan bir kol ve bacak bulanıklığı onu bir kükremeyeyle yere serdi.

Jake.

Ayağa kalktı, yanağında kötü bir morluk vardı, bir gözü çoktan şişip kapanmıştı. Güneş Tanrıçası'nın ölümsüz sevgilisi olan hainden geriye doğru hamle yaptı ve yüzüne tükürdü.

"Bu Nic içindi," dedi. Patrick hepsini lanetlememiş olsaydı, Nic hâlâ hayatta olacaktı. Diğer pek çok kişi de hayatta olacaktı.

Patrick yanağını silkeledi, tükürüğün kalın topağı onu boyayan kiri bulaştırdı. Tepedeki ay, sanki kavgayı net bir şekilde görmek istiyormuş gibi daha da parlıyordu. Kanlı bir halka şeklinde etrafına sızan kırmızıya dikkat ettim.

Jude'a sarıldım ve onu ayağa kaldırmaya çalıştım. İnledi ama benimle birlikte kalktı, destek için bana yaslandı. Benim için her ne yaptıysa onu zayıflatmıştı. Vücudu yanıyordu, sıcaklığı gömleğimden sızıyor ve kendi etimin rahatsız edici bir şekilde karıncalanmasına neden oluyordu.

Patrick Jake'e, "Bu hiç akıllıca değildi," diye homurdandı ama sırtışı henüz düşmemişti. "Haftalardır seni öldürmek istiyordum ve sen bana bir bahane verdin."

Patrick elini kaldırıp parmaklarını yumruk yaptığında Jake çığlık attı, gözleri yabancı bir büyüyle parlıyordu. Jake'in vücudunun etrafında buhar ve ateş kıvılcımları fısıldadı ve arkadaşım bir kez daha yere yığıldı, acı içinde kıvranırken bir top haline geldi.

Patrick yıllarca sihir pratiği yapmıştı. Jude bu yönünü daha yeni keşfetmişti ve beni iyileştirmek onu neredeyse yok edecekti.

"Sen benim arkadaşımydın," diye bağırarak Patrick'in dikkatini Jake'ten uzaklaştırdım.

Kolunu indirdi ve Jake, Patrick'in büyüsünün -ya da çalınan büyüsünün- etkisiyle sarsıldı.

"Hepimiz seni önemsiyorduk." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Sis'in karanlık derinliklerine karıştı. "Seni korumak için hayatımı verirdim."

Patrick soğuk bir sesle, "Nasıl olsa bana hayatını veriyorsun," dedi.

Jude başını kaldırdı. "Eğer ona zarar verirsen seni lime lime ederim-"

"Evet, evet," diye sözünü kesti Patrick. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa beni tehdit edebilirsin ama bu sonunu değiştirmeyecek. Yine de önce seni öldüreceğim ve Raina'yı öldürmeden önce onun büyüsünü yok edeceğim. Değer verdiğin birinin kan kaybından ölmesini izlemek çok daha zor. İnan bana, bunu bilirdim."

Yine de Raina'yı tekrar bıçaklayacaktı. Sadece başarısız olduğu için pişmanlık duyuyordu.

Omuzlarıma dolanan kol gömleğimi yaktı ve yanık kumaş kokusu burun deliklerimi tıkadı. Tısladığımda, Jude istemeden ne yaptığını fark ederek geri çekildi. Yine de fazla uzağa gitmedi.

Patrick'in Jude'un Raina'nın ölümlü torunu olduğu hakkında söyledikleri? Bunu anlamamıştım. Ama gözlerinin nasıl parladığını, teninin ne kadar sıcak hissettirdiğini... Beni nasıl iyileştirdiğini... Hepsi bir şekilde mantıklı geliyordu.

"Üçe karşı bir Patrick," diye tükürdü Jude, komutanın korkutucu maskesi yorgunluğuna rağmen tekrar yerine kaymıştı. "Bu olasılıkları sevdim."

Patrick başını eğdi ve tüylerim diken diken oldu. "Sadece benim olduğumu kim söyledi?"

Bölüm Elli Bir

Jude

Lorian, Canavarların ve Avların Tanrısı, insandan çok yaratıktır. Ormanda yalnız bir kurt gibi dolaşır, bir sürü, kendisiyle eşleşen bir ruh arar. Bunca yıl boyunca kendisine denk biriyle hiç karşılaşmadı ve bu nedenle arayışını sürdürüyor.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN HİKAYESİ'NDEN ALINTI

Kan donduran ulumalar havayı deliyor, ayak sesleri uzaktan yaklaşıyordu.

"Benim kadar yaşlıysan, asla hazırlıksız gelmezsin." Patrick ağaçlara doğru el salladı. "Ölümlerinizin çabuk olmasını sağlayacağım. Özellikle de seninkinin Kiara."

Ona sert bir bakış fırlattı ve ben de onun önüne geçtim.

"Aslında seninle geçirdiğim zamanın bir kısmından keyif aldım. Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattığını söylerken yalan söylemiyordum. Raina'ya düşündüğünden daha çok benziyorsun ve belki de bu yüzden ölümün beklediğimden daha fazla acı verebilir."

Çenesini kaldırdı, onda sevdiğim o meydan okuma gecenin içinde bir fener gibiydi.

"Seni öldürdüğümde yavaş olacak," diye yemin etti, gölgeler parmak uçlarında tıslıyordu. Alt dudağı sanki içine attığı tüm duyguları bastırıyormuş gibi titriyordu. Patrick ve diğer acemiler

Ailesi olmuştı ve bana köyü hakkında anlattıklarından, insanların kazadan sonra onu nasıl reddettiklerinden, arkadaşları olmasına alışık değildi. Bu onu derinden yaralamıştı.

Onu öldüreceğinden hiç şüphem yoktu, ama Patrick ünlü hain, hâlâ Raina'nın büyüünün bir parçasını, üçüncü parçasını koruyordu. Daha yeni ayağa kalkmakta olan Jake'e saldırdığında neler yapabileceğine dair bir ipucu vermişti. Cildi sert bir kırmızıya dönmüş, yanaklarında ve boynunda birkaç kabarcık belirmişti.

Kiara, Patrick'in çalınan büyüünü çok dikkatli bir şekilde oymak zorunda kalacaktı. Ama sonra nereye gidecekti? Annemin Kiara'ya ödünç verdiğim irfan kitabına göre Raina'nın gücü üç parçaya bölünmüştü -üç anahtar- ve o kadar çabuk yok olmuştı ki Patrick'in sadece birini ele geçirecek zamanı olmuştı.

Utangaç ve çaresiz tavrını göremediğim için kendimi suçlu hissederek kendime lanet okudum. Gözlerinde bir parıltı gördüğümü sandığım zamanlar olmuştı ama aptalca bir şekilde bunun Kiara'yla yakınlaşmamızla ilgili olduğundan şüphelenmiştim. Bunun küçük bir kıskançlık olduğunu düşünmüştüm.

Belki de, çarpık bir şekilde, öyleydi.

En yakındaki ağaçların dalları çatırdayıp kırıldı ve büyük bir uğultu Sis'i sarstı. Patrick bile başını kaldırıp ormana baktı, ağzında acımasız bir gülümseme belirdi.

Kuzeyden çıkan kurt benzeri üç yaratık vardı, hepsi de 1.80'den uzun boyluydu. Vücutları neredeyse tamamen karanlık tarafından maskelenmiş olsa da, ölümcül formlarından çıkan kalın kürkleri saf, taze kar rengindeydi. Tüm özelliklerini göremesem de, parlayan kırmızı gözleri yeterince net parlıyordu.

Kiara kendini düzeltti ve dövüş pozisyonu aldı.

Savaşa hazır olmak bir yana, ayakta bile zor duran Jake, silahını kaldırırken elleri titreyerek onun yanına doğru ilerledi.

İlk günden beri karakterindeki sadakati görmüştüm. Olağanüstü savaş becerilerine ek olarak, bu görev için onu seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Sadakat, kaba kuvvet ya da yetenekten daha önemli bir değerdi. Bu gece bunu kanıtlamıştı.

Kurtlar saldırmadan önce, siyah bir ayının postu geniş omuzlarına dökülmüş bir adam önlerinde cisimleşti. Karmakarışık, kül beyazı saçları çenesinin altına düşüyor, gözleri yırtıcı bir sarı renkte parlıyordu. Hayvanların önünde yürüdü ve onlar da efendilerinin peşindeki tazılar gibi onu takip ettiler. Bir ayının kas gücü ve kıvrılan bir yılanın yumuşak ilerleyişiyle şeytani yaratıkları alanın ortasına doğru yönlendirdi, gözleri Patrick'e dikilmişti. Nazik ya da saygı dolu bir bakış değildi bu. Sanki o da Patrick'in boğazını kesmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Bize katıldığın için teşekkürler Lorian," dedi Patrick, başını eğerek

Başını. "İyiliğimi istemenin zamanının geçtiğini düşündüm." Lorian, Canavarların ve Avların Tanrısı.

Nabzım ensemde gümbür gümbür atıyordu. Ona bir bakışım her şeyi anlatıyordu; insandan çok hayvan gibi görünmesinden parlayan sarı gözlerine kadar. O insan değildi ve içimdeki uyuyan bir parça onun yıkıcı gücünü fark ederek hazır ola geçti.

Tanrı homurdandı ve bir sonraki kurbanını değerlendiriyormuş gibi başını yana eğdi. "Buna iyilik demek zor," dedi.

hırladı, omuzları kamburlaştı ve üst dudağı kıvrıldı.

Patrick Kiara'ya döndü ve fısıldayarak, "Ona yardımı karşılığında bir şey vaat etmiş olabilirim. Zayıf düşmüştü, ondan değerli bir şey çalınmıştı. Ben ona sadece bu yanlışı düzeltmesi için gereken bilgiyi verdim." Endişeyle alay edercesine başını salladı. "Ama bu hikaye başka bir gün için."

Ne konuştukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her iki durumda da Lorian'ın burada ve Patrick'in tarafında olması bizim için iyiye işaret değildi.

Daha önce hissettiğim yorgunluk yavaş yavaş azaldı ve Kiara'ya hızlıca baktığımda onun da biraz enerji kazandığını gördüm. Her ne kadar berbat bir durum olsa da içimi gurur kapladı. Bunu başarmıştım. Onu iyileştirmiştim.

Hatırlayabildiğim tek şey içimdeki ateşti, zihnim parlak ışıktan bir boşluğa doğru çığlık atıyor ve onun kurtarılması için yalvarıyordu. O anda göğsümden, yarasına bastırdığım parmaklarıma kadar her yerimden elektrik fışkırmıştı. Yaranın kendi kendine dikildiğini fark edemeyecek kadar yüzüne odaklanmıştım. Eğer ölseydi... Yardım edemezdim ama sanki ona katılacakmışım gibi hissediyordum. Birbirimize bağlıydık ve bu sadece Patrick'in ima ettiği şey yüzünden değildi. Bu ilahiyattan, büyüden daha büyük bir şeydi. Onun için hissettiklerim sonsuzdu.

"İyi eğlenceler Lorian," diye mırıldandı Patrick, boş bir el sallayarak

kenara çekildi. "Umarım tüm bunlar sona erdiğinde önümüzdeki karanlık günler için kendi ittifakımızı kurabiliriz. Sadece öldürücü darbeleri bana saklamayı unutma."

Bu doğru. Raina'nın gücünün parçaları serbest kaldığında yakın olması gerekiyordu.

Onu öldürecektim. Yavaşça.

Ama ben harekete geçmeden kurtlar açıklığa daldı, pençeli ayaklarıyla yeri yırttı, ağızları açıldı ve köpüklü tükürükleri havada uçuşuyordu.

"Bir planın var, değil mi?" Jake Kiara'ya çarparak sordu.

Arkadaşının önüne doğru ilerledi. "Kalbine ya da kafasına nişan al, Jake. Planımız bu."

Silahını kaldırırken bile "Sağlam," diye homurdandı.

İlk kurt Kiara'yı hedef alarak saldırdı. Jake'i yaratıktan uzağa, yere iterken Kiara'nın kolları bacakları birbirine dolandı. O da yana doğru hareket edip silahını kaldıramadan kurdun pençeleri onu yere serdi. Pençelerini havaya kaldırıp göğsünü, boğazını ve yüzünü kesmeye hazırlanırken nabzım hızlandı.

Kiara son saniyede yana doğru yuvarlandı ve kurt toprağı yarararak kir ve döküntüleri havaya savurdu.

Bir sonraki kurt üzerime atladı ama ben hazırdım.

Isiah elimdeki kılıcı bana hediye etmişti ve basit olmasına rağmen Alec'in kuzeyden akrabası olan Rine halkı tarafından yapılmıştı. Havayı kestiğinde ıslık çalıyordu, bir vaat şarkısı gibi.

Yaratık geri çekildi, ama onu yaralamıştım, yüzeysel bir kesikti, tüyleri diken diken olmuştu.

Yakınlarda bir yerde, sinirli bir alay duydum. Patrick, muhtemelen arkasına yaslanıp Lorian'ın pis işlerini yapmasının keyfini çıkarıyordu. Ellerini kirletmeye pek hevesli görünmüyordu.

Kurdu sisi yarararak saldırdığında Jake lanet okudu ama eğilip yuvarlanmayı başardı. İntikam ve Kefaret Tanrıçası Maliah'a ona yardım edeceğini umduğum bir dua gönderdim ama şimdilik kendi savaşıma odaklanmam gerekiyordu.

Kurt tekrar üzerime geldi, bu sefer doğrudan boğazıma saldırdı. Kendimi yere iterken boynumdan aşağı acı aktı ve kalın bir sıcaklık köprücük kemiklerime kadar indi. Sertçe yutkundum. Beni öldürecek kadar olmasa da çok acıtmıştı.

O ve Patrick'in açtığı kesikle birlikte, bu işin sonunda kanamayan bir deri parçasına sahip olduğum için şanslıyım.

Ayağa fırlayarak, hareket etmeden önce hayvanın birkaç adım uzaklaşmasını bekledim. Saldırdığında sırtına atladım ve parmaklarımı bozulmamış beyaz derisine geçirdim.

Uluyarak beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben ölürsem Kiara ve Jake'in tek başlarına kalacaklarını bilerek tutundum. Bu düşünce tutunmamı güçlendirdi ve Kiara'yı iyileştirirken hissettiğim aynı sıcaklık mide bulandırıcı bir hızla yeniden ortaya çıktı.

Tüm vücudum yaşayan ve nefes alan bir aleve dönüştü.

Etrafımdaki Sis aydınlandı ve bakışlarım Lorian'inkilere takıldığında, sert yüz hatlarına şaşkın bir ifade yerleşti.

Damarlarımdaki ateş ve kalbimde kabaran kırılmaz bir amaçla, aşağı doğru döndüm ve Isiah'ın bıçağını bir kükreyle kurdun kafasına sapladım. Lorian'ın canavarı ayağa kalktı ve beni de yanına alarak yere düşmeden önce şiddetle sarsıldı. Yoldan çekildim ve yüzlerce kiloluk kas ve kürkün altında kalmamak için yuvarlandım.

Sakinleştiğimde, sağ kolunda kötü bir kesik olan Kiara'ya bir göz attım. Kendisi de bir darbe almıştı, kurt postu kırmızıyla kaplanmıştı. Ölümcül bir yara değildi.

Tek pençesiyle toprağı tekmelerken gülümsedi, hazırlanıyordu

saldırmak için. Gölgeleer vücuğunda dönüyoer, ellerini kaldırdığında kararıyoer, biri kılıcını kavrıyoerdu. Diğer elini ise açtı ve doğrudan canavarı hedef aldı.

"Kiara!" Tam kurt yükselirken bağırdım. Onu sırt üstü yere düşürdü ama sırtışını düşürmedi. Hatta daha da arttı.

Hançerimi yanına saplamak üzereyken, içinden saf gece fışkırđı.

Vücuğundan fıskıran iplikçikler kurdun kalın boynuna dolandı. Dişlerini kararlılıkıa sıkmış, gözlerini avına dikmişti.

Kurdun kafası vücuğundan koptu.

Gölgeleeri onu yutarken, düşen başının etrafında dönerken bağıracak zamanı bile olmadı. Sadece durduklarında, bedenine geri uçtuklarında, kurttan geriye kalanları gördüm.

Ash.

Bir an için Kiara'nın gülümsemesi hınzırılaştı, gözleri karardı ama sonra düzeldi ve Jake'e dönerken gülümsemesi düştü, endişesi kaşlarının kırıışmasına neden oldu. Ama bunu görmüştüm; karanlığın kendisini ve gizlediğı tüm kâbusları nasıl yayıyor gibi göründüğünü. Korkmam gerekirdi ve belki de korkuyordum ama ön plandaki duygu saf bir rahatlamaydı.

Kiara maskesini yırtıp atmış, sonunda dünyanın kendisinin iki yüzünü görmesine izin vermişti: aydınlık ve karanlık. Böyle bir yaratık var olmamalıydı, ama işte orada duruyordu, imkânsızın kanıtı.

"Jake!" Ayağı fırladı ve koşarak arkadaşının yanına gitti.

kendini Geceyarısı Çiçekleri'nin açıklığının yarısına kadar getirmeyi başardı. Kurdunu zar zor zapt ediyordu.

O Jake'e yardım etmeye giderken ben de gözümü Patrick'e ve Tanrı'ya çevirdim. Onun kurdu alt edeceğine inancım tamdı. Yine gurur duydum; o yanımda olduğu için ne kadar şanslıydım.

Yaratıklarını öldürdüğümüzde Lorian dişlerini gösterdi ama odağı Kiara'ya kilitlenmişti, öfke ve şaşkınlık ağır kaşlarını çatmıştı. Ama Patrick? Öldürücü görünüyordu.

"Bir şeyler yap!" diye bağırarak Lorian'ın suratına yürüdü. Akıllıca bir hareket değildi.

Lorian olduğu yerde döndü, geniş eli göz açıp kapayıncaya kadar Patrick'in boynuna dolandı. Çocuğu havaya kaldırdı. "Sana kurtlarımın sözünü verdim, başka bir şey değil," diye homurdandı Lorian, Patrick'i bir patates çuvalı gibi yere bırakarak. "Ve başarısız olurlarsa yardım edeceğimi hiç söylemedim. Zaten bana sandığından çok daha pahalıya mal oluyorsun."

Tanrı o anda bana baktı ve elimde olmadan aramızda bir şaşkınlık hissi oluştuğunu hissettim, hiçbir açıklaması olmayan garip bir bağ. O da durakladı, ağzı yüzünü buruşturdu.

"Raina," diye fısıldadı başını sallayarak. Beyaz saçları bu hareketle omuzlarını sıyırdı. "Ölümlülerle uğraşmamak konusunda dersini aldığını sanırdım." "Onun burnuna sahipsin." diye eklerken bakışları hafifçe yumuşadı.

Şaşkınlığımı görmezden gelerek Patrick'e döndü. "Anlaşmamız tamamlandı," diye tersledi. "Bana onun ne olduğunu hiç söylemedin."

"Sana bilmen gereken her şeyi söyledim!" Patrick ayağa kalktı ve lekeli giysilerini sildi.

Lorian ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Hayır, bana onun bir taşıyıcı olduğunu söyledin, başka bir şey değil. Üzgünüm ama bu gece Raina'nın kanını dökmeyeceğim."

Patrick benim Raina'nın gerçek soyundan geldiğime dair bir şeyler söylemişti ama şimdi Lorian da aynı şeyi ima edince bunun gerçekliği beni yıktı. "Ne demek istiyorsun-"

Kiara'nın çığlığı beni gerçekliğe geri döndürdü. Tanrı'dan uzaklaştım ve son kurtla savaştığı yere doğru koştum. Pençelerini Kiara'nın omzuna geçirmişti ve Jake sırtına atlamasına rağmen yaratık onu kolayca atlatmıştı.

Onun yerine ben geçtim ama ilk seferki kadar şanslı değildim.

Kurt, altında sıkışıp kalan Kiara'ya odaklanmak yerine yukarı doğru itti ve döndü. Ayağa fırladı ve bir an için sadece minnettarlık hissettim.

Kısa sürdü.

Kurt şaha kalktı ve beni havada uçurdu.

Kendimi durduramadım ve bir ağaca çarpmadan saniyeler önce sessizce lanet okudum, kemiklerim takırdadı. Kalın ahşabıyla çarpışan bedenimin gücüyle çatladı, güçlü gövdesi ikiye ayrıldı. Kıymıklar derimi kesti, diğerlerine eklenecek yeni yara izleri.

Başımdaki zonklama bir gösterge olsaydı, bilincimi kaybedecektim.

Kiara'nın sesi duyuldu. Adımı söylediğini sandım ama üzerimde gezinen yüz onunki değildi.

Patrick dizlerinin üzerine çöktü, Tanrı Avcısı elindeydi. Kolunu havaya kaldırdı.

"Hoşça kalın komutan," diye fısıldadı. Ve sonra kolu

düştü.

Elli İkinci Bölüm

Kiara

Sevgi benliğin yokluğu değil, korkunun yokluğudur,
Çünkü sadece cesur olanlar zırhlarını bırakır ve savaş alanına
kalpleri açık bir şekilde yürür.

ASIDYA ATASÖZÜ

Çok az insan gecenin konuştuğunu biliyordu.

Daha da azı, böyle bir durumda nasıl cevap vereceğini
biliyordu.

Tam o anda, sadece yok etme çağrısına cevap vermedim.
Kükredim.

Patrick'in kolu düştüğünde Jude hafifçe yana doğru sarsıldı
ama o tanrıyı öldüren hançer mide bulandırıcı bir çıtırtıyla
Jude'un etine saplandı ve kalbini yarım santimle ıskaladı.
Kendi göğsümdeki iyileşmiş yaranın nabzının attığını
hissettim, Jude'unkine benzer bir yaraydı.

Patrick homurdandı ve bıçağı çekerek geri indirmeye
hazırlandı. Bu sefer hedefini ıskalamayı planlamadığını
biliyordum. İşte o zaman bir tanrıçanın gücünü engelleyen
duvardaki son taş da yerinden oynadı...

Ben hem gece hem de unutulmuş bir ışıktım.

Siyahın uçsuz bucaksız evreni ve günün sonsuz olasılığı.

Parçalandım, kırıldım ve yeniden biçimlendim, hepsi o
bölünmede

İkincisi. Yine de gözlerim Jude'dan hiç ayrılmadı ve aldığı o son, titrek nefes kulaklarımda kükredi.

Bıçağın saplandığı yerde kan birikti ve gözleri titreyerek kapandı. Ölüm bugün gelecek ve daha başlamaya fırsat bulamadan onu benden çalacaktı. Dünya, ister ay ister güneş tarafından yönetilsin, bana yeterince acımasız davranmıştı.

Acımasız olma sırası bendeydi.

Beni terk eden çılgık insani değildi. Ağaçların arasında çınıladı ve yaprak kalmayana kadar onları salladı. Herhangi bir rüzgârdan daha büyük bir güçtü, bir kalp ağrısı, keder ve öfke şarkısıydı. Krallığım için, kaybolan güneş için çılgık attım ama Jude için, onun temsil ettiği şey için kükredim. Az önce kaybettiğim şey için.

Gölgeler benden dev kanatlar gibi açıldı ve kollarımı açarak onları düşmanlarımı tüketmeleri için karşıladım. Ellerim karıncalandı ve göğsüm yanmaya başladı ve altın görüşümü çembere aldı, Jude orada hareketsiz yatarken ona dokundu, Patrick'in hançeri ışığımda parlıyordu.

Zaman akmadı; bana bakmak için durdu.

Bir canavar değil, karanlığın dokunduğu ve güneşin hayat verdiği bir yaratık.

Kavurucu sıcaklık kollarıma, ellerimdeki yaralara doğru genişledi ve gölgelerim yayıldıkça alevlerim de yayıldı. Yıllarca şüphe ve acının ardına kilitlediğim o parçam.

Ucube.

Canavar.

Cadı.

Köylüler bana böyle sesleniyordu. Belki de bunların hepsiydim ama aynı zamanda Kiara Frey'dim ve krallığıma yaptığı kötülükler yüzünden Patrick'i paramparça etmek üzereydim. Arkadaşlarıma. Jude'a.

Yaldızlı gölgelerime Patrick'in bileğini sarmalarını ve onu yerinde tutmalarını emrettim. Jude onun altında hareket etmedi ve dudaklarından daha fazla titreyen nefes çıkmadı.

Ölmüştü. Jude ölmüştü.

İleri doğru adım atarken üst dudağım geriye kıvrıldı ve sonra zamanın kendisi de kıvrıldı.

Patrick tısladı, şok içinde geri çekildi, çok uzağa gidemedi. Soluk yeşil gözlerini bana çevirdi, binlerce soru onları bulanıklaştırıyordu.

"Nasıl?" diye homurdandı, Jude'un göğsünün, kalbinin üzerinde asılı duran bıçağı itmeye çabalıyordu. Tanrısallığı oyması gerekiyordu ve onu hayal bile edilemeyecek bir güce sahip olmaktan alıkoyan tek kişi bendim. "Sana dokunuldu, kötülük tarafından lekelendin. İkisini birden kontrol edemezsin. Bu mümkün değil."

Ter alnını kaplamıştı ve ben onun mücadelesinden zevk alıyordum. Boynunu eğmesi için onu zorlayarak yukarıda durduğumda durdum.

"Bir zamanlar benim arkadaşımydın Patrick," dedim, sesim tuhaf ve tiz çıkıyordu. "Onlar için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorsun."

Dizlerimin üzerine çöktüm, gölgelerim onu çevreledi, kollarını tuttu, siyah saten bir ilmik gibi boynuna dolandı. Çenemi eğdim ve gölgelerim başını geriye itti. Nefes almak için çırpınıyordu.

Patrick'in ateşı benimkiyle buluştuğunda gözeneklerinden altın bir parıltı sızdı.

Bu bir alevler ve gölgeler savaşıydı ve o boyun eğmeyi reddetti. Elimde çırpınırken bile, Raina'nın gücünün bir parçası etimin altına girip damarlarıma sızarak ortaya çıktı. Ondaki çürümüşlüğü, acılığı ve açgözlülüğü tattım. Patrick, onlarca yıl boyunca öfkesini ve bastırılamaz intikam ihtiyacını körükledikten sonra Raina'nın ışığını lekelemişti.

Kavurucu sıcaklık tenimi, kollarımı, yüzümü yakarken dişlerimi sıktım. İki parça birbirine ait olsa da, Patrick'in etkisi altında kısa bir süre savaştılar, birbirlerine direndiler. Çarpıştıklarını hissettim, şiddetli çarpışma neredeyse beni sırt üstü uçuracaktı.

"Ver. İçeri," diye hırladı Patrick.

Gölgelerim sitemle tısladı.

Jude'un elini tuttuğumu fark etmemiştim ama elim soğuktu, artık sıcak ya da rahatlatıcı değildi. Öfkem alev alev yanıyordu, gölgelerim de öyle.

Gözlerim Patrick'e kaydı, ben onu boğarken tükürüğü dudaklarından süzülüyordu. Gücü beni terk etmemişti ve göğsümün içinde öfkelenerek beni içten dışa doğru kavuruyordu. Nefes almıyordum ama havaya ihtiyacım yoktu. İntikama ihtiyacım vardı.

"Her şeye sahiptin," diye mırıldandım. "Bir zamanlar onların hakkında şiir yazdığın. Binlerce yaşamı paylaşacak biri. Ve yine de..."

Gölgelerim Tanrı Katili'ni tutan elin üzerinde sıkıştı. Parmakları morun korkunç bir tonuna dönüşüyordu. "Daha fazlası için değerli bir şeyi fırlatıp attın. Hep daha fazlası için,

Değil mi? Önünüzde olanla asla tatmin olmazsınız."

Parmaklarım yanarken dişlerimi sıktım. Jude'un gevşek eli parladı, yanındaki oniks ve mavi yaraları vurgulayan soluk bir sarı, onun güzelliği benimkine ışık tuttu. O saniyede birbirimize bağlandık, güçlerimiz bir oldu. Onun hareketsiz bedeninden güç aldım ve onun ışığı benim ışığım oldu.

Patrick küfretti, bu kötü kelime onlarca yıllık sefalet ve nefretle kaplıydı.

"Sen de onu sevmeliydin, ama asla böyle özverili bir şey yapamazdın, değil mi?" Gölgelerim bıçağı serbest bıraktı ve ben de uzanıp, açık ve bekleyen elime uçarken onu kavradım.

Patrick bana bir ateş dalgası gönderdi ve yüzümü buruşturdu. Kolay yenilmeyecekti.

Ama ben de değildim.

"Artık Raina'nın çektiği acının aynısını sen de çekeceksin."

Hiç tereddüt etmeden onun ısı duvarını ittim ve hançeri indirdim, hedefim doğruydı. Patrick çığlık attı, sadece gölgelerim onu dik tutuyor, onu tam istediğim yere hapsediyordu. Etler yırtıldı, kemikler çatladı ve hançer onun soğuk, ölümsüz kalbini deldi.

"Belki ölüm" -yakına eğildim, kulağının dibine fısıldadım-
"sonunda seni tatmin eder."

Kabzayı bükerek daha derine ittim. Tüm vücudu titredi ve içindeki ruhun onu terk ettiğini anladım. Buğulu gözleriyle buluşacak kadar geri çekilince, onu sarsan titremeyi hissettim. Aşağı baktım, bıçağın ucu parlıyordu.

Tanrının bir parçası, artık benim.

Işık şişti, etin sınırlarından kaçtı, işlenmemiş bir mücevher boyutundan daha büyük olmayan bir küre. Tek yapmam gereken uzanıp onu kavramaktı ve üç parçadan ikisine sahip olacaktım.

Ama benim yaptığım bu değildi.

Jude'un soğuk eli hâlâ benim elimdeyken onu kaldırdım ve ışığa doğru ittim. Küre tenine değdiğinde vücudu sarsıldı ama parmaklarını küreye dolanmaya zorladım ve sonra kapalı elini göğsüne, sahiplendiğim kalbine bastırdım.

Onun öldüğünü kabullenemiyordum. Benim için kendini feda etmişti.

"Kendini asla benim seni gördüğüm gibi görmedin."

Küre avucunun içinde püskürdü. "İyi bir adam genellikle en çok kötülüğü bilen kişidir," diye fısıldadım, eski Asidya atasözü kelimelerle ifade edemediğim her şeyi söylüyordu. Elindeki ışık sönmeden önce bir kez daha çırpındı.

Her şeyin bittiğini, Raina'nın gücünün de Jude'un ruhu gibi yok olduğunu düşünmüştüm... ama sonra harikulade bir şey duydum.

Titreyen bir nefes.

Parmaklarım titriyor. Bir inilti.

Jude'un gözleri açıldığında gece patladı. Gözlerinden altın akıyordu, kör eden canlı bir ışık. Ellerimi yüzüme götürdüm, dünya patlarken göz kapaklarımı sıkıca kapattım ve uzun dakikalar boyunca sadece o delici altını gördüm.

Çok uzaklardan, ismimi duydum, çok yumuşak ve saf.

Umut etmek istemedim.

Kendi kanıyla dolu bir havuzda yatan adamın dudakları.
Eğer yanılıyorsam...

"Kiara."

Sıcaklık yanaklarımdan aşağı süzüldü ve tuzun tadını aldım.

"Ağlama, Kiara." Parmakları çenemde gezindi, yanaklarıma doğru kaydı, şefkatli dokunuşu boğuk bir hıçkırık çıkarmamı sağladı. Kör edici dünya yavaş yavaş karardı, o parlak ışık bir mum gibi titreyerek söndü. Yine de gözlerimi açmadım.

"Bana bak," diye yalvardı Jude'un sesi ve yanaklarımı okşayan parmakları çeneme doğru indi. "Lütfen."

Belki de o tek kelimenin verdiği acıydı ama boyun eğmekten başka çarem yoktu. Jude. Jude'um bir kez daha yalvardı ve göz kapaklarımı bir çığlıkla açtım.

Altımda, göğsü inip kalkan komutan yatıyordu, vücudu altın parlaklığını koruyordu.

"Nasıl?" Elini tutarak boğuk bir sesle söyledim.

Gözlerimin önünde öldürülmüştü. Anlamamıştım.
Ellerim kanıyla kayganlaşmış bir şekilde göğsünü aradım.

Yarık yoktu ama izimi bırakmıştım. Pürüzsüz bir cilt yerine, kalbinin hemen altından boğumlu bir ağaç gibi siyah damarlar fışkırıyordu. Yara izleri her yönden benimkilerle aynıydı ve Raina'nın ışığıyla onu kurtarmış olsam da karanlığımın onu sonsuza dek lekelediğini fark ettim.

"Kiara," diye mırıldandı Jude, sanki o da orada olduğuma, yaşadığıma ve nefes aldığıma inanmıyormuş gibi gözlerini kırıştıtararak. Yanağımı avuçladı.

Görüşüm kararmaya başladı ve bedenim sallanmaya başladı. Jude'a ait olmayan eller belimi kavradı. Jake.

"Seni yakaladım Ki," dedi arkadaşım, sırtımı onunkine bastırarak

Göğüs. Jake'in beni tutmasına izin vererek ona sarıldım.

"Bu gerçek mi?" Siyah noktalar büyüdükçe sallanarak sordum. Şok ve yorgunluk bilincimi çalmakla tehdit ediyordu ve içimde fazla mücadele kalmamıştı.

"Buradayım Kiara," dedi Jude, doğrulduğunda homurdanarak. "Gittiğimi hissettim, ölümün beni yakaladığını hissettim, ama..." Durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. "Sonra geriye doğru sarsıldım, vücudum yanıyordu ve sen üstümdeydin." Şimdi iki yanağımı da kavramıştı.

Yaşıyordu. Jude yaşıyordu.

"Beni geri getirdin," diye fısıldadı, alnını benimkine bastırarak, burunlarımız birbirine değdi. "Benim için savaştın."

Patrick'in çalınan ışığı. Onu kurtarmıştı. Canavarım onu kurtarmıştı.

Şaşkınlık içinde gülümsedim. Böyle bir gücü hak eden biri varsa, o da oydu. Jude sonsuz acılarla, benim bile bilmediğim zalimliklerle dolu bir hayat yaşamıştı. Huzura kavuşması için ne yapılması gerektiğini anlasam bile, onun huzuru hissetmesini istiyordum. Dünyayı, dostlarımızı ve sevdiklerimizi kurtarması için, Patrick'ten aldığımı benden de alması gerekecekti. Ama bu sorun değildi. Son nefesimi verirken son parçayı mutlulukla oyar ve ona verirdim. Çünkü Asidia. Jake ve kaybettiğimiz acemiler için. Liam için.

Her şeyimi onlara, Jude'a verecektim ve gün geri döndüğünde, ölüm perdesinin ötesinden her şeyin ortaya çıkışını izleyip izleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Her şeye değmişti.

Jude geri çekildi, Patrick'in vücuduna baktı, kaşlarının arasında derin bir kırılganlık oluştu. Yavaşça bakışlarını

bana geri döndü, acı ve pişmanlık bir güneş kadar net parlıyordu.

Jude, "Kiara, ne yaptın sen?" dediğinde göz kapaklarım kapandı.

Elli Üçüncü Bölüm

Jude

Sadece biraz daha yaşamasına ihtiyacım var. Yakında, aradığım her şeyi keşfedecek ve benim olacak.

KRAL CIRIAN'DAN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP,
LANETİN 47. YILI

Gözlerini kapatıp uyurken onu o açıklıkta tuttum.

Jake yakınlarda geziniyordu, yüzü sıyrıklar ve kesiklerle delik deşikti ama gözlerini ağaçlara dikmiş, üzerimize sıçrayabilecek her türlü tehlikeye karşı hazır bekliyordu.

Umurumda değildi.

Kiara bana Raina'nın kutsallığının ikinci parçasını vermişti. Işığını. Onu Patrick'in göğsünden oyup bana vermişti... ve hayatımı kurtarmıştı.

Yırtık pırtık gömleğimi sıyırarak göğsümdeki yara izine baktım - Patrick'in bıçağından kalan yara izi - ve sonra etrafına dolanan siyah dallara. Öldüğümü düşünmüştü ama yine de şansını denemiş ve akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı.

Umut etmişti.

Kiara'nın iyileşen yarasına bakarak inledim. Bir bütünün iki yarısı gibi birbirimize bağlıydık.

Kiara beni seçmişti ve uyandığında Tanrı Avcısı'nı bana verip diyarımızı kurtarmamı isteyeceğinden hiç şüphem yoktu. Üç anahtardan ikisi bendeydi. Üçünü de birleştirmek için

gücün son parçasını kendisinden kesmek - kendi hayatından vazgeçmek - ve sonunda üç parçayı birleştirmek zorunda kalacaktı. Bunu yapacağını biliyordum, krallığı kurtarmak için her şeyi yapardı. Kardeşini kurtarmak için. Beni kurtarmak için.

İşte bu yüzden gitmem gerekiyordu.

"Jake." Boğazımı temizledim, her yutkunuşum acı verici ve çığdı. "Onu koru."

Bakışlarımı onunkilere diktim. Saniyeler geçti ama sonunda başını salladı, çenesi sıkılmıştı. "Gidiyorsun, değil mi?" diye sordu. Suçlayıcı değildi. Sadece anlayış gözlerindeki bulutları yatıştırdı.

"Uyandığında ne yapacağını biliyorsun." Aşağı baktım, onun narin ve vahşi güzelliğini hatırladım. Bir an için kendime neler olabileceğini düşünme izni verdim. Paylaştığımız çalıntı öpücükleri, dilimde bıraktığı tadı. Yanımda savaştığı bir hayatı, ortağımı, arkadaşımı, sevgilimi. Göğsümdeki sıcaklık sanki bir uyarı gibi alevlendi. Görmezden geldim.

Patrick'in konuşması sırasında bahsettiklerini hatırladım. Güneş rahibeleri ve onların kehanetleri. Annemin kitabında yer alıyordu ve neredeyse her kelimesini ezberlemiştim.

Karanlık çöktüğünde gün eski haline dönecektir.
Işık.

Düşüncelerimin etrafında dönmeye devam etti, etimin altına gömülene kadar kafamın içinde yankılandı. Keşke bunu gerçekleştirebilseydik, ama şans bizden yana görünmüyordu.

"Peki, az önce ne olduğu hakkında konuşacak mıyız?" Jake akıllıca bir mesafeyi koruyarak çömeldi.

Kiara'yı kucakladığım yerden.

"Hangi kısmı?" Güldüm, ses kırılıyordu.

"Lorian'ın söyledikleri var." Kaşlarını kaldırdı. "Şu ölü olmama meselesi." Bir parmağını kaldırdı. "Bir de şu anda üç anahtardan ikisine sahip olman meselesi var." Gözleri Kiara'ya kayınca homurdandım.

"O ölmeyecek," diye tersledim. Hançer tarafından insana dönüştürülen bir tanrıça olan Raina'nın aksine, Kiara bıçak kalbini delip geçerse ölecekti. Patrick ilk seferinde ıskaladığı için şanslıydım ama Kiara ölmeyecekti.

Jake yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Ben de onun ölmesini istemiyorum Maddox," diye beni temin etti. "Başka bir yolu olmalı." Sise, Lorian'ın kaybolduğu yere baktı. Belki de tanrılardan yardım isteyebileceğimizi düşünüyordu.

"Başka bir yol bulana kadar gitmeliyim." Pervasızca bir şey yapmasın diye. Buna izin vermezdim.

Onu benim kadar iyi tanıyor gibi görünerek başını salladı. Jake ayağa kalkarak, "Sana bir dakika vereceğim," dedi. Vedalarımı rahatça söyleyebilmem için yeterince uzakta durdu.

Onu kaldırdım ve yanağını kalbimin üzerine yerleştirdim. Parmaklarım saçlarını okşadı, yumuşaklığına hayret ettim. Benim küçük savaşçı tanrıçam ne kadar da korkutucu bir şey.

Kokusunu içime çekerken kollarım sıkılaştı. "Şu anda sana çok kızgınım," diye fısıldadım, burnumu yanağına dayayarak. "Benim için kendini feda edeceğini mi sandın? Üç parçayı da bana vereceğini mi?" Başımı salladım, gözlerim yanıyordu.

Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Sanki bir anlamı olan bir adammışım gibi. Ve görünüşe göre Kiara benim

her şey demekti. Sadece onun için değil, bölgemizde yaşayan herkes için.

"Başka bir yol bulduğumda, senin için geleceğim." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Ve kimin haklı kimin haksız olduğu konusunda kavga ettikten sonra, seni anlamsızca öpeceğim." Sertçe yutkundum, deredeki anılar zihnimde titreşiyordu. Keşke bir süre daha öyle davranabilseydik.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim Kiara." Yanağından, ağzının kenarından öptüm. "Bana olmak istediğim adamı hatırlattığın için teşekkür ederim."

Elimi cebime attım ve Kral Cirian'ın o günlerde konsey odasında bana verdiği notu çıkardım. Altın Şövalye amblemimi ceketimden çıkarıp parşömeni deldim.

Uzaklaşmak, onu usulca toprağa bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şey olabilirdi. Daha önce hiç uzaklaşacak bir şey olmamıştı. Uzaklaşılacak biri.

Notu ve iğnemi avucuna yerleştirdikten sonra ayağa kalktım.

Tanrı Katili sanki insanoğlunun bildiği en güçlü silah değilmiş gibi yerde yatıyordu. Eğildim ve onu ele geçirdim. Bıçakla ne yapacağından emin değildim ama hayatını riske atmak istemedim.

Jake'in yanından geçip lanetli toprakların yoğun sisine doğru ilerlerken arkama bakmadım. Eğer baksaydım, oradan ayrılacak iradeye sahip olmayabilirdim ve gitmeyi planladığım yerde tüm gücüme ihtiyacım olacaktı.

Elli Dördüncü Bölüm

Kiara

Eski dostum. Kiara güzel ve güçlü bir genç kadına dönüştükçe, onun kaderine duyduğum nefret de artıyor. Kendimi

Tanrıçaya yıllarını vermiş ve karşılığında ondan vazgeçmek zalimce geliyor.

Ölmek için doğmadı, bu doğru olamaz. Bir parçam onu Raina'nın gerçek soyundan gelen çocuktan uzak tutmak ve ona gerçeği asla söylememek istiyor.

AURORA ADAIR'DEN JUNIPER MARCHANT'A MEKTUP, GÜNEŞ RAHİBESİ, YIL
LANETİN 45'İ

Bir bulantı dalgası beni çarptı ve irkilerek uyandım. Bir saniye içinde sıcak eller üzerimdeydi, kulağıma yumuşak sesler mırıldanıyordu.

"Her şey yoluna girecek Ki," dedi Jake'in sesi usulca. "Bu karmaşayı çözeceğiz."

Kalan gölgeleri göz kırparak uzaklaştırdım, görüşüm berraklaştı. Bedenime hem buz hem de ateş dokunmuş gibiydi ve içimde hapsolmuş çelişkili güçler yüzünden derim karıncalandı.

"Jude?" Açıklığı tararken yapraksız kemik ağaçlarından başka bir şey bulamayınca sordum. "Nerede o?"

Jake başını salladı. Tek söylediği "Gitti," oldu ama bakışları elime kaydı. İçinde ne olduğunu fark etmemiştim. Arkadaşım beni oturur pozisyona getirdi ve ben de yıpranmış bir parçaya tutturulmuş pırıl pırıl parlayan altın bir iğneyi

Parşömen.

Jude'un

iğnesi.

Jake'e dönmeden önce bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Söylenmemiş soruma başını salladı. Jude gitmişti. O ikinci parçayı neden göğsüne yerleştirdiğini biliyor olmalıydı ve o...

Lanet olsun ona.

Eğer birimizin ölmesi gerekiyorsa, bu neden ben olmayayım? Ölümden korkmuyordum ve o da sandığından çok daha iyiydi. Raina'nın tüm kutsallığını koruyabilecek biri varsa, onun o olacağına inancım vardı. Lorian'ın yorumu gözden kaçmamıştı. Bu onun kaderiydi.

"Karışmamak için dersini aldığını sanırdım ölümlülerle. Sende onun burnu var," demişti.

Raina düşüp ölümlü olduktan sonra, insanlar arasında gizlenerek kendi hayatını yaşadığı söyleniyordu. Aşkına layık bir eş bulması için dua ettim. Çocukları olabilirdi, sonra onların da kendi çocukları oldu.

"Jude Raina'nın gerçek soyundan geliyor, değil mi?" Jake düşüncelerimi okuyarak sordu.

Başımı salladım. "Lorian da bunu doğruladı."

Elimdeki not kırıışmış ve buruşmuştu, sanki sahibi onu çok fazla yumruk yapmış gibiydi. Sayfayı büyük bir dikkatle açarak gözlerimin önüne getirdim ve karalanmış mesaja gözlerimi kısarak baktım.

Kiara,

Bu notu sana vermeyi hep planlamıştım. Dikkatli olmanı ve kimseye güvenmemeni istiyorum. Her yerde düşmanlar var ve sadece lanetli topraklarda olanlar değil. Saray kötülükle dolup taşıyor ve tahttaki adam en kötüsü.

Hepsinin. Eğer öldüysem ve sen şimdi bunu okuyorsan, bil ki bana daha iyi bir adam olma umudunu veren sendin. Bir gün senin için öyle biri olmak isterdim. Belki başka bir hayatta.

Sonsuza dek düşünceli komutanın,
Jude

Mektubu elinde tutmak için büyük çaba harcadı.

Gözlerimde istenmeyen yaşlar birikirken ellerim titredi. Sayfa bulanıklaşarak bir kalp kırıklığı şarkısına dönüştü, sözleri düşüncelerimde kapatamadığım sonsuz bir döngüde çınlıyordu.

Mektubu ters çevirdim ve Jude'a ait olmayan başka bir karalama buldum.

Basitçe şöyle yazıyordu:

Gece Yarısı Çiçekleri tarlasındaki kızı ve diğer acemileri öldür. Silahı bana getir.

Sırtımın alt kısmında kaygan ter birikti, kulaklarımda tiz bir alarm sesi çınladı.

Tanrı Katili. Yazarın bahsettiği silah buydu. Bunu kim yazdıysa ölmemi istemişti - içimdeki Raina'nın kayıp parçası lanetlensin.

Bu da güneşin geri gelmesini hiç istemedikleri anlamına geliyordu.

"Cirian," diye mırıldandım. Başından beri başka bir şeyin peşindeydi.

Jake omzumun üzerinden bakıp okuyordu. Jude sadece bir kişiye cevap veriyordu. "Görünüşe göre kralımız başarılı olmamızı hiç istememiş."

O sadece hançeri istiyordu. Tanrıları öldürebilecek bir hançer.

Jude bu notu tüm zaman boyunca saklamıştı. Görev bittiğinde beni öldürmesi için bir emir. Ve yine de... Bu onun veda etme şekliydi, aynı zamanda beni gizlenen bilinmeyen tehditlere karşı uyarıyordu.

Başımda bir ödül vardı.

Jake ellerini saçlarında gezdirerek, "Asidia'ya geri döndüğümüz anda kralın bizi yakalayacağını farkındasın," dedi. Elleri titriyordu. "Her yere muhafızlar yerleştirdi ve eğer bu emir gerçekten kraldan geldiyse ve bizi ve hançeri istiyorsa, o zaman muhafızlarını krallığın her yerine yerleştirecektir. Hiç şansımız olmaz."

Ayağa kalkarak arkadaşımı omuzlarından kavradım, sesim hiç değişmiyordu. Parmak uçlarımdan süzülen siyah iplikçikler Jake'in göğsünde dans ediyordu. Dumanın içinde titreyen altın, bulanık akik taşının arasından parlıyordu.

"Oh, Jake. İhtimallerin bana karşı olmasından hoşlandığımı bilmiyor musun?" Gülümsemem acımasızdı. "Kazanmayı çok daha eğlenceli hale getiriyor."

Ayrıca, kimse bir gölgeyi öldüremez.

Sonsöz

Jude

Bir hafta sonra

Birçok kişi Fortuna'ya umut ve para ile
girer Çok azı ikisiyle de ayrılır, tabii
ayrılırlarsa

Fortuna şehri şansın ölmek için gittiği yerd.

Lanetli toprakların sınırını geçip Asidia'ya geri dönmek beklediğimden daha kolay olmuşt.

Görünüşe göre kral, aradığı kişinin aynı zamanda savunmasından sorumlu olan kişi olduğunu unutmuşt.

Sciona'nın kuzeydoğusunda yer alan küçük, kötü bir kasaba olan Fortuna şehrine gitmem bir haftamı aldı. Maliah'ın tapınağının evi ve insanların kendilerini yeniden yaratabilecekleri ya da mahvedebilecekleri bir yer.

Oraya gitmemin başka bir nedeni daha vardı.

Adı Sinsi Tilki olan köhne meyhanenin köşesine gizlenmiş bir bardak birayı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Pusulam masanın üzerinde duruyordu, arkasındaki kazınmış pençe sembolü bana bakıyordu; eğlenenler sarhoş bir sersemlik içinde dans ederken, diğerleri talihsizliklerini unutmak umuduyla içkilerini yudumluyordu.

Fortuna, Maliah'ın tapınağından daha çok övünüyordu.

Düzinelerce kumarhane ve dövüş çukuru kan, bira ve para kokan şehri dolduruyordu. Bulabilirsin

Burada suikastçılardan yasadışı uyuşturucu ve silahlara kadar istediğiniz her şeyi bulabilirsiniz. Karaborsa, bunun küçük bir rahatsızlık olduğunu iddia eden Cirian tarafından genellikle göz ardı edilmişti. Benim şansıma.

İğrenç kırmızı bir ceket giyen bir adam yanımdaki koltuğa kaydı, gözleri odanın öbür ucunda gürültülü bir melodi çalan gruba dikilmişti. Kollarını kavuşturduğunda bileğinin alt tarafındaki dövmeyle fark ettim. Tek bir pençe.

"Tilki'yle görüşmek istediğinizi duydum." Bu bir soru değildi.

"Evet," dedim, doğruldum ve içkimin son kısmını da yudumladım. Sıvı cesaret, zaten ısınmış olan göğsümü ısıtarak yumuşak bir şekilde aşağı indi. Sis'teki o günden beri içimdeki alevler hiç sönmemişti. Her zaman oradaydılar ve serbest bırakılmaya hazırdılar.

Çalıntı paralarla dolu çantamı masanın üzerine ittim. Adam çantayı kaptı ve ceketinin içine soktu. Kasketi gözlerini kapatıyordu ama çantanın ağırlığını hissedince gözlerinin parladığını hayal ettim.

Ayağa kalkarken tek söylediği "Benimle gel," oldu. Tilki'nin kölesi, Fortuna'nın kargaşasında doğup büyümüş bir adamın rahatlığıyla kalabalığın arasından sıyrıldı.

Elim hançerimin kabzasında, takip ettim.

Asidia'da şu anda bana yardım edebilecek tek bir kişi varsa, o da Tilki olurdu. Tekrar görmek istediğim en son kişi.

Ama onun için, Kiara için her şeyi yapardım. Rehberimin peşinden barı geçip uzun bir koridora açılan bir dizi kapıdan geçerken, onun yüzünü düşündüm. Hayal ettim.

Sonunda döndüğümde ve onu kollarıma aldığımda nasıl görüneceğini.

"Buradan," dedi Kırmızı Palto, koridorun sonundaki açık kapıya doğru homurdanarak. Kapının önünde nöbetçi yoktu ama Tilki'nin başka güvenlik önlemleri aldığından şüpheleniyordum. O güvenilecek biri değildi.

Koridora geri dönen adama başımı sallayarak eşikten geçtim. Beni sıcak bir ofis karşıladı ve koyu renk panelli duvarlarda diyarın dört bir yanından gelen duvar halıları asılıydı. Heykeller ve figürler küçük masaları ve sedirleri dolduruyordu, biblolar muhtemelen tek başlarına bir servet değerindeydi. Tilki iyi bilinen bir koleksiyoncuydu. Bir hırsız.

Odanın ortasında bir masa duruyordu ve kahverengi gözlü, siyah saçları parıldayan hafif bir kadın sandalyesinde oturmuş, ellerini cilalı ahşap yüzeye yaymıştı. Gözlerini benden hiç ayırmadı ve ben de ona sinme zevkini tattırmadım. Bu kadının bana bir borcu vardı.

"Hoş geldiniz," dedi ve masasının önündeki koltuğu işaret etti. "Bana ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Bardan gelen çığlıklar, Tilki'nin ininin kalın duvarları tarafından boğuldu. Yerime oturduğumda sırtışı yırtıcı bir hal aldı ve bakışları ceketimin açılıp Godslayer kılıcının ortaya çıktığı yere kaydı. Kahverengi gözleri zevkle parıldadı.

Çenemi kaldırdım, maskemi yerine oturtmaya zorladım. Tam burada, onun önünde oturmayı kaç kez hayal etmiştim? Kaç yıl boyunca beni neden terk ettiğini, acımdan beslenen zalim bir adamla yalnız bıraktığını merak etmiştim?

Öne doğru eğildim ve pusulayı a r a m ı z d a k i masanın üzerine koydum. Gözleri aşağı doğru kaydı ama

içlerinde duygu parlıyordu.

"Bunu iade edeyim dedim," dedim sırtmaya zorlayarak.
Varlığının benim için ne kadar az şey ifade ettiğini görsün.

Başını eğdi ama pusulayı almak için hiçbir hareket yapmadı.

"Sanırım bana bir iyilik borçlusun, sevgili anneciğim."

Teşekkür

Gülümsemelerin, kahkahaların ardında, mükemmel illüzyonların altında, hepimiz mecazi geceyle savaşıyoruz, hepimiz kendi kalplerimizdeki savaşçılarız. Bu hikaye taktığımız maskeler, söylediğimiz yalanlar ve toplumun bizi inandırmak istediği yalanlarla ilgili... ama aynı zamanda bunların üstesinden gelmekle de ilgili.

Kiara benim ilham kaynağım oldu ve onun hikâyesini yazmak kendi ışığımı aramamı sağladı. Kendi gücümü. Benim için bir fener olduğu için ona teşekkür ediyorum. Jude'a da bana karanlıkta bile bulunabilecek güzellikler olduğunu hatırlattığı için teşekkür ederim.

Kocam Joshua'ya. Sen benim en büyük desteğim ve en gerçek dostum oldun ve hayatıma girdiğin için sana minnettarım. Sonsuz inancın ve kendim göremediğim zamanlarda bile bana kendimi değerli hissettirdiğin için teşekkür ederim. Çocuklarıma: Sizin sayenizde daha iyisini yapmak, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayale ulaşmak istedim. Siz üçünüz sayesinde bu romanı bitirdim ve dua ediyorum ki buna şiddetle ihtiyaç duyan bir dünyada büyük bir değişimin güçleri olacaksınız.

Annem Nancy'ye; seni seviyorum, ve sana teşekkür ediyorum.

"İyi misin?" diye sormana neden olan melankolik şiirler de dahil olmak üzere yazdığım her şeyi okumak

Jen Bouvier'e. Hikayeme hayat verileceğini söyleyen e-postanızı aldığımda ağladım. Sen öyle bir editörsün ki

ve desteğiniz ve nazik sözleriniz (ve çoğu zaman histerik olanlar) bu hikayeyi bu hale getirdi. Zeki ve sabırlısınız ve rehberliğiniz beni daha iyi bir yazar yaptı. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Entangled ekibine. Bana asla karőılıęını veremeyeceğim bir hediye verdiniz, ancak denemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Hayallerimi gerçeğe dnőőtőrdőnőz.

Bu hikâyeyi umudumu kaybettiğimi dőőőndőęőm bir zamanda yazdım. Ama yol boyunca bir yerlerde yavaş yavaş kendimi yeniden keőfettim. Dışarıda kendi karanlığıyla savaşan herkesi içtenlikle alkıőlıyorum. Grőlőyorsunuz. Sizi grőyorum. Ben sizim.

Umarım karanlığınızda gőzellięi bulursunuz. Ve umarım parlarsın.

Yazar Hakkında

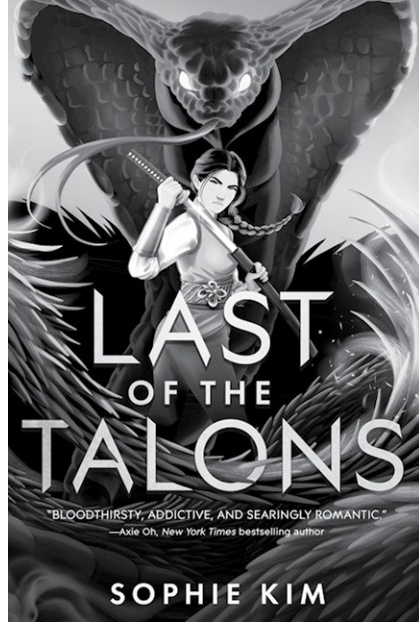
Katherine Quinn yetişkin ve genç yetişkin fantastik romantizm yazarıdır. Central Florida Üniversitesi psikoloji bölümünden mezun olmuştur. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte Houston'da yaşamaktadır.

Yazma aşkı, ilk fantezi serisi olan Tamora Pierce'ın Dişi Aslanın Şarkısı'nı okuduktan sonra başladı. Ondan sonra hançer kullanan bir kadın kahraman olmaktan başka bir şey istemedi. Ne yazık ki, bir çocuğa hançer vermek hoş karşılanmadığından, bunun yerine cesur maceralar hakkında yazmaya karar verdi.

Kahve onun gerçek aşkı ve Starbucks ve kara mizahla her şeyin düzeltilebileceğine inanıyor.

katherinequinnauthor.com

Bu kedi fare oyununda, sahip
olduğu tüm silahları kullanacak...

Şu anda mevcut.

BİRİNCİ BÖLÜM

Harabe Tapınağı yüzyıllardır terk edilmiş durumdadır, ancak kimsenin bu heybetli pagodaya girmemesi söylenmemiş bir kuraldır.

İçinde karanlık, korkunç şeylerin gizlendiğine dair efsaneler var.

Gölgelerden fırlayan ve masum ölümlüleri aşağıdaki kabus dolu yeraltı dünyasına sürükleyen dişli yaratıklar.

Ve tanrılar onlara yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlar.

Konrarnd Kalmin'in gece yarısı soygunu için hedef olarak belirlediği lanet tapınağa bakarken dudaklarım hâlâ bir dua fısıldıyor.

Cevap gelmediğinde hiç şaşırıyorum.

Yüzyıllar önce bizi terk ettiler, o tanrılar, bu diyardaki insani önemsiz şeylerden sıkıldılar. Artık burada değiller. Hiçbiri yok. Dokkaebi bile bu gece bu krallığa bakmıyor.

Yalnızım. Her zamanki gibi tamamen yalnızım.

Gerçi kimden çaldığımı düşününce... irkiliyorum. Yalnızlığım, bir kereliğine, oldukça büyük bir nimet.

Tapınağa komşu olan köhne ahşap kompleksin çatısındaki pozisyonumu ayarlarken midem sinirden kasılıyor. Kızıl rengi, gecenin gönülsüz ayının ışığı altında alaycı bir şekilde parlıyor.

Kan kırmızısı sütunlar ve girdaplı, mürekkep siyahı bir taç, yukarıda büyüyen fırtına bulutlarına doğru uzanıyor.

Sunpo'nun köhne krallığının üzerinde gezinen zaten sönük yıldızları silip süpürüyor.

Doğu Kıtası'nın harap bölgesinin neredeyse her yarığından, her taverna ve eğlence salonundan, dört sektördeki her malikane ve gecekondundan gizlice geçtim. Eğer girmemiş olsaydım, Sang ya da ikizler bana tarif ederdi.

Ama ne Sang ne de ikizler oraya hiç girmemişti.

Alt dudağımı kemirerek, tek bıçağımın belimde kılıfında olduğundan emin olmak için takım elbisemi kontrol ediyorum. Öyle. Önümdeki eğimli kiremitli çatıya kısıp gözlerle bakıyorum ve nemli endişemi taş gibi soğuk bir kararlılığa dönüştürmek için elimden geleni yapıyorum.

Eunbi için.

Harekete geçiyorum, hızlı bir bulanıklık içinde yırtık fayansların üzerinde koşuyorum. Kendimi açık havaya bıraktığımda buz gibi bir rüzgâr yüzümü kırbaçlıyor. Güzel bir an için, midem düşmeden ve aşağıya doğru çakılmadan önce mutlak ağırlıksızlık hissinin tadını çıkarıyorum...

Pagodanın çatısı kıpkırmızı bir bulanıklık içinde bana yaklaşıyor.

Çömelerek iniyorum, bir elim kavisli kırmızı bir çatı kiremidini kavrarken diğer elim arkamda uzanıyor.

Bir bıçağın acımasız ısırığı yüzünden yara bere içinde kalan sol bacağım, ani darbenin acısıyla çığlık atıyor. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, aşağıdaki pagodanın parantezine bakmak için pozisyonumu ayarlamaya odaklanırken bir iniltiyi bastırıyorum. Kırmızı çatıdaki bir çukurun yaklaşık on beş metre altında. Sakin ol.

Botlarım yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Bir atlayış daha ve aşağıdaki korkuluktayım. Bir dakika sonra, kendimi korkuluk benzeri yapının üzerinden bekleyen

ve yumuşak bir rahatlama nefesiyle yere iner.

Kaybedecek zamanımız yok.

İçeri girmeyi planladığım pencere ve Kalmin'in değerli ödölü beni bekliyor. Eldivenli parmağım la cama dokunuyorum ve dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Pencere kesinlikle küçük ama içinden kıvrılarak geçebileceğim kadar da büyük.

Umarım.

Hızlı ve emin bir hareketle eldivenli yumruğumu cama vuruyorum ve tamamen kırılmasını bekliyorum. Yine de sadece çatlıyor, kare panelin ortasından aşağı doğru kalın bir şerit uzanıyor.

Çenem gerildi.

Bu kadar ince bir bardağı kırmakta hiç zorlanmamıştım ama Kalmin için çalıştığım, yetersiz beslendiğim ve kötü muamele gördüğüm bir yıl beni zayıf düşürdü.

Ve kızgın.

Kızgın öfke kanımı ısıtırken, hançerimin kabzasını sert bir hırıltıyla cama vuruyorum. Cam bir fırtına gibi paramparça oldu.

"Nihayet," diye mırıldanıyorum ve saçımdaki kırık camları fırçalarken Harabe Tapınağı'nın artık açık olan girişine dik dik bakıyorum. Mürekkep gibi karanlığa bakıyorum.

Harabe Tapınağı'nın bir zamanlar Fareli Köyün Kavalcısı'na adanmış bir ibadet yeri olduğuna inanmak zor değil - tanrıların dünyamızı bir başkası için terk etmesinden sonra, bir zamanlar hem ölümlülerin hem de Dokkaebi'nin imparatoru olarak Doğu Kıtası'nın Üç Krallığı'nda hüküm süren kötü şöhretli goblin.

Ve şimdi kimden çaldığımı.

Harika.

Üst pencere pervazını kavrayıp bacaklarımı kaydırırken bir küfür tıslıyorum. Göremiyor olabilirim ama mutlaka aşağıda bir kat vardır. Kollarımı hafifçe kaydırarak kendimi çıkıntıdan itiyorum.

Tapınak bir dizi havlayan küfürle doluyor ve ben kesinlikle bir kat olduğunu fark ediyorum... sadece otuz fit aşağıda. Karanlığın içinde yuvarlanıyorum, zar zor vücudumu, neyse ki kafamı yarmamamı sağlayacak bir pozisyona getirmeyi başarıyorum.

Yere inip darbeyi yumuşatmak için kendimi öne doğru çevirirken, Konrarnd Kalmin'i özellikle büyük bir kılıçla ezmeyi hayal ediyorum. Beni buraya gönderdiği için Jeoseung'un derinliklerine kadar lanetliyorum onu. Benden bu kadar çok şey aldığı ve karşılığında güzel küçük ödüller almayı beklediği için ona lanet olsun.

Ayağa kalkmaya çabalarken ve gizli kıyafetimin cebinden çakmağımı çıkarırken bir acı patlaması kötü bacağımı kesiyor. Bir tıslamayla tutuşuyor ama titrek alev alanı zar zor aydınlatmayı başarıyor.

Harabe Tapınağı hiç de beklediğim gibi çıkmadı.

Pagoda içinde, kıvrımlı, dolambaçlı merdivenler ve zengin döşenmiş odalarla tamamlanmış, fısıldayan gölgeler ve uğursuz bir önsezi duygusuyla yoğun bir hava ile perili bir saray bekliyordum.

Onun yerine, stüdyo gibi sade ve geniş bir odaya giriyorum. Dehşete kapılıyorum ki oda boş; takım elbisemin üzerini kaplayan kar gibi kalın bir toz tabakası ve odanın ortasındaki küçük siyah bir sandık dışında.

Gwisin'in ağladığına dair hiçbir işaret yok. Burada hayalet yok - sessizlikten başka bir şey yok ve o tuhaf küçük sandık bana eşlik ediyor. İnanılmaz bir kahkaha atıyorum.

Meşhur Harabe Tapınağı boş bir odadan başka bir şey değildir. Aksine, bu tapınak Dokkaebi'nin hâlâ sahip olduğu tek bölgeye çok az önem verdiğinin bariz bir kanıtı. Neden ilgilensinler ki? lmszlerin kendi cep diyarları olan Gyeulcheon'da meşgul olacakları daha iyi şeyler var.

Topallaya topallaya sandığa doğru ilerliyorum, Kalmin'in umutsuzca arzuladığı goblenin orada olduğundan eminim. Kutunun zerindeki ağır toz tabakasını üflüyorum ve kalın toz beyaz bir bulut halinde havaya yükselirken hapşırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Hemen tanıyamadığım bir dilde küçük gümüş işaretlerle işlenmiş siyah bir kilit var. Belki de tanrıların zamanından kalma Eski Dil'dir. Kilidin kendisi yeterince basit görünüyor - daha önce yüzlerce, muhtemelen binlerce kilit açmıştım. Bu da farklı olmayacak.

Yine de tereddüt ediyorum.

Dokkaebi'den çalmak...

Acaba bundan sonra Fareli Köyün Kavalcısı'nın gazabına uğrayacak mıyım? Pek çok lmlye yaptığı gibi beni de büyülü fltyle cezbedip gizli diyarında katledecek mi? Hastalıklı bir tatmin duygusu göğsümün derinliklerine doğru süzülüyor.

Fareli Köyün Kavalcısı peşime düşerse, beni Harabe Tapınağı'na gönderenin Konrarnd Kalmin, Kalmin ve onun küçük Blackblood etesi olduğunu açıklamaktan büyük bir zevk duyacağım.

Ben düşersem, onlar da düşer.

Bıçağımın dar ucunu sandığın anahtar deliğine sokarken gülümsüyorum. Kaşlarım hafif bir konsantrasyonla çatılırken bıçağı kilidin içinde daha da ilerletiyorum. Tam... burası...

Sırtışım büyüyor. İşte buradayız.

Bagajın kilidi tatmin edici bir klik sesiyle açılıyor.

Yavaşça sandığı açıyorum.

Ve ışığım içindekileri yıkarken, goblenin tam olarak neden bu kadar zahmetli olduğunu anladım.

Bu muhteşem.

Alevimin ışıltısıyla yıkanmış, canlı renklerden oluşan yıldız patlamalarıyla parlıyor. İplerle örülmüş, her ilmeğin arasına küçük, pırlıl pırlıl mücevherler yerleştirilmiş. Binlercesi.

Keskin bir nefes çekiyorum.

Titreyen bir elle duvar halısını yattığı yerden kaldırıyorum. Küçük bir çocuk ağırlığında olmalı, ancak kat sayısına bakılırsa küçük bir karşılama paspasından daha büyük değil ve ancak o kadar geniş.

Mücevherler eldivenli parmaklarımı ısıyor, kalın, dolgulu kumaşı korkutucu bir kolaylıkla kesiyor. Kalbim hızla çarpıyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum.

Bu mücevherler, Dokkaebi büyüğü tarafından gizlenen krallıkları Gyeulcheon'dan geliyor. Değerli taşlarıyla ünlü Güney Kıtası krallığı Oktar'ın mücevherleri bile bununla kıyaslanamaz.

Mücevherlere dokunmak vücudumda bir sersemlik hissi yaratıyor ve kıvrıkcık saçlı, aralık dişli, dans eden gözlere ve bulaşıcı bir kahkahaya sahip bir kızın görüntüsünü çağırıyor. Eunbi.

Gobleni kendim için alıp kaçarsam sonuçlarının ne kadar korkunç olacağını merak ediyorum. Belki Yaepak Dağları'nda konuşlanmış adamları mücevherlerle satın alabilirdim... ama hayır. Kalmin, ben dağın tepesindeki okula varmadan çok önce yandaşlarına kız kardeşimi öldürme emrini verirdi.

Gobleni bir kolumun altına sıkıştırırken boğazım daralıyor, küçük kız kardeşimle birlikte yaşadığım özgür hayata dair fantezilerimi bastırıyorum. Artık boş olan sandığı, harabe tapınakta yankılanan bir gümbürtüyle kapatıyorum.

Kalmin hazinesini istiyor.

Ve o da alacak. Her zamanki gibi.

Ay, Sunpo'nun karanlık sokaklarında beni eve kadar takip ettiğinde, koyu saçlı tanrıçası Dalnim'in beni izlediğine neredeyse yemin edebilirim.

YALANCININ TACI

tarafından [Abigail Owen](#)

Bazı gölgeler sizi korur... Diğerleri sizi öldürür.
Ödüllü yazar Abigail Owen'dan göz kamaştırıcı bir fantezi serisi.

Hayatımla ilgili her şey bir yalan. İkinci doğan gizli ikiz prenses olarak tek bir amacım var, o da kız kardeşime ölüm gelirse onun için hayatımı feda etmek. Zavallı, silik bir kız kisvesi altında yaşıyorum, tehlike anında saraya girip gerçek prenses rolüne bürünüyorum.

Şimdi kraliçe öldü ve yaşlanmayan Kral Eidolon kız kardeşime bir hediye gönderdi - ürkütücü derecede tanıdık bir hediye ve evlenme teklifi. Ona güvenmiyorum, bu yüzden yapmak için doğduğum şeyi yapıyorum ve taç giyme töreninin arifesinde gizlice onun yerini alıyorum. İşte bu yüzden, gölgeden yapılmış bir figür yeni kraliçeyi kaçırdığında, yanlışlıkla beni yakalıyor.

Kaçmaya çalıştıkça, tüm yalanlar çözülmeye başlıyor. Ve sadece benim yalanlarım değil. Beni kaçıran Shadowraith'in de kendi sırları var. Kullandığı gölgeleri kontrol altına almak için mücadele ediyor - başka yüzler, hayatımı tehdit eden kimlikler.

Kış duvarlara dayandı. Karanlık yaklaşıyor. Ve kız kardeşimi ve egemenliğimizi kurtarmanın tek yolu Eidolon'u öldürmek... ve kalbimi çalan Shadowraith'i.

Hadi arkadaş olalım!

 [@EntangledTeen](https://twitter.com/EntangledTeen)

 [@EntangledTeen](https://www.instagram.com/EntangledTeen)

 [f. @EntangledTeen](https://www.facebook.com/EntangledTeen)

 [_ @EntangledTeen](https://www.tiktok.com/@EntangledTeen)

 bit.ly/TeenNewsletter

entangled teen

an imprint of Entangled Publishing LLC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.